Head Over Heels
Jill Shalvis

Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA

Lira şi Cârti romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
îndrăgostită nebuneşte
Jill Shalvis

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHALVIS, JILL
îndrăgostită nebuneşte / Jill Shalvis; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-334287-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

JILL SHALVIS
îndrăgostită nebuneşte
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Unei alte surori mezine. Fiicei mele mezine, Courtney, a cărei inimă e cea mai mare dintre toate.
Şi lui Lance Tyler, sursa mea de inspiraţie din realitate pentru personajul Lance din povestea mea, care ştiu că se lăfăie undeva pe un nor, amuzat de încercarea mea de a-i oferi un final fericit.
Pentru informaţii suplimentare privind fibroza chistică, vizitaţi www.cff.org.

capitolul 1
Dacă nu îţi iese din prima, distruge orice urmă că
ai fi încercat.
Chloe Traeger
Lui Chloe Traeger nu i se întâmpla prea des să ajungă în bucătărie dimineaţa, înaintea surorilor ei, dar acum că Tara şi Maddie îşi petreceau nopţile cu doi dintre cei mai tari ţipi sexy din oraş, fusese doar o problemă de timp.
Şi, la drept vorbind, Chloe încă nu se dusese la cul-care, însă acesta era doar un detaliu tehnic. Căscând larg, puse de cafea. Apoi, strângându-şi cele necesare, sări pe hiatul de bucătărie - şuierând de durere când simţi pulsaţia surdă din ambele picioare. Liniştea din bucătărie o alină când îşi amestecă ingredientele pentru crema ei antibacteriană naturală. Având în vedere cât de zgomotos îşi trăia viaţa, era plăcut să îşi înceapă ziua cu puţină linişte.
Mai ales azi, când ziua promitea să devină nebunească încă de la bun început, deşi prea puţine lucruri ar fi putut depăşi nebunia din noaptea precedentă. In a doua parte a după-amiezii avea să se ocupe de activităţile ei de cosmeticiană la un spa de lux din Seattle, dar mai întâi trebuia să petreacă puţin timp aici, în Lucky Harbor, lucrând la pensiunea pe care o administra cu surorile ei.
Faptul că zilele ei erau organizate în jurul muncii şi nu a distracţiei o făcu să clatine din cap cu un zâmbet trist. Oh, cum se mai schimbau lucrurile. Cu doar un an în urmă fusese liberă ca pasărea cerului, plim- bându-se fericită de la un spa la altul, după pofta ini-mii, fără a fi legată cu adevărat de ceva anume. Apoi ea şi surorile pe jumătate vitrege pe care nu le cunoscuse

prea bine moşteniseră un han dărăpănat, ce stătea să se prăbuşească, ridicat pe o plajă. Fără a avea nici una habar ce să facă din el.
Era greu de crezut ce progrese realizaseră. Renovaseră hanul şi îl transformaseră întro pensiune prosperă, iar acum Chloe, Tara şi Maddie erau surori adevărate, nu străine. Ba chiar deveniseră prietene.
Ei bine, în regulă, încă mai lucrau la partea cu pri-etenia, dar nu se certaseră toată săptămâna. Era un progres, nu? Iar faptul că Chloe lipsise de acasă patru din ultimele şapte zile, lucrând la centrul spa al unui hotel de cinci stele din Arizona în loc de acesta din Washington, nu se punea la socoteală.
Chloe coborî privirea spre uleiul de lavandă organic pe care tocmai îl „împrumutase" din rezervele Tarei pentru a-şi prepara crema şi se crispă. Probabil ar fi putut face eforturi mai consistente în sensul de a le fi prietenă...
Dincolo de fereastră valurile se izbeau de ţărmul stâncos în lumina violet a zorilor, iar Chloe căscă din nou şi amestecă ceara de albine topită şi lanolina peste care turnase uleiul de lavandă. Când termină, turnă cu grijă crema într-o sticlă sterilă. Apoi, rămânând aşezată pe blatul de bucătărie, îşi suflecă până la genunchi pantalonii de trening, tresărind de durere când începu să aplice antisepticul pe cele două răni lungi şi adânci de pe fiecare dintre gambe. încă mai şuiera de durere când uşa din spate se deschise.
Era şeriful Sawyer Thompson.
Acesta fu nevoit să îşi aplece capul pentru a putea să intre. Era îmbrăcat în uniformă, cu pistolul la şold şi având pe chip o expresie de băiat obraznic, iar simplul fapt de a-l avea sub ochi stârni o tresărire profundă în abdomenul lui Chloe.
El nu păru să aibă aceeaşi reacţie faţă de ea, fireşte. Nimic nu tulbura calmul implacabil al lui Sawyer, nici nu trecea de acel exterior dur. Şi avea o mândreţe de exterior. La un metru nouăzeci înălţime avea o consti-tuţie de fundaş de rugby. însă părând să sfideze în mod uluitor legile fizicii, de regulă avea un stil de a-şi mişca

toţi acei muşchi apetisanţi cu o graţie masculină relaxată şi fluidă care ar fi stârnit invidia unui practicant de lupte extreme.
„Naiba să-i ia de muşchi11, îşi spuse Chloe, în timp ce simţi o strânsoare de inimă doar privindu-1. Era o combinaţie complicată de iritare şi dorinţă ezitantă. Din câte ştia ea, reuşiseră să ajungă la un fel de armistiţiu instabil, ceea ce însemna că el trăia după regulile lui, iar ea trăia după ale ei. De cele

mai multe ori acest lucru se traducea în două drumuri diferite care duceau în acelaşi punct, dar existaseră şi câteva... neînţelegeri.
Nevoind să explice noaptea trecută - ceea ce, fără în-doială, ar fi dus la o nouă neînţelegere -, se grăbi să îşi tragă în jos pantalonii de trening pentru a-şi ascunde rănile, aruncându-i cel mai profesionist zâmbet din re-pertoriul ei.
- Şerifule, spuse ea netulburată.
Expresia atent controlată pe care o afişa cu la fel de multă hotărâre precum pistolul de la şold se risipi pentru o fracţiune de secundă când aruncă o privire în jurul lui.
- Eşti singură în dimineaţa asta?
-Da.
Zâmbetul ei deveni autentic, căci Chloe se bucura şi de victoriile mărunte. Reuşise să îi alunge de pe chip acea expresie seacă. Ştia că acest lucru se datora faptului că nu se aşteptase să o vadă. De regulă, Tara era cea care făcea cafeaua în fiecare dimineaţă, o cafea atât de grozavă încât Sawyer îşi făcuse un obicei din a trece pe acolo în drum spre muncă pentru a bea o ceaşcă, în loc să ia porcăria de la secţie.
- Tara încă nu s-a dat jos din patul lui Ford, îl informă ea.
Gândul la cel mai bun prieten al lui şi la sora lui Chloe împărţind patul îl făcu să se strâmbe. Sau, mai degrabă, lipsa de subtilitate a lui Chloe o făcu. Oricum ar fi fost, îşi reveni şi porni hotărât spre cafetieră, cu un mers bizar de măsurat, ca şi cum ar fi fost la fel de obosit până în măduva oaselor cum era şi ea.

în fiecare săptămână poliţia statală şi departamentele şerifilor jucau baseball împotriva pompierilor şi a pa- ramedicilor, iar noaptea trecută avuseseră un astfel de meci. Poate că Sawyer trăsese prea tare la sport. Poate avusese o întâlnire fierbinte după aceea. Având în vede- re cum se străduiau femeile să se lase trase pe dreapta de el doar pentru a sta în faţa lui, era posibil. In fond, conform paginii de Facebook a lui Lucky Harbor, apelurile telefonice către centrala poliţiei statale efectuate de femei cu vârsta între douăzeci şi unu şi patruzeci de ani creşteau substanţial de fiecare dată când Sawyer era de serviciu.
Centura din dotarea uniformei scânteie în lumina intensă de pe tavan. Cămaşa era şifonată în spate şi umedă de sudoare. Chloe tocmai se întreba

cum ajunsese aşa când el se întoarse spre ea, schiţând un gest întrebător în direcţia cafetierei.
Doamne fereşte să irosească fie şi un singur cuvânt.
- Serveşte-te, spuse ea. Tocmai am făcut-o.
Cuvintele ei îl făcură să ezite.
- Ai otrăvit-o?
De unde stătea cocoţată pe blatul de bucătărie, Chloe îi zâmbi.
- Poate.
Clătinând uşor din cap, Sawyer băgă mâna în du-lapul de vase după cănile de voiaj pe care Tara le ţinea acolo pentru el.
-Te simţi curajos, deci, remarcă ea.
El ridică un umăr lat cât un munte în timp ce îşi turnă cafeaua, apoi arătă spre propria ei cană aburindă, aflată pe blatul de bucătărie lângă ea.
- O bei şi tu. Ai tu o grămadă de defecte, Chloe, dar nebunia nu e unul dintre ele.
Chloe bănuia că unul dintre acele „defecte* era că îi stătea ca un spin în coastele acelui spate superb, dar se mulţumi să ridice din umeri.
Sawyer îşi sprijini trupul masiv de blatul de bucătărie pentru a o studia. Tăcut. Speculativ.
Fără îndoială oamenii cedau nervos când îi fixa în felul acela, grăbindu-se să umple tăcerea cu ceva. Insă

pe Chloe tăcerea nu o deranjase niciodată. Nu, ceea ce
0 deranja era ceea ce simţea când o privea astfel. în pri-mul rând, ochii lui erau hipnotizanţi. Erau de culoarea ciocolatei calde topite, dar uneori, cum era şi acum, în ei scânteiau picături minuscule de auriu ca nişte flăcări.
1 arul îi era castaniu, genul în care se regăseau toate nuanţele din lume şi care nu ar fi putut fi niciodată reprodus într-un salon. în momentul acela trecuse cam mult timp de ultima dată când fusese tuns şi îi stătea ciufulit, căzându-i peste frunte în faţă şi ajungându-i aproape până la guler în spate. Liniile chipului său erau încordate de extenuare, şi Chloe îşi dădu seama că probabil nu era în drum spre muncă pentru a-şi începe tura, aşa cum crezuse iniţial, ci tocmai terminase. Ceea ce însemna că îşi petrecuse toată noaptea pe străzi, lup-tând împotriva răufăcătorilor, ca un supererou.
Şi totuşi, cumva, reuşea să miroasă bine chiar si acum. Bine în stil masculin. Nu înţelegea cum, dar totul la el îi amintea cât era de femeie.
Şi de faptul că trecuse mult prea mult de când nu mai făcuse sex.
- Pare o idee cam devreme, chiar şi pentru tine, re-marcă ea.

- Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.
Ceva din tonul lui îi stârni prima umbră de bănuială în minte şi o puse în gardă.
-Am o grămadă de amestecuri de preparat pentru tratamentele cosmetice pe care le voi face mai târziu, spuse ea.
Ochii lui nu se desprinseră nici o clipă dintr-ai ei.
- Sau?
La naiba! La naiba, îl subestimase. îi ghicise terti-purile, ceea ce făcu să îi tremure un ghem de nervi în abdomen.
-Sau ce? întrebă ea indiferentă, schimbându-şi po-ziţia pentru a se da jos de pe blatul de bucătărie, aştep-tând cu teamă durerea din momentul contactului.
Insă Sawyer acţionâ înainte să apuce ea să o facă, hlocându-i retragerea.
Şoldurile lui se înfipseră între

picioarele ei, o mână i se opri pe coapsă, iar cealaltă pe glezna opusă, şi o ţintui acolo.
- Ce romantic, spuse ea sec, chiar în timp ce inima începu să îi bubuie. Dar ar trebui să iau micul dejun mai întâi, nu crezi?
- Sângerezi atât de tare încât îţi trece prin pantalonii de trening.
îi ridică din nou pantalonii până la genunchi, având grijă să evite rănile.
Când privirea i se aţinti asupra plăgilor adânci, singurul semn prin care îşi trădă orice urmă de emoţie fu o încleştare a maxilarului.
Chloe încercă să se elibereze, însă Sawyer era de două ori mai mare decât ea şi nu făcu decât să o strângă mai tare de coapsă.
- Stai cuminte. îi studie rănile cu o expresie sumbră. Explică-mi.
-Ăăă, am căzut când m-am dat jos din pat?
El îi ridică atunci capul şi o ţintui cu o privire tăioasă.
- Mai încearcă o dată, fără semnul întrebării.
-Am căzut în timpul unei drumeţii.
- Da, spuse el. Iar eu am să-ţi vând un teren mlăştinos.
- Hei, poate spun adevărul.
-Tu nu faci drumeţii, Chloe. îţi agravează astmul.
La drept vorbind, se dovedea că simplul fapt de a trăi îi agrava astmul.
Sawyer se apleca să se uite mai îndeaproape, împin- gându-i mâna deoparte când ea încercă să îi obstrucţio- neze vederea.
-Oţel, spuse el. Gard de oţel, presupun. Probabil ruginit.

Inima lui Chloe se opri. Sawyer ştia. Părea imposibil - fusese atât de prudentă -, şi totuşi ştia. ^
- Ai nevoie de un vaccin antitetanos. îşi îndreptă cor-pul masiv, dar nu se dădu la o parte pentru a o lăsa să plece. Şi de un paznic, adăugă el încordat. Unde sunt câinii, Chloe?
- Nu ştiu la ce te referi.

Doar că ştia. Ştia pentru că îşi petrecuse orele lungi ale nopţii cu cel mai bun prieten al ei, Lance, procurând exact cei şase câini de care pomenise el. Sau mai exact furându-i.
Dar, în apărarea ei putea spune că fusese o problemă de viaţă şi de moarte. Tinerii pitbulli îi aparţineau unui individ pe nume Nick Raybo, care intenţionase să îi am treneze pentru lupte. Ceea ce făcuseră Chloe şi Lance salvase fără îndoială viaţa câinilor, dar reprezentase în acelaşi timp o faptă de intrare prin efracţie cum scria la carte. Iar cum intrarea prin efracţie nu era tocmai legală...
Sawyer aşteptă răbdător şi, spre meritul lui, se dovedi talentat la acest lucru. Chiar dacă era mare şi rău, avea mai multă răbdare decât Iov, un rezultat, fără îndoială, al anilor de când purta insigna de şerif şi în care auzise toate poveştile scandaloase de sub soare. Şi, probabil ca mii de alţii înaintea ei, Chloe cedă ca o valiză ieftină.
- Câinii sunt la Lance, spuse ea cu un oftat.
Sawyer se holbă la ea preţ de o clipă.
- Dumnezeule, Chloe!
- Aveau să moară!
Expresia lui rămase sută la sută una de poliţist, însă tonul lui se înmuie uşor.
-Ar fi trebuit să mă suni pe mine, spuse el.
Poate, îşi spuse ea.
- Şi tu ce ai fi făcut? încă nu începuseră să se lupte, deci nu ai fi putut să îi ridici câinii de pe proprietate. Şi aveau de gând să îi pună la lupte în seara asta, Sawyer. Chiar şi acum gândul îi stârnea greaţa. Aveau de gând să îi asmuţă unul asupra celuilalt.
Vocea i se frânse uşor la acele cuvinte, însă el nu comentă nimic, plecându-şi din nou capul şi studiind scobiturile din carnea ei.
Avea dreptate în privinţa modului în care se alesese cu ele. Se întâmplase când se târâse pe sub gard în urma lui Lance, când fugiseră. îşi ţinu respiraţia, neştiind ce avea şă facă Sawyer. Ar fi putut să o aresteze, fără

îndo-ială. Insă nu se întinse după cătuşe, nici nu începu să îi recite drepturile, ceea ce, după părerea ei, erau amân-două semne bune.

- Astea sunt adânci, se mulţumi el să spună.
Ea îndrăzni să răsufle.
- Nu sunt chiar atât de grave.
- Le-ai curăţat?
Coborî cu un deget lung şi plin de bătături pe gamba ei, de-a lungul unei tăieturi deosebit de urâte, iar ea se înfiora. Nu de durere. Poate că era din cauza extenuării sau, ce naiba, poate era din cauză că el se afla atât de aproape, dar treaba cu tipul stoic şi impenetrabil avea un efect devastator asupra ei în dimineaţa aceea. Era vag încordat şi puţin transpirat şi cât se poate de sexy şi atrăgător, iar creierul ei, fără a-i cere voie, începu să ruleze o fantezie de genul „Poliţistul Sever şi Fata cea Rea“...
- Chloe.
Clipi pentru a alunga imaginea cu el percheziţionând-o.
-Da?
Cu o expresie uşor obosită acum, repetă întrebarea:
-Ţi-ai curăţat rănile?
- Da, domnule.
El îi aruncă o privire piezişă, iar ea zâmbi inocent, dar era clar că trebuia să îşi verifice şi nivelul hormonilor când mergea la vaccinul antitetanic pentru rănile acelea, căci era mult prea conştientă de fierbinţeala şi de forţa trupului lui radiind de dincolo de uniformă. Fără a mai pomeni de fierbinţeala similară care o năpădise pe ea, ceea ce era deosebit de enervant pentru că avea o regulă personală să nu iasă niciodată cu bărbaţi scorţoşi şi neînduplecaţi - în special dintre cei care purtau şi insigne.
Uşa clin spate se deschise, făcând-o pe Chloe să tresară. Nu şi pe Sawyer, însă. Pe el nimic nu-l tulbura. Drace, probabil făcea şi sex rămânând perfect imperturbabil.
Nu, îşi spuse ea, ridicând privirea pentru o clipă spre ochii lui. Nu era adevărat. Sawyer nu ar fi avut nimic împotrivă să fie răscolit, iar Chloe simţi un fior mic strâbă- tându-i tot corpul exact în clipa în care sora ei, Maddie, intră în bucătărie, urmată de logodnicul ei, Jax.
Nu cu mult timp în urmă, atât Tara, cât şi Chloe o porecliseră pe Maddie „şoricelul", dar îşi depăşise spectaculos acea caracterizare de când venise în Lucky

Harbor. Acum Maddie îi aruncă o singură privire lui Sawyer înfipt între coapsele lui Chloe şi se opri atât de brusc încât Jax se lovi de spatele ei.
- Ce-i asta? vru ea să ştie.
Chloe înţelese perfect de ce toată lumea era atât de şocată, căci de regulă ea şi Sawyer nu se împăcau prea bine când se aflau în acelaşi loc. La drept vorbind, de obicei când se trezeau forţaţi de situaţie să stea aproape unul de celălalt, semănau cu doi tigri dându-şi târcoale reciproc, dezgolindu-şi colţii.
- Orice ar fi, spuse Jax, studiind scena, pare distractiv. Jax era înalt, zvelt şi concentrat pe obiectivul său; îşi turnă cafea şi porni direct spre Chloe, întinzând mâna spre sertarul de sub coapsa ei dreaptă. Poţi să-i muţi piciorul? îl întrebă pe Sawyer. Am nevoie de o linguriţă, omule.
Cu gura încă larg căscată, Maddie se trânti pe un scaun. Plimbă un deget între Chloe şi Sawyer.
- Deci voi doi sunteţi....?
- Nu! spuse Chloe şi îl îmbrânci pe Sawyer, care tot nu se clinti, naiba să-l ia.
Neghiobul de mai bine de nouăzeci de kilograme se aplecă din nou peste gamba ei stângă - cea mai grav afectată -, părul lui atingând-o uşor pe interiorul coapselor, îşi spuse să nu se gândească la ce senzaţie ar fi produs şuviţele lui mătăsoase pe pielea ei goală, dar inevitabil se gândi şi se înfioră din nou.
Sawyer ridică privirea spre ea, iar Chloe se strădui să pară rece, nu excitată.
- S-ar putea să ai chiar nevoie de copci, spuse el.
Cu un icnet oripilat, Maddie sări în picioare şi veni să arunce o privire. Câteva secunde mai târziu, Chloe se trezi cu sora ei, logodnicul surorii ei şi bărbatul pe care nu ştia nicidecum în ce categorie să îl bage stând cu toţii mult prea aproape, holbându-se la rănile ei. încercă să îşi apropie picioarele, dar nu reuşi, şi îşi aruncă mâinile în aer.
- Sunt doar nişte zgârieturi.
-Oh, Cloe, murmură Maddie, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Scumpo, ar fi trebuit să mă suni. Ce s-a întâmplat şi unde altundeva eşti rănită?

Privirea lui Sawyer se plimbă peste întregul trup al lui Chloe acum, ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de trening. O parte foarte obraznică din

creierul ei se gândi să îi spună că zgârieturile se întindeau până sus de tot şi să îi solicite o inspecţie mai amănunţită.
O idee foarte, foarte rea. Pentru că simplul gând făcu să i se strângă ceva în piept, fu nevoită să îşi caute inhalatorul, din cauza astmului care o făcea să respire în permanenţă uşor gâfâit.
Şi o împiedica să facă sex.
- Nu e nimic, spuse ea. Sunt bine, în regulă? Lăsaţi-mă în pace.
Sawyer îl îmbrânci uşor pe Jax de lângă ea.
- Ea şi Lance au salvat şase câini din curtea lui McCar- thy noaptea trecută, îi spuse lui Maddie, pârând-o pe Chloe fără urmă de scrupule.
Maddie clătină din cap, vizibil îngrozită.
-Chloe, Dumnezeule. Asta a fost... nebunesc de periculos.
Tonul de îngrijorare din vocea ei trezi în Chloe o urmă de remuşcare. Nu îi venea să creadă cât de mult ajunsese să ţină la două străine care erau surorile ei vitrege sau, dacă tot era vorba, la Lucky Harbor şi la oamenii care locuiau acolo. Faptul că lăsase garda jos suficient cât să îi pese cât de puţin era ceva nou.
Chloe îşi petrecuse cea mai mare parte din copilărie exclusiv alături de mama ei, iar lecţiile fuseseră clare. Legăturile nu erau făcute să dureze mai mult decât dreptul de campare pentru o noapte. Doar tradiţionaliştii se lăsau prinşi în cursă de chestii precum relaţii plictisitoare sau locuri de muncă cu normă întreagă. Oamenii speciali erau meniţi să îşi deschidă larg aripile şi să îşi trăiască viaţa din plin şi în libertate.
Precum Chloe şi Phoebe.
- Raybo e nebun, spuse Maddie, ducându-se să-şi ia cafea. Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură urâtă.
Chloe şi-ar fi dorit ca Sawyer să se mute şi el şi îl în-curaja dându-i una cu piciorul. La drept vorbind, poate

că fusese mai degrabă un şut. Dar nu contă, pentru că individul era cât un munte şi nu se clinti.
- Este teribil de cald aici, spuse Maddie, şi deschise fereastra.
- Se numeşte tensiune sexuală.
Jax ridică jucăuş din sprâncene în direcţia lui Sawyer şi Chloe.
Umor de cea mai joasă speţă.
Sawyer îndreptă spre Jax genul de privire calmă şi insistentă care fără îndoială îi făcea pe răufăcători să se scape pe ei de spaimă, însă Jax se mulţumi să zâmbească.
- Dacă eu aş fi intenţionat să îi fac avansuri unei fe-mei, aş fi început prin a-i face cinste cu micul dejun, cel puţin.

Chloe dădu din cap.
-Aşa am zis şi eu.
Maddie se trânti în poala lui Jax pentru a se giugiuli cu el.
-Tu mi-ai făcut o grămadă de avansuri până să îmi aduci măcar micul dejun.
- Eu nu îi fac avansuri, spuse Sawyer. Maddie şi Jax aruncară o privire cu subînţeles spre poziţia lui între coapsele lui Chloe. El îşi luă mâinile de pe ea ca şi cum s-ar fi ars, dându-se înapoi cu mâinile în aer. în regulă. Mă duc la culcare acum. Singur.
- Ştii care e problema ta? îl întrebă Jax. Tu nu ştii să te distrezi. N-ai mai făcut-o de multă vreme.
-Tu ai impresia că asta - arătă spre locul aproximativ unde se afla jumătatea de jos a corpului lui Chloe - aduce cât de puţin a distracţie?
Jax îşi înăbuşi un hohot de râs şi chiar şi Maddie îşi muşcă buza de jos pentru a-şi ascunde un zâmbet.
- Dumnezeule, spuse Sawyer clătinând uşor din cap. Ştiţi la ce mă refer.
Da. Se referise la rănile dezastruoase cu care se alesese Chloe pe picioare, precum şi la riscurile pe care şi le asumase noaptea trecută, dar ea scoase oricum o exclamaţie de protest de formă. Pentru că, la naiba, jumătatea de jos a corpului ei putea oferi foarte multă distracţie.
Dacă avea vreodată ocazia să o folosească, desigur.

capitolul 2
Dacă situaţia nu ţi se pare dreaptă, încearcă să
o strâmbi.
Chloe Traeger
O săptămână mai târziu, Sawyer Thompson intră în dormitorul lui, îşi puse pistolul şi telefonul mobil pe noptieră şi aruncă o privire spre pat. Fusese o zi al naibii de grea, iar singurul lucru care ar fi putut să o salveze ar fi fost o femeie aşteptându-l acolo.
Goală.
Cu intenţii necurate în minte.
Ar fi trebuit să anticipeze probleme când rupsese re-laţia cu Cindy, cu câteva luni în urmă. Insă după patru întâlniri, profesoara de gimnaziu dulce, cuminte şi mo-destă deja se arătase nemulţumită de a fi într-o relaţie cu un

bărbat care trebuia să fie dispus să se prezinte la datorie aproape la orice oră.
Nu putea să nu o înţeleagă. Dar nici nu putea să se schimbe pentru ea.
Simţind nevoia să facă un duş fierbinte, se dezbrăcă şi se băgă sub jet.
Sprijinindu-şi palmele pe peretele acoperit cu faianţă, îşi înclină capul şi lăsă apa să îi şi- roiască peste gâtul şi umerii obosiţi. Azi ar fi trebuit să aibă o zi liberă, însă poliţia statală era în permanenţă în criză de oameni, iar celălalt şerif, Tony Sanchez, îşi luase el liber în interes personal, pentru a-şi ajuta soţia să meargă la un consult cu gemenii lor nou-născuţi. Ceea ce îl obligase pe Sawyer să se ocupe nu doar de Lucky Harbor, ci şi de două orăşele din vecini.
Până la mijlocul dimineţii deja avusese de rezolvat cazul unui bărbat fără adăpost găsit mort pe o bancă din parc - din cauze naturale, după spusele medicului legist - şi ajutase la venirea pe lume a unui copilaş pe Autostrada 37, mama fiind o femeie intrată în travaliu care crezuse cumva că ar fi fost o idee bună să pornească singură cu maşina spre spital având contracţii la inter-vale de doar un minut jumătate.

După aceea încă îşi mai găsise timp să întrerupă o încăierare într-un bar, să răspundă unui apel de violenţă domestică şi, momentul lui favorit, să salveze un copilaş de cinci ani şi pe căţeluşul acestuia dintr-o gură de canal plină de nămol.
Duşul îndepărtă ultimele rămăşiţe de murdărie de la acea ultimă intervenţie, dar nu îl învioră, nici nu atenuă cu nimic agitaţia care se stârnise în stomacul lui. Poate că o pizza şi o bere l-ar fi ajutat, dar nu avea timp pentru aşa ceva. Auzise mai devreme un zvon că Nick Raybo făcuse rost de alţi câini şi pregătea un eveniment la miezul nopţii. Sawyer avea să ia măsuri ca evenimentul să nu mai aibă loc. Poate avea să meargă la o pizza şi o bere după aceea, cu Ford şi Jax. Oricare dintre prietenii lui l-ar fi însoţit indiferent de oră, dar Sawyer ştia că avea să fie o companie groaznică în seara aceea.
Şi, în orice caz, ceea ce îşi dorea cu adevărat era o femeie în care să se îngroape, şi nu Cindy cea cuminte fu persoana care îi apăru în gând în timp ce se spălă. Nu, în ciuda gândirii raţionale şi logicii cu care se mân-drea, o dorea exact pe singura femeie a cărei distracţie favorită părea a fi să îl scoată pe el din sărite.
Gândul la ea, gândul de a o avea pe Chloe, era cam la fel de nebunesc ca săptămâna pe care o avusese. Era o femeie încăpăţânată, impulsivă, o sursă nesfârşită de probleme şi.... drace. Sexy. In acelaşi timp îi amintea în

permanenţă de o parte a vieţii lui la care renunţase - partea sălbatică. între ei exista foarte multă atracţie sexuală, dar zero perspective de viitor. Pentru că în timp ce el era o adevărată stâncă neclintită în orăşelul acela, Chloe era doar un ghemotoc mic şi fermecător de frunze şi spini pe care vântul îl purtase şi pe acolo, însă doar în trecere.
A doua zi după incidentul cu şterpelitul câinilor, ziarul local publicase în secţiunea de opinii un articol despre faptele recente de vandalism şi furturile mărun-te produse în zonă. Autorul anonim continuase prin a oferi o listă cu persoanele din oraş despre care se ştia că erau în căutare de ceartă cu orice preţ, iar Chloe se numărase printre ei.
Ceea ce nu fusese tocmai o surpriză.

Se întrebă dacă ea se simţise mâhnită sau tulburată să îşi vadă numele acolo. Nu îi stătea în fire să îşi bată capul cu ceea ce credeau oamenii despre ea. Dar ar fi pus rămăşag că surorile ei fuseseră afectate. Ele se stră-duiau să genereze publicitate pozitivă pentru pensiunea lor, nu negativă. Desigur, dacă ar fi arestat-o pentru încălcarea proprietăţii private, intrare prin efracţie şi furt, aşa ceva chiar că ar fi însemnat publicitate negativă. Iar pentru el personal ar fi fost un coşmar, căci Tara şi Maddie l-ar fi jupuit de viu. Insă nu acesta era motivul pentru care nu o arestase, îşi spuse el. Nu o arestase pentru că... la naiba! Pentru că pentru prima dată în viaţa lui de adult alesese să închidă ochii, ceea ce nu-i pica bine.
O văzuse de mai multe ori în săptămâna aceea. O dată când ieşise din Unitatea de primiri urgenţe cu un pansament mic pe braţ pus peste locul vaccinului an- titetanos, apoi din nou călare pe motoreta ei Vespa pe autostradă, cu părul lung, roşcat şi sălbatic fluturând în urma ei, cu faţa ascunsă aproape în întregime de cască şi de ochelarii în stil hollywoodian. Iar ieri dăduse peste ea la magazinul alimentar tocmai când lua de pe raft o sticlă de votcă, iar ea îl asigurase că era pentru muncă.
El răsese. Intrase în magazin doar să ia o băutură pentru sportivi în drum spre meciul lui săptămânal de baseball, dar uitase imediat de băutură şi se trezise stând în mijlocul culoarului şi simţindu-se... viu.
- Pentru muncă, spusese el. Votca e pentru muncă.
-Curăţă sticla de nu-ţi vine să-ţi crezi ochilor. Iar
dacă e aplicată local, e un conservant excelent. Şi ştiai că dacă o foloseşti altfel decât local e remediul perfect împotriva bărbaţilor?
- Cum aşa?

- După câteva pahare te lecuieşti de a mai dori vreunul.

Acum clătină din cap amintindu-şi. Nu pricepea în ruptul capului cum reuşea să îl facă să îşi dorească în acelaşi timp să o sărute şi să fugă de ea mâncând pământul. Ieşi de la duş, îşi aruncă prosopul deoparte şi îşi luă haine curate înainte de a ieşi din nou. Când era de serviciu,

circula cu un SUV purtând însemnele poliţiei. Maşina lui personală era o camionetă. Ambele erau echipate pentru orice situaţie pe care ar fi putut să o întâmpine, iar în seara aceea, dorindu-şi să rămână neobservat, optă pentru camionetă. Lucky Harbor era în esenţă un bol minuscul aşezat pe coasta stâncoasă a statului Washington, închis din toate părţile de vârfuri muntoa-se maiestuoase şi o pădure bogată. Acum era cufundat în întregime într-un întuneric negru ca smoala.

Nick Raybo avea zece acri de pământ la marginea oraşului, pe Eagle’s Bluff, adânc în pădure. Era un teren accidentat şi izolat, perfect pentru tot soiul de tranzacţii ilegale şi un loc favorit printre petrecăreţi.

Dar nu într-acolo porni Sawyer prima dată.

La acea oră a nopţii camioneta lui era singura maşină de pe drum când începu să coboare dealul spre oraş. Luna se ivi dintre nori, plutind jos şi palid, scăldând într-o lumină difuză apele oceanului Pacific izbindu-se de terenul stâncos din stânga lui. Debarcaderul era întunecat, oraşul era întunecat, iar gândurile lui erau şi mai întunecate.

Fusese crescut aici, deşi termenul „crescut" nu putea fi aplicat decât eufemistic. Fuseseră doar el şi tatăl lui, Noian Thompson, un muncitor care credea în hărnicie, în Jim Beam şi într-un sistem de educaţie bazat pe un pumn de fier.

Sau, în cazul lui Sawyer, pe o curea de piele lungă şi rea.

Care nu se dovedise prea eficientă, căci Sawyer fusese un copil cât se poate de sălbatic, ceea ce îi făcea pe cei care îl cunoscuseră foarte bine să se amuze cu atât mai copios acum când îl vedeau purtând insignă.

Traversă oraşul şi intră pe drumul îngust care ducea la pensiunea Lucky Harbor Beach. Clădirea era în stil victorian, proaspăt zugrăvită şi renovată, scânteind de lumini calde şi primitoare pentru oaspeţii săi. Trăgând maşina în curtea din spate a proprietăţii, o lăsă cu motorul la ralanti în faţa căsuţei proprietarului în care locuia Chloe.

Luminile erau stinse.

Sawyer speră din tot sufletul că acest lucru se datora faptului că dormea şi că nu se afla pe Eagle’s Bluff ală-turi de Lance, ocupaţi cu o altă tâlhărie pentru care, de data aceasta, ar fi putut să plătească amândoi cu viaţa, doar că nu i se arăta un asemenea noroc. Fu suficient să îşi plimbe o dată rapid lumina lanternei pentru a vedea că scuterul ei nu era nicăieri.
La naiba!
Extenuat şi chinuit de gândul la ce punea la cale Chloe, coborî din maşină pentru a verifica restul curţii. Spre uşurarea lui, îi găsi scuterul Vespa parcat în lateralul căsuţei.
întorcându-se la camioneta lui, plimbă pentru o cli-pă lumina lanternei peste uşa de la intrare, observând plantele în ghivece, crescând fericite acolo, şi covoraşul pentru yoga sprijinit de perete. Când se afla în Lucky Harbor şi nu lucra la vreun salon de frumuseţe de un-deva din ţară, lui Chloe îi plăcea să facă yoga pe plajă la răsăritul soarelui. O văzuse chiar pe covoraşul acela, luminată de soarele dimineţii reflectându-se scânteietor din valuri, cu mâinile şi picioarele bronzate şi tonifia- te contorsionate în poziţii imposibile care îl duceau cu gândul la alte activităţi, mai plăcute, în care ar fi putut să le contorsioneze. Chloe pe covoraşul ei nu era doar o imagine care îl excita enorm, ci şi o anomalie. Ea era vioaie şi mereu cu răsuflarea tăiată, la propriu, atât datorită firii ei libere, cât şi din cauza astmului ei sever - singura excepţie fiind când făcea yoga, singurul lucru din viaţa ei care necesita o nemişcare profundă, calmă. Cel mai probabil aşa se şi explica de ce era atrasă de yoga.
Habar nu avea, însă, de ce era el atras de ea.
în regulă, nu era adevărat. Avea o minte ageră, un simţ al umorului şi mai ager, şi se folosea de amândouă pentru a-l face să-şi smulgă părul din cap de fiecare dată când putea.
Se pricepea să o facă.
Iar el se pricepea să o lase.
Clătinând din cap, dezamăgit de el însuşi, Sawyer se întoarse să plece exact când cineva ţipă, sunetul sfâşiind

liniştea nopţii. Ajunsese deja la uşa de la intrare, cu pis-tolul în mână, când ţipătul răsună din nou.
Dar nu era un ţipăt de durere, îşi dădu el seama. Şi nici unul de teroare, ci de pasiune. Pasiune zgomotoasă, se corectă el, când ea ţipă din nou.
Chloe.

Dumnezeule! închizând ochii, Sawyer îşi sprijini fruntea de uşă, dorindu-şi din tot sufletul să nu se fi aflat acolo, ascultând-o pe Chloe în toiul a ceea ce părea a fi o partidă de sex animalic sălbatic.
Când ţipătul se auzi şi a treia oară, un schelălăit dramatic, ridicol de exagerat, demn de o starletă porno, fu însoţit de o voce joasă, răguşită, inconfundabil masculină.
în mod cert era timpul să o şteargă de acolo. Sawyer se răsuci pe călcâie pentru a o face, dar lumina de pe verandă se aprinse brusc, dezvăluindu-l în toată splendoarea oricui s-ar fi uitat pe vizor. O clipă mai târziu zăvorul ţăcăni, iar uşa de la intrare se deschise larg.
- Saivyer.''
Strâmbându-se, se întoarse. în prag se afla Chloe, alături de cel mai bun prieten al ei, Lance, ambii complet îmbrăcaţi, slavă Domnului.
Lance deţinea magazinul de îngheţată de pe chei împreună cu fratele lui, Tucker. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, precum Chloe, dar era foarte subţire şi palid din cauza fibrozei chistice care îi chinuia orga-nismul de când se ştia.
Alături de el Chloe părea să radieze, o întruchipare a sănătăţii şi a exuberanţei. Părul strălucitor, roşcat-închis, se revărsa în valuri sălbatice în noaptea aceea, căzându-i moale peste umeri, în afară de cele câteva şuviţe de breton care îi încadrau faţa. Era suficient de frumoasă cât să fi fost model, însă îi lipsea complet gena supunerii. Chloe nu întâlnise niciodată o instrucţiune sau comandă care să îi fie pe plac.
Purta o bluză de trening cu glugă, neagră şi moale, care i se mula pe sâni, şi o pereche de blugi lipiţi pe şolduri şi înfipţi într-o pereche de cizme cu toc înalt care proiectau un aer de nu-te-pune-cu-mine, dar care lui îi stârneau dorinţa dureroasă de a o face. Era ceva sălbatic

la ea în noaptea aceea, de fapt, ce naiba, în fiecare noap-te, şi o întunecime profundă spre care Sawyer se trezea atras fără voia lui.
Acea întunecime rezona cu adevărata lui natură interioară, cu sălbăticia şi întunecimea la fel de profundă din el, pe care încercase să le îngroape cu mult timp în urmă. Ridicol de uşurat să constate că nu o întrerupsese de la o partidă de sex, Sawyer se dădu înapoi pentru a pleca. Chloe era acasă, în deplină siguranţă, şi era singurul lucru care conta.
- Sawyer? Ce cauţi aici?

Bună întrebare. Deschise gura fără a avea nici cea mai vagă idee ce intenţiona să spună, dar Lance se clăti-nă brusc şi îşi duse o mână la cap. Chloe îşi petrecu imediat un braţ pe după talia subţire a lui Lance pentru a-l sprijini.

- Ce s-a întâmplat?

-Nimic, spuse Lance, eliberându-se din îmbrăţişare. M-am ridicat prea rapid, atâta tot.

-Haide, stai jos. Ignorându-i împotrivirea, Chloe îl împinse blând pe Lance înapoi în casă, ducându-l la canapeaua din micuţa cameră de zi. Cu o mână pe umărul lui, îşi ridică faţa spre Sawyer, fixându-l cu ochii verde-închis. Sawyer fu străbătut de un curent electric, o străfulge-rare de ceva ce preferă să nu îşi definească.

- Ce pot să fac pentru tine, şerifule? întrebă ea.

„Da, Sawyer, ce poate să facă pentru tine?“ îşi scor-moni creierul.

-Ai putea să îmi explici de ce ai încălcat orele de linişte.

Lance râse încet.

- Orele de linişte? întrebă Chloe. Am încălcat orele de linişte cu falsul meu orgasm?

-Ai răcnit într-adevăr ca un măgar căzut într-o groa-pă cu smoală, spuse Lance cu generozitate.

-Un măgar... Chloe se înecă de râs. în regulă, nimeni care m-a auzit în realitate nu s-ar gândi vreodată să mă compare cu un măgar.

Această informaţie nu îl ajută pe Sawyer deloc.

- Chiar aşa?

Privirea lui Chloe se fixă în ochii lui. în tăcerea brusc apăsătoare care se lăsă între ei, Lance îşi drese vocea.

-Chestia asta e bizară. Mă duc la bucătărie acum, până voi terminaţi... orice o fi naibii chestia asta. Stri- gă-mă dacă o să ai nevoie să te salvez, Chloe.

- Sigur, spuse ea, fără a-şi desprinde nici o clipă pri-virea de pe chipul lui Sawyer. Te anunţ dacă sfârşesc imobilizată în cătuşe.

Lance se schimonosi.

- în regulă, lasă. Nu mă suna.

Chloe râse, dar Sawyer rămase blocat la imaginea mentală cu ea purtând cătuşele lui. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate un poliţist atât de serios cum îi plăcea să creadă că era, în mod cert imaginea nu i-ar fi stârnit un asemenea fior erotic, nu ar fi putut să i-l stârnească.

Ceva apăru în ochii lui Chloe care îi spuse că ştia exact încotro alunecaseră gândurile lui în momentul acela - şi că era posibil ca şi ale ei să se fi

îndreptat în aceeaşi direcţie. Temperatura din încăpere păru să crească dramatic, însă sunetul de tuse chinuită din bucătărie, aspru şi neîncetat, ca şi cum cineva ar fi fost pe moarte, îi provocă lui Sawyer un fior pe şira spinării.
Chloe se năpusti în bucătărie, transformându-se de îndată într-o femeie caldă şi afectuoasă, cu o atitudine pe care Sawyer nu o văzuse niciodată îndreptată spre el. Când o urmă, o găsi murmurând ceva doar pentru urechile lui Lance, întinzându-se spre el.
Lance, evident nevoind să fie cocoloşit, o ţinu la dis-tanţă, izbindu-se cu pumnul în piept în încercarea de a trage în plămâni aerul de care avea nevoie cu disperare. Când îşi reveni în cele din urmă, se uită peste capul lui Chloe la Sawyer.
- Dacă ai venit să te asiguri că nu va merge la Eagle's Bluff în noaptea asta, e totul în regulă. Nu va merge.
-Stai... Ce? spuse Chloe, plimbându-şi privirea între cei doi bărbaţi. Nick are alţi câini?
Chipul lui Lance se goli de orice expresie.
- Avea.
Sawyer oftă.

- I-ai luat tu deja.
-Asta înseamnă intrare prin efracţie şi furt, spuse Lance.
Ah, Dumnezeule. Sawyer nu ştia dacă să se simtă uşurat că Lance nu o târâse din nou şi pe Chloe cu el, sau să fie furios că luase din nou problema în mâinile lui în loc să îl lase pe Sawyer să se ocupe. Decise să fie furios pentru că aşa era mai uşor.
- Problema trebuie gestionată pe căi oficiale pentru a i se pune capăt permanent. Ştii asta.
-Căile oficiale nu intervin la timp pentru câini, spuse Lance fără urmă de regret.
- Dacă vei fi prins cu ei, Raybo va face plângere penală împotriva ta.
Lance ridică din umeri. Nu îi păsa. Şi de ce ar fi tre-buit să îi pese? Omul oricum se confrunta practic cu o condamnare la moarte din cauza fibrozei, ceea ce îl făcea neînduplecat şi hotărât să râdă în faţa sorţii ori de câte ori era posibil.
Chloe aţinti asupra lui Lance o privire întunecată. Era nervoasă. Insă Lance se mulţumi să clatine din cap.

- De parcă îţi lipsea să fii din nou pomenită în ziar drept pacoste a oraşului.
- Nu mă interesează ce cred oamenii, Lance. Mă interesezi tu. Şi câinii aceia.
- Te interesează ce cred oamenii despre pensiune. Te interesează că bârfele pe care le şoptesc oamenii despre tine ar putea împiedica pensiunea să se bucure de o reputaţie bună. îţi pasă că ai putea să le faci rău surorilor tale.
Chloe răsuflă zgomotos.
- Da. Aşa e.
Mirosul neaşteptat de fum acru îl făcu pe Sawyer să se încrunte şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi din nou. Dincolo de pensiune şi de căsuţă se întindea oceanul. Nu îl vedea în întuneric, dar îl auzea izbindu-se de ţărm. Undeva în stânga se afla clădirea portului şi debarcaderul, iar dincolo de acestea, pădurea. Copacii erau deşi ca penele pe o pasăre, crescând în unele locuri chiar până pe ţărm. Nu văzu nici un foc, însă în mod cert îi simţi

mirosul. Era ilegal să faci foc de tabără fără autorizaţie, fără a mai vorbi că erau în plin sezon de incendii, însă brusc de undeva de dincolo de linia copacilor întrezări o licărire inconfundabilă.
Sawyer se întoarse din nou spre uşă, aproape dă- râmând-o pe Chloe, care ieşise după el. Din reflex se întinse după ea, prinzând-o de braţe până îşi recăpătă echilibrul, însă pentru o fracţiune de secundă se treziră lipiţi unul de celălalt. Părul ei îl atinse uşor pe obraz, sânii ei moi se lipiră de pieptul lui, şi, aşa cum se întâmpla de regulă cu ea, Sawyer simţi tresărind în el şi altceva în afară de o indiferenţă frustrată.
Ea murmură o scuză timidă, aproape inaudibilă, dar nu se retrase.
-A fost vina mea, spuse el, coborând privirea spre chipul ei. Cine se află în pădurea ta?
-Tucker şi câţiva dintre prietenii lui, spuse Lance din spatele ei.
Tucker era fratele mai mare al lui Lance, ceea ce în-semna că prietenii care îl însoţeau erau Jamie şi Todd şi, în afară de faptul că Todd şi Sawyer se cunoşteau de foarte mult timp, dintr-o perioadă pe care Sawyer prefera să nu şi-o amintească, cei patru ţipi adunaţi în această formulă erau de regulă o reţetă pentru dezastru.
- Au autorizaţie?
Lance râse.
Corect. N-aveau autorizaţie.

-Mai fac şi altceva ilegal acolo în afară de focul de tabără? întrebă Sawyer.
- Eventual beau bere.
Perfect. Când consuma alcool, Todd devenea Regele Prostiei Incurabile. Nici ceilalţi nu erau cu mult mai grozavi. Sawyer coborî de pe verandă, oprindu-se când Chloe îl urmă. O prinse de încheietură, degetul lui mare mângâindu-i vag tatuajul foarte mic pe care şi-l făcuse în locul unde i se simţea pulsul, un simbol asiatic al cărui sens el nu îl cunoştea.
-Vreau să vin cu...
- Nu, spuse el, ştiind că fumul avea să îi declanşeze o * tiză de astm. Aşteaptă-mă aici.

La auzul acelui ordin, chipul ei se închise, iar pentru o clipă el îşi dori... Pe toţi dracii. Habar nu avea ce îşi dorea când era vorba de ea. Ii sucea minţile de nu mai ştia pe ce lume era. In trecut doar se călcaseră reciproc pe bătături, dar în ultima vreme fusese extrem de preocupat să o tachineze într-un mod mult mai plăcut. Ceea ce, la drept vorbind, îl făcea pe el să fie Regele Prostiei Incurabile.
capitolul 3
întotdeauna ora cea mai întunecată e înainte de ivirea zorilor. Deci, dacă vrei să furi ziarul vecinului, atunci e momentul să o faci.
Chloe Traeger
Chloe susţinu privirea tăioasă a lui Sawyer cu propria privire, deşi îi înţepeni gâtul cât o făcu. Era masiv, înarmat până în dinţi şi, dacă era să judece după sclipirea din ochii lui, nivelul lui de iritare era în creştere. Nimic nou când era vorba de ea.
La drept vorbind, îşi atrăsese în mod cert mânia lui în mai multe ocazii, încă de prima dată când sosise în Lucky Harbor. Dar se maturizase în ultimul an şi înce-puse să înveţe - sau cel puţin se străduia - să îşi ţină în frâu purtarea impulsivă şi nesocotită. Cum crescuse alături de o mamă a cărei singură pasiune constantă fusese să urmeze formaţia Grateful Dead, Chloe nu învăţase prea multe despre rădăcini sau despre relaţii de lungă durată. Sau despre orice de lungă durată, dacă tot era vorba. Dar făcea eforturi în acest sens, încerca să devină mai atentă atât la propria persoană, cât şi la cum erau alţii afectaţi de acţiunile ei. Şi despre cum era să ţii la cineva. Nu încăpea îndoială că încă mai avea mult de învăţat, dar, pe de altă parte, nici nu pretinsese vreodată că nu ar fi fost aşa.

Şi chiar dacă acum era uşor îmblânzită, încă mai putea înfrunta de la egal la egal şi cel mai aprig dintre bărbaţi. Prin urmare când Sawyer îi porunci să-l aştepte acolo, impulsul de a face exact contrariul fu foarte puternic.
Se pare că nu se maturizase chiar atât de mult pe cât crezuse.
în replică la reacţia ei nerostită, buzele lui Sawyer tresăriră doar la colţuri. Nu era tocmai un zâmbet. Mai degrabă o grimasă care se potrivea cu liniile vagi de stres din jurul ochilor şi al gurii şi cu tensiunea din umerii lui.
Era obosit. Aparent avusese deja o zi al naibii de lun-gă, ceea ce nu făcea decât să îi sporească farmecul de bărbat dur. Purta o cămaşă cu nasturi nebăgată în pan-taloni, care îi acoperea pistolul de la şold, şi o pereche de blugi care îi veneau perfect peste fund. Da, se uitase.
Şi nu trebuia să uite nici de testosteron şi feromoni şi atitudinea lui generală de virilitate extremă. Era un bărbat întotdeauna pregătit pentru orice, oricând, şi nu era cineva cu care să te iei la harţă. Ceea ce ea ştia foarte limpede. Era intens, dur, neînduplecat şi...
-E fum, Chloe. Trebuie să rămâi aici din cauza fumului.
Şi incorigibil de corect. Oftând, dădu din cap.
El îi aruncă o ultimă privire prelungă şi porni spre pădure. Chloe nu fusese niciodată atrasă de manifestările ridicole de curaj pur sau forţă brută, dar Sawyer chiar reuşea să ducă totul la un cu totul alt nivel.
-Salivezi, spuse Lance sec, venind lângă ea.
Ea îl ignoră, fără a-şi lua ochii de la locul unde dis-păruse Sawyer. Nu, nu saliva, dar era ceva la fel de grav. Era cuprinsă de furnicături. E în regulă, îşi spuse ea. Doar moartă ar fi putut o femeie să nu simtă nimic uitându-se la Sawyer Thompson, iar Chloe nu era nici pe departe moartă.
„încă“, îşi spuse ea cu mâhnire, simţind fumul în-cepând să îi invadeze plămânii. De două ori pe zi lua medicamente pentru a-şi ţine sub control astmul, dar

purta cu ea şi un inhalator cu acţiune rapidă pentru momentele dintre medicamente când dădea de bucluc - ca acum. II scoase din buzunar şi trase o dată din el. Apoi îşi îndreptă privirea spre Lance.
- Unde ţi-e bluza? Ai buzele vinete.
Ştiau amândoi că nu avea buzele vinete pentru că îi era frig, dar Lance se întoarse ascultător în casă pentru a-şi lua bluza.
- Eşti atât de previzibilă, Chloe.
Chloe putea fi caracterizată în multe feluri. Era soră, prietenă, cosmeticiană. Era o hoinară şi o exploratoare. Era totodată înzestrată cu o

voinţă de fier, încăpăţânată ca un catâr şi iute la mânie. Dar în mod cert nu era previzibilă.
- Retrage-ţi cuvintele, îi spuse ea.
- Eşti previzibilă, repetă el. Printre altele.
- Cum ar fi?

Coborî de pe verandă, dar se opri când Lance o prin-se de încheietură.
- Rămâi, spuse el. Nu vreau să fiu arestat în seara asta pentru insultarea unui ofiţer.
- N-o să te aresteze pentru asta.

Dar avea dreptate, nu era cazul să îl scoată pe Sawyer din sărite. Şi totuşi, naiba s-o ia de treabă, să rămână însemna să înoate împotriva curentului. Cum era cu atât de multe alte lucruri din viaţa ei. Era din cauza astmului ei. O limita fizic şi, din această cauză, tindea să forţeze limitele în alte privinţe. înţelegea că, pentru cineva care o privea din afară, dădea impresia că îşi căuta în secret moartea, dar nu era aşa. Doar că atunci când se afla în mijlocul unei crize de astm se simţea adesea atât de aproape de moarte încât, ei bine, o sfida. Insă nu îşi dorea decât să alerge sau să danseze sau să râdă din tot sufletul, sau să facă sex fără a avea nevoie de un inhalator şi eventual o ambulanţă.
Nu era o problemă prea comună, dar pe ea o obliga să se situeze la graniţa îngustă dintre comportamentele acceptabile social şi impulsurile nebuneşti pe care mama ei i le încurajase întotdeauna. Surorile ei şi-ar fi dorit să înceteze să mai tot forţeze nota şi să se liniştească puţin.

Iar acest lucru o deranja pe Chloe mai mult decât orice. Mesajul era simplu: dacă voia să fie acceptată, chiar iubită, de către oamenii la care ajunsese să ţină, trebuia să se schimbe. Dar, pe toţi dracii, ea voia să fie acceptată aşa cum era, cu tot cu imperfecţiunile ei.
- Previzibilă, spuse ea dezgustată, ca şi cum âr fi fost un cuvânt vulgar.

Lance oftă şi îşi puse o mână peste ea.
- In regulă, poate că nu eşti neapărat previzibilă, cât...

-Nebună?
El râse încet.
Lance o înţelegea, o înţelesese dintotdeauna. Aşa că era foarte aiurea că între ei nu exista deloc atracţie fizică.
- Lance?

-Da?
Ea îi strânse degetele.

- Mă enervează foarte tare că nu eşti sexy.
- Vai, mulţumesc, spuse el sec.
-Pentru mine, adică. îl înghionti cu umărul într-al lui. Vreau să te doresc. Ştii?
Lance îşi strecură o mână pe fundul ei.
-Lasă-mi zece minute şi am să te fac să te răzgân-deşti... „OP." îşi spuse el, când Chloe îi dădu un cot, dar râse bine dispus.
Lance ştia. Amândoi ştiau. în primul rând, îi era ca un frate şi fusese astfel încă din prima zi în care se cunoscuseră. Şi în al doilea rând, era total, complet şi jalnic de obsedat de una dintre asistentele drăguţe de la centrul medical la care îşi petrecea mult prea mult din timp.
Nu că ar fi acţionat vreodată în acest sens.
- Ce femeie ar fi atrasă de un tip bolnav asupra căruia pluteşte ameninţător o dată de expirare? o întrebase el odată.
Ceea ce însemna că erau doar ei doi împotriva lumii.
Şi nu făceau sex.
O ceaţă joasă începu să se reverse dinspre apă, fu- rişându-se prin noapte spre ei ca nişte degete argintii. I'rin ea apărură mai multe siluete, concretizându-se în contururile unor bărbaţi. Todd, Tucker şi Jamie, toţi ra-diind o atitudine obraznică din fiecare por al lor.

Sawyer venea în spatele lor.
Când se apropiară, Chloe văzu că Todd ţinea în mână
0 bucată de hârtie. In mod normal era şi genul de băr-bat cu un farmec înnăscut care ar fi fost în stare să con-vingă o călugăriţă să renunţe la celibat. In mod cert îşi îndreptase acel farmec şi asupra ei de fiecare dată când
1 se oferise ocazia - nu că ar fi reuşit să ajungă la vreun rezultat. Dar acum nu trădă nimic din acel farmec, tre-când pe lângă verandă fără un cuvânt, îndreptându-se spre lateralul portului, unde parcaseră. Jamie îl însoţi.
Nu şi Tucker. Acesta se opri şi ridică privirea spre treptele verandei, aţintind-o asupra fratelui său, iar aerul sfârâi între cei doi fraţi, încărcat cu o tensiune bizară.
- Eşti bine? întrebă Tucker în cele din urmă, iar când Lance dădu din cap, arătă în direcţia în care plecaseră Todd şi Jamie. Atunci hai să mergem, o ştergem de-aici.

Privirea lui Lance alunecă neliniştită spre umerii ţepeni ai lui Todd şi Jamie, care începuseră să se înde-părteze, iar Chloe îl prinse de mână.
-Mi-ai promis să rămâi şi să încerci crema cu care mă dau eu pe piept pentru a vedea dacă nu te ajută să respiri mai uşor, ai uitat? Te duc eu cu maşina după.
Când Tucker plecă fără un alt cuvânt, Lance îi strân-se mâna, apoi îi dădu drumul.
-Te aştept înăuntru, spuse el, şi aruncându-i o ulti-mă privire lui Sawyer, care încă era cufundat în tăcere, dispăru în interiorul căsuţei,
Chloe se întoarse spre şerif. Tensiunea care vibra în-tre ei în mod cert nu era precum cea dintre doi fraţi. Şi nici nu avea să dispară prea curând, ceea ce însemna că avea două opţiuni. Putea să se obişnuiască cu ea sau să i se împotrivească.
Pentru că Sawyer era ultimul om de pe pământ cu care ar fi trebuit să aibă vreodată o aventură amoroasă, cea de-a doua opţiune era cea mai inteligentă mişcare.
Fixând-o cu o privire la fel de calmă ca a ei, Sawyer aşteptă. Nu rostea niciodată mai multe cuvinte decât era absolut necesar, ceea ce pe Chloe o făcea să se urce pe pereţi de nervi.
- Ce s-a întâmplat acolo?

- L-am amendat pe Todd pentru focul de tabără ilegal.
- Doar pe Todd?
- El a fost cel care l-a făcut.
Chloe ezită. Todd era unul dintre oamenii care ar fi fost capabili să ajungă în seiful unei bănci doar prin vorbe meşteşugite şi un simplu zâmbet, apoi să plece luând cu el toţi banii, ba încă făcându-l pe managerul băncii să fie fericit că fusese astfel jefuit. Era totodată unul dintre locuitorii din Lucky Harbor născuţi acolo, iar localnicii ţineau mult la fiii comunităţii, chiar dacă erau puşi pe rele.
Şi Sawyer era de loc tot de acolo şi era la fel de iubit precum Todd, dacă nu chiar mai mult.
- L-ai amendat deşi toată lumea aprinde focuri de tabără ilegale aici?
- Ba nu fac asta în timpul sezonului cu risc mare de incendii, spuse el.
- E aproape octombrie.
- E sezon de incendii, repetă Sawyer.
- Deci... dacă eu aş aprinde un foc de tabără, m-ai aresta?

- Te-aş amenda, o corectă el. Nu te-aş aresta. Nu pentru o primă abatere.
Ce era în neregulă cu ea de o înnebunea atitudinea lui de poliţist sever? Ei. Poate că nu voia să se împotri-vească acelei atracţii, ci mai degrabă să îi testeze limitele.
- Dar dacă aş fi la a doua abatere? Atunci m-ai percheziţiona şi mi-ai pune cătuşele?
Privirea lui se întunecă.
- Ce te tot obsedează cătuşele mele?
- Ei bine, dacă nu ştii, spuse Chloe cât mai cuminte posibil, nu vreau să te corup eu.
Dădu să intre în casă, dar Sawyer o înşfăcă de bluză şi o trase înapoi.
- Nu te grăbi, spuse el şi o studie, fără a-şi trăda nimic din gânduri. Te joci cu mine, decise el.
- încerc.
-Nu-mi plac jocurile, Chloe.
Chiar aşa. II cunoştea de aproape un an deja şi to-tuşi nu îl cunoştea deloc. Ţinea totul extrem de bine ascuns, ceea ce, era capabilă să recunoască, o cam făcea

să îl invidieze, căci ea nu era nicidecum în state să îi urmeze exemplul.
- Ce făceaţi tu şi Lance mai devreme? vru el să ştie.
- Popcorn. Poveşti. Chestii.
-Mă refer la treaba în care imitai orgasmul în stilul lui Meg Ryan.
Ea ezită. Treaba avea să se dovedească stânjenitoare.
- Nu sunt sigură că ai să înţelegi.
- încearcă-mă.
-în regulă, ei bine, uneori căsuţa scârţâie în timpul nopţii, ştii?
- Probabil pentru că atunci se aşază lemnul şi îmbinările.
- Da, dar partea cu „probabil" e ceea ce mă afectează. Noaptea... se aude tare.
- îar tu acum dormi singură aici.
-Da.
Maddie se mutase cu Jax şi, la drept vorbind, urma să se mărite cu el peste două luni. Tara se mutase şi ea din căsuţă pentru a locui cu prietenul ei, Ford. Cele trei surori lucrau în schimburi când aveau oaspeţi care rămâneau şi peste noapte, dar în cea mai mare parte Chloe era cea care se ocupa de tot ceea ce apărea pentru că era singura care nu avea o viaţă personală bogată.
- Uneori se aude ca şi cum ar fi o... fantomă.

Aşteptă ca el să râdă şi chiar se gândi puţin la toate modalităţile în care ar fi putut să îl rănească dacă o fă- cea, însă el nu o făcu.
Sawyer se mulţumi să o privească meditativ.
-Ai putea să le spui surorilor tale că nu-ţi place să dormi aici singură.
Pe toţi dracii, nu! Deja reuşise să atragă publicitate negativă; nu avea de gând să sporească haosul.
-Ele au mai multe pe cap decât mine. Nu am de gând să le dau motive suplimentare de îngrijorare sau mâhnire spunându-le că mi-e teamă. Şi îşi dorea din tot sufletul să nu le spună nici el. Nu-i mare scofală. Doar că am citit prea multe cărţi de Stephen King şi uneori mă sperii puţin, atâta tot. Lance ştie asta şi trece pe la mine şi scornim poveşti amuzante cu fantoma mea.

- Poveşti.
- In seara asta am decis că fantoma a murit aici la vârsta de nouăzeci şi nouă de ani. Virgină.
- O fantomă virgină, de nouăzeci şi nouă de ani.
- Hei, nu e chiar atât de improbabil cum ai crede. în fine, nu poate să treacă în lumea de dincolo până nu are un orgasm. Aşa că rămâne aici, îndeplinind dorinţe. In seara asta Lance şi-a dorit o viaţă lungă şi normală şi... I se puse un nod în gât, căci oricât de mult şi-ar fi dorit Lance acest lucru, nu avea să i se întâmple. Şi Dumnezeule cât de tare detesta să o ştie, o detesta atât de al naibii de tare încât uneori simplul gând o făcea să se sufoce. Deci presupunând că fantoma îi îndeplineşte dorinţa, spuse ea încet, în schimb noi încercam să îi oferim orgasmul de care nu se bucurase niciodată.

Gura lui tresări intr-un zâmbet.

- Un orgasm fals.
- Da, ei bine, altul mai bun n-am avut.

Nu îi era clar ce simţea referitor la faptul că Sawyer îi surprinsese spectacolul stupid, sau ce naiba îşi putuse închipui când o auzise ţipând. Sau de ce îi păsa...
Dar îi păsa. Iar el, la rândul lui, dădu din cap în semn că înţelegea. Nu prea se potrivea cu imaginea de poliţist dur, imperturbabil, pe care o avusese întotdeauna despre el, un tip care urma regulile şi îşi stabilea drumul în viaţă ca pe o hartă, fără a se abate de la el. Alb şi negru, întotdeauna.

In mod cert nu era cineva capabil să înţeleagă nevoia ei de a trăi într-un ocean de culoare.
Lance scoase capul de după uşă şi îi arătă că ţinea în mâini unguentul ei pentru piept.
- Eşti gata să mă duci acasă.7
Dând din cap, Chloe îi întoarse spatele lui Sawyer.
- Chloe, spuse acesta. Stai departe de Eagle's Bluff în noaptea asta.
Ea îi aruncă o privire peste umăr, deloc surprinsă că deschisese din nou subiectul şi chiar mai puţin surprinsă că era o poruncă şi nu o întrebare.
- Sigur.

- Vorbesc serios, Chloe.
îşi reintrase complet în rolul de poliţist. îl definea. I se potrivea. Probabil era plăcut să ştii ce te definea, ce ţi se potrivea.
- Ştiu că aşa e, şerifule.
El îi dădu drumul, iar ea se urcă pe scuter, punându-şi casca. Lance urcă în spatele ei şi îşi încolăci braţele în jurul taliei ei. Chloe porni motorul şi apăsă acceleraţia, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.
Plecând, îl văzu pe Sawyer stând şi urmărindu-i cu privirea până dispărură în ceaţa tot mai deasă.
capitolul 4
De ce a fost bărbatul creat înaintea femeii? Pentru că întotdeauna ai nevoie de o ciornă înainte de varianta finală.
Chloe Traeger
Chloe se trezi înainte de ivirea zorilor, când cerul era încă de un negru profund. Octombrie era de fiecare dată sezon de incendii, dar anul acesta, care fusese mai secetos decât oricare altul din istoria recentă, luna octombrie fusese chiar mai periculoasă. Chiar şi aşa, o toamnă fără ploi presupunea şi anumite avantaje şi, profitând de acestea, se îmbrăcă în pantalonii de yoga şi un tricou cu mânecă lungă şi, luându-şi covoraşul, se duse pe plajă să îşi facă exerciţiile. Când călătorea, făcea yoga în unele dintre cele mai elegante hoteluri din lume, dar plaja aceasta, unde era însoţită de pulsaţia ritmică a valurilor izbindu-se de stânci, de ţipetele pescăruşilor şi de scârţâitul nisipului sub covoraşul ei - aici era locul ei favorit.
După aceea se duse la o plimbare. De regulă nu făcea aşa ceva, nu putea dacă senzaţia de apăsare din piept era prea intensă, dar în dimineaţa aceea avea timp suficient îa dispoziţie şi simţea nevoia să consume nişte energie.

Totul era de un calm absolut, nu se clintea nimic în afară de pescăruşi şi valurile izbindu-se zgomotos de ţărm, dar deja cunoştea locul suficient de bine cât să se descurce şi în semiobscuritatea de dinaintea zorilor. Lucky Harbor era un orăşel pitoresc de la malul mării cuibărit într-un mic golf stâncos în care noul se ames-teca eclectic cu vechiul. Drumul principal era mărginit de clădiri în stil victorian, majoritatea vopsite într-o varietate de culori aprinse. Exista un chei lung care se întindea mult în apă şi care găzduia o cafenea, câteva magazine, o sală de jocuri şi o roată Ferris. Cum Chloe nu se simţea pregătită să înfrunte ziua ce o aştepta, stră-bătu cheiul până la capăt, oprindu-se într-unul dintre colţurile îndepărtate între două bănci pentru a putea să se simtă înconjurată de oceanul de la picioarele ei. îşi oferi un moment desprins din Titanic, închizând ochii, ridicând faţa spre aerul sărat şi încă rece. Spre est, cerul întunecat era pătat cu o umbră de violet anunţând ziua ce se ivea.
Ii venea greu să creadă că încă se afla aici, în Lucky Harbor. Cu un an în urmă, ea, Tara şi Maddie avuseseră fiecare vieţi proprii, foarte diferite, intersectându-se doar rar. Dacă acest lucru se datorase misterelor moştenirii lor genetice, oferite de trei taţi diferiţi, sau pur şi simplul faptului că fuseseră crescute separat, era ceva ce Chloe nu ştia. Mama lor, Phoebe Traeger, fusese întruchiparea unui spirit cu adevărat liber. Fusese întotdeauna pe drumuri, cunoscuse iubirea - frecvent -, apoi mersese mai departe. Nimic nu se lipise de Phoebe, nici măcar cele două fiice mai mari ale ei. Nimic în afară de Chloe. Chloe fusese singura ei concesie faţă de stilul de viaţă tradiţional, în măsura în care se putea considera că a fi şcolit în fundul unei autorulote Volkswagen şi a mânca preponderent la cantine sociale era ceva tradiţional.
Tatăl Tarei o luase pe Tara cu el când relaţia dintre el şi Phoebe se înrăutăţise. Tatăl lui Maddie procedase la fel când venise şi ea pe lume, câţiva ani mai târziu. Chloe habar nu avea ce făcuse sau ce simţise propriul tată, căci nu îl cunoscuse niciodată. Phoebe nu vorbise despre el şi se eschivase întotdeauna în faţa întrebărilor

lui Chloe, afirmând că Chloe era un dar din partea unei vieţi trăite frumos.
In faţa lui Chloe oceanul Pacific era o întindere adâncă şi agitată de negru care se pierdea în cerul meta-lic. întreaga privelişte era încadrată de faleze stâncoase, învăluite în ceaţă şi ameţitoare. Stătu acolo şi se întrebă ce

anume o făcea să îndrăgească acel loc, care părea să o fixeze ca nimic altceva. Fusese şi în alte locuri pe care le îndrăgise, chiar o mulţime, dar nu simţise niciodată o legătură precum cea pe care o avea cu Lucky Harbor.
Când auzi paşi apropiindu-se din spatele ei, puse mâna instinctiv pe inhalator ca şi cum ar fi fost un bas-ton de cauciuc şi se răsuci pe călcâie.
în faţa ei se afla Sawyer, ciufulit şi transpirat de efort şi arătând al naibii de delicios. Acesta îi studie poziţia pregătită de atac, apoi inhalatorul, ţinut în mână ca un pistol.
- Ai de gând să mă împuşti cu ăla?
Chloe îşi îndesă inhalatorul înapoi în betelia pan-talonilor.
- Ce faci?
Era o întrebare stupidă, născută din agitaţia ei. Sawyer era îmbrăcat în pantaloni de trening şi un tricou, respirând gâfâit, dar nu foarte chinuit. în mod evident alergase, ceea ce stârni şi în ea o dorinţă crescândă de a face la fel. însă pentru ea a alerga ar fi fost sinonim cu a se arunca în faţa unei maşini în viteză - fatal.
- Eşti bine? o întrebă el.
-Fireşte. îi era mai uşor să îl considere pe Sawyer un simplu purtător de insignă. Un făţarnic reprezentant al autorităţilor, ba încă unul enervant. Dar indiferent dacă îi plăcea sau nu, individul chiar era mai mult de atât, mult mai mult. Da, era dur, stoic şi impenetrabil, dar din când în când dezvăluia ceva mai mult, de exemplu atunci când ochii i se umpluseră de îngrijorare la vederea rănilor pe care le căpătase salvând câinii, fără a mai pomeni de cum îi permisese să se strecoare pe lângă lege în noaptea aceea. Eu sunt întotdeauna bine, spuse. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută la Eagle’s Bluff.

El îi aruncă una dintre privirile tipice de „vezi să nu“.
In regulă, deci era mai degrabă enervant decât interesant. Era bine de ştiut.
- Ei, haide, şerifule. O să apară pe Facebook dacă s-a petrecut ceva, aşa că mai bine îmi spui tu.
Ameninţarea era legitimă. Luciile administra galeria locală de artă şi pagina de Facebook a oraşului Lucky Harbor cu la fel de mult entuziasm. De fapt, postările ei erau practic lectură obligatorie pentru locuitorii din Lucky Harbor. Ea raporta ce se petrecea în oraş, oferind cu plăcere toate detaliile, căutând informaţii cât mai savuroase.
- Nu am găsit nici nu câine în incintă, spuse el.
Dădu să plece, dar ea îi puse întrebarea care o făcea
să se perpelească de curiozitate.

-Atunci de ce te-ai oprit?
- Poftim?
- De ce nu ţi-ai continuat alergarea când m-ai văzut aici?
El nu clipi. Nici măcar nu ridică din umeri.
- Şeriful Sawyer Thompson, murmură ea. Maestru al comunicării.
Doar un colţ al gurii lui se ridică milimetric. Ceea ce lui Chloe îi tulbură puţin echilibrul.
Mult.
- Stai să ghicesc, spuse ea. Nu mi-ai putut rezista. Nu ar fi ştiut să explice de ce se încăpăţâna să zgândărească ursul, dar poate aşa înţelegea ea să alerge... direct în braţele primejdiei. M-ai văzut şi nu te-ai putut abţine, aşa că te-ai oprit ca să...
-Ca să...?
-Ei bine, asta e întrebarea, nu-i aşa? îl interpelă ea. Adică, nu ne plăcem reciproc. Nu avem nimic în comun. Oare ce am putea face unul cu celălalt?
Privirea lui se încinse la acele cuvinte, iar în replică sfârcurile ei se contractară până deveniră două mărgele tari. Hmmm. Aparent ar fi putut face o grămadă de chestii. Dar înainte să apuce să proceseze informaţia, el se dădu un pas în spate, ca pentru a pleca.

- Te sperii, îi spuse Chloe.
- O, pe toţi dracii, da, îi mărturisi el, smulgându-i un hohot şocat de râs.
Lui nu îi era niciodată frică. Nimic nu îl putea spe-ria. Dar învăţase să nu se joace cu nervii bunului şerif decât atunci când era în formă, iar în momentul acela nu era cazul. Simpla prezenţă a lui Sawyer o obliga să îşi folosească întreaga putere de concentrare pentru a nu se trăda accidental.
Pentru că adevărul era că, în ciuda şanselor copleşitoare de a se produce o catastrofă enormă dacă ei doi ar fi ajuns vreodată să fie împreună, îl dorea.
Era cel mai ridicol lucru pe care şi-l dorise vreodată.
în fond, el era rigid acolo unde ea era flexibilă. Lu-mea lui era doar în alb şi negru, iar a ei avea toate nuan-ţele curcubeului şi pur şi simplu nu se potriveau.
Nu că trupului ei i-ar fi păsat de logică. Sawyer era cel mai viril, potent şi plin de testosteron tip din câţi cunoscuse vreodată. Sexul cu el ar fi însemnat focuri de artificii şi furtuni violente.
Ar fi fost magic.

Dar chiar şi ea ştia că nu era pregătită pentru a se bucura atât de intim de Sawyer Thompson.
-Trebuie să plec.
- Acum cine e cel speriat?
-Nu, trebuie să mă întorc la pensiune.
Era aproape ora şapte şi trebuia să ajungă acolo îna-intea surorilor ei. Nu avuseseră oaspeţi noaptea trecută, dar Tara ţinea morţiş ca cineva să fie disponibil încă de la prima geană de lumină.
Acel cineva fiind Chloe, fireşte.
- Ştii ce cred eu? întrebă Sawyer.
- Habar nu am. Nu ştiu niciodată.
Stătea sprijinit de spatele băncii, cu toţi muşchii tru-pului de un metru nouăzeci complet relaxaţi.
- îţi dau emoţii.
- Nu îmi dai emoţii.
în regulă, îi dădea emoţii la greu. Se întoarse spre apă şi încercă să inspire adânc pentru a se relaxa. Având în faţă oceanul - o privelişte mult mai relaxată decât faţa

ticălosului chipeş şi arogant din spatele ei nu ar fi tre-buit să fie o problemă. Insă nu reuşi decât după câteva încercări şi fu nevoită să închidă ochii. Când nici aceas-tă metodă nu funcţionă, adăugă o întindere, rotindu-şi umerii, apoi ridicându-şi braţele în aer.
In mijlocul întinderii auzi din spatele ei un mârâit grav de apreciere masculină şi se întoarse spre el.
Privirea lui Sawyer se ridică din zona fundului ei.
- Ce fel de joc mai e şi ăsta? o întrebă el încet.
Şi ce chestie interesantă.
- Nu cred că mă joc, răspunse ea la fel de încet.
El o studie încet, în mod evident căutând jumătăţile de adevăr ascunse.
Dar ea nu se complica niciodată cu jumătăţi de ade-văr. Nici cu minciuni, la drept vorbind. Ar fi fost prea mult de ţinut minte. Nu, îi plăcea să îşi trăiască viaţa cât mai corect. Posibil singurul lucru pe care îl aveau în comun.
Sawyer făcu un pas spre ea, ceva din atitudinea lui făcând-o să se simtă ca Scufiţa Roşie în faţa Lupului celui Mare şi Rău. Având în spate balustrada debarcaderului, îşi dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.
- Ce-i? şopti ea.

- Există ceva între tine şi Lance despre care ar trebui să ştiu?
-Nu. De ce?
- încerc doar să îmi dau seama dacă falsa miorlăiala de aseară era de-abia încălzirea.
- Pentru chestia pe bune? Nu. Făcu o pauză. Miorlă-iala? începea să o facă să se simtă complexată. Se mai întâmplă, să ştii. Ca oamenii să ţipe în timpul sexului.
Deşi nu i se întâmpla şi ei, naiba s-o ia de treabă.
- Chiar se întâmplă? se minună el. Gemetele le înţe-leg. Se apropie şi mai mult. Cum Chloe nu avea unde să se retragă, trupul lui îl atinse pe al ei. Gâfâit? în mod cert. Vocea îi coborî o octavă. Câteva replici murdare? O, pe toţi dracii, da. Dar nu sunetul ăla oribil pe care îl scoteai tu, nu.
Era cald, atât de delicios de cald.

- Se mai întâmplă, repetă Chloe, simţind nevoia să îşi încordeze genunchii pentru a-i împiedica să tremure.
îşi puse o mână pe pieptul lui pentru că intrase în spaţiul ei personal şi brusc simţea că nu mai avea nici pe departe suficient aer.
- Când? întrebă el, mâna lui închizându-se peste în-cheietura ei, şi, repetând gestul pe care îl mai făcuse o dată, îşi lăsă degetul mare să o mângâie uşor peste tatuajul minuscul pe care îl avea acolo. Când se întâm-plă asta?
- Ei bine... în cărţi.
Privirea lui se îmblânzi o idee, la fel şi expresia gurii.
- Ce fel de cărţi citeşti, Chloe?
-Ăăă... în regulă, deci poate că citise o grămadă de poveşti de dragoste în ultima vreme, şi ce dacă? Şi poate şi puţină literatură erotică. Nu era nimic rău în aşa ceva, nici în a visa cu ochii deschişi cum ar fi fost să fie în locul protagonistelor acelor poveşti, a femeilor pe care le ţineau plămânii să ţipe în momentele de pasiune. Nu asta contează, spuse ea, nemaifiind prea sigură ce anume conta.
Şi de ce naiba stătea Sawyer acolo şi o tachina în loc să alerge? Şi...
- De ce m-ai întrebat despre Lance?
Sawyer rămase cu privirea aţintită pe chipul ei preţ de o clipă prelungă, speculativă.
- Ca să pot face asta.
îi prinse obrazul în palmă, apoi înclină capul până când buzele aproape li se atinseră. Nu ezitant, nu nesigur.

Chiar dimpotrivă.
Urmă o fracţiune de secundă încremenită în care privirea lui o ţinu captivă pe a ei în timp ce toate părţile corpului ei se treziră la viaţă, iar ochii i se închiseră. Buzele li se atinseră uşor, apoi mai apăsat, iar când limba lui ajunse la a ei, Chloe gemu. Auzind acel sunet, Sawyer îşi împleti mâinile în părul ei şi duse sărutul mai departe.
Chloe se topi în braţele lui. Nu ar fi putut descrie nicicum altcumva ceea ce i se întâmplă. De la o clipă la alta se trezi pur şi simplu că oasele i se lichefiaseră.

Apoi, la fel de repede cum începuse, se sfârşi, iar ea clipi surprinsă spre el, nereuşind câtuşi de puţin să îşi controleze respiraţia.
- In regulă, ce... ce a fost asta?
Sawyer îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-1.
- Nu ştiu. Mă scoţi din minţi.
Cuvintele pe care orice fată îşi dorea să le audă. îşi folosi inhalatorul, iar el se încruntă.
- Haide, spuse Sawyer. Te conduc înapoi.
- Pot să merg şi singură.
Telefonul îi vibră. îşi scoase mobilul din buzunar şi se uită la numele de pe ecran. Todd. Pentru că petrecea atât de mult timp cu Lance, dădea frecvent peste Todd. Ocazional o suna pentru a vedea dacă nu voia să iasă cu el - eufemismul pe care îl folosea el pentru o partidă de sex.
Chiar dacă Chloe îşi câştigase porecla de „copil săl-batic" acolo în Lucky Harbor, nu era un „copil prost". Toată lumea ştia că relaţia dintre Sawyer şi Todd era încordată şi nu avea de gând să fie ea fitilul care să de-clanşeze explozia între ei. Apăsă butonul de ignorare a apelului şi îndesă telefonul înapoi în buzunar.
- Probleme? întrebă Sawyer.
- Nu.
Privirile li se întâlniră şi rămaseră înlănţuite. El nu mai spuse nimic altceva, dar rămase cu încăpăţânare lângă ea până ajunseră înapoi la pensiune.
Aşteptă la baza scărilor până când Chloe le urcă şi se întinse să deschidă uşa din faţă, făcând greşeala de a-i arunca o privire peste umăr.
Sawyer era o imagine impresionantă aşa cum stătea acolo, cu muşchii încordaţi şi lucind după alergare, cu pantalonii de trening coborându-i mult pe şolduri. Ără-ta periculos, atrăgător şi mai sexy decât păcatele iadului.
-Am să mă prefac că nu s-a întâmplat. La sărut mă refer, îi explică ea.

- Poţi?
Sfârcurile îi erau încă tari, aşa că se cam îndoia. Fusese un sărut al naibii de pasional.

-Nu contează. Adevărul e că am făcut un experi-ment, ne-am lecuit de curiozitate. Am terminat cu asta acum. Făcu o pauză. Aşa-i?
-Da.
Nici măcar o nanosecundă de ezitare. Au!
- în regulă, spuse ea, ridicând bărbia. Bun atunci.
Sawyer se răsuci pe călcâie şi porni în alergare înapoi de unde tocmai veniseră. Chloe îl urmări cu privirea până îi dispăru de sub ochi, apoi se lăsă să cadă pe treapta de sus, complet tulburată. Pentru că, deşi erau amândoi oameni care puneau adevărul mai presus de orice altceva, tocmai minţiseră amândoi în stil mare.
capitolul 5
Când nu ştii ce faci, prefă-te.
Chloe Traeger
Chloe intră în pensiune şi dădu nas în nas cu Tara, furioasă la culme.
- Ce-i? întrebă Chloe, încă uşor debusolată după ce îl sărutase pe Sawyer.
Sawyer. Dumnezeule!
-Unde ai fost?
- La plimbare. Sărutându-mă sălbatic cu şeriful. De ce?
- Pentru că ar fi trebuit să fii aici.
-Am lipsit o oră înainte de răsăritul soarelui. Nu aveam nici un oaspete.
- Nu, dar când a trecut pe aici o familie de patru persoane care se aflase pe drum toată noaptea, tu nu erai prezentă. Tocmai plecau când am apărut eu.
- Deci i-ai prins la timp.
- Nu au rămas, spuse Tara. Au zis că nu s-ar simţi în largul lor să se cazeze la o pensiune pustie.
- La naiba! îmi pare rău, am...
Tara ridică o mână.

- Dacă e mai mult decât poţi duce, scumpo, spune-mi. Nu este ceva ce să poţi duce la bun sfârşit cu jumătate de gură.

-	Nu e prea mult. Pe toţi dracii. îşi înăbuşi impulsul de a trece în defensivă. Am să mă străduiesc mai mult.
Tara dădu din cap şi se duse în bucătărie, lăsând-o pe Chloe singură să se lupte cu acea promisiune.
Câteva zile mai târziu Sawyer era în ziua lui liberă şi îndeplinea diverse comisioane, ceea ce se situa unde-va pe primele locuri, alături de rezolvarea hârtiilor, pe lista lui cu activităţi detestate. Nu îl ajuta nici faptul că îşi petrecuse ultimele douăsprezece ore participând la o acţiune specială a poliţiei, lucrând pentru Agenţia de Combatere a Drogurilor. Sub coordonarea agentului Reed Morris, localizaseră şi scoseseră din bârlog un cunoscut dealer de droguri care se ascunsese în Alder Flats, o zonă deosebit de izolată şi de accidentată de la marginea districtului. Ric Alfonso fusese doar o bucăţică dintr-un puzzle mult mai mare la care lucrau, dar, în ciuda strădaniilor lor, se sfârşise prost.
Ric se afla acum pe o masă la morgă, iar Sawyer se întreba cât de normal fusese să îşi aleagă o asemenea profesie. Nu era prima dată când fusese martor la un schimb de focuri fatal şi probabil nu avea să fie nici ultima, dar, Dumnezeule...
Ric fusese un tânăr de nouăsprezece ani.
La nouăsprezece ani Sawyer nu se ocupase cu vânzarea de droguri, dar nici nu fusese departe de a se lansa într-o carieră de infractor. Ceea ce îl făcea să se întrebe - unde apărea diferenţa între o viaţă pierdută şi o viaţă câştigată? Să fi fost vorba de pur curaj şi hotărâre? De muncă asiduă? Karma? întrebarea era prea profundă pentru el în momentul acela, când aştepta la semafor, deşi ar fi preferat să zboare peste apă pe barca lui Ford sau să se relaxeze pe o plajă caldă cu o femeie, cu sau fără un costum de baie sumar. Nici una dintre aceste activităţi nu i se arăta azi. îşi luă ceva de mâncare, îşi preluă corespondenţa, apoi porni cu maşina spre centrul oraşului, spre un pătrat

de clădiri mici, semănând cu nişte case de fermă, con-struite în anii ’70. Majoritatea fuseseră reparate şi reno-vate. Sawyer trase maşina pe aleea de la intrare a celei care nu fusese. Arcurile de la uşa garajului erau stricate. Proprietarul susţinea că avea să cheme pe cineva să le rezolve şi deşi singura rudă în viaţă a proprietarului, un fiu, se oferise în repetate rânduri să i le repare, oferta fusese ferm refuzată.
Ghinion. Sawyer îşi petrecu următoarea jumătate de oră făcând personal acest lucru, în ciuda faptului că nu avea să-i mulţumească nimeni. Şi iarba

trebuia tunsă din nou. Se întinse pentru a scăpa de înţepeneala care i se pusese în gât şi porni agale spre bătrâna maşină de tuns iarba de lângă lateralul casei. Era o tactică de tras mâţa de coadă, iar el nu prea era genul care să tragă de timp, dar tunse întreaga peluză şi curtea laterală, apoi, în cele din urmă, nemaiavând nimic de făcut, se întoar-se spre uşa principală. Noian Thompson stătea în prag. Tatăl lui Sawyer era îmbrăcat azi, ceea ce reprezenta un progres faţă de săptămâna trecută, când apăruse în faţa lui Sawyer doar în lenjerie. îi venea al naibii de greu să ia în serios furia virtuoasă a bătrânului când replicile erau rostite dintr-o pereche de boxeri din bumbac în carouri, stând să cadă de pe un trup răvăşit de alcool şi de mai bine de cincizeci de ani de muncă fizică.
-Ţi-am zis că am angajat un puşti să facă treaba asta, mârâi tatăl lui pe acelaşi ton grav şi posac care în alte vremuri semănase teroare până în străfundurile sufletului de copil pus pe rele al lui Sawyer.
Tot aşa se simţise până în ziua în care îşi dăduse seama că era mai mare şi mai dur decât tatăl lui. în loc să îşi accepte pedeapsa pentru oricare ar fi fost neghiobia pe care o făcuse în ziua respectivă - iar Sawyer nu se îndoia că într-adevăr fusese o neghiobie -, reacţionase îmbrâncindu-l la rândul lui. Avea şaisprezece ani. După acel episod, cei doi băr-baţi se cufundaseră intr-o tăcere de piatră în ultimul an pe care Sawyer îl petrecuse în casă. Contactele dintre ei rămăseseră rare şi reci până când Sawyer împlinise

douăzeci şi cinci de ani, aniversare pe care şio petrecuse în spital, la căpătâiul tatălui său, după primul infarct al lui Noian. De atunci trecuseră zece ani. Acum întâlnirile lor se desfăşurau în continuare în tăcere, dar interveniseră alte două infarcte, iar acum tatăl lui avea o fragilitate pe care Sawyer o detesta.
Pentru că acea fragilitate însemna că, de fiecare dată când îl privea, Sawyer nu avea cum să nu fie mişcat de emoţie. Compasiune, regret, vinovăţie, oricare ar fi fost emoţia care îl bombarda, detesta să o simtă. îşi plimbă privirea prin curtea tatălui său.
- Deci unde se află această întruchipare a virtuţii pe care ai angajat-o?
- O să ajungă.
-Aha.
-Ascultă, dacă a zis că o să vină, atunci o să vină. Apare la timp, nu e obraznic cu mine şi nu mă jecmăneşte.
Sawyer furase o bancnotă de douăzeci de dolari de pe masa de toaletă a tatălui său exact o dată. Avea doisprezece ani şi fusese idiot, dar avea

doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Tatăl lui nu uitase niciodată incidentul. Dar cel puţin acea infracţiune fusese reală.
Da, Sawyer fusese un copil rău până în măduva oaselor şi chiar mai rău ca adolescent. Dar Dumnezeule, de atunci încoace tot muncise asiduu în încercarea de a se revanşa, ceea ce ar fi trebuit să însemne ceva.
Nu însemna.
Pentru Noian timpul se oprise în ceea ce-l privea pe Sawyer.
-Uşa garajul e reparată, aşa că poţi parca din nou acolo. Iar iarba trebuie udată.
Noian îi răspunse cu un alt sunet mormăit, poate unul de recunoştinţă cu jumătate de gură, dar mai de-grabă era Sawyer prea optimist. Aruncă o privire în interiorul casei. Era din nou o harababură de nedescris. Cel mai probabil menajera pe care o angajase Sawyer fusese alungată de temperamentul agresiv al lui Noian. Cum tot femeia fusese şi cea care se ocupase de cumpărăturile alimentare, nu încăpea îndoială că acum tatăl lui

mânca doar porcării, ceea ce nu era bine pentru dieta lui restricţionată.
- Săptămâna asta nu a venit Sally?
- E plecată din oraş.
Minciuni sfruntate. Sawyer trecu pe lângă tatăl lui şi intră în casă, unde fu bombardat de amintiri nefericite. Verifică frigiderul - era aproape gol. Scoţând ceva bani din portofel, îi puse pe masa din bucătărie şi se întoarse să plece.
Tatăl lui îi stătea în cale, cu ochii arzând de furie şi încă ceva. Ruşine.
La dracu'!
- Mă întorc mâine cu mâncare şi altcineva care să se ocupe de curăţenie, îi spuse Sawyer.
-Nu te obosi. 11 am pe puşti.
- Bine.
- Bine, se răsti Noian, apoi ezită stingherit. Trebuie, ăăă, trebuie să îmi mai fac o angioplastie.
Propria inimă a lui Sawyer uită să mai bată pentru o clipă.
- Când?
-Vineri.
-Voi fi acolo.
- E doar o chestie de rutină, nu-i mare scofală.
-Voi fi acolo, fir-ar să fie.
Sawyer plecă simţindu-se ca ultimul om. Nimic nou. Având nevoie de o doză de cafeină, opri la magazinul de cartier şi, doar pentru o clipă, se lăsă

pe spate şi închise ochii. Avea nevoie de ceva, iar cafeina nu avea să-l satisfacă.
O partidă de sex de dărâmat pereţii părea mult mai tentantă.
Un ţipăt îi întrerupse gândul. Se auzi zgomot de sticlă făcută ţăndări, urmat de paşi în fugă, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Sawyer se îndreptă pe banchetă exact în clipa în care un tip apăru în fugă din magazin, ţinându-şi strâns bluza pe lângă corp, ca şi cum ar fi apărat ceva.
O bucată de hârtie flutură de sub bluză.

Ah, pe Dumnezeu şi toţi sfinţii din cer, îşi spuse Sawyer, surprinzând o străfulgerare de verde. Nu era hârtie.
Bani.
Tipul sări într-o Toyota Celica rablagită şi porni în viteză, însoţit de scârţâit de cauciucuri şi fum.
„Pe toţi dracii!*1 Sawyer apăsă acceleraţia pentru a-l urmări şi apelă centrala poliţiei pentru a raporta că surprinsese un jaf în desfăşurare. Rabla de sedan din faţa lui coti dreapta la capătul oraşului, îndreptându-se în mod evident spre autostradă. La intrarea pe autostradă se aflau două furgonete de marfă care se mişcau încet ca melcul. Maşina coti brusc pe după ele, luând-o direct spre un cartier mic şi liniştit plin de case de mărime medie, oameni harnici şi copii. O mulţime de copii.
Sawyer înjură din nou şi nu se dezlipi de bara din spate a maşinii, în tot acest timp continuând să comu-nice la sediu coordonatele poziţiei lor. Din fericire, era mijlocul zilei, oamenii erau la muncă şi la şcoală, iar străzile erau relativ goale.
La colţ sedanul urcă bordura şi ajunse pe trotuar, spărgându-şi cele două cauciucuri din dreapta. Pe când ajunse în mijlocul celei de-a doua străzi, maşina deja încetinise, apoi derapă până se opri complet.
-Nu fugi, spuse Sawyer în barbă, oprind în spatele lui. Nu fugi, nenorocitule.
Detesta urmăririle pe jos. Dar, desigur, în secunda următoare suspectul îşi abandonă maşina şi îşi luă tăl-păşiţa pe stradă.
- La dracu’. Inşfăcând un set de cătuşe suplimentar, Sawyer le îndesă la spatele blugilor şi coborî. Stai! îi strigă el. Poliţia.
Suspectul nu se opri. Fireşte că nu. Naiba s-o ia de treabă. Sawyer clătină din cap şi porni după el cu uşu-rinţa căpătată în urma alergărilor zilnice de câte opt kilometri. Nu alerga de plăcere. Pe toţi dracii, nu. Aler-ga în fiecare zi, pe soare, ploaie sau ninsoare, pentru a reuşi să prindă ticăloşi, precum

acesta. II urmări pe individ printr-o curte, sări un gard şi se năpusti în nişte tufe, ţipând la cei câţiva curioşi care scoseseră capetele
treacă înăuntru. Apropiindu-se, Sawyer se întinse

fulgerător să îl prindă pe bărbat de bluză şi îl trase la pământ.
Aterizară violent, cu suspectul dedesubt, moale ca o cârpă. Grozav, îşi spuse Sawyer. îl omorâse.
Dar apoi tipul gemu, iar Sawyer se bucură. Avea mai puţine hârţogării de rezolvat dacă rămânea în viaţă. îşi înfipse un genunchi în spatele individului şi se întinse să îşi ia cătuşele.
- Ce naiba a fost asta?
Suspectul clătină din cap.
- No Ingles.
Nici o problemă. Sawyer ştia puţină spaniolă. Putea să spună „dă-mi o bere“, „aruncă arma, nenorocitule“ şi, din fericire pentru idiotul acesta, ştia pe de rost şi drepturile arestatului.
Fu nevoie de alte două ore şi o grămadă de hârtii ca Sawyer să poată pleca. îl dureau genunchii de la trânta din momentul arestării şi simţea că i se pregătea o durere de cap monstruoasă, însă adrenalina care îi inundase tot corpul îl făcu să meargă direct la sala de sport.
Sportul nu era prima lui opţiune pentru a se descărca de adrenalină. Acea onoare i-ar fi revenit în continuare unei partide de sex de dărâmat pereţii, aşa cum îşi dorise mai devreme, dar nu i se arăta nimic de genul în ziua aceea.
Sala de sport pe care o frecventa era mică, dar nouă şi echipată la cele mai înalte standarde. Se întâlnea acolo cu un prieten de câteva ori pe săptămână. Matt Bowers era şef de district silvic şi partenerul de box al lui Sawyer. Sawyer se schimbă şi îl găsi pe Matt stâlcind în bătaie un sac de box.
- De ce nu încerci cu cineva capabil să îţi opună rezistenţă? îl întrebă Sawyer.
Matt se întoarse şi îl măsură pe Sawyer din cap până în picioare.
- Probabil sacul mi-ar opune mai multă decât tine. Arăţi moale, Thompson.

Sawyer zâmbi. Ştiau amândoi că Sawyer era în formă maximă şi pentru o confruntare; avea grijă să fie. Plescăi din buze, imitând cotcodăcitul unei găini.

Matt zâmbi, fiind unul dintre puţinii oameni din Lucky Harbor care nu erau intimidaţi de mărimea lui Sawyer. Şi pe bună dreptate, căci Matt era un fost poli-ţist din Chicago, cu o atitudine doar aparent relaxată.
-Ai o zi nasoală?
- Da, mi-am rupt o unghie.
Matt rânji.
- Pămpălăule.
Se snopiră reciproc în bătaie în următoarele treizeci de minute, până când, într-un final, se trântiră pe spate pe saltele, gâfâind.
- Ai de gând să-mi spui ce te-a supărat? reuşi Matt să întrebe.
-Nu.
Respirând şuierat, Sawyer studie tavanul, aşteptând ca inima să înceteze să îi mai bubuie în urechi.
-Ştiu că nu e o femeie, spuse Matt. Nu ai nici una. Le-ai pus pe toate pe fugă.
- Băga-mi-aş piciorul.
Matt chicoti.
-Nu eşti genul meu, omule. Mie îmi plac catifelate şi frumoase. Făcu o pauză. E legat de muncă?
Era legat de toată viaţa lui, îşi spuse Sawyer istovit.
-Aş încerca să te mai bat o dată până scuipi tot, dar nu îmi mai simt picioarele, spuse Matt.
- Deci cine e pămpâlău, mai exact?
Matt pufni în râs şi reuşi să se ridice în picioare.
- Mă duc la duş.
Sawyer mai rămase acolo încă o clipă. In mod cert se descotorosise de energia şi adrenalina în exces. Corpul lui începea să se înmoaie acum, cel puţin dacă era să judece după intensitatea durerii. Cu transpiraţia şiroind pe el şi ţinându-şi mâinile peste coastele învineţite, se ridică şovăitor în picioare şi dădu nas în nas cu Chloe.
Era îmbrăcată sport, în pantaloni de yoga negri, până deasupra gleznelor, şi o bustieră sport galbenă

pe care nu ar fi putut să o privească decât cu ochelari de soare. Nu că acest lucru l-ar fi împiedicat să o facă.
-Ai încasat-o rău, şerifule.
- Ba pe toţi dracii, nu.

- Nu ştiu ce să zic. îşi înclină capul într-o parte pentru a-l studia. Prietenul tău cel sexy s-a pus pe picioare mult mai rapid decât tine.
- Sexy? A
-Aha. îţi sângerează buza, şerifule.

Sawyer îşi trecu mâna peste buză şi îşi înăbuşi impulsul de a înşfăca o halteră ridicol de grea pentru a-şi flexa bicepsul.
- Sunt bine.
-în regulă, spuse ea neîncrezătoare. Dacă eşti sigur...

Dumnezeule! Cu o clipă în urmă nu fusese sigur dacă era capabil să se târască până la duş, dar acum se trânti greoi pe o bancă de exerciţii şi se întinse după halteră.

Chloe ridică o sprânceană, dar nu mai spuse nimic, punându-şi căştile şi aşezându-se pe o altă bancă de exerciţii, cu spatele spre el.
- Cum rămâne cu astmul tău?
- Asta nu îmi solicită sistemul cardiovascular. Sunt în regulă câtă vreme o iau încet.

Apoi începu să îşi lucreze braţele, mişcându-şi corpul senzual şi tonifiat după un ritm doar de ea ştiut.

Sawyer o privi. Nu se putu abţine. îşi strânsese cas-cada superbă de păr roşcat într-o coadă de cal care i se legăna dintr-o parte într-alta de fiecare dată când flexa braţul. Umerii îi erau drepţi, muşchii frumos conturaţi ai spatelui ei fini şi feminini. Avea cel mai frumos fund din câte văzuse vreodată. Desigur, erau şi alte fese dră-guţe în sală, dar fundul lui Chloe era chiar în faţa lui, atrăgându-i privirea. Era foarte ocupat străduindu-se să vadă cât mai mult din el când ea întoarse capul şi îl surprinse.

Sawyer se grăbi să împingă în sus haltera şi respiră uşurat când braţele îl ascultară şi nu se făcu de râs în stil mare.

Chloe îl privea, iar în ochii ei plutea ceva acum, ceva fierbinte, letal şi întunecat.

Iar în momentul acela, ca şi cum privirea lui Chloe ar fi fost un strigăt de împerechere, ceva la fel de fierbinte, letal şi întunecat din sufletul lui se retrezi la viaţă. Era bine că reuşise cu mult timp în urmă să îngenuncheze acea fiară din el, alegând în locul ei o altfel de viaţă. Una pe care se putea baza, indiferent cu ce obstacole s-ar fi confruntat. Ceea ce, desigur, nu îl împiedică să ridice din nou halterele. Şi în mod cert s-ar fi decapitat singur dacă nu ar fi fost salvat de două mâini mari.

Matt.

Cu părul ud de la duş, coborî privirea spre Sawyer şi rânji, dând jos toate discurile în afară de ultimele zece kilograme.
- Gata, spuse el de sus. Acum poţi să-i dai bătaie şi să te umfli în pene în faţa domniţei drăguţe.
Aruncă un zâmbet cald şi o ocheadă scurtă în direcţia lui Chloe.
Chloe îi zâmbi la rândul ei.
Iar Sawyer îşi dori să îl fi doborât pe Matt la pământ când avusese ocazia.
capitolul 6
S-ar putea ca singurul tău scop în viaţă să fie de a servi pur şi simplu drept avertisment pentru alţii.
Chloe Traeger
Lui Chloe îi plăcuse întotdeauna la nebunie să călă-torească în interes profesional, să cunoască oameni noi, i cutreiere lumea. îi evoca viaţa de ţigan hoinar pe care o trăise în copilărie alături de Phoebe şi, într-un mod 11 udat, acest lucru îi oferea alinare.
Dar acum exista Lucky Harbor şi surorile ei şi, oricât ir fi fost de surprinzător, şi în aceste lucruri îşi găsea alinare. Ii luase luni întregi să se dumirească exact de ce, dar acum, aşezată pe blatul de lucru din bucătăria mare şi confortabilă a pensiunii, amestecând într-un bol de avocado cu maioneză, pricepu în sfârşit.

Era pentru că, pentru prima dată în toată viaţa ei, avea un fel de sediu central. Era ceva extrem de nou şi, dacă trebuia să fie sinceră, nu îi stârnea senzaţia de claustrofobie la care se aşteptase. Ceea ce o făcea să se lupte cu ea însăşi.
Din fericire, nu avea prea mult timp să reflecteze la acel lucru. In a doua parte a zilei avea să aplice tratamente cosmetice intr-un mic hotel de lux din Portland, şi pentru că produsele ei erau făcute din ingrediente proaspete, avusese al naibii de mult de lucru pentru a le prepara.
- Chestia aia miroase... interesant, spuse Tara.
Se afla la masa tip insulă din mijlocul bucătăriei, gătind de zor. Fiind cea mai mare dintre surori, se alesese şi cu cea mai consistenţă doză de imperturbabilitate. Şi de simţ al curăţeniei. In pofida faptului că tocmai se pregătea să gătească micul dejun pentru cei trei oaspeţi ai pensiunii care apăruseră noaptea trecută, părul îi era perfect coafat şi nu avea nici o firimitură sau scamă pe eleganţii pantaloni negri de lână şi cămaşa de un alb imaculat. Iar cum putea să gătească şi să servească mâncarea cocoţată pe acele tocuri era ceva ce o depăşea pe Chloe.

Chloe îşi studie propriile picioare, încălţate confor-tabil într-o pereche de balerini. Tot ceea ce purta era orientat spre confort: colanţi, maiou lung şi larg, cu un jerseu scurt lăsat descheiat peste acesta.

- Cum reuşeşti să rămâi aranjată tot timpul?

Tara zâmbi. O făcea mult mai des acum că avea parte de sex cu regularitate, şi încă din partea lui Ford, unul dintre cei mai sexy bărbaţi din câţi cunoscuse : Chloe vreodată.

- Ei bine, eu nu pregătesc o porţie de - Tara aruncă o privire în bolul lui Chloe - ceva pastă verde şi urât mirositoare pentru tratamente cosmetice.
- E un balsam de păr din avocado şi maioneză şi nu e urât mirositoare. Funcţionează mai bine decât balsamul tău de cincizeci de dolari.

-Avocado şi maioneză? Accentul sudist al Tarei era vag şi fermecător când era amuzată. Clienţii tăi preţioşi o să-şi pună chestia aia în păr?

- Este varianta complet naturală. întoarcerea la ră-dăcini şi toate alea. Plus că e plină ochi de tot soiul de uleiuri şi grăsimi sănătoase. Oamenii o adoră.

-Eu ştiu pentru ce te-aş adora, scumpo. Dacă m-ai ajuta la vase.

Era mai bine decât să spele toalete, îşi spuse Chloe, şi oricum făcea frecvent şi aşa ceva.

- Mi-e tare dor de Mia.

Auzind numele fiicei sale adolescente - pe care Tara o adusese pe lume când ea însăşi fusese încă adolescentă -, Tara zâmbi.

-Şi mie mi-e dor de ea.

Vara trecută Mia lucrase acolo la pensiune, ajutân- du-le la curăţenie şi la orice altceva mai fusese de făcut, oferindu-i lui Chloe o pauză binevenită. Dar Mia se afla în Spania acum, petrecându-şi ultimul an de liceu intr-un program de schimb de elevi.

Punându-şi jos bolul, Chloe dădu drumul la apă fierbinte în chiuvetă şi deja terminase pe jumătate gră-mada de cratiţe şi tigăi când intră şi Maddie în bucătă-rie. Aceasta căra un braţ de vase care probabil fuseseră strânse din camerele oaspeţilor şi i le puse pe toate în chiuvetă cu un zâmbet dulce.

La naiba! Chloe mai turnă apă fierbinte în chiuvetă.

-o, mai e ceva, spuse Maddie, întorcându-se din nou spre ea. Aproape mi s-a terminat masca aia de faţă pe care mi-ai preparat-o, cea cu făină de ovăz, căpşune şi miere. Poţi să îmi mai dai?

-Sigur. Chloe oricun\ intenţionase să mai prepare o porţie în ziua respectivă. îţi place mirosul? Pentru că pot să pun în loc de căpşune...
- Nu, nu schimba absolut nimic. Jax susţine că mă lace să radiez.
Tara şi Chloe schimbară o privire cu subînţeles. Oricât de bună ar fi fost masca lui Chloe, şi chiar era, nu ingredientele erau cele care o făceau pe Maddie să radieze.
Ci sexul.
Maddie îşi aţinti privirea în bolul cu balsam pe bază de avocado, plimbând lingura prin el, adulmecându-l curioasă.

-Sos?
Luă o baghetă de pâine de pe blatul de bucătărie şi o înmuie intr-o picătură de tratament pentru păr.
- Chloe, să nu îndrăzneşti să o laşi pe sora ta să mănânce balsam de păr, spuse Tara, fără a ridica privirea în timp ce răsturnă expert omleta din tigaie.
- Balsam de păr?
Maddie îşi îngustă ochii spre Chloe şi aruncă bagheta în ea.
Chloe se feri şi rânji.
- E doar avocado şi maioneză. Şi ai şi tu nevoie de ea. Ţi-ar rezolva problema cu electrizatul părului.
Mâna lui Maddie zbură spre părul ei. Avea o masă de bucle castanii, rareori îmblânzite în afară de cazul când avea părul strâns la spate. Nici azi nu era diferit. Ii cădea în bucle pe umeri, revărsându-se voluminos şi bogat, şi, ei bine, electrizat.
- Şi iar ai tricoul pe dos, observă Chloe.
- Ba nu e. însă Maddie întinse gulerul tricoului pentru a se uita şi studie cusătura de pe exterior. La naiba!
-Tot pe întuneric te îmbraci, sau ce e? o întrebă Chloe.
Era scuza pe care Maddie încercase să le-o ofere săptămâna trecută, când îşi făcuse apariţia la pensiune roşie, ciufulită şi purtând tricoul pe dos.
Maddie îşi smulse tricoul pentru a-l întoarce pe faţă. Pe dedesubt avea un sutien roz şi urma vânătă a unei muşcături pasionale pe claviculă.
Chloe izbucni în râs.
- Bravo, Jax.
-Nu el... Noi nu... Maddie se pleoşti. O, s-o lăsăm baltă. îşi plesni uşor obrajii cu palmele. Am sărit pe el pe drum încoace.
- în timp ce conduceai? întrebă Tara oripilată.

Maddie se făcu roşie ca sfecla.
-Am... tras pe dreapta. Lăsă să-i scape un rânjet ridi-col. Doar că vreau într-una să îl mănânc. O să îmi treacă vreodată?
-Nu ştiu, recunoscu Chloe. Dar, pentru binele tău, sper că nu.

Dacă cineva merita să fie fericit, era Maddie. înainte de a veni în Lucky Harbor o experienţă nefericită cu un fost prieten o descurajase complet pe Maddie de a se mai apropia de bărbaţi. Apoi îl cunoscuse pe Jax. Cu puţină răbdare, adăugându-se personalităţii lui deschise şi relaxate, Jax o vrăjise pe Maddie pe când o făcuse să iasă din carapacea ei. Acum se pregăteau de nuntă.

Dată fiind iubirea pasională care îi lega de mult timp pe Tara şi Ford, Chloe nu se îndoia că şi ei aveau să le urmeze cât de curând exemplul, legându-şi destinele la altar.

Era minunat pentru ei. Şi palpitant, în acelaşi timp. Insă Chloe nu era tocmai sigură ce însemnau toate aces- tea pentru ea. Care avea să fie planul ei sau ce fel de viitor o aştepta...

-Ai s-o găseşti şi tu, spuse Maddie blând, privind-o pe Chloe. Iubirea.
-Oh, spuse Chloe, clătinând din cap. Nu. Eu n-am nevoie...
- O vei găsi, îi promise Maddie şi o îmbrăţişă. Poate după ce te linişteşti puţin.

Ah, iată deci. Aceasta era problema. Adevărata problemă. Pentru a se bucura de acea acceptare eluzivă după care tânjea, Chloe trebuia să „se liniştească1', să renunţe la a mai fi cine era cu adevărat. Să se maturizeze. Să nu
0 mai lase pe sora ei să mănânce balsam de păr...

Dar, la naiba, nu îşi asumase partea ei de responsa-bilitate pentru pensiunea aceea? Nu îşi redusese drastic din călătoriile constante pentru a putea da o mână de ajutor acolo? Nu îşi modificase programul astfel încât majoritatea călătoriilor pe care le făcea acum să fie doar de o zi şi le făcea doar când putea, când nu aveau oas-peţi la pensiune?

Chloe făcuse tot ceea ce i se ceruse. Şi tot nu era suficient. Simţind în piept o strânsoare care ar fi putut
1 i anxietate sau începutul unei crize de astm, îşi scoase inhalatorul şi trase o dată din el.
- Deja? întrebă Maddie, vag îngrijorată. Deja ai difi-cultăţi de respiraţie, de la începutul zilei?

Chloe ridică din umeri. în momente de stres fiecare dintre ele avea propriile metode pentru a-i face faţă. Maddie dădea buzna în chipsuri de cartofi. Tara gătea. Chloe îşi folosea inhalatorul.
- Poate că nu vreau să mă liniştesc.
-Toată lumea o face, la un moment dat, spuse Maddie.
- Mie nu cred că mi se potriveşte.
Evitând să îşi privească surorile, Chloe mai adăugă detergent în apa fierbinte şi se înfipse în grămada de vase, încercând să se gândească la ceva vesel. Ciocolată. Căţeluşi. Curcubeie.
Bărbaţi.
Da, bărbaţii se dovedeau întotdeauna un mod plă-cut de a-ţi abate gândurile. Se gândi la Matt Bowers, pădurarul sexy pe care îl văzuse la sala de sport. Şi mai era dr. Josh Scott, doctorul de la Urgenţe. II cunoscuse cu ocazia unei crize de astm deosebit de chinuitoare, când aterizase la urgenţe în timp ce era el de gardă, iar de atunci se mai întâlniseră întâmplător de câteva ori. Acesta o invitase pe Chloe să iasă cu el, dar ea fusese prea ocupată încercând să jongleze cu deplasările ei şi sarcinile de la pensiune. Poate era timpul să îşi sincronizeze programele şi să se joace împreună de-a doctorul.
Un altul era Tipul Drăguţ. Nu ştia cum îl chema. Era proaspăt mutat în Lucky Harbor şi era un adevărat mister. Se instalase într-o casă de pe faleze, una scum-pă. Chiar şi cei mai versaţi utilizatori Facebook fuseseră luaţi prin surprindere. Nimeni nu ştia cu ce se ocupa Tipul Drăguţ, nici cine era, dar Chloe îl văzuse la maga-zinul alimentar şi era foarte sexy.
Şi totuşi, în timp ce spălă şi ultima cratiţă, în minte îi apăru un cu totul alt bărbat, care făcu să i se taie res-piraţia - cel care purta pistol şi avea o atitudine de băiat rău şi era înzestrat cu un sex-appeal atât de sălbatic încât începuse să îi bântuie visele.
După cum o bântuia şi sărutul lor. Ai, ai, ai, sărutul acela. Până la el reuşise fără probleme să îl ignore.
-Şerif nenorocit, murmură ea, frecând energic crati- ţa încăpăţânată.

- Sawyer? întrebă Tara.
Chloe închise ochii.
-Nu, tocmai asta e. Nu Sawyer. II vreau pe Matt. Sau Josh. Sau pe Tipul Drăguţ. La naiba, chiar şi pe Anderson de la magazinul de amenajări interioare. Nu pe şerif, mulţumesc frumos.

Ceea ce urmă fu o tăcere atât de stânjenitoare încât Chloe o simţi usturând-o pe spate. Cu stomacul strângă ndu-i-se în noduri, se întoarse cu faţa spre încăpere.
Sawyer stătea în pragul uşii din spate, în uniformă, lăcut, umplând întreaga bucătărie cu prezenţa lui.
Se scurse o clipă prelungă în care nimeni nu respiră.
-Nu e nimic personal, îi spuse Chloe lui Sawyer cu toată demnitatea de care se simţea în stare, ceea ce nu era mult.
Dar, la naiba, fără îndoială şi ea era ultima femeie de pe planetă pe care ar fi ales-o, deci nu îi greşise cu nimic, işi spuse ea. Doar că acum privirile le erau înlănţuite, amintindu-i de felul în care gura lui căzuse oblic peste a ei, fierbinte şi lacomă, şi brusc fu inundată de o dorinţă intensă.
în regulă, era cazul să iasă rapid din bucluc. Trebuia să stea să se gândească. De preferat singură, în vârful unui munte undeva. Cât despre ceea ce îi trebuia lui Sawyer, era greu de spus. Era ca o stâncă atunci când voia să fie.
Tara îi întinse o cană de cafea la pachet.
- Cred că în momentul de faţă îţi doreşti să fi trecut pe la Starbucks în dimineaţa asta, ei? glumi ea, într-o i ncercare vizibilă de a risipi tensiunea.
-Nu poţi intra în astfel de localuri îmbrăcat în uni-formă, îi spuse Sawyer.
- De ce nu?
- Uneori oamenii scuipă în mâncare sau în băutură rând văd un poliţist.
- Ei, imaginează-ţi aşa ceva, murmură Tara, accentul devenindu-i mai pronunţat odată cu iritarea când rosti ;icele cuvinte în tăcerea oripilată.

Chloe închise robinetul şi se uită la Sawyer, stânje-neala ei nefericită fiind înlocuită de ceva ce aducea a nevoie aprigă de a-l apăra.
- De ce ai face asta atunci, de ce ai alege să fii poliţist, doar pentru a fi tratat astfel?
-Vrei să zici în afară de gloria profesiei? întrebă el sec, apoi ridică din umeri. Sunt bun la asta.
Chloe ştia că aşa era. In spatele acelui calm se ascundea o hotărâre înverşunată şi agresivă care îl ajuta mult în profesia lui. Probabil îl ajuta şi în alte domenii.
De exemplu în pat.

Sawyer aruncă o privire în bolul care conţinea ames-tecul de avocado cu maioneză.
- Ce-i aia?
- Nu e un sos, se grăbi Maddie să spună.
- E balsam de păr, îi spuse Tara. împotriva electrizării.
Toată lumea se uită la părul cafeniu, ciufulit de vânt,
al lui Sawyer. îi cădea bogat şi mătăsos pe gulerul uniformei. El nu suferea de electrizare, ticălosul.
- Eu cred că sunt în regulă, spuse el.
Stătea sprijinit de blatul de bucătărie, în mod evident simţindu-se în largul lui, cu gleznele încrucişate într-o poziţie relaxată, cu picioarele lungi destinse, cu muşchii coapselor ieşind în evidenţă prin materialul uniformei. Da, era în regulă...
-Ai tenul uscat. Chloe arătă din cap spre sticla de lângă balsam, în care se afla un amestec special de vi-tamina E şi ulei din arbore de ceai, totul într-o bază de vaselină. Asta o să-ţi remedieze problema. Deşi nu avea nimic care să îl vindece de aerul de bărbat viril, rău şi mohorât... Asta, desigur, dacă nu ţi-e în continuare teamă că am de gând să te otrăvesc...
El o privi calm, apoi luă în mână sticluţa, care arăta mică şi feminină în mâna lui mare. Cu multă delicateţe, ca şi cum ar fi mânuit o bombă, ridică uşor capacul şi adulmecă.
- Miroase a flori.
- Şi îţi ameninţă masculinitatea? întrebă Chloe.

Tara deschise gura să protesteze, dar Sawyer râse, un sunet grav şi uşor răguşit, ca şi cum în ultima vreme nu ar fi avut prea multe motive să râdă.
- Foloseşte-o de două ori pe zi, îi spuse Chloe. Şi în scurt timp ai să ajungi să radiezi. Exact ca Maddie aici de faţă.
Sawyer păru gata să spună ceva despre motivul pentru care Maddie „radia", dar se abţinu. Inteligent din partea lui.
-Am auzit despre ce se petrece, îi spuse Tara. Eşti bine?
- Da, răspunse Sawyer. Este o altă angioplastie. Va fi bine.
Tara făcu o pauză.
- Mă referеam legat de muncă. Cine are de făcut o angioplastie?
Sawyer oftă.
-Tatăl meu. E o simplă procedură de rutină. E prea câinos ca să lase o problemă la inimă să îl oprească de la ale lui.

Faţa îi era calmă şi lipsită de expresie. Era din nou masca de poliţist, ceea ce însemna că nu voia să discute subiectul.
- Povesteşte-ne despre tâlhar, îi ceru Maddie.
- Care tâlhar? întrebă Chloe.

Maddie se uită la Sawyer, care se mulţumi să soarbă ilin cafea.
- Sawyer l-a prins singur pe tâlharul care a jefuit magazinul de cartier, îi spuse Tara lui Chloe. Nu ai văzut? A scris în toate ziarele. Ţi-am trimis link-ul prin e-mail.

Hmm. Poate ar fi trebuit să îşi verifice e-mailul aseară in loc să şi-o petreacă lângă Lance.
- La magazinul din cartier a avut loc un jaf armat?
- Iar Sawyer era în faţa magazinului când hoţul a ieşit in fugă din el, spuse Tara. Cu banii zburându-i din buzunare în mers.

Sawyer clătină din cap, ca şi cum încă nu i-ar fi venit i creadă prostia individului.

- Sawyer l-a urmărit cu maşina, continuă Tara. Apoi pe jos, în timp ce suspectul îmbrâncea persoane nevinovate. Bibliotecara şi-a fracturat glezna.

Chloe icni.
- Domnişoara Bunyan?

Tara dădu din cap.
- într-un final, Sawyer şi-a scos pistolul şi a tras câteva focuri de armă înainte de a-l doborî pe individ la pământ. Când a sosit restul cavaleriei, Sawyer îl ţinea pe tip imobilizat şi legat în cătuşe.

Chloe se uită la Sawyer, care arăta vag iritat.
- Serios? îl întrebă ea.

-Nu. Domnişoara Bunyan şi-a fracturat glezna când a ieşit în fugă din casă uitându-se la telefonul mobil în loc să aibă grijă pe unde merge, încercând să înregistreze un video pentru YouTube. Nu a fost nici pe departe în zona unde s-a întâmplat acţiunea.
- Dar a existat acţiune, nu-i aşa? întrebă Maddie. Focuri de armă?
- Nu au fost focuri de armă, spuse el.

-Ei, la naiba, spuse Maddie dezamăgită. îmi place mai mult versiunea Tarei.
Lui Chloe nu îi plăcea. Câtuşi de puţin. îi părea bine că nu se trăsese nici un foc de armă, dar tot rămânea urmărirea, înfruntarea, doborârea infractorului... Nu era prima dată când i se amintea din plin cât de periculoasă putea fi munca lui Sawyer, dar oricum se minuna de uşurinţa cu care înfrunta totul, zi după zi.

-	Eşti bine?
Sawyer îi întâlni privirea. Aşa-i. Sawyer era întotdeauna bine. Iar dacă nu era, nimeni nu şi-ar fi dat seama, căci ţinea totul ascuns. Gândul o făcu să se întrebe dacă nu cumva ei doi aveau în comun mai multe decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil.
-	In ziar scria că infractorul se afla în mijlocul unui divorţ şi pur şi simplu a cedat nervos, spuse Tara. Fosta soţie îl curăţă cum scrie la carte şi a început să fure bani pentru a-şi plăti avocaţii. Există tot soiul de nebuni.

Sawyer dădu din cap, iar Chloe nu putu să nu râdă de expresia lui resemnată. Era evident că văzuse „tot soiul de nebuni".
-	In mod cert ai fost vedeta oraşului ieri, spuse Mad- die. Eroul nostru.
Rânji când el se strâmbă şi se desprinse de lângă blănii de bucătărie.
-	Dar ăsta nu e singurul lucru care ţi s-a întâmplat ieri, spuse Tara.
Sawyer îi aruncă o privire piezişă.
-	Ba e.
-	Nu. Ai primit şi o solicitare de a te prezenta la casa doamnei Abbott.
-	Ceea ce s-a dovedit a nu fi nimic, spuse Sawyer.
-	N-a fost tocmai nimic, interveni Maddie.
-Maddie.
Tonul lui Sawyer fusese gândit să mustre, dar păru mai degrabă răbdător şi eventual uşor amuzat. în mod cert blând.
Chloe fu fascinată să întrezărească pentru o clipă un Sawyer blând. Pe de altă parte, Maddie inspira astfel de porniri bărbaţilor.
Chloe în mod cert nu.
-	Ce s-a întâmplat? Doamna Abbott e bine?
-	Doamna Abbott e în regulă, răspunse Sawyer.
-	Doar pentru că ai apărut tu călare pe calul tău alb şi ai salvat-o.
Maddie se întoarse spre Chloe. I s-a de-clanşat alarma de fum, iar Sawyer a fost primul care a ajuns la ea.
-O, nu, spuse Chloe, sincer consternată. Doamna Abbott era una dintre favoritele ei. Chloe îi pregătea în liecare săptămână o cremă hidratantă specială, singurul produs care o ajuta pe femeia mai în vârstă să atenueze din simptomele psoriazisului. Serveau împreună ceaiul, iar doamna Abbott o desfăta pe Chloe cu poveşti din tinereţea ei sălbatică. Ardea ceva?
rNu.

în mod evident încercând să scape de acolo înainte ca Maddie să îşi termine povestea, Sawyer porni spre uşă.

Chloe îşi smulse privirea de pe fundul lui deosebit de reuşit şi o mută asupra surorii ei.
- Nu ardea nimic, o asigură Maddie. Şi nici douăzeci de minute mai târziu, alarma de fum s-a declanşat din nou. Apoi din nou, Sawyer intervenind de fiecare dată.
Sawyer se opri cu un oftat.
- Doar o singură dată s-a mai declanşat, nu de două.
-Trebuie neapărat să încep să citesc pagina de Face-
book, spuse Chloe. Care era problema?
Maddie rânji.
- Detectorul ei de fum avea nevoie de o baterie nouă.
- O, spuse Chloe. Chestiile alea sunt nasoale.
- Nu, ce e cu adevărat impresionant e că Sawyer s-a dus la magazin în locul ei şi i-a cumpărat o baterie, spuse Maddie. Apoi s-a întors şi i-a montat-o. Ce scump.
Sawyer afişă o mină chinuită.
-Nu a fost un gest scump, a fost necesar. Mă sătura-sem să tot merg până acolo.
- Scump, repetă Maddie.
Chloe izbucni în râs, iar privirea lui Sawyer se îndreptă fulgerător spre ea.
- De parcă ţie ţi-ar plăcea să fii considerată o scumpă, spuse el.
- Mie nu, replică ea. Pe de altă parte, eu nu sunt nici pe departe o scumpă.
Şi, la drept vorbind, nici el nu era, îşi spuse ea. Era masiv, şi rău, şi dominant, şi superb, şi inteligent, şi cu-rajos, şi loial...
Dar nu şi scump. Pe toţi dracii, nu.
- Stai liniştit, îi spuse Tara, bătându-l pe umăr. Secretul tău va rămâne între noi.
- Ba vezi să nu rămână, bombăni el. O să le spuneţi lui Ford şi Jax. Iar Jax e atât de fetiţă încât o să le spu-nă... tuturor.
- Şi ce-o să se întâmple atunci? întrebă Chloe. Ţi se va retrage eticheta de mascul feroce?
Pe fundalul hohotelor de râs ale lui Maddie şi Tara, Sawyer murmură ceva în barbă despre întregul sex feminin, apoi dispăru.

capitolul 7
Aminteşte-ţi întotdeauna că eşti unică. La fel ca toţi ceilalţi.
Chloe Traeger
A doua zi Sawyer se afla la spital, aşteptând să afle cum decursese intervenţia chirurgicală a tatălui său. La televizor rula un serial lacrimogen, iar telecomanda nu se vedea pe nicăieri. După două ore se simţea gata să pună mâna pe pistol şi poate ar fi tras un glonţ în ecran dacă nu ar fi apărut Chloe. Aceasta se trânti lângă el.
-AII My Children? întrebă ea. N-aş fi crezut că eşti genul.
-Nu mă uit.
Cu un gest exagerat, Chloe verifică restul încăperii.
Sawyer era singur în ea.
El îşi ciupi nasul.
- Ce cauţi aici?
Chloe îi întinse o pungă.
- Ţi-am adus brioşe de ridicare a moralului de la Tara. Cu banane şi fulgi de ciocolată. Ea susţine că pot rezolva orice.
Ei bine, aşa se explica prezenţa ei. Tara o trimisese să tacă o faptă de bună samariteană. Punga conţinea patru frioşe. Ii dădu ei una şi le înfulecă pe celelalte trei, terni inându-le înainte să şi-o termine ea pe a ei.
- Hei. Ţi s-a părut o împărţire corectă? întrebă ea.
-A fost în funcţie de greutatea fiecăruia.
Chloe îşi lăsă privirea să alunece peste trupul lui, iar Sawyer avu impresia că i se şi opri respiraţia pentru o i lipă, dar nu spuse nimic în afară de:
- Hm!
îşi termină brioşa, apoi spuse:
-Oh! A fost cât pe ce să uit! Scoase un termos din poşeta ei uriaşă. Lapte.
Sawyer îi întinse sticla să bea ea prima, iar când Chloe < lătină din cap, o goli.
- E mai bine? îl întrebă ea.

El dădu din cap, iar ea râse uşor.
-Nu fi atât de zgârcit la cuvinte, şerifule.
Fără a părea excesiv de insultată, se instală lângă el, lăsându-se pe spate pe scaunul inconfortabil, în- tinzându-şi picioarele în faţa ei, încrucişate în dreptul gleznelor.

- Mă gândesc că sunt două moduri de a face asta, spuse ea. Putem sta într-o tăcere stingheră, sau pot să vorbesc eu în continuare, iar tu să te prefaci că mă asculţi.
- Sau ai putea să pleci.
- Da, dar e mult mai distractiv să rămân şi să te fac să te simţi stânjenit.
-Nu mă faci să mă simt stânjenit.
Ochii ei de un verde nesfârşit îi întâlniră pe ai lui.
- Ceva tot îţi fac.
Da. Pe toţi dracii, ceva sigur îi făcea.
-Mă sâcâi? propuse el. Mă iriţi? Mă frustrezi? Mă înfurii?
- Te excit.
Sawyer clătină din cap, dar al naibii să fie dacă nu avea dreptate.
- Aleg cea de-a doua opţiune.
- Te irit? întrebă ea.
- Nu. Cea în care tu vorbeşti.
Ea râse, apoi îi povesti despre ultima ei călătorie în Belize, de unde se întorsese cu micul tatuaj de pe interiorul încheieturii ei şi care aparent însemna „Fii tu însăţi11.
-A durut ca naiba, spuse ea. Iar Tara este sigură că nu voi reuşi niciodată să mă angajez pe un post care presupune muncă de birou din cauza locului unde se află - e greu de acoperit. Probabil s-ar panica dacă mi-ar vedea şi celălalt tatuaj, dar nu o să-l vadă pentru că este ascuns intr-un loc... discret, spuse ea, aruncându-i un rânjet.
Sawyer reflectă la cuvintele ei preţ de o clipă foarte plăcută, savurând distracţia de a-şi imagina unde era şi ce ar fi putut reprezenta tatuajul acela.
- Anticipezi că îţi vei dori un loc de muncă la birou? o întrebă el, nereuşind să şi-o imagineze într-un astfel de mediu, perfect cuminte şi reţinută.

Ea râse.
- Să stau la o masă de scris şi să zâmbesc drăguţ? Nu, nu sunt sigură că aş fi în stare de aşa ceva.
- De ce anume ai fi în stare?
Chloe păru surprinsă de întrebare.
- Ei bine, mi-ar plăcea să reuşesc să lansez oficial linia de produse cosmetice naturale pe care le creez.
-Asta pare o idee... surprinzător de corporatistă.

- Muşcă'ţi limba, spuse ea.
Sawyer se trezi zâmbind.
- Uau, spuse ea. Ar trebui să faci asta mult mai des.
El o ignoră.
- Iţi place ceea ce faci.
- Ei bine, da. Nu asta e ideea?
El deschise gura, apoi o închise din nou, dând din cap în semn că da.
-Ai ştiut dintotdeauna ce vrei să faci?
- Da. Când eram mică, stăteam tot timpul cu mama la cort. Ştiai asta?
El clătină din cap. Nu ştia mai nimic despre trecutul ei. O cunoscuse pe Phoebe însă, şi nu fusese tocmai genul de femeie mămoasă.
- Maddie şi Tara au crescut cu taţii lor, dar eu am fost cu Phoebe. Mergeam cu cortul, spuse Chloe. In cea mai mare parte călătoream de la un concert Grateful Dead la următorul; uneori ne lansam şi în alte aventuri. Dar mi-am purtat întotdeauna toate lucrurile personale intr-un mic rucsac cu ilustraţii din Salvaţi de clopoţel.
Sawyer simţi o gheară în piept şi îi luă o clipă până putu vorbi:
- Trebuie să fi fost dificil pentru o copilă.
Copilăria lui fusese dramatic diferită. El avusese
un cămin, unul mizerabil, dar totuşi, un acoperiş deasu-pra capului.
-O, mie mi-a plăcut, spuse Chloe. Desigur, eram arace lipite pământului, dar eu nu ştiam asta. De fie-care dată când puteam, ne făceam singure lucrurile de i are aveam nevoie. Săpun, şampon, chestii dintr-astea.
I ini plăcea la nebunie să descopăr care parfumuri se po- i i-iveau cel mai bine cu anumite ingrediente.

Desigur, Chloe se străduise să se descurce cât mai bine în situaţia în care fusese pusă. Dar viaţa ei de no-madă fusese inevitabil grea. Sawyer habar nu avea cât de diferită ar fi fost viaţa lui fără Ford şi Jax, care îi oferiseră o doză de stabilitate. Apoi, după ce fusese arestat, găsise o altă forţă stabilizatoare, diferită, cu un impact chiar mai mare, în persoana ofiţerului care îl arestase, oricât ar fi fost de surprinzător. Şeriful Allen Coburn fusese primul adult care îşi găsise răgaz să manifeste un oarecare interes faţă de el. Să îi pese. Avusese grijă să îl pună pe Sawyer pe calea cea dreaptă verificându-l în fiecare săptămână şi continuase să o facă până la moartea lui, cu câţiva ani în urmă.
Chloe nu părea să fi avut parte de astfel de forţe sta-bilizatoare, cel puţin nu până anul trecut.

- în stilul ăsta de rătăcit dintr-un loc într-altul, spuse el, cum te-ai dus la şcoală si ţi-ai făcut prieteni?
-Phoebe mi-a făcut educaţia acasă, în mare parte, până la liceu. O vreme ne-am stabilit în San Francisco pentru că avea un iubit care era maşinist la teatru. Acolo m-am dus la şcoală.
-Tu şi mama ta aţi locuit cu iubitul ei?
- Nu, el locuia în maşina lui, în parcarea teatrului. Şi | atunci am trăit mai mult prin tabere. Ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi fost mare scofală; fusese pur şi simplu realitatea ei. îmi făceam prieteni oriunde ne-am fi aflat; asta nu era cu adevărat o problemă. Mi-e mai uşor acum, fireşte, când am o casă.
Deci pensiunea pe care o administra cu surorile ei era ; prima casă adevărată pe care o avusese vreodată, ceea ce intensifică strânsoarea pe care o simţea în piept.
- Dar tu? îl întrebă ea.
- Ce-i cu mine?
-Tu aici ai crescut.
-Da.
Ea îi aruncă o privire prelungă, aşteptând nerăbdă-toare ca Sawyer să îşi deschidă sufletul.
- Ei, haide, spuse ea. Spune-mi ceva. Ai vreun tatuaj? întrebă ea. Poveşti din copilărie? Ceva ce doreşti să le împărtăşeşti şi colegilor tăi? Orice?

-Credeam că înţelegerea era că tu vorbeşti şi eu ascult.
Ea clătină din cap.
-M-am interesat în privinţa ta, să ştii. II îmbrânci cu un umăr într-al lui. Şi pentru un orăşel care iubeşte bârfele mai mult decât supermarketul Walmart, nu prea există informaţii despre tine aici. La drept vorbind e chiar drăguţ că oamenii locului sunt atât de protectori faţă de şeriful lor cel mare şi rău.
Protectori? Sawyer clătină din cap, dar ar fi trebuit să ştie că Chloe nu avea să abandoneze subiectul.
-Asta înseamnă că nu, eşti pur şi simplu teribil de neinteresant? întrebă ea. Sau nu, pur şi simplu te închizi în tine pentru că poţi şi pentru că la asta te pricepi cel mai bine?
El izbucni în râs exact în clipa în care apăru chirurgul. Redevenind brusc sumbru, Sawyer se ridică în picioare si se pregăti sufleteşte pentru cel mai negru scenariu, insă doctorul îl asigură că intervenţia tatălui său decursese

bine. Inundat de uşurare pură, se lăsă să cadă din nou pe scaun. De ce naiba îi păsa cât de puţin era o enigmă deplină. Noian Thompson considera că fiul lui nu merita să-şi irosească timpul cu el. Acest lucru nu avea să se schimbe datorită unei angioplastii. Poate dacă i-ar fi înlocuit inima...
Chloe se aşeză şi ea şi îşi petrecu braţul pe după el, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Nu spuse nimic, lă- sându-i o clipă de răgaz. Ceea ce se dovedi a fi o altă surpriză. Chloe era mereu într-o agitaţie atât de neîn- i reruptă, făcând mereu eforturi considerabile pentru a-l scoate din sărite. Sau, pe toţi dracii, poate că nu era deloc un efort, poate că ei îi venea uşor.
Dar acum, în momentul acela, era acolo. Alături de el. Tandră, şi caldă, şi afectuoasă. Ce naiba căuta aici, oricum? Şi de ce îi dădea o stare atât de profundă de bine? Neputând să se abţină, o strânse lângă el. Doar pentru o clipă, îşi promise, îngropându-şi faţa în părul ei mirosind dulce, absorbind alinarea mută pe care i-o oferea.
In cele din urmă se ridicară de pe scaune şi, surprin- indu-l din nou, ea ridică privirea spre chipul lui. Dând

din cap cu o expresie satisfăcută, părând a spune că arăta în regulă după standardele ei, se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz. Apoi ieşi din sala de aş-teptare la fel de misterios cum apăruse, lăsând în urma ei un gol pe care Sawyer nu reuşi să şi-l explice.
Trei nopţi mai târziu, după o zi dată naibii, Sawyer îşi târî fundul obosit şi jerpelit până la Love Shack, barul deţinut în comun de către Jax şi Ford. In dimi-neaţa aceea ninsese timp de cinci secunde, exact atât cât să compromită carosabilul. Ceea ce însemna că fiecare apel la care se prezentase Sawyer după aceea îl pusese în situaţii de viaţă şi de moarte chiar şi pentru a se da jos din blestematul lui de SUV. De două ori se prezentase pe autostradă pentru a se ocupa de dirijarea traficului şi de două ori fusese aproape lovit de câte un idiot gonind cu o viteză mult prea mare pentru condiţiile de drum.
însă picătura care umpluse paharul fusese ultima solicitare pe care o primise - un accident fatal care se petrecuse chiar la marginea oraşului Lucky Harbor. Un puşti de douăzeci de ani se urcase băut la volan şi sfârşise încolăcit în jurul unui copac.
La un moment dat din viaţă Sawyer fusese foarte aproape de a deveni acel puşti. în noaptea aceea rămasă cu mult timp în urmă, Sawyer nu fusese la volan, dar fusese la feî de beat ca şoferul când se izbiseră de un stâlp.

Sawyer reuşise să scape cu viaţă din acel accident şi chiar dacă îi plăcea să creadă că acela fusese momentul în care îşi luase viaţa în mâini, adevărul era că se scurseseră alţi câţiva ani până să se întâmple acest lucru.
Acum, îngheţat până în măduva oaselor, se îndreptă spre uşa de la intrare a barului exact când ieşea un alt bărbat.
Todd, care îngustă ochii la vederea lui Sawyer. Acesta îi răspunse cu o privire netulburată. Mormăind în barbă ceva neinteligibil, Todd îi aruncă o privire dură peste umăr şi dispăru în noapte.
Sawyer avea chef de ceartă şi aproape îl urmă pe Todd ca să se ia la bătaie cu el. Dar gândirea raţională

se dovedi mai puternică şi îl lăsă pe Todd în pace. Intră în bar, sperând să se încălzească.
Localul Love Shack era amenajat să semene cu o ve-che tavernă din Vestul sălbatic. Pereţii erau zugrăviţi într-un roşu strident de bordel şi ticsiţi cu vechi unelte de minerit. Pe grinzile de lemn golaşe din tavanul înalt erau atârnate felinare, care se legănau deasupra meselor scrijelite în formă de bancă, ocupate acum de mulţimea gălăgioasă care se strângea în weekend.
Sawyer traversă direct barul, îndreptându-se spre bi-roul lui Ford, aflat în spate. Se schimbase la secţie de uniforma murdară şi,era în haine de civil acum, dar în continuare înarmat. îşi încuie centura din dotarea uni-formei şi majoritatea armelor într-un dulăpior gol pe care băieţii îl păstrau pentru el şi se duse înapoi la bar.
- Ei, ia te uită, e chiar eroul local, remarcă Ford când Sawyer se aşeză la bar. Ai mai schimbat recent bateriile la vreo alarmă de fum?
-Ţine-ţi gura. Sawyer îl privi turnându-i sucul car- bogazos pe care îl servea de obicei. Dă-mi mai bine o bere.
Ford ridică o sprânceană şi se duse la dozatorul de bere.
- Zi nasoală?
- Zi nasoală.
Sawyer sorbi cu sete din bere, încă văzând în minte ochii orbi ai puştiului încremenit pentru veşnicie pe as-falt, la cincisprezece metri de locul de unde fusese pro-iectat din maşină.
Nici cinci minute mai târziu, Maddie ieşi veselă din magazia barului, arătând uşor ciufulită, ceea ce însemna că, fără îndoială, şi Jax era undeva pe aproape. îi zâmbi lui Sawyer şi se servi cu un pahar de apă cu gheaţă, în timp ce Ford îi strigă unuia dintre ospătari:
- O porţie de peşte şi cartofi pai pentru şerif, spuse. Porţie dublă la cartofi. Se uită la Sawyer. Mai doreşti ceva?

Era bine cunoscut faptul că Sawyer avea un apetit demn de un şofer de tir. Acesta ridică din umeri.
-Nu prea mi-e foame.

.

Sprânceana lui Ford se ridică din nou.
- Să renunţ la cartofi?
- Doar partea cu porţia dublă.
Maddie şi Ford schimbară o privire îngrijorată, apoi Maddie se aşeză pe scaunul de lângă cel al lui Sawyer.
- Eşti bine?
In trecut nu avusese pe nimeni care să îl întrebe aşa ceva. Oamenii presupuneau pur şi simplu că era bine sau, cel puţin, că avea să fie. Apoi în oraş apăruseră cele trei surori. Două dintre ele puseseră mâna pe cei mai buni prieteni ai lui, iar acum când una, când alta se găseau mereu să îl întrebe dacă era bine.
-Nu mi-e foame, atâta tot.
Jax ieşi din magazie. O trase pe Maddie de pe scaun, se aşeză în locul ei, apoi o puse în poala lui, îngropăm dmşi nasul în părul ei, lăsându-şi o mână să coboare pe fundul ei.
- Idei, drăguţă! Te simţi puţin mai bine acum?
Dumnezeule, îşi spuse Sawyer. II făcuseră până şi pe
Jax să întrebe oamenii cum se simţeau.
însă Maddie se topi în braţele bărbatului ei.
-Mult. Sawyer, însă, a avut o zi proastă. Susţine că nu îi e foame.
Jax se uită la Sawyer, ridicând din sprâncene.
Sawyer îl ignoră, iar când sosi mâncarea, se concentră asupra mâncatului pentru a demonstra că era în regulă. Jax se aplecă spre el pentru a lua un cartof.
-Cum ţie nu ţi-e foame... Hei, bombăni el, când Sawyer îl împunse cu furculiţa. Ei bine, cel puţin nu e nimic în neregulă cu reflexele tale.
Dându-i lui Maddie un sărut zgomotos, Jax se întoarse la muncă.
Maddie îl privi plecând şi oftă visătoare.
- Am să mă căsătoresc cu el.
- Doar Dumnezeu ştie de ce.
Sawyer se întinse după ketchup, iar Maddie râse.
-Mă face fericită, spuse ea. Mă face... de toate. Ştii?
Sawyer o privi în ochii calzi şi dădu din cap, nevoind să o dezamăgească.
Ea îi zâmbi şi îl îmbrăţişă, apoi îl sărută pe obraz.

- Eşti un scump că îmi faci pe plac.
Sawyer fu cât pe ce să se înece cu un cartof. Iată deci că era din nou considerat scump. Ar fi trebuit să omoare pe cineva în săptămâna aceea, astfel ar fi rezolvat problema.
Câteva clipe mai târziu apăru Chloe. Sawyer inspiră adânc şi abia atunci îşi dădu seama că îşi ţinuse respi-raţia. Nu se mai punea problema să omoare pe cineva. Ceea ce îşi dorea... era ea.
Reflectase la acest lucru încă de când îl surprinsese la spital. Şi visase la acest lucru. Vise suficient de fierbinţi cât să pârjolească aşternuturile.
Chloe se dezbrăcă de jacheta de piele neagră, dezvăluind un pulover roşu de te dureau ochii, o fustă de blugi minusculă, colaţi şi cizme până la genunchi. Şi, Dumnezeule, cizmele îi dădeau o grămadă de idei. Nu că ar fi avut nevoie de mai multe. Părul ei lucios, roşcat-închis, era ciufulit de vânt şi i se revărsa în cascadă pe umeri, făcându-l să se gândească la acele vise ale lui. în detaliu.
Sau poate că de vină era pur şi simplu ea. Ea îl făcea să se gândească la sex. Sex fierbinte, sălbatic, fără restricţii...
Chloe veni la bar şi îi susţinu privirea preţ de o clipă prelungă, ruptă din timp. Ea nu îi întrebă dacă era bine. Nu îl împovără cu îngrijorarea ei. Nici măcar nu îi oferi obişnuitul ei zâmbet sardonic de mă-doare-în-cot. Nu, doar se mulţumi să îl fixeze cu ochii aceia de un verde intens, iar el se trezi dorindu-şi să cadă şi să se înece în ei.
îşi dorea şi încă un pahar de ceva şi eventual o va-canţă. în mod cert ar fi trebuit să şi-o tragă. Eventual cu o blondă înaltă şi atrăgătoare la trup, pe care s-o doară în cot de ce simţea el şi ale cărei singure cuvinte să fie:
- Mai tare, Sawyer, trage-mi-o mai tare.
Doar că nu îşi dorea o blondă înaltă şi atrăgătoare.
îşi dorea o roşcată micuţă, senzuală şi sălbatică. Şi-o dorea pe această roşcată micuţă, senzuală şi sălbatică.
- După o zi dificilă, spuse Chloe încet, am întotdeauna nevoie de ceva uşor... nebunesc. Ceva puţin în neregulă, care să mă împingă înapoi la locul meu.

Situaţia era cu mult mai gravă decât crezuse dacă avea impresia că acele cuvinte erau perfect logice.

- Dar poate că doar eu simt aşa, spuse ea în replică la tăcerea lui. Probabil că un Cercetaş Senior nu simte nevoia de nimic nebunesc.
- Cercetaş Senior?
Ea îi zâmbi.
- Am spus cumva Cercetaş Senior? Mă refeream la un om al legii, îmi pare rău.
Era o minciună sfruntată că îi părea rău. Avea impresia că era un om extrem de convenţional. O ştia. Avea s-o lase să creadă acest lucru în continuare pentru că era în favoarea obiectivelor lui. Aveau nevoie de distanţă între ei. O grămadă de distanţă.
Dar în seara aceea nu prea avea chef să fie convenţional şi al naibii să fie dacă avea chef de distanţă.
- Uneori nebunia funcţionează.
-Nu mă tachina, spuse Chloe. Avem definiţii foarte diferite pentru ce înseamnă nebunie. Eu mă refer la coborât pe tiroliană deasupra unor fălci flămânde de aligatori. îmbrânci uşor băutura din faţa lui. Tu te referi la a bea o singură bere.
- Habar nu ai la ce mă refer.
Ea îşi plecă uşor capul în semn de recunoaştere şi poate că ar fi spus ceva, dar un individ se băgă cu forţa între ei şi trânti palmele pe bar. Era deja, în mod evident, rupt de beat - pe toţi dracii, era de-a dreptul praf - când flutură ameţit o mână în direcţia lui Jax.
- Hei, omule, mişcă-te dracului mai repede. Ne trebuie încă o carafă la masă, urgent!
- Âsta e ultimul lucru care îţi trebuie, spuse Sawyer.
Individul se întoarse fulgerător spre el, cu ochii
arzându-i de furie gata să explodeze. Sawyer îşi ridică poalele cămăşii pentru a-i arăta insigna de şerif prinsă îa cureaua pantalonilor, apoi îi făcu semn tipului să se întoarcă la masă.
- Impresionant, spuse Chloe, când bărbatul se supuse. Aşteptă o fracţiune de secundă. Ai avut o zi lungă.
Sawyer ridică un umăr.

- Am auzit despre accidentul mortal.
El nu răspunse. Nu era nimic de spus. Insă ea conti-nuă să îl privească, având în ochi ceva ce aducea mult prea mult a compătimire. Sawyer nu îşi dorea compăti-mire. O dorea pe ea, încolăcită în jurul lui, rostindu-i gâfâit numele în timp ce se izbea neobosit în ea.

Ea nu întrerupse contactul vizual şi, aşa cum se în-tâmpla de obicei când se lăsa absorbit în vortexul ei, orice altceva păru să pălească până dispăru. Gălăgia generală din bar, muzica, chipurile celor doi bărbaţi care îi erau mai mult fraţi decât prieteni, totul... în afară de el şi ea.
Ea îl atinse, doar o dezmierdare uşoară cu degetele peste umărul lui, şi deşi tot trupul i se încordă, simţi că [iuţea respira ceva mai uşor.
Gura ei se curbă lent într-un zâmbet. Ochii îi erau calzi, cu o umbră de sfidare şi poate chiar îngrijorare.
Nu îşi dorea din partea ei îngrijorare.
Dar sfidare... da. Avea să o accepte.
- Eşti tensionat, spuse Chloe.
Ridicându-se, se_duse în spatele lui, punându-şi mâinile pe umerii lui. îşi înfipse degetele în muşchii lui încordaţi, masându-i cu surprinzător de multă forţă, până când se topi într-o baltă la picioarele ei.
-E mai bine? îi murmură ea la ureche, făcându-l aproape să geamă când îşi apăsă sânii pe el.
Glumea? Singurul mod în care ar fi putut să se simtă şi mai bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat undeva doar ei doi şi complet goi. Insă cineva o strigă pe nume, iar ea se îndepărtă pentru a povesti cu nişte prieteni, lăsându-l să se holbeze în urma ei în timp ce se prefăcea că se uita al- mndeva. Da, intraseră într-un joc nou zilele acestea, un lei de joc de-a şoarecele şi pisica, iar Sawyer era destul de sigur că nu i se puseseră la dispoziţie toate regulile.
Chloe râse la ceva ce auzi de la cineva, cu părul scânte- indu-i ca o mare de flăcări sub lumini. Privirea ei alune- i .1 spre a lui. Da, în mod cert ceva se schimbase între ei. Din nou. Prima dată crezuse că era doar imaginaţia lui. In fond, îi plăcuse întotdeauna să îl aţâţe, iar cl făcuse la fel cu ea. Dar fusese întotdeauna capabil

să se scuture de efectul ei, ştiind că nu făceau decât să se tachineze reciproc.
Nimic mai mult.
Niciodată nimic mai mult.
Dar acum doar o scânteie îi mai despărţea de o ex-plozie care ar fi putut să-i mistuie pe amândoi, făcându-i una cu pământul, iar aşa ceva nu se putea întâmpla. Muncise prea al naibii de mult pentru a-şi construi viaţa pe care o trăia. Zi după zi, absolut în fiecare zi, trebuia să rămână pe calea cea dreaptă. Disciplina era singurul lucru pe care se putea baza. Nici măcar prietenii lui nu l-ar mai fi putut ajuta dacă ar fi luat-o razna ca adult.

Coburn era mort, tatăl lui nu se punea la socoteală, iar Ford şi Jax erau ocupaţi să înceapă vieţi noi. Meritau să fie fericiţi şi să nu fie nevoiţi să-şi facă griji pentru el. Aşa era logic şi raţional.
Dar indiferent că era din cauza extenuării sau a amintirilor stârnite de accidentul mortal din seara aceea, logica şi raţiunea nu aveau nici cel mai mic cuvânt de spus asupra dorinţei sale lacome, vibrante, neobosite de a o avea pe Chloe Traeger.

capitolul 8

Tăcerea e ca mierea, dar e greu să-ţi aminteşti asta când te încearcă fierea.
Chloe Traeger

De regulă Chloe adora să se afle la barul Love Shack când era atât de aglomerat ca acum. Adora căldura şi legătura cu oamenii care trăiau aici, în Lucky Harbor. Se bucura de camaraderia lor relaxată, mai ales după ce ultimele câteva zile fusese plecată în interes de serviciu. De obicei când stătea pe un scaun de bar şi le asculta poveştile se simţea inundată de o stare de calm. Ca şi cum acolo şi-ar fi putut găsi locul cu adevărat.
Dar nu şi în seara aceasta. Fusese plecată la San Francisco pentru câteva zile şi totul decursese bine. Avea

comenzi noi pentru linia ei de produse cosmetice şi re- uşise chiar să includă şi puţină distracţie, vizitându-şi prieteni pe care nu îi mai văzuse de ceva vreme. Aceştia şi-ar fi dorit să mai rămână câteva zile şi i-ar fi fost uşor să se întindă cu munca pentru a-şi amâna plecarea. Dar, pentru prima dată, fusese nerăbdătoare să se întoarcă în Lucky Harbor.
Acasă.
La volan, pe drum înapoi, începuse să se gândească la soluţii pentru a rămâne mai aproape de casă data viitoare şi pentru a mai reduce din timpul petrecut călătorind.
Ideea nu era nouă. Ii venise pentru prima dată cu câteva luni în urmă şi nu se mai dădea dusă. Voia să însemne mai mult pentru pensiune decât persoana care spăla vasele şi făcea pe paznicul de noapte pentru oas-peţi. Voia mai mult decât să ţină pur şi simplu locul altcuiva. Voia să facă parte din acea pensiune la fel cum o făceau Maddie şi Tara. Ba chiar se gândise la modul perfect de a o face - deschizându-şi propriul centru spa în cadrul pensiunii. De mai multe ori săptămâna trecută oferise ocazional câtorva dintre oaspeţi câte un tratament cosmetic gratuit pe terasa închisă, dar acum ar fi fost altceva. Ar fi fost zi de zi. Oficial.

Fără îndoială surorile ei aveau să îi amintească de cât de mult timp era plecată, dar de ce nu ar fi putut să găsească un compromis? De ce nu ar fi putut să le aibă pe toate? Nu spunea nimeni că nu putea să înceapă încetişor, demonstrând că era capabilă să o scoată la capăt. Pe toţi dracii, putea în continuare să călătorească in zilele când nu avea nimic programat. Astfel s-ar fi bucurat de avantajele ambelor sisteme de lucru, rămâ-nând cu un picior ancorată aici, dar putând în acelaşi timp şi să plece şi să îşi ia zborul când simţea nevoia.
I-ar fi plăcut.
Numele lui Sawyer o făcu să îşi îndrepte din nou atenţia către bar. Jax tocmai o servea pe Luciile, po- vestindu-i ceva despre propria lui copilărie sălbatică şi nechibzuită, una care, întâmplător, îl indusese şi pe Sawyer. Aparent bunul şerif fusese şi el în tinereţe sălbatic

şi nechibzuit, ceea ce o şocă pe Chloe. La frageda vârstă de paisprezece ani, Sawyer conducea o mică afacere cu acte de identitate false. Confecţionase atât pentru el, cât şi pentru Jax câte un set de acte de identitate false pe care încercaseră să le folosească pentru a cumpăra alcool.
Povestea nu se sfârşise bine.
Luciile, îmbrăcată ca de obicei într-un trening roz neon care te orbea şi având pe cap o cordeluţă sport albă, hohoti cu vocea ei de persoană care fumase timp de şaptezeci de ani.
-O, scumpule, îi spuse ea lui Jax. Bineînţeles că îmi amintesc. Tatăl lui Sawyer a fost furios. V-a ţinut o morală usturătoare şi ţie, şi lui.
- Da, şi nu s-a mulţumit cu morala, spuse Jax, strâm- bându-se când îşi aminti.
Sawyer nu părea să acorde nici cea mai mică atenţie poveştii. Tocmai îşi termina cartofii pai, concentrân- du-se exclusiv asupra lor şi dându-i pe gât cu ce mai rămăsese din bere.
Chloe nu îl mai văzuse niciodată să consume alcool.
Şi a naibii să fie dacă şi-ar fi putut imagina vreodată că bărbatul din spatele insignei de şerif avusese la un moment dat o afacere cu acte de identitate false^ indife-rent dacă fusese sau nu doar un puşti neghiob. Ii venea greu să pună laolaltă cele două imagini foarte diferite pe care şi le făcuse despre el.
Sawyer împinse deoparte farfuria goală, salutând-o din cap pe chelneriţă când aceasta i-o luă. Vizibil dis-trat, se ridică şi ocoli barul dispărând în încăperea din spate.

Chloe îl urmări plecând, apoi îl văzu pe Ford schim-bând o privire cu Jax. In mod evident înţelegeau că ceva se petrecea, ceea ce era bine pentru că ea nu considera că a sta pe lângă Sawyer în seara aceea ar fi fost o ma-nevră prea înţeleaptă. Şi, naiba s-o ia de treabă, ea se străduia să ia decizii înţelepte.
Şi totuşi... fir-ar să fie. Nici Ford, nici Jax nu porni-seră după el. Mai aşteptă un minut, îşi aminti expresia de indiferenţă atent construită de pe chipul lui Sawyer

şi înţelese că însemna că avea nevoie de acea mască în seara aceea. Cu inima strânsă, trase adânc aer în piept şi se duse ea.
Sawyer stătea singur în colţul biroului din spate, în faţa unui dulăpior cu lacăt care era deschis. Chloe îşi aminti că Maddie îi spusese odată că băieţii îi rezervaseră un dulăpior cu lacăt pentru a putea, atunci când venea de la muncă, să îşi lase armele undeva în siguranţă şi astfel să îşi încheie tura. Ceea ce era limpede că Sawyer făcuse chiar în seara aceea, căci acum era ocupat să introducă o combinaţie. Deschise dulăpiorul fără a se întoarce spre ea, deşi Chloe ştia sigur că o auzise intrând în birou. Era ca o felină când venea vorba de astfel de lucruri, având ochi şi la ceafă, ghicind diverse chestii.
II privi scoţându-şi centura din dulăpior, şi petrecân- du-şi-o în jurul taliei şi închizând-o ferm. Apoi se aplecă şi îşi prinse tocul de picior în jurul coapsei musculoase. Alegând apoi pistolul, îl ridică atent şi verifică ceva la el. Satisfăcut, îl băgă în tocul de la şold, închizând micuţa curea peste el pentru a-l fixa.
Chloe rămase încremenită, şocată să constate că a-l privi înarmându-se până în dinţi era ceva ce o excita.
Refuzând în continuare să îi recunoască prezenţa, Sawyer scoase un cuţit, îl băgă într-o teacă de pe picio-rul lui, apoi îşi băgă un alt pistol în pantaloni în dreptul şalelor.
Oh. Brusc aerul păru cam cald în încăpere.
- Nu cumva eşti o idee cam prea înarmat pentru ge-nul de solicitări cu care te confrunţi aici, în Mayberry, SUA? întrebă ea, pe un ton enervant de senzual. Adică, sunt sigură că blocajele în trafic sunt sâcâitoare, şi pro-babil că te loveşti din când în când de câte un beţiv care se împleticeşte pe chei şi îţi mănâncă din timp, dar chiar sunt oamenii aceia atdt de periculoşi?
Sawyer nu tresări la auzul vocii ei în camera cufundată în tăcere. Se mulţumi să îmbrace peste restul ţinutei o jachetă pe al cărei spate era

inscripţionată cu litere mari şi albe sigla Agenţiei de Combatere a Drogurilor, încuie dulăpiorul, apoi se întoarse încet spre ea.

- Am colaborat şi la alte proiecte în cadrul unei forţe de intervenţie speciale.

Proiecte periculoase, din câte vedea ea, şi simţi un junghi de teamă pentru el.

-Ah. Deci eşti...

- îmi place să fiu pregătit.

Chloe dădu din cap, alegând să nu îi împărtăşească îngrijorarea ei, pentru că ştia că nu ar fi dorito. Şi ei îi plăcea să fie pregătită sau cel puţin să dea impresia că era. Iar în acel moment nu era nici pe departe pregătită pentru efectul pe care îl avea asupra ei simplul fapt de a-l privi, prin urmare se dădu înapoi până se ciocni de uşă.

Crispându-se, puse mâna pe clanţă.

- Ei bine, spuse ea mult prea vesel, vise plăcute.

Ieşi din încăpere fără a mai adăuga nimic altceva. Traversă direct barul, se urcă pe scuterul ei Vespa şi porni spre pensiune în noaptea cufundată într-o beznă adâncă.

Vise plăcute? Chiar îi urase lui Sawyer să aibă vise plăcute? Ce se petrecea cu ea? Şi, fir-ar al naibii, nici măcar nu îl întrebase de tatăl lui. Fusese prea ocupată lăsân- du-se distrasă de munca lui şi de cât de bine arăta când o îndeplinea.

De-abia când ajunse pe veranda căsuţei din spatele pensiunii se opri să inspire adânc. Era complet singură. Singură îi era bine. îi plăcea mult să fie singură...

O maşină SUV apăru în spatele pensiunii şi parcă lângă scuterul ei.

Sawyer, desigur. Acesta coborî din maşină şi urcă hotărât treptele verandei, arătând deosebit de mare şi rău în întuneric. Genunchii ei fură cuprinşi de un vag tremurat bizar şi fu nevoită să îi încordeze, sprijinindu-se cu spatele de balustrada verandei.

- Ce cauţi aici?

-Am vrut să mă asigur că ai ajuns acasă cu bine.

- Pe toate femeile le urmăreşti când pleacă acasă de la bar, şerifule?

-Nu. Doar pe cele care prezintă cea mai mare pro-babilitate de a se furişa la orele târzii ale nopţii în apro-piere de Black Ridge. îşi sprijini un braţ pe balustradă lângă ea şi se aplecă peste ea. Cum în seara asta sunt

prea obosit să fug după tine, m-am gândit să te interceptez la plecare.
- Ne-ai văzut, murmură ea, refuzând să se lase intimidată de silueta lui masivă planând ameninţător peste ea. I nsă trupul ei nu îşi refuză un mic fior de plăcere stârnit de apropierea lui fizică. Pe Lance şi pe mine, cu o seară înainte să plec spre San Francisco.
Se duseseră acolo pentru că bătrâna casă Whitney era programată la demolare lunea următoare. Se lăfăia peste treizeci de acri de pădure deasă, îndepărtată, şi nu maj fusese locuită de zeci de ani.
în afară de persoane fără adăpost. Mereu se găseau câţiva care căutau să se adăpostească acolo, mai ales spre sfârşitul toamnei, ca acum, când nopţile deveneau reci. Chloe şi Lance şi alţi câţiva din oraş, inclusiv Luciile şi grupul ei de prietene cu părul albastru, îi scoseseră de acolo şi îi duseseră în diverse adăposturi învecinate, pentru a se asigura că fiecare dintre ei avea un loc unde putea să meargă înainte ca bătrâna casă să fie demolată.
-Am ajuns acolo tocmai când voi plecaţi. Privirea îi rămase imposibil de descifrat. Aţi reuşit să găsiţi pentru toată lumea adăposturi în care să fie primiţi?
Ceva din ea se înmuie puţin, iar Chloe îşi înăbuşi nemiloasă senzaţia.
- Da. Inspiră scurt când el veni şi mai aproape. Pen-tru cineva care muncise toată ziua, încă mirosea deli-cios, a săpunul masculin pe care îl folosea, oricare ar fi fost acesta, şi a bărbat. Pe deplin bărbat. Deci ne-am întors la treaba cu Cercetaşul Senior, spuse ea. Brav şi filantrop, preocupat de soarta celor fără adăpost şi având grijă ca femeile să ajungă acasă tefere şi nevătămate.
El clătină scurt din cap.
- Nu e nimic brav sau filantrop în ceea ce simt faţă de tine, Chloe.
- Ei, asta chiar că e o uşurare.
Fiecare nerv din trupul ei era în alertă maximă, ţi- pându-i să fugă cât o ţineau picioarele. Dar mai era ceva. Bărbatul din faţa ei îşi risca de bunăvoie viaţa, zi după zi, într-o mie de moduri diferite, pentru oameni ca ea. Fra o revelaţie bizară şi care o făcu să se simtă stingheră.

Dar era periculos, chiar dacă doar pentru inima ei. Ar fi trebuit să intre în casă şi să încuie uşa, nu pentru că îi era teamă de ce ar fi putut să-i facă Sawyer, ci pentru că îi era teamă de ce ar fi putut să-i facă ea lui.

In schimb se trezi parcurgând şi ultimul pas care o mai separa de el, făcând să dispară distanţa dintre ei, astfel că acum se aflau faţă în faţă, despărţiţi doar de o răsuflare.
El coborî privirea în ochii ei.
-Ce pui la cale?
-Nimic bun.
Sawyer clătină din cap şi coborî cu un deget pe tâm-pla ei şi pe conturul obrazului. Vag surprinsă de inten-sitatea atingerii lui, Chloe îşi puse mâna peste a lui şi i-o ţinu nemişcată pe faţa ei. Ceva scânteie în ochii lui, o foame dureroasă care o ţinu captivă.
Pentru că era la fel ca cea pe care o simţea ea. Fu şocată de forţa ei şi de cât de dificil îi deveni brusc să respire. Dar nu fu şocată când el o împinse uşor în spate până se ciocni cu spatele de uşă. Gura lui alunecă fin peste obrazul ei, peste gâtul ei, dinţii lui zgâriind-o blând pe piele în timp ce îşi împinse o coapsă între ale ei.
Un fior de fierbinţeală îi tresări în stomac, năpustin- du-se apoi direct între picioare.
- Sawyer.
în replică el ridică încet capul şi o sărută. Adânc, lacom, degustând-o cu atingeri intenţionat lente, meti-culoase, înainte de a se da din nou în spate pentru a o privi în ochi.
O, Doamne.
- Sawyer, ce facem? şopti ea.
El clătină din cap.
-Al dracului să fiu dacă ştiu.
Ea izbucni intr-un râs grav.
- Poate ar trebui s-o facem din nou.
El se supuse, trăgând-o în braţele lui pentru un nou sărut, care deveni mai brutal şi mai intens, până când Chloe se simţi vibrând de dorinţă, scoţând mici scâncete guturale pentru a cere mai mult.

Când el se dădu în spate, cu ochii la fel de întune-caţi ca noaptea, ea se clătină, încercând să-şi recapete echilibrul.
- Ce-i? reuşi să întrebe. De ce te-ai oprit?
- Iţi sună telefonul.
Corect. De acolo simţise vibraţia. Ducându-şi mâna la buzele încă străbătute de furnicături, îşi scoase telefonul din buzunar şi citi mesajul primit.

Poţi să vii să mă înlocuieşti la pensiune?
Era de la Tara.
-Trebuie să plec, spuse ea, încă simţindu-şi sângele gonindu-i prin vene.
Privirile li se întâlniră. Dezastrul fusese evitat, cel puţin deocamdată. Iar a ajunge în pat cu el chiar ar fi fost un dezastru. Ei bine, un dezastru fabulos. Şi posibil chiar o experienţă extracorporală, peste toate. Iar acum că se gândea mai bine, chiar i-ar fi plăcut...
- Să fii cuminte diseară, îi spuse el.
Cuvintele lui o făcură să râdă şi chiar zâmbi şi el.
-Da, spuse el. M-am gândit că poate îţi cer cam
prea mult.
- Ocazional sunt cuminte, să ştii.
- Chiar aşa?
Vocea îi era gravă, senzuală. Jucăuşă. Era aproape la lei de excitantă cum fusese şi Sawyer în varianta de poliţist mare şi rău. In bezna revărsându-se tăcută în jurul lor, Chloe atinse ecranul iPhone-ului şi accesă aplicaţia oracol Magic Eight.
- L-ai auzit, rosti ea spre telefon. Deci spune-mi. Voi li cuminte diseară?
Ecranul telefonului se înceţoşă pentru o clipă, apoi se limpezi, dezvăluind două cuvinte.
Sigur nu.
Râzând încet, fără a fi amuzat, Sawyer clătină din cap. fireşte că Chloe nu avea de gând să fie cuminte. Nici nu ştia ce însemna acest cuvânt.

Chloe zâmbi cu o expresie vagă de scuză, ca şi cum pur şi simplu nu ar fi avut încotro, iar o parte din ten-siunea creată de acel sărut năucitor se risipi în noapte. Dar a se relaxa în preajma lui era la fel de periculos ca focul care sfârâise între ei, oricare ar fi fost sursa aces-tuia. Sawyer aruncă din nou o privire spre ecranul tele-fonului ei pentru a vedea dacă nu cumva se răzgândise. O şuviţă din părul lung al lui Chloe se agăţă în începutul de barbă de pe obrazul lui. Parfumul ei îi umplu nările şi veni mai aproape, până când umărul ei se ciocni de pieptul lui.
Ii plăcea să fie aproape de ea. Mult prea mult.
- Pune-i o întrebare, spuse ea.
- Cum ar fi?
-Nu ştiu. Orice. Ai putea să întrebi oracolul dacă ţi se arată în viitorul apropiat să mai înhaţi vreun idiot de tâlhar de la magazinul de cartier sau să

mai înlocu- ieşti baterii pentru doamna Abbott. Drace, întreabă-l dacă ţi se pregăteşte o surpriză norocoasă - eu mereu îl întreb asta. Se pricepe să dea sfaturi în dragoste. Se întoarse spre telefon şi spuse. Magic Eight Ball, i se arată şerifului Sawyer Thompson să şi-o pună cu cineva cât de curând?
- Dumnezeule, Chloe!
Ea îi rânji peste umăr şi aruncă o privire spre ecran, care se înceţoşă, apoi se limpezi, dezvăluind alte două cuvinte.
Puţin probabil.
Chloe izbucni într-un râs zgomotos în care Sawyer păru să detecteze şi o satisfacţie răutăcioasă.
-Aceeaşi întrebare, spuse ea. De data asta pentru mine. Mie mi se arată să mi-o pun cu cineva cât de curând?
Sawyer nu ştia care ar fi vrut să fie răspunsul, dar înainte să apuce să decidă, ecranul se limpezi, dezvăluind două cuvinte clare.
Şanse mari.
Chloe izbucni din nou în râs, îndoindu-se de la mij-loc de amuzament, mişcare care o împinse direct între picioarele lui.

Cum acea parte a anatomiei lui era încă pregătită de acţiune în urma sărutului lor, încărcată şi având piedica ridicată, în clipa aceea se şi îndreptă spre ţintă. Mâinile lui se ridicară pe şoldurile ei pentru a se da înapoi, însă creierul lui confundă cumva semnalul şi se trezi în schimb ţinând-o nemişcată.
In tăcerea grea care se lăsă Sawyer nu mai auzi decât respiraţia ei brusc accelerată.
- Ei bine, spuse ea ridicându-se. E prima oară când aplicaţia Magic Eight dă rezultate chiar atât de rapid.
Sawyer se simţea ameţit. Era convins că acest lucru se datora faptului că nu îi mai rămăsese nici o picătură de sânge în creier.
- Sexul îmi agravează astmul.
Sawyer clipi.
- Poftim?
- Da. Probabil ar fi trebuit să-ţi spun asta mai demult.
El clătină din cap, încercând să ţină pasul cu ea.
Nu reuşi.
Intorcându-se cu faţa spre el, Chloe se schimonosi.
- De fiecare dată. Apoi sfârşesc prin a-mi folosi excesiv inhalatorul. Dar inhalatoarele sunt scumpe, iar eu am o asigurare groaznică, care nu îmi

decontează nimic din costul inhalatorului. Inspiră adânc. Deci am o chestie pe care o fac înainte de sex. Un test. Se numeşte „E demn de un inhalator?"
Sawyer nu făcu decât să se holbeze la ea.
- Există un test. înainte de sex.
- Da. Şi ar trebui să-ţi spun, nu sunt mulţi cei care îl trec.
Cumva ajunseseră din nou unul în braţele celuilalt, iar ea se legănă la pieptul lui, acţiunile ei părând în contradicţie cu ceea ce spunea.
- Există un test, repetă el ca tâmpit.
-Tipul trebuie să treacă un test înainte să...
- Faci sex cu el.
Ea dădu din cap, fără a-şi dezlipi privirea de la gura lui. îşi dădea seama că voia să o simtă peste a ei şi, de data aceasta, se dovediră a fi perfect sincronizaţi. Fără a avea habar ce făcea, o sărută din nou, un nou sărut

fără restricţii, cu limbile împletindu-li-se, un sărut care îi zdruncină din temelii lumea întreagă, făcându-l pe el să se clatine, iar pe ea aparent lăsând-o mută când se smulseră unul de lângă celălalt pentru a putea să respire şi aşteptară ca lumea să se aşeze din nou în poziţia ei firească.
Ceea ce nu se întâmplă.
Chloe respira gâfâit, dar nu chinuit. Un semn bun, îşi spuse Sawyer. Acum el se uită fix la gura ei, încă umedă de la a lui, şi cu greu se abţinu să nu muşte mărunt din acea buză de jos cărnoasă. Fu nevoit să recurgă la mult mai mult autocontrol decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Mâinile îi erau încleştate pe cămaşă, şi pe o bucăţică din pielea lui şi puţin păr de pe piept pe deasupra, dar nu spuse nimic. în cea mai mare parte pentru că nu era sigur dacă Chloe intenţiona să îl alunge sau să îl tragă mai aproape, iar dacă era prima variantă, nu voia să îi amintească.
- Chloe?
-Da?
- M-aş dovedi demn de inhalatorul tău, spuse el, apoi se forţă să dispară în întuneric.
Chloe îşi ocupă gândurile cu muncă, ceea ce nu era greu. Era devreme şi era instalată în bucătăria pensiunii alături de surorile ei, pregătindu-se pentru ziua ce tocmai începea.
Pensiunea mergea excelent. Aveau din ce în ce mai des rezervări peste weekend, iar mai nou oamenii în-cepeau să îşi rezerve camere şi în timpul săptămânii. Maddie continua să administreze pensiunea cu o efici-enţă

supremă, ocupându-se de registrele contabile, de personal, de furnizori şi de echipamente. Tara, ca întot-deauna, domnea peste bucătărie.
Iar Chloe se străduia din răsputeri să facă orice ră-mânea de făcut. însă furtuna de nelinişte din sufletul ei continua să se înteţească şi nu îi mai ajungea să se ocupe doar de curăţenie şi de arhivat documente şi de răspuns la telefoane. Avea un talent anume, fir-ar să fie, şi era timpul să îl scoată la lumină.

-M-am gândit la o metodă de a atrage publicitate pentru pensiunea noastră.
-O, Dumnezeule bun, spuse Tara. Să nu-mi spui că ai fost pomenită din nou în ziar. Adică motivele tale pentru a interveni în povestea cu persoanele fără adă-post au fost lăudabile, dar mereu eşti descrisă ca un fel de rebelă cu probleme. Şi cine naiba o să vrea să se cazeze aici cu o rebelă cu probleme, Chloe?
- E în regulă, nu am apărut din nou în ziare.
Tara lăsă să-i scape un oftat de uşurare şi se întoarse din nou spre Maddie. Cele două surori îşi petrecuse- \ .\ ultimele zece minute contrazicându-se în materie de prosoape. Prosoape.
-Albastre, spuse Tara tărăgănat, adresându-i-se lui Maddie. Albastrul e liniştitor şi răcoritor ca o ploaie de vară.
Maddie clătină din cap.
-Verde deschis. E liniştitor şi e la reducere.
întoarse laptopul pentru a le arăta site-ul web pe care se uita. Dacă Maddie reprezenta inima acelei pensiuni, atunci Tara îi adăuga simţul logic şi practic. Iar simţul ci practic era puternic dezvoltat şi... zgârcit. Cuvântul reducere era unul dintre cuvintele ei favorite şi dădu din cap în semn că era de acord.
Verdele liniştitor şi la reducere avea să fie o opţiune bună.
- Hei, spuse Chloe. In legătură cu ideea mea...
-Dacă ai de gând să sugerezi prosoape roşii, spuse
lara, trădându-şi accentul sudist, am să te rănesc.
-Nu are legătură cu prosoapele, spuse Chloe, ridi- i ându-se în picioare. Şi e mai degrabă un plan decât o idee.
-Ultima dată când ai spuse asta mă sunai cu taxă inversă din Tijuana, cerându-mi să îţi trimit bani prin mandat poştal.
- Bun, în primul rând, spuse Chloe, asta s-a întâm-plat cu mult timp în urmă. Şi, în al doilea rând, asta * hiar e o idee bună. Inspiră adânc şi ţinu aerul în piept. Un centru spa. Aici.

-Dar faci deja aici activităţi specifice unui centru spa, spuse Tara.
- Da, aici mă pregătesc. Şi uneori ofer tratamente gra-tuite pentru oaspeţi, consimţi Chloe. Dar mă refer să o facem oficial şi să taxăm serviciile.
Tara se întorsese cu spatele la laptop şi lucra din nou pe insula centrală. Acum bătea ouă într-un bol, telul ei mişcându-se cu viteza fulgerului.
- Adică să existe un orar de funcţionare în cadrul că-ruia programezi tratamente pentru clienţii noştri?
-Da, spuse Chloe dând din cap; simplul fapt de a vorbi despre ideea ei o umplea de entuziasm. Măşti de faţă, tratamente pentru ten, toate chestiile pe care le fac pentru diverse alte centre spa de nu ştiu unde. Dar le-aş face aici. Exact aici.
-Şi dacă tu eşti plecată în deplasare când oamenii vor o programare? întrebă Maddie.
- M-aş ţine de un program. Aşa cum facem cu pensiunea. Oamenii şi-ar face programările din timp.
- Dar tu obişnuieşti frecvent să te iei şi să pleci după bunul tău plac, spuse Tara. N-aş vrea să mă trezesc cu programări făcute şi tu plecată cine ştie pe unde.
- In ultima vreme nu s-a mai întâmplat niciodată să mă iau şi să plec după bunul meu plac, răspunse Chloe, străduindu-se să nu intre în defensivă. Plec când sunt solicitată. Şi nu aş pleca dacă aş fi solicitată aici.
Nici una dintre surori nu spuse nimic. De fapt nu se mai auzi nimic în afară de ouăle sfârâind pe aragaz şi greutatea apăsătoare a îndoielilor Tarei şi Maddie.
-Uau, spuse Chloe, nereuşind în cele din urmă să nu intre în defensivă, simţindu-se sufocată de un nod de dezamăgire. Nu aud decât ţârâitul greierilor şi neîn-crederea voastră.
Tara întoarse ouăle cu precizia unui neurochirurg. Maddie îşi ţinea capul plecat, studiindu-şi cu meticulo-zitate unghiile, ca şi cum în acestea s-ar fi ascuns secretul universului.
Chloe se holbă la ele, apoi izbucni într-un râs posac.
-Ştiţi, încrederea pe care mi-o arătaţi mă năuceşte pur şi simplu.

Porni spre uşă fără a avea nici cea mai vagă idee unde voia să meargă.
-Chloe, spuse Maddie încet, pe un ton plin de regret, iar Chloe se opri.

-Trebuie luat în calcul şi istoricul tău, spuse Tara Ic rin, refuzând să se lase înduioşată.
- Iţi închipui că v-aş lăsa baltă? întrebă Chloe. Când v-am lăsat baltă vreodată?
- Ei bine, hai să vedem. Tara stinse focul sub ouă. De l'aşte. De Ziua Independenţei. De ziua mea. De ziua lui Maddie. La înmormântarea lui mami...
- Hei, spuse Chloe pe un ton defensiv. La înmormântare am venit. Cu o zi mai târziu, dar avusese un motiv temeinic. Nu se simţise pregătită să îşi ia adio de la mama ei, nici să înfrunte faptul că, acum că Phoebe nu mai era, ('hloe rămăsese cu adevărat singură pe lume. Dacă ar fi lost prezentă la înmormântare, şi-ar fi pierdut complet autocontrolul. Iar ea nu se descurca deloc bine când îşi pierdea autocontrolul. La drept vorbind, nu se descurca deloc bine cu emoţiile profunde. Iar zilele de naştere, sărbătorile şi înmormântările erau caracterizate exact de emoţii profunde.
- Nu mi s-a întâmplat niciodată să stabilesc o programare şi să nu mă prezint.
Maddie, dintotdeauna împăciuitoare, se ridică şi luă mâna lui Chloe.
- Ce-ar fi să stăm şi să ne gândim puţin la asta? Bine?
Nu. Nu era bine. Nu credeau în ea. O mulţime de
i uvinte furioase i se strânseră pe buze, dar gheara din piept o împiedică să le dea glas.
-Sunt capabilă să lucrez după un program, repetă (ihloe. Şi aş putea să câştig bani frumoşi pentru pensiu-ne. Aş contribui şi eu cu ceva.
-Scumpo, şi acum contribui, o asigură Maddie. Ne iijuţi enorm. Nu am putea face asta fără tine.
- Da, e de nepreţuit faptul că duc de fiecare dată gunoiul, spuse Chloe pe un ton încărcat de sarcasm. Ascultaţi, pot să fac asta, repetă ea, detestând nota de vulnerabilitate din vocea ei.

Detestând faptul că se simţea vulnerabilă.
Şi pentru că ştia că nu aveau să îi ofere ceea ce îşi dorea, acceptarea şi încrederea de care avea nevoie, îşi luă cheile şi telefonul mobil. Inhalatorul de care nu se despărţea niciodată îl avea deja în buzunar.
- Chloe, spuse Tara. Unde mergi?
- Mă iau şi plec. După bunul meu plac.
capitolul 9

Surorile. Ori le iubeşti, ori te cerţi cu ele, dar oricât te-ai strădui, nu le poţi ignora.
Chloe Traeger
Frustrată şi furioasă pe ea însăşi, Chloe goni pe scu-terul ei Vespa. De acord, pe un Vespa nu aveai cum să goneşti prea tare şi, nu pentru prima dată, îşi dori să fi avut suficienţi bani pentru o motocicletă Ducati. Sau un Harley. Ceva rapid şi periculos.
Simţea o nevoie extremă şi de una şi de alta.
Drept înlocuitor avea să se mulţumească şi cu mân-care. S-ar fi oprit să ia micul dejun, dar nu avea deloc bani la ea. De reţinut - data viitoare când pleci cu aere de divă, ia-ţi bani cu tine. Din fericire, era mai cald de-cât fusese în ultimele câteva săptămâni, ceea ce era bine pentru că nu îşi uitase doar portofelul, ci şi jacheta.
In regulă, deci să-şi cumpere mâncare nu era o opţiune. Sex. Nişte sex ar fi fost minunat. Nu avea nevoie nici de bani, nici de jachetă pentru a se înfrupta dintr-o bucăţică de carne. O bucăţică excelentă precum Sawyer...
Dar el nu mai dăduse nici un semn de viaţă de câteva zile. Ii oferise acel sărut năucitor de fierbinte - de fapt săruturi - care topise în ea orice urmă de hotărâre şi raţiune, apoi nu mai făcuse nimic altceva. Poate că pur şi simplu era mai cu capul pe umeri decât ea. In fond, el era unul dintre stâlpii comunităţii în oraşul acela. Oamenii îl respectau. Greşeala de a-şi asocia numele cu al ei ar fi ajuns

sil fie considerată fără îndoială un defect pe care oame-nii i l-ar fi reproşat. In fine. îi era mai bine de capul ei.
Aşa fusese dintotdeauna.
Trase adânc aer în piept pentru a se calma, iritată de tremuratul pe care îl simţea în stomac. Rămăşiţele furiei. Nimeni nu putea să o dezamăgească în halul i n care o făceau surorile ei, pe care le lăsase să îi intre în suflet cam fără voia ei. Dacă ar fi gândit raţional, le-ar !i spus de oferta pe care o primise cu două săptămâni in urmă în San Diego. Proprietara centrului spa din cadrul unui mic hotel luxos de acolo îi propusese lui ('hloe să se instaleze permanent în salonul ei, unde ar li putut să lucreze şi să îşi vândă produsele în regim de consignaţie. Ce părere ar fi avut Tara şi Maddie despre acest lucru? O persoană pe care o cunoscuse exclusiv la nivel profesional avea mai multă încredere in ea decât ele.

însă nu le spusese, nu pomenise acest lucru nimănui, pentru că o mică parte din ea îşi dorea să aibă un motiv pentru a rămâne aici, în Lucky Harbor. Pentru a fi nevoie de ea aici...
Fir-ar să fie. Inspiră cât de adânc putu şi merse mai departe. Drumul o duse printre munţi sufocaţi de pă-duri atât de dese încât avu impresia că era înghiţită cu lotul de o cuvertură de verdeaţă mare şi confortabilă. I)easupra ei cerul era de un albastru scânteietor rar, stră-bătut de câţiva nori albi şi pufoşi. La circa douăzeci şi cinci de kilometri după ce ieşise din Lucky Harbor, pe un drum îngust cu doar două benzi al cărui nume nu-l ştia sigur, observă un indicator anunţând creasta Yel- low Ridge, apoi un altul pentru nişte izvoare de nămol. Auzise despre izvoarele de nămol de la Luciile, care ştia totul despre absolut orice centimetru pătrat din întregul district. Cu ani buni în urmă castorii creaseră un luminiş tot rozând prin pădure şi, fără voia lor, îl inundaseră. Primii colonizatori descoperiseră apoi mlaştina astfel formată şi veniseră să se scalde goi în nămol pentru proprietăţile vindecătoare ale acestuia.

Intrigată, Chloe ieşi de pe autostradă, trecând prin- tr-un canion plin de copaci îmbrăcaţi în muşchi. După aproximativ un kilometru jumătate parcă în micuţa poieniţă de unde începea cărarea ce ducea spre izvoa-rele de nămol. îşi scoase telefonul pentru a le scrie un mesaj surorilor ei, pentru a le spune că era vie, dar nu reuşi să îl trimită pentru că nu se afla într-o zonă cu semnal.
Ceea ce nu o opri. Urcuşul era destul de uşor, un lu-cru bun. Nefiind prea dornică să sufere o criză de astm acolo în pustietate şi complet singură, Chloe nu se forţă. Cărarea era umedă, ceea ce o scuti de praful nesuferit stârnit de paşii ei, iar acest lucru o ajută. în mai multe locuri cărarea se bifurca, fără a exista vreun motiv sau explicaţie vizibilă şi fără alte indicatoare. Chloe ţinu tot dreapta, pentru a nu risca să se rătăcească la întoarcere, şi savură priveliştea. Drumul era mărginit de flori săl-batice şi oferea panorame spectaculoase spre vârfurile muntoase care se înălţau semeţe deasupra ei. Era abso-lut uluitor şi foarte eficient în a-i limpezi gândurile.
Douăzeci de minute mai târziu pădurea se deschise brusc, iar Chloe se trezi în luminişul despre care îi povestise Luciile, plin cu bălţi în jurul izvoarelor de nămol promise.
în mod cert i-ar fi prins bine şi ei acele efecte vinde-cătoare, îşi spuse ea, descălţându-se de pantofi şi şosete. Şi, în plus, se chema documentare.

Dacă nămolul se dovedea a fi grozav, ei bine, atunci le datora clienţilor ei să îl verifice înainte de a-l încorpora într-un produs. Păşind cu grijă pe margine, îşi înmuie un deget în nămol.
Era cald.
Şi voia să intre. Aruncând o privire atentă în jurul ei, îşi dădu seama cât de singură era.
- E o nebunie, spuse cu voce tare. Asta e o nebunie.
Dar trebuia să recunoască, făcuse şi altele mult mai nebuneşti. Bluza de tricot de pe ea era lungă, coborân- du-i mult sub fund, prin urmare se dezbrăcă de blugi şi îşi spuse că ar fi fost în continuare decentă şi dacă s-ar fi întâmplat să dea cineva peste ea. Apoi intră în nămol până la gambe, iar acesta i se scurse printre degete, călduţ

şi neaşteptat de liniştitor. Avansând şovăitoare, oftă de plăcere. Temperatura nămolului alunecând în sus pe picioarele ei avea un efect de calmare atât de incredibil încât decise să meargă şi mai departe, ajungând să se scufunde până la coapse acum.
Peste tot în jurul ei pădurea pulsa de viaţă. Păsări, insecte, frunze dansau în briza ce adia uşor, făcând-o să se simtă... vie. Dacă ar fi putut cumva să închidă într-o sticlă starea de bine din clipa aceea, cu soarele străluci ndu-i pe faţă, sentimentul interzis de a fi afară doar in cămaşă şi chiloţi, atingerea neaşteptat de calmantă a nămolului pe pielea ei, ar fi devenit milionară.
Era convinsă că surorile ei ar fi băgat-o în seamă atunci...
Şi-ar fi dorit să fi fost mai bine pregătită, pentru că i ar fi plăcut să se dezbrace şi mai mult şi să se răsfeţe înmuindu-se din cap până în picioare. Dar nu avea prosop, nici apă cu care să se clătească după, aşa că se întoarse spre mal şi...
Piciorul îi alunecă.
Chloe reuşi să imite perfect o pisică patinând dispe-rată pe linoleum, dar nu o ajută la nimic. O clipă mai târziu se trezi în fund. Icni, dar nu se chinui să se ridice rapid. Era prea târziu acum, se scufundase în nămol până la buric.
Nefiind niciodată genul care să rateze o oportunitate, aruncă din nou o privire în jurul ei, apoi •o dezbrăcă atent de tricoul pe jumătate acoperit de nă-mol şi îl aruncă pe mal lângă blugii ei. Relaxându-se, se lăfăi în noroi doar în sutien şi chiloţi sub cerul larg deschis.
Când nămolul îşi făcu efectul magic, Chloe recunos-cu într-un final în sinea ei că ceea ce simţise mai devre-me fusese mai mult dezamăgire dureroasă decât furie. Se străduise sincer să îşi găsească locul, să facă tot ce t .i mânea

nefăcut la pensiune. Şi doar pentru că moartea mamei ei şi faptul că începuse această afacere alături de surorile ei o făcuse să îşi schimbe viaţa cu o sută optzeci de grade, nu însemna că putea să îşi ignore celelalte u sponsabilităţi. Fir-ar să fie, îşi luase în serios linia de produse cosmetice la care lucra, iar lista ei de clienţi

nu crescuse peste noapte. Nu era suficient pentru a demonstra că se maturizase intr-o oarecare măsură?

Dar acum că privea situaţia cu o oarecare detaşare - şi cu ajutorul nămolului cald putea să recunoască în sinea ei că înţelegea motivele de îngrijorare ale surorilor ei. Renovarea terasei închise avea să coste timp şi bani. Şi da, aveau dreptate, istoricul lui Chloe chiar era dubios. Dar trebuia să fie loc de un compromis. Putea de exemplu să le promită să se angajeze la un anumit număr de zile pe săptămână în care să rămână în oraş. Iar ele puteau să promită să o creadă. Cu un oftat re-semnat, se ridică şi ieşi din nămol. Aruncă o privire în jurul ei, apoi, ridicând filosofic din umeri, se dezbrăcă de chiloţi şi sutien, se şterse cât de bine putu de nămolul în exces şi îşi luă pe ea restul hainelor.

Fără lenjerie pe dedesubt.

Apoi, cu noroiul uscându-i-se pe piele, porni cu grijă înapoi pe cărare, spunându-şi că nu făcea decât să in-tensifice efectele vindecătoare ale nămolului prin faptul că îl ţinea pe ea atâta timp. Probabil avea să arate ca o vedetă de cinema după acest tratament. Până ajunse la scuterul ei Vespa, deja reuşise singură să se convingă că era adevărat. Greu de realizat când se simţea ca şi cum ar fi fost învelită în ciment, dar se descurcase.

Apoi descoperi problema numărul doi. Scuterul ei Vespa nu mai pornea. In regulă, aici avea de-a face cu mai mult decât o problemă minoră. Neavând semnal la telefon, nu i se ofereau prea multe opţiuni. O luă în jos pe drum, îndreptându-se spre autostradă. Din păcate, când ajunse acolo, plămânii ei se săturaseră de efort. Cele două plimbări lungi făcuseră să i se pună în piept o senzaţie inconfortabilă de apăsare. Inhalatorul ei o ajută în această privinţă, dar tot nu avea semnal la mobil. Avea să fie nevoită să facă autostopul pe autostradă în timp ce arăta ca o creatură din mlaştină.

Halal comportament de adult.

în mai puţin de cinci minute o camionetă neagră lu-cioasă trase pe dreapta. Jucăria favorită a lui Todd.

- Hei, păpuşă, spuse Todd cu zâmbetul lui de băiat de i reabă şi se întinse să îi deschidă portiera din dreapta. I’urta o beretă de marinar pusă invers, un tricou ponosit, blugi la fel de ponosiţi şi bocanci cu bombeu metalic, însă nimic din toate acestea nu îi ştirbea din aerul de l'ăiat frumuşel şi de viaţă şi din constituţia solidă. Când :ivea chef să lucreze era de profesie tinichigiu şi în mod evident în momentul acela ori mergea, ori venea de la un client. Ai probleme? o întrebă el.
Nici nu clipi la vederea nămolului. Probabil pentru că nu se uita la membrele ei. Nu, acea onoare le era re- crvată sânilor ei eliberaţi de sutien, acum conturaţi cu deosebită claritate datorită nămolului care ţinea bluza lipită de ei.
-Bateria scuterului meu e moartă, spuse Chloe. Şi nu am semnal la telefon.
-Chiar aici nu are nimeni. Nu pomeni nimic despre laptul că scuterul ei nu se vedea pe nicăieri. Ştii ce în-seamnă asta, nu? o întrebă el. Eşti la mâna mea.
îi rânji, iar ea oftă. O sută de mii de spermatozoizi, şi acesta se dovedise cel mai rapid.
- Haide, spuse el. A fost amuzant.
- Cum de ai ajuns pe aici?
El ridică din umeri.
- Mă întorceam acasă de la muncă.
-Nu e foarte departe de drumul tău?
El ridică din nou din umeri şi îşi aţinti privirea prin parbriz.
- Uneori îmi place să fiu singur, să îmi aud gândurile.
Mai degrabă căutase un loc izolat în care să se drogheze. Dar nu părea ameţit.
-Urci? o întrebă el. Noi, ăştia proscrişii, trebuie să rămânem uniţi.
- Proscrişi? Clătină din cap. Tu nu eşti un proscris.
- Neadaptaţi, atunci. Ceva se aprinse şi se stinse ra-pid în ochii lui când rosti acele cuvinte, dar ea nu reuşi
i îi descifreze expresia. Ştii la ce mă refer.
- Da, spuse ea, înmuindu-se.
Pentru că ştia. Exact.

Todd avea o geantă de voiaj pe bancheta din dreapta, pe care o luă şi o îndesă în spatele banchetei. Apoi bătu cu mâna în scaunul rezervat pasagerului.

Era fratele lui Jamie. Jamie era prietenul lui Tucker, iar Tucker era fratele lui Lance - dar oricum ar fi privit lucrurile, Todd tot ar fi putut s-o bage în bucluc, iar ea se străduise atât de al naibii de tare să stea departe de buclucuri. Dar acum îi era frig şi i se făcea chiar mai frig. Sawyer avea să fie furios când avea să afle, dar circumstanţele atenuante erau ceva ce nu ţinea de ea.
- Haide, dulceaţă, am de ajuns undeva.
Gândul de a urca în camioneta lui Todd îi stârni lui Chloe un sentiment de vinovăţie mai intens decât ar fi putut exprima vreodată în cuvinte, dar o făcu oricum. Aruncă o privire peste umăr şi văzu geanta lui de voiaj deschisă.
în care i se păru că întrezărea pungi de plastic cu fermoar pline ochi cu...
Todd întinse o mână în spate şi îndesă mai bine geanta de voiaj într-un loc în care ea să nu poată vedea în interior.
- Ai să-mi rămâi datoare, spuse el, băgând camioneta în viteză şi reintrând rapid pe autostradă, aruncându-i un rânjet scurt. La modul serios.
Chloe se îndreptă şi se uită la el. Transporta droguri? Nu apucase să vadă suficient de bine, dar a naibii să fie dacă avea de gând să-l întrebe când se aflau în mijlocul pustietăţii. în plus, era capabilă să admită că nu văzuse suficient de clar geanta pentru a putea să-l acuze de ceva concret.
-Am să-ţi plătesc combustibilul.
-Nu la genul ăsta de plată speram.
-Taci şi vezi-ţi de condus, Todd.
El rânji din nou. Ignorându-1, Chloe se ghemui strâns pentru a se încălzi şi îşi aţinti privirea pe fereastră. Norii alunecau printre copaci asemenea unor fire de fum, dis- trăgându-i atenţia o vreme. Prin părţile acestea vegetaţia era extravagant de bogată, presărată din plin cu molizi şi tsuga. Dinspre coastă venea aer umed, de care plămânii ei aveau nevoie, dar care îi intensifica senzaţia de frig.

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în capul oaselor pe banchetă.
- Trage pe dreapta.
- O, da, iubito, spuse Todd, şi frână.
- Nu pentru asta! Luciile are pană.
- Pe toţi dracii, nu, spuse Todd. N-o ajut pe cotoroanţa aia nebună.
Mereu îmi cheamă poliţia pe cap.
- Nu putem să o lăsăm pur şi simplu aici.

- Ba pe toţi dracii, putem.
-Todd, fir-ar să fie, trage pe dreapta!
Todd clătină din cap şi apăsă cu forţă pedala de frâ-nă, ieşind pe acostament. Ceea ce stârni un val de praf.
- Eu nu mă apuc să-i schimb roata. I-a spus lui Kelly Armstrong că sunt o ameninţare pentru societate, iar soţul ei, Manny, m-a concediat. Am pierdut trei săptămâni de muncă.
- Nu putem s-o lăsăm pur şi simplu aici. E rece, iar ea pare înfrigurată. Am s-o ajut singură.
Chloe sări din camionetă.
- Eu nu te aştept, o avertiză Todd, turându-şi moto-rul. Am întârziat.
-Atunci nu mă aştepta. Trânti portiera, deloc surprinsă când Todd acceleră şi dispăru, lăsând-o la propriu într-un nor de praf. Idiotule.
Tocmai când porni spre Luciile, o altă camionetă opri pe marginea drumului.
Sawyer Thompson coborî din maşină, apoi rămase •icolo în blugii Levi cu talie joasă şi un pulover negru subţire, cu aspect moale, îmbrăcat peste un tricou ne- i;ru, cu ochii ascunşi în spatele unei perechi de ochelari Je soare negri, reflectorizanţi.
Nu era în timpul serviciului, îşi spuse Chloe, zgudui- lă de un frison violent.
-Nobilul meu cavaler, spuse Luciile, scuturându-şi mâinile de praf. L-am chemat acum câteva minute.
Când Sawyer porni spre micuţa Toyota Prius a lui I ucille, femeia mai în vârstă tocmai dădea cu piciorul In roata dezumflată. Ii aruncă o privire lui Chloe, care era foarte ocupată să studieze şoseaua.

- Hei, spuse el, studiind noroiul care o acoperea din cap până în picioare. Eşti bine?
- Perfect.
Biiiiine. O privi tremurând şi îi întinse cheile lui.
- Du-te şi aşteaptă în maşină; porneşte căldura. Porni spre Luciile, nu tocmai surprins când o auzi pe Chloe urmându'l. Mă bucur că mă asculţi, spuse el.
- Poate te-aş asculta dacă m-ai ruga vreodată.
- Te rog.
Ea pufni în râs.
Luciile încetase să mai izbească roata şi pusese mâna pe o cheie în cruce.

-Nu mi-ai pomenit că ai un pasager când m-ai che-mat, îi spuse Sawyer.
- Nu aveam. Luciile îi aruncă o privire lui Chloe. Tocmai a fost coborâtă dintr-o maşină.
Sawyer se întoarse spre Chloe, care era din nou ocupată să studieze şoseaua ca şi cum întreaga ei viaţă ar fi depins de acest lucru.
- Ce vrea să spună cu asta, că tocmai ai fost coborâtă dintr-o maşină?
-Cred că am dreptul să nu spun nimic, răspunse Chloe.
Clătinând din cap, Sawyer se lăsă pe vine lângă Lu-ciile, în dreptul roţii din spate, şi luă cheia în cruce.
Luciile se dădu în spate şi zâmbi cu subînţeles văzând în ce hal era Chloe.
- Izvoarele de nămol, aşa-i?
Chloe dădu din cap.
Sawyer o privi pe Chloe cu ochi îngustaţi.
- Ai fost la izvoarele de nămol?
-Da.
- Cum ai ajuns aici?
înainte să apuce Chloe să răspundă, interveni Luciile.
-în trecut obişnuiam să vin aici cu masculul meu feroce. Nămolul ăla are proprietăţi vindecătoare, să ştii. Şi e în acelaşi timp afrodiziac. Nu că ai avea nevoie de afrodiziac cu individul ăsta, îi spuse lui Chloe, arătând spre Sawyer cu un zâmbet şiret.

Sawyer se strâmbă, însă Chloe îşi înclină capul într-o parte şi îl studie.
-Aşa credeţi? o întrebă pe Luciile nu tocmai convinsă.
- Scumpo, uită'te la el.
Ambele femei îl studiară, iar Sawyer, care nu se temea de nimic în afară, eventual, de cele două, se trezi foindu- se stânjenit.
-Unde ţi-e uniforma? întrebă Luciile. îmi place să te privesc purtând-o.
- Sunt în afara programului, răspunse el.
- O, şi totuşi ai venit să mă ajuţi în loc să trimiţi pe altcineva să o facă. îl bătu pe braţ. Ce scump eşti.
Chloe scoase un sunet imposibil de identificat, dar când Sawyer îşi îndreptă privirea spre ea, îi răspunse cu o expresie perfect inocentă în ochii ei verzi.
-Am vorbit cu Suzie azi, îi spuse Luciile lui Sawyer. Mi-a povestit ce ai făcut pentru băiatul ei săptămâna asta, cum i-ai sărit în ajutor.
Suzie Tierman era centralistă la secţia lui Sawyer. Era o mamă singură şi avea un copil teroare de opt ani pe nume Sammy care fusese prins săptămâna trecută la şcoală retezându-i unei fetiţe părul. Părinţii ei intenţionaseră să depună plângere pentru agresiune, deşi mica lor

„prinţesă11 îl torturase pe Sammy luni întregi, nu- inindu-l un „fraier prost11.
La rugămintea lui Suzie, Sawyer intervenise pentru a media conflictul. Sammy avea să fie pedepsit prin muncă în folosul comunităţii, la plivit buruieni, iar fata prezentase scuze în scris pentru că folosise invective la adresa lui Sammy. Sawyer ar fi preferat să o vadă şi pe ea pusă la plivit, dar avea să fie nevoit să se mulţumească doar cu scuzele în scris.
-Nu am făcut mare lucru.
- După spusele lui Suzie, te comporţi ca un tată surogat cu băiatul ei. îl suni şi îl duci cu tine la meciurile tale de baseball, iar săptămâna trecută te-ai dus la el la oră la evenimentul de orientare profesională. Susţine că nu . ar putea descurca să îl crească singură dacă nu ai ajuta-o şi tu.
Stingherit de laude, Sawyer ridică din umeri.

- E greu să fii mamă singură.
- Iar tu nu vrei s-o vezi renunţând, spuse Luciile cu blândeţe.
- Sammy e un copil bun, spuse el şi se concentră pe rezolvat pana.
Luciile şi Chloe povestiră între ele. Sawyer ar fi vrut să discute cu Chloe despre izvoarele de nămol, dar ea se descurca al naibii de bine să evite subiectul. El nu avea nici cea mai vagă intenţie să renunţe, dar Chloe şi Luciile ajunseseră cumva să vorbească despre cum fusese Sawyer la vârsta de opt ani. Luciile tocmai îi povestea lui Chloe despre ziua când el şi Jax îşi scriseseră numele cu urină în zăpadă în faţa cheiului şi fuseseră surprinşi de nimeni alta decât Luciile în persoană. Şi cum, mulţi ani mai târziu, cei doi trecuseră la livrat pungi cu rahat de câine, pe care mai întâi le aprindeau, locuitorilor de pe Mulberry Street - până când una dintre pungi se răsturnase şi dăduse foc trandafirului uscat al doamnei Ramos. Flăcările se ridicaseră până la marchiză şi aproape îi arseseră casa din temelii.
Sawyer termină cu roata exact când Chloe o întrebă pe Luciile despre adolescenţa lui. Dumnezeule, era ulti-mul lucru despre care ar fi vrut să afle şi ea, iar Sawyer deveni încordat.
însă Luciile îi oferi un zâmbet liniştitor, cu o sclipire de înţelegere în ochii ei blânzi, şi scutură din cap spre Chloe.
- în adolescenţă deja se dumirise ce şi cum, spuse ea. Avea o inimă mare, încă de pe atunci.
Slavă Domnului că minţise cu zâmbetul pe buze.
- E unul dintre băieţii buni, spuse Luciile şi îl bătu din nou pe braţ.
- Luciile, tresări el.

- Ce-i? E adevărat. Doar ieri ai salvat pacea din oraş cel puţin de două ori.
- Ce s-a întâmplat ieri? vru să ştie Chloe.
- Scumpo, spuse Luciile exasperată. Există Facebook! Acolo pun toate chestiile interesante, inclusiv postarea de azi de pe blog despre Tipul Drăguţ. Cineva l-a surprins într-o poză în timp ce alerga fără tricou pe plajă îndrăgostită nebuneşte

azi-dimineaţă. Pe cuvântul meu, dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin...
-In regulă, am terminat aici, spuse Sawyer, împin-gând-o pe Luciile blând, dar cu fermitate, spre portiera din stânga a maşinii ei.
-Luciile, spuse Chloe. Ai putea să mă duci şi pe mine cu maşina?
- Desigur, dragă. Nu-mi vine să cred că Todd te-a lăsat pur şi simplu pe marginea drumului. Am...
-Mă ocup eu de ea, Luciile, spuse Sawyer, tăindu-i clanul femeii mai în vârstă şi trântind portiera înainte ca Luciile să mai apuce să spună orice ar fi vrut să spună.
Se întoarse spre Chloe, fiecare linie a trupului său trădând o atitudine de poliţist scos din sărite.
Ei, la naiba!
-Tocmai mi-ai alungat maşina care să mă ducă acasă, spuse ea nepăsătoare când Luciile dispăru.
- Da. Vii cu mine. Eşti rănită? întrebă el.
-Nu.
Sawyer îşi scoase ochelarii de soare şi o verifică per-sonal, observând că fiecare centimetru de piele îi era acoperit de noroi, mai puţin hainele, care erau relativ curate. Chloe observă momentul exact în care Sawyer îşi dădu seama că se scăldase goală pentru că expresia pe care avusese grijă să o păstreze neutră dispăru brusc.
-Tu şi Todd v-aţi băgat în izvorul de nămol împreună.
O presupunere logică, îşi spuse ea, dar avusese o zi grea care o enervase la culme.
-Nu. Am...
- Todd e periculos, Chloe. E periculos de prost.
Ba bine că nu. Se gândi să îi pomenească de ceea ce i se păruse că văzuse în camioneta lui Todd, însă Sawyer vorbi peste ea.
- înţeleg că îţi place partea de pericol, spuse el. Dar nu te-aş fi crezut niciodată în stare de prostie.
O, nu, nu avea să-l lase să-i vorbească astfel. Făcu apel la calmul filosofic care o învăluise în izvorul de nămol. I u un efort considerabil.

- Nu ştiu exact cât de proastă arăt, dar chiar şi eu ştiu că Todd nu e nimic mai mult decât un afemeiat.
Sawyer nu se clinti nici un milimetru.
- Luciile zicea că ai apărut în camioneta lui.
- M-a adus cu maşina.
- Deci ai fost cu el.
-O, Doamne! Se alese praful de calmul ei filosofic. Sawyer era ca o bucată de kriptonită pentru calmul ei. întorcându-i furioasă spatele, porni hotărâtă pe şosea, fără a-şi bate capul cu felul în care arăta, ştiind doar că simţea fum ieşindu-i pe urechi. Poate avea să-i topească noroiul de pe corp. Bărbat retardat, bombăni ea, dispusă să parcurgă pe jos tot drumul până înapoi în oraş pentru a evita să vorbească cu Sawyer. Bărbaţi retardaţi, toţi, întregul sex e doar o adunătură complet inutilă de penisuri...
O mână mare şi caldă o prinse de braţ, iar ea nu îi opuse rezistenţă când o întoarse spre el, împungându-l pe Sawyer în piept cu un deget mânjit de noroi.
- Iar tu...
-Sunt retardat, spuse el blând. Ştiu. Ţinând-o ferm, o trase înapoi spre camioneta lui şi se opriră în dreptul portierei din dreapta. Stai, îi ceru el.
- O, pe toţi dracii, nu. Eu nu răspund la comanda de „stai“. Eu... însă se trezi vorbind singură, pentru că el se dusese în spate şi scoase o pătură din trusa pentru urgenţe. Pe care o înfăşură în jurul umerilor ei. Era din lână groasă, iar Chloe se cuibări strâns în ea chiar în timp ce clătină din cap.
- O să se murdărească toată.
- S-a întâmplat deja, spuse el. Urcă în maşină.
-Cum rămâne cu scuterul meu?
- Ai avut accident cu el?
- Nu. Cred că mi-a murit bateria. Asta fiind explicaţia pentru cum am ajuns în camioneta lui Todd, creatură... creatură neanderthaliană ce eşti.
El o ignoră.
- Scuterul tău poate să mai aştepte. Tu trebuie să te usuci şi să te încălzeşti. Urcă.

Chloe se cam săturase să îi tot poruncească el ce să facă.
- Mă duc pe jos.
Chiar şi ea îşi dădu seama cât de ridicolă era, dar

cuvintele îi zburaseră deja de pe buze. Conştientiza că era în deplină contradicţie cu hotărârea ei de a fi mai matură şi a se comporta ca un adult, dar decise că îşi putea permite să mai şi greşească din când în când.

Sawyer o privi gânditor timp de o clipă. Chloe îl văzuse gestionând diverse situaţii fără a părea vreodată cât de puţin scos din calmul lui obişnuit, fără a da nici cel mai mic semn că se apropia de capătul răbdării, şi totuşi acum părea gata să cedeze. O văzu în expresia sumbră a gurii, în felul în care îşi îngustă ochii. Oh, iar fălcile păreau să i se încleşteze şi să se descleşteze la întâmplare.

- Nu te duci pe jos, spuse el.

Chloe decise să^adopte stilul lui şi nu spuse nimic.

- Dumnezeule! îşi ciupi nasul, apoi trase adânc aer în piept. Urcă odată în blestemata de maşină.

- O să se murdărească şi ea.

- A avut parte şi de altele mai rele. Deschise portiera din dreapta, o luă la propriu pe sus şi o trânti pe banchetă. Aplecându-se peste ea, smuci centura de siguranţă şi o întinse de-a curmezişul ei, închizând-o în dreptul şoldului ei. Nu trânti portiera. Nu tocmai.

Chloe ar fi putut să coboare, dar era cald. Şi mirosea bine. Mirosea a Sawyer. Ar fi fost contraproductiv să plece, decise ea şi, lăsându-şi capul pe spate, închise ochii, ignorându-l pe Sawyer când acesta urcă la volan. Se cufundă într-o tăcere deplină când acesta porni maşina, refuzând în continuare să spună ceva când el dădu mai tare căldura şi întoarse fantele de aer spre ea, apoi porni în sfârşit la drum.

Sawyer îi lăsă cinci minute mari şi late până să vorbească.

- Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

- Credeam că te-ai dumirit singur, spuse ea.

- Dumnezeule. Mă scoţi din minţi, ştiai?

Da. Ştia. Scotea pe toată lumea din minţi. Era lalent special al ei.

un

capitolul 10

Tocmai când crezi că n-ai cum să cazi mai jos de
atât, cineva îţi va arunca un hârleţ.
Chloe Traeger
Extrem de conştient de femeia furioasă aflată pe bancheta din dreapta lui, Sawyer se întoarse în Lucky Harbor aruncându-i din când în când câte o privire. Nu mai tremura, observă el, spunându-şi că era mânat strict de un interes clinic şi profesional.
Insă nu interesul clinic şi profesional îl făcu să ob-serve şi faptul că arăta mai bine acoperită cu noroi din cap până în picioare decât ar fi avut voie să arate orice femeie. Tricoul ei fusese la un moment dat alb, dar acum era mânjit cu noroi şi devenise transparent ca o a doua piele. Prin el se vedea fiecare adâncitură şi curbă a trupului ei, fiecare nuanţă a ei, inclusiv două sfârcuri perfecte, delicios întărite, care ameninţau să sfâşie bucata de bumbac.
- Chloe.
Nu primi nici un răspuns.
-în regulă. Anunţă-mă când te saturi să mai stai bosumflată.
întorcând capul, ea îl fixă din nou cu o privire de gheaţă.
- Bosumflată? Ai impresia că stau bosumflată? Sunt... furioasă.
- Pe scuter?
Ea se holbă la el ca şi cum brusc i-ar fi crescut în frunte un al treilea ochi.
- Pe tine!
- Pe mine? De ce naiba?
-Tu... Se înecă, ca şi cum cu greu ar fi reuşit să vor-bească. Tu chiar crezi că mi-aş trage-o cu Todd? în izvorul de nămol? Sau în orice alte circumstanţe în afară de sfârşitul lumii, dacă e până acolo?
Sawyer scrâşni din dinţi.

-Te-am găsit mânjită din cap până în picioare cu m> roi, dar hainele îţi sunt în cea mai mare parte curate. Ceea ce înseamnă că te-ai dezbrăcat până la piele. Plus că nu porţi deloc lenjerie. Ce dracu te-ai fi aşteptat să cred?
- De unde ştii că nu port deloc lenjerie? vru ea să ştie.
- E un talent de la Dumnezeu.
Chloe închise ochii şi numără până la zece.
-Am fost singură în blestematul ăla de izvor de nă-mol. Am alunecat în el, apoi am fost nevoită să îmi arunc sutienul şi chiloţii. Deveniseră... inconfortabili. Pe Todd l-am întâlnit abia când m-am întors la şosea să lac autostopul după ce scuterul meu Vespa a refuzat să mai pornească. La jumătatea drumului spre casă am văzut-o pe Luciile şi i-am cerut lui Todd

să tragă pe dreapta ca să o ajutăm. Nu a rămas cu mine. Nu că aş avea de ce să mă explic în faţa ta.
El nu spuse nimic pentru o clipă.
-Trebuia să întreb.
- De ce?
- De ce? Dumnezeule, Chloe.
-Nu, vorbesc serios, Sawyer. In ultima săptămână ini-ai arătat cât se poate de clar că suntem... ei bine, nu ştiu exact ce suntem de fapt - ce am fost -, dar orice ar li fost, în mod evident s-a dovedit o pierdere de timp pentru tine. Deci trebuie să ştiu. Ce dacă chiar aş fi fost cu Todd? De ce ar conta pentru tine?
Sawyer îşi aminti singur că Chloe nu ştia, nu avea cum să ştie ce îl legase pe el de Todd în trecut, nici la ce nivel ajunseseră resentimentele şi emoţiile violente pe care Todd le nutrea faţă de el.
Sau că simplul fapt de a-şi imagina mâinile lui Todd pe ea îl întorcea complet pe dos.
-Ar conta, spuse el sumbru.
- De ce?
- Nu vrei să ştii.
- Ba vreau.
In ruptul capului nu ar fi fost dispus să îi spună că la un moment dat el şi Todd fuseseră parteneri Ia rele. Că el şi un grup de derbedei la fel de idioţi terorizaseră împreună întregul district, ba chiar reuşiseră, în repetate

rânduri, să se depăşească pe ei înşişi. Cel mai memora- bil fusese când patru dintre ei se îmbătaseră - Dumne-zeule, se îmbătaseră ca porcii -, apoi furaseră o maşină pentru a merge la plimbare. Aceea fusese noaptea în care gaşca lor se redusese cu două persoane după ce se izbiseră într-un stâlp de telefon.
Sawyer se alesese cu o excursie la un centru de detenţie pentru minori. Todd, aflat la volan, fusese mai puţin norocos. El împlinise optsprezece ani cu o săptămână înainte, fusese judecat ca adult şi fusese condamnat pentru ucidere din culpă.
- Există între noi un conflict vechi rămas nerezolvat, spuse Sawyer în cele din urmă.
Ceea ce era prea puţin spus.
- Ce fel de conflict nerezolvat?

Todd fusese închis o vreme într-o închisoare de maximă securitate, iar când ieşise, se dovedise mult schimbat faţă de derbedeul oarecum prietenos de dinainte.
Şi deşi fiecare luase pe propria răspundere deciziile personale, Sawyer nu reuşise niciodată să se scuture complet de sentimentul de vinovăţie.
Motivul fiind că ştia fără urmă de îndoială că, dacă ar fi avut mai multă minte în noaptea aceea, accidentul nu s-ar mai fi produs.
Şi nu ar mai fi avut pe conştiinţă moartea celor doi.
Iar Todd nu s-ar fi aflat acum pe un drum fără întoarcere cu destinaţia Delincvent.
Iar Sawyer nu ar fi încercat în continuare să îl readucă pe Todd pe calea cea dreaptă.
-Să spunem doar că Todd mă consideră pe mine vinovat pentru ce s-a ales de viaţa lui, spuse el încet.
- Ei bine, asta e ridicol, spuse Chloe. Şi în mod cert nu e vina ta. Fiecare dintre noi îşi alege propriul drum în viaţă.
- Da, iar al lui presupune să-mi dea peste nas la orice ocazie. Vreau să stai departe de el, Chloe.
Ea păru să se enerveze din nou.
-Ascultă, înţeleg că încerci să îmi dai un sfat, dar...
-Nu e un sfat, spuse el. Iţi spun în faţă. Stai departe de el. îţi va face probleme.

Chloe îşi păstră tonul scăzut şi calm, dar din ochi îi ţâşneau flăcări.
-Este unul dintre prietenii fratelui celui mai drag prieten al meu. Aşa că nu îmi va fi întotdeauna posibil să stau departe de el. înţeleg că între tine şi el există un fel de competiţie de care pe care, dar nu e un tip chiar atât de rău.
- Eşti sigură de asta?
Chloe nu ştiu să îi răspundă, dar se cuibări mai strâns pe bancheta maşinii, înfiorându-se.
Sawyer expiră zgomotos şi verifică la ce nivel era pornită încălzirea, dar era deja dată la maxim.
Chloe oftă.
-Trebuie să-ţi spun că s-ar putea ca Todd să fi avut droguri în spatele maşinii.
Sawyer încetini şi o privi.
- S-ar putea?
-N-am cum să fiu sigură. Avea o geantă de voiaj care era plină cu pungi mici cu fermoar. Nu prea am reuşit să văd ce se afla în ele. Clătină din cap. Uită de ista. Nu ar fi trebuit să-ţi zic nimic.

-Nu, mă bucur că mi-ai zis. Se chinui să decidă ce să ii spună. E ţinta unei investigaţii şi e pus sub suprave-ghere. Dacă are droguri, îl vom prinde.
Ea dădu din cap.
- Şi nimeni din Lucky Harbor nu cunoaşte informa- (ia asta.
-Am înţeles.
El îi aruncă din nou o privire şi îi spuse cealaltă i bestie care îl sâcâia de îl scotea din minţi.
-Şi nu ştiu cât te ajută să-ţi spun asta, dar am stat departe de tine toată săptămâna pentru că am conside- i it că ne-ar prinde bine puţină distanţă. Chloe... Expiră din nou zgomotos. Ştim amândoi al naibii de bine că .un putea să ne oferim reciproc ceva ce ne trebuie, dar e •' idee foarte proastă.
Ea se grăbi să îşi ferească privirea de a lui, dar nu înainte ca el să apuce să întrezărească o tresărire incon- lundabilă de dezamăgire.

-Da, toate săruturile noastre au demonstrat asta, spuse ea, cu faţa întoarsă spre fereastră. Au fost oribile.
Sawyer deschise gura, o închise la loc şi aşteptă ca traficul să se pună în mişcare.
Chloe încercă fără mare succes să ignore noroiul care se întărise inconfortabil pe pielea ei. Când începu să se foiască, Sawyer îi aruncă o privire imposibil de descifrat. Chloe îl ignoră la rândul ei, iar el băgă camioneta în viteză, revenind pe autostradă^
Nu mai era furioasă pe el. încercase să ţină cu dinţii de acea emoţie, dar îi venea pur şi simplu prea greu să rămână furioasă pe un bărbat care se oprea să schimbe roata unei femei, fără a mai vorbi că salva o altă femeie de la pericolul de a se transforma într-o acadea de noroi.
- Spune-mi adevărul, îi ceru ea în cele din urmă. Nu poţi să conduci şi să vorbeşti în acelaşi timp, aşa-i?
El nu spuse nimic, dar gura îi tresări vag intr-un zâmbet, iar ea oftă. Capacitatea lui de a se închide în sine o scotea din minţi. însă doar pentru că şi-ar fi dorit să poată face şi ea la fel. Ceea ce era un alt motiv temeinic pentru a sta departe de el. Sawyer nu era yin-ul complementar yang-ului ei; era ca un Batman pentru Jokerul din ea.
Iar acel Batman era complet intrat în pielea personajului acum, cu tot cu ochelarii de soare întunecaţi şi reflectorizanţi şi cu faţa lipsită de expresie.
- Deci... Luciile te consideră un scump.
- Ea priveşte pe toată lumea într-o lumină favorabilă.
Cuvintele lui o făcură să îi arunce din nou o privire.
- Tu nu te consideri scump?

El se strâmbă şi nu îi răspunse.
- E un compliment, spuse ea amuzată. Să fii scump e o însuşire pozitivă.
- Da, răspunse el. La căţeluşi.
Chloe râse, uşor deconcertată de cât de uşor şi eficient o dezarma absolut de fiecare dată.
-Nu-ţi face griji, şerifule. Nu am să spun nimănui.
El era concentrat la drum. Aparent, îşi epuizase rezerva de cuvinte pe ziua respectivă.

- Deci asta ţi se întâmplă frecvent? întrebă ea, hotă-râtă cu înverşunare să îl facă să vorbească. Chestia cu intervenitul în misiuni de salvare?
El ridică din umeri.
-Ţine de munca mea.
Poate. Dar nu era în timpul programului de muncă in momentul acela.
- Povesteşte-mi despre apelurile de ieri, cele despre care a pomenit Luciile.
- N-a fost nimic de ele.
- In regulă. O să mă duc şi o să citesc pe Facebook. Probabil că relatarea nu va fi excesiv de înflorită.
El îi aruncă o privire.
- Tu îţi foloseşti vreodată puterile pentru a face fapte bune?
-Nu în măsura în care depinde de mine. Spune-mi.
El expiră cu un oftat.
-Am fost chemat acasă la doamna Perez pentru că ţinea o lumină aţintită asupra ferestrelor vecinei ei. Se pare că vecina respectivă - doamna Cooper - trişase la jocul de bunco de la începutul acestei săptămâni, enervând-o pe doamna Perez, aşa că acum doamna Perez se răzbuna băgându-i spaima în oase doamnei Cooper.
- Şi ce ai făcut?
-Âm scos bateriile din lanterna cu bătaie lungă a doamnei Perez.
-Ai acţionat rapid, spuse Chloe impresionată. Ce altceva s-a mai întâmplat?
-Am fost chemat la reşedinţa familiei Sorenson.
- Bill şi Joanne, cu cele opt fiice? întrebă ea.
-Da. Bill trântise o grămadă de bălegar cu paie în laţa aleii de intrare a vecinului său.
- De ce, şi tipul ăsta trişase la bunco?

-Nu, răspunse Sawyer. Fiul vecinului fusese sur-prins... într-o poziţie compromiţătoare.
- O poziţie compromiţătoare?
-Cu pantalonii în vine, în compania uneia dintre fiicele lui Bill.
- Hopa. In cazul ăsta, ai noroc că nu s-a lăsat cu fo-curi de armă.

-N-are treabă cu norocul, spuse el. Am confiscat puşca de vânătoare a lui Bill acum două săptămâni, i când am auzit că cei doi adolescenţi au început să iasă împreună.
Chloe râse.
- I-ai confiscat puşca? Ai voie să faci asta?
- Am împrumutat-o. Apoi am scăpat accidental de ea.
- Cum poţi scăpa accidental de o puşcă de vânătoare?
Sawyer se întoarse şi îi adresă un rânjet larg, radios,
care îi făcu inima să stea în loc.
- Ieşi în larg cu barca lui Ford şi o scapi în apă după ce ajungi la circa cinci kilometri de ţărm şi te deplasezi cu o viteză de doisprezece noduri.
Ford fusese un navigator de talie mondială, având în palmares o medalie olimpică şi numeroase alte premii drept recunoaştere a meritelor sale. Acum nu prea mai ieşea pe circuite de concurs, însă ieşea la plimbări cu Jax şi Sawyer când li se sincronizau zilele libere. Chloe îi văzuse pe chei în port. Pe toţi dracii, rămăsese cu o înţepeneală permanentă a gâtului de când tot stătuse în clădirea portului uitându-se pe fereastră la toţi trei, purtând pantaloni scurţi de surfing şi nimic altceva.
Radiatorul maşinii îi răsfăţa pielea îngheţată cu o căldură delicioasă, dar noroiul uscat continua să o irite teribil, făcând-o să se foiască din nou.
- Ce s-a întâmplat?
-Te-ai dus vreodată pe plajă şi te-ai ales cu nisip în locuri în care nu ar trebui să ajungă nisip vreodată? îl întrebă ea.
-Ah. Să înţeleg că acelaşi lucru e valabil şi pentru noroi.
- Puţin.
Plus că nu mai purtase niciodată blugi fără lenjerie pe dedesubt şi nu era nici pe departe atât de amuzant pe cât anticipase ea. Cusătura din mijloc se tot ridica, iar fermoarul i se înfigea în carne. Se uită pe geamul lateral al maşinii pentru a-şi distrage atenţia, dar nu văzu decât reflexia lui Sawyer, aflat lângă ea. El nu era deloc agitat. Normal, având în vedere că el nu era plin de noroi prin toate crăpăturile şi colţişoarele corpului. Dar chiar dacă

ar fi fost, se îndoia că s-ar fi foit agitat. El nu irosea niciodată nici un singur gram de energie. Conducea relaxat - poate puţin prea amuzat de dilema ei cu întreaga lui energie atent controlată pusă deoparte.
Deşi nu fusese la fel de relaxat când Luciile îi poves-tise despre cum o ajutase pe Suzie pentru că era mamă singură. Chloe se întoarse să îl privească din profil. Pă-rul îi era ciufulit de vânt, faţa bronzată. Nu se bărbierise in dimineaţa aceea, iar bărbia pătrată arăta neîngrijită, îi plăcea. Dar avea riduri de tensiune de-a lungul colţurilor ochilor.
Nu era chiar atât de relaxat cum încerca să pară.
Muncea din greu. în permanenţă. Din câte ştia despre el, moştenise această trăsătură de la tatăl lui, el Însuşi un om muncitor şi care fusese nevoit să îl crească singur. Atunci îi pică fisa.
- Câţi ani aveai?
- Când?
- Când mama ta a renunţat să îţi mai fie mamă.
Preţ de o fracţiune de secundă Sawyer îşi luă ochii
de la drum şi o privi înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre condus.
- Opt.
Chloe simţi o strânsoare în inimă.
-Aveai opt ani când au divorţat părinţii tăi?
-Nu au fost niciodată căsătoriţi. Nici măcar împreu-nă, la drept vorbind. Eu m-am tot plimbat de la unul la altul până în jur de opt ani. Ezită doar pentru o scurtă i lipă. Atunci a plecat ea din oraş.
Ridică un umăr, aşa era viaţa, nu era mare scofală.
Dar era mare scofală. Chloe ştia mult prea bine ce 1 nsemna să ai un singur părinte şi încă unul nu tocmai dornic să joace acest rol. Situaţia îşi lăsase amprenta şi asupra ei şi, cu cât înainta în vârstă, cu atât începea să înţeleagă mai bine cât de profunde erau rănile. Sau poate faptul de a se afla aici, în Lucky Harbor, alături de surorile ei, fusese factorul care doar declanşase reacţia, Insă toate relaţiile ei păreau a fi fost afectate de copilăria <•». Ba mai mult, şi încercarea ei de a găsi ceva stabil, de a .ivea un cămin, şi teama ironică de exact aceste lucruri.

Ceea ce o făcu să se întrebe ce efecte avusese asupra lui Sawyer pierderea mamei sale.
- Ai primit vreodată veşti de la ea?
-Nu.

O spuse pe un ton destul de relaxat, dar ceva o făcu pe Chloe să simtă un mic nod în gât. Poate era gândul la băieţelul de opt ani abandonat complet de către sin-gura femeie din viaţa lui pe care ar fi trebuit să se poată baza. Ştia şi ea ce însemna să creşti fără un părinte. Era posibil, îşi spuse ea, ca propriul ei tată să nici nu fi ştiut măcar de existenţa ei, dar considera că era mult mai probabil să fi ştiut şi pur şi simplu să nu o fi dorit în viaţa lui.
- Eşti apropiat de tatăl tău?
Sawyer râse încet.
-Am să iau asta drept nu.
-Avem un istoric urât. N-am fost tocmai un fiu model.
- Ai fost un băieţel rămas fără mamă, spuse ea în apărarea lui.
-Am fost un derbedeu cum scrie la carte, o corectă el. O teroare nemaivăzută. Tatăl meu s-a descurcat cum a putut. Ridică uşor din umeri. Cel puţin tu şi Phoebe aveaţi mentalităţi similare. Ea era prototipul copilului sălbatic.
Un zâmbet mărunt, dar afectuos, îi apăru pe buze, anulând orice posibilă ironie din cuvintele lui.
- Iţi plăcea de ea, spuse ea surprinsă.
El îi aruncă o privire.
- Ţi se pare aşa ciudat?
- Ei bine, da. Pe mine nu pari să mă placi întotdeauna, aşa că...
- Cine zice?
Ea deschise gura, apoi o închise din nou.
-Uau. Tocmai te-am lăsat fără replică. Asta e ceva nou. îmi place. Făcu o pauză. Şi da, îmi plăcea Phoebe. Făcea ce avea ea chef, îşi trăia viaţa aşa cum voia să şi-o trăiască.
- Uneori, spuse Chloe, uitându-se la el, mă surprinzi.
El îi adresă un zâmbet rar.
- Cum rămâne cu tatăl tău? o întrebă el după o clipă. Despre el nu am auzit niciodată nimic.

-Nu? Nici eu.
- Nu îl cunoşti?
- Nici măcar nu ştiu cine e.
El îi aruncă din nou o privire, iar ea îşi îndreptă din nou atenţia spre geam, nervoasă pe ea însăşi. Nu le spunea niciodată oamenilor acest detaliu. In primul rând pentru că era jenant şi în al doilea rând...
In al doilea rând îi atrăgea ceva ce ea detesta.
Milă.

Nu îşi dorea milă. In cea mai mare parte a timpului o durea în cot de tatăl ei. Era o fiinţă non-existentă. De-abia de când venise aici şi petrecuse mai mult timp în preajma Tarei şi a lui Maddie începuse şi ea să înţeleagă cât de mare fusese impactul absenţei lui asupra ei. Se foi din nou şi inspiră şuierat de disconfort.
Lângă ea, Sawyer scoase şi el un sunet, dar când se uită la el, îl văzu stând cu ochii la drum, cât se poate de calm.
-	Încă ţi-e frig? o întrebă el.
întrebarea era justificată. Sfârcurile îi erau tari ca două pietricele, atât de vizibile încât era ca şi cum ar fi fost dezbrăcată.
-Da.
îşi schimbă din nou poziţia.
-	Dumnezeule, Chloe, încetează să mai faci asta. îşi împinse ochelarii de soare în creştetul capului şi îi aruncă o privire atât de încinsă încât Chloe aproape fu carbonizată pe loc. Pune-ţi pătura înapoi pe tine, îi spuse el, întinzând mâna la spate, unde Chloe îi aruncase pătura mai devreme pentru a se da jos din camionetă.
O aruncă peste ea, acoperindu-i inclusiv faţa.
-O, pentru numele lui Dumnezeu, sunt doar sfâr-curi, spuse ea, trăgând pătura în jos pentru a putea să respire. Se aplecă spre fantele radiatorului atât cât îi permitea centura. Lasă-mă în oraş acasă la Lance.
-	De ce să nu te duc acasă la tine?
-	Surorile mele o să facă urât văzându-mă aşa. Ne-am certat azi-dimineaţă. Un junghi de tristeţe o izbi adânc m măruntaie, dar îl ignoră. Printre alte chestii, le-am .■ic să sunt adult. Ceea ce, evident, spuse ea, cu un râs

mohorât şi arătând spre întreaga ei ţinută, a fost o min-ciună sfruntată. Nu va fi în favoarea mea să mă vadă aşa. Dacă mă laşi la Lance, pot să văd cum se simte şi în acelaşi timp pot să fac duş la el. Şi poate îl conving pe Tucker să mă ajute să repar scuterul.
-	Lance o avea pe mama lui lângă el când am vorbit eu cu el. La cum arăţi, ai să-i provoci un atac de cord. Pe toţi dracii, mie aproape mi-ai provocat un atac de cord.
Ieşi de pe autostradă chiar înainte de intersecţia pe unde ar fi trebuit s-o ia.
-	Atunci unde mergem? întrebă Chloe.
Sawyer urcă pe o stradă cu pantă pronunţată, viră de câteva ori, apoi intră pe o alee. Casa era ultima din cvartalul respectiv, o casă de fermă de mărime medie aşezată pe o faleză ce dădea spre ocean. Chloe nu fusese

niciodată aici, dar ştia că Sawyer cumpărase acea casă la începutul acelui an.
Acesta opri motorul şi se întoarse cu faţa spre ea, în- tinzându-şi braţul pe spatele spătarului ei.
- Nu a fost o minciună ceea ce le-ai zis surorilor tale, spuse el. Legat de faptul că te-ai maturizat. Te-ai schimbat mult de când te-ai mutat aici.
-Da? Atunci de ce fac în continuare tâmpenii? Uită-te la mine, Sawyer.
El o făcu, părând să îi placă ceea ce vedea, în ciuda noroiului.
- Doar pentru că eşti nonconformistă nu înseamnă că nu eşti femeie în toată firea.
Era probabil cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.
-Deci... nonconformist e noul sinonim pentru „scump"?
El râse, iar ei îi plăcu sunetul, foarte, foarte mult.
- De ce ne certăm mereu? îi şopti ea.
- Ştii de ce.
Da, ştia.
- Există o explicaţie ştiinţifică.
-Suntem două substanţe inflamabile, confirmă el. Periculoşi împreună.

Vorbea atât de încet încât aproape că nu îl auzea deloc, iar vocea lui îi stârni furnicături pe şira spinării. în mod evident confundând acel tremur cu un frison de frig în loc de fior de dorinţă, Sawyer coborî din camionetă şi veni lângă ea. îi întinse mâna, dar Chloe se mulţumi să se holbeze la ea, în timp ce aerul proaspăt se strecură în plămânii ei chinuiţi.
- Ţi-e frică? o întrebă el.
Fireşte că nu.
Şi chiar nu îi era. Nu frică. Nu, ceea ce simţea era cu totul altceva şi îi tăia respiraţia, o apăsa greoi în piept. Coborî din camionetă şi, cum Sawyer nu se dădu la o parte din calea ei, se ciocni direct de el, trupul ei apăsân- du-se cu forţă peste al lui.
Având în vedere că îl simţea neclintit lângă ea, ghici că nici lui nu îi era frică de o mică reacţie explozivă între ei.
- Ce facem?
- Haide. O să-ţi arăt.
O trase spre casă.
- Dar am să-ţi murdăresc şi casa la fel de tare ca maşina.
- Ba n-ai s-o murdăreşti, îi spuse el, şi în clipa aceea Chloe îşi dădu seama că nu se îndreptau spre uşa de la intrare, ci ocoleau casa prin lateralul acesteia.

Ajunseră în curtea din spate, care nu era decât un petic de pământ neîngrădit, cu iarbă crescând la întâmplare. Un şir de trepte fuseseră tăiate în stâncă, coborând spre plaja aflată la circa treizeci de metri mai jos.
- Uneori merg să alerg pe plajă, spuse el. Sau mă ca-ţăr pe stânci. îmi limpezeşte gândurile.
Chloe se apropie de marginea falezei şi studie prive-liştea. Stânca era pietroasă, ieşind în afară din loc în loc, creând mici buzunare în care se înălţau copaci ca nişte ghimpi de porc spinos. O întreagă lume elementară de rocă, copaci şi apă care o făcea să ardă de nerăbdare să exploreze.
- Funcţionează? întrebă ea. Treaba cu limpezitul gândurilor?
-Da.

Şi-l putea imagina căţărându-se până la una dintre firidele de acolo din stâncă, privind oceanul înspumat, trăgând în piept aerul sărat, cu vântul bătându-i în faţă şi valurile spărgându-se de ţărmul pietros.
- E un loc bun, spuse ea.
- Chiar e. După ce alerg, vin aici sus. O conduse până la cel mai îndepărtat colţ al casei. Poate nu sunt plin de noroi, dar în mod cert sunt transpirat şi plin de nisip.
Arătă spre zid. Acolo se afla un duş de exterior, precum cele de pe plajele publice. Dar acesta nu era jegos şi dezgustător. In schimb era curat şi amenajat cu gresie şi, după cum descoperi ea când Sawyer se aplecă şi apăsă maneta, echipat cu apă caldă.
Privi muşchii jucând pe spatele şi umerii lui când se ridică, iar când văzu ce ţinea în mâini, ezită.
- Cap de duş demontabil?
- Pentru locurile în care ţi-e greu să ajungi.
capitolul 11
Dintotdeauna mi-am dorit să fiu cineva. Ar fi trebuit să cer ceva mai concret.
Chloe Traeger
Chloe se holbă la capul de duş care pulsa în mâna lui Sawyer. Cu o jumătate de oră în urmă fuseseră încă furioşi unul pe celălalt. Aparent acum se îndreptau într-o direcţie cu totul diferită.
- Lance m-ar fi lăsat să îi intru în casă, să ştii. Desigur, probabil aş fi fost nevoită să mă dezbrac până la piele ca să intru pe uşă.
- Poţi liniştită să te dezbraci până la piele acum.
Ea îl privi cu ochii îngustaţi. Da, în regulă, era evi-dent că trecuseră peste partea cu nervii. Se îndrepta fulgerător spre noua direcţie. Era pregătită? Şi,

Dumne-zeule bun, acel zâmbet ar fi trebuit înregistrat ca armă letală, pentru că în mod cert era la fel de periculos ca toate celelalte arme pe care le purta. îşi băgă piciorul

drept, îmbrăcat în blugi, sub jetul de apă, şi gemu fără să vrea când apa trecu prin materialul întărit de noroi şi îi înmuie pielea.
- Aaah! Ce caldă e!
-S-ar putea să fiu... cum ai zis? Un purtător complet inutil de penis? Dar nu sunt măgar.
- Hmm, spuse ea pe un ton neutru.
Se descălţă de tenişi, apoi se aplecă pentru a-şi folosi mâinile să îşi frecţioneze picioarele sub apă. Noroiul acumulat se spălă uşor, ceea ce îi plăcu. Deja îşi putea imagina acel nămol folosit pentru o mască de corp excelentă...
Jetul de apă o izbi brusc în partea de sus a coapselor, iăcând-o să se ridice brusc şi să ţipe surprinsă.
-Hei!
-Am avut impresia că ţi-ar prinde bine puţin ajutor, spuse Sawyer blând.
- Mă descurc, mulţumesc.
Pentru că dacă intervenea el şi o „ajuta“ plimbăm du-şi mâinile pe corpul ei, curăţarea noroiul avea să fie ultimul lucru de care să-i mai ardă apoi. Răsuflarea i se poticni doar gândindu-se la acest lucru şi îşi aminti de inhalatorul ei, pe care îl lăsase pe bancheta maşinii. Se gândi să meargă după el, dar simţi o nevoie bizară de a rămâne exact unde se afla chiar în timp ce înşfăcă duşul din mâinile lui.
- Nu ai încredere în mine? o întrebă el.
- Fireşte că nu.
Râsul lui fin făcu să îi vibreze toate terminaţiile ner-voase şi îi făcu pielea de găină. Sau poate era de la sen-zaţia de răcoare rămasă în urma apei. In orice caz, simţi brusc dorinţa de a-i şterge acel rânjet de pe faţă. Făcuse eforturi considerabile pentru a învăţa să îşi ţină în frâu impulsurile, dar decise acum că nu toate impulsurile meritau ţinute în frâu.
Prin urmare îndreptă jetul de apă spre pieptul lui.
-Ups.
Singura lui reacţie fu să-şi îngusteze ochii şi să vină direct spre jetul de apă. în mai puţin de două secunde îi smulse capul de duş din mână, o răsuci pe călcâie până

ajunsese cu spatele spre pieptul lui şi ţinu capul de duş la câţiva centimetri de ea, apăsându-şi gura pe urechea ei.
-Ne jucăm?
-Nu!
Râzând şi respirând gâfâit, se zbătu şi se luptă din toate puterile, dar el o imobiliză uşor în braţele lui. Şi nu era un loc rău - doar că deja îşi simţea pieptul contrac- tându-se, primul şi cel mai enervant semn al unei crize de astm inevitabile. Rămase complet nemişcată pentru o clipă, evaluându-se în gând.
- O, nici să nu te gândeşti.
In mod evident crezând că încerca să găsească o soluţie pentru a scăpa din mâinile lui, Sawyer o strânse mai tare şi coborî capul de duş, lăsând apa să o lovească din plin.
Ea icni, dar nu putu nega fiorul de încântare care o străbătu. Avea un oarecare farmec să fie ţinută captivă lângă un piept cald şi tare, complet la mila lui.
Dintr-o răsucire a încheieturii, Sawyer mută capul de duş mai sus, aproape de faţa ei.
- Să nu îndrăzneşti, spuse ea.
- întotdeauna îndrăznesc. O muşcă mărunt de lobul urechii. Dar poate dacă mă rogi foarte frumos...
Vezi să nu îl roage. în plus, nu îşi epuizase încă toate opţiunile. încă îi mai rămăseseră câteva manevre murdare şi, fără urmă de remuşcare, îşi frecă fundul de şliţul lui.
Sawyer inspiră şuierat şi încremeni, strânsoarea braţului lui peste ea slăbind uşor. Suficient cât să-i permită lui Chloe să se răsucească fulgerător, să înşface din nou capul de duş şi să îl îndrepte spre el.
Direct în faţă.
El se mulţumi să deschidă ochii şi o privi netulburat. Calm. Cu tot corpul relaxat. Pregătit.
- în regulă, spuse ea, făcând un pas în spate. Mi-am făcut plăcerea.
- înseamnă că e rândul meu.
O, la naiba! Lăsând să cadă capul de duş, se răsuci pe călcâie pentru a o lua la fugă, dar el reacţionă atât

de rapid, încât de-abia apucă să mai ţipe o dată şi se trezi împinsă în faţă, presată de trupul lui masiv, până ajun- se cu obrazul lipit de peretele duşului de exterior. Ţi- nând-o acolo cu forţa lui considerabilă, ridică o mână şi puse capul de duş înapoi în suport. Apoi, sub torentul de apă fierbinte care acum se revărsa peste ei, o întoarse cu faţa spre el.

Cbloe respira greoi.
-Uită-te la tine, reuşi să îi spună. Acum eşti la fel de ud şi murdar ca mine.
Mâinile lui mari se ridicară şi îi prinseră faţa în palme.
- Ţi-am spus - îmi place ud şi murdar.
Ceea ce era bine, pentru că erau lipiţi unul de celălalt de hainele ude leoarcă şi noroiul reîncălzit.
- încă tremuri, spuse el.
7 Nu de frig.
îl simţi întărindu-se sub bumbacul ud al blugilor. Re- nunţând la joc, se frecă de el.
- Chloe.
Tonul lui de avertizare nu făcu decât să intensifice focul ce ardea mocnit în abdomenul ei, răspândindu-se acum şi în sus şi în jos, dincolo de hainele ei ude, ajun- gându-i până în miezul fiinţei.
Se frecă din nou de el.
-Tu ai început.
Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, întunecaţi şi flămânzi, în aburul de la apa fierbinte desenând rotocoale în jurul lor, Sawyer înclină capul şi îşi lăsă buzele să îi alunece în jos pe gâtul ei, aprinzând flăcări la fiecare terminaţie nervoasă.
-Opreşte-mă acum dacă ai de gând să o faci, mur-mură el în scobitura de la baza gâtului ei, unde pulsul îi bubuia frenetic.
Vocea îi era excitant de aspră, iar mâinile lui îi prin-seră încheieturile de o parte şi de cealaltă a capului ei, impingându-le lent în sus pe perete, ţintuind-o acolo în ii mp ce o muşcă mărunt.
Să îl oprească? Glumea? în schimb se arcui spre el, mulgându-i un geamăt aspru din adâncul pieptului, c are reverberă şi într-al ei.

- Prea multe haine, se plânse ea.
In replică, el îşi scoase deodată puloverul şi tricoul, apoi bluza ei, aruncând totul deoparte. Ea îl privi şi îi deveni şi mai greu să respire. Era perfecţiunea întruchi-pată, o masă de muşchi perfect tonifiaţi, cu acea umbră de pericol încă vibrând din el chiar şi acum. Era sufici-ent să stârnească ezitări oricui ar fi fost tentat să încerce ceva cu el, însă ea era neînfricată, sau cel puţin ştia cum să se prefacă a fi.
Gura lui o acoperi din nou pe a ei, ceea ce ei îi conveni, căci săruturile lui aduceau raiul pe pământ. Mâinile îi erau reci, provocându-i un fior rapid când îi prinse sânii în palme, lăsându-şi vârfurile degetelor să îi dezmierde sfârcurile înainte de a coborî cu degetele pe trunchiul ei, îndreptându-le

spre următoarea barieră. Chloe simţi nasturele blugilor desfăcându-se, fermoarul coborând, apoi pe el dezbrăcându-i blugii de pe picioare.
-Aruncă-i, îi ceru el, închizându-şi palmele peste fundul ei, trăgând-o strâns la piept când ea se supuse poruncii rostite încet.
-Şi tu, gâfâi ea, chinuindu-se enervant de tare să respire.
Continuând să ignore semnalele de avertizare care i se agitau în minte, îi dădu şi ea o mână de ajutor, con-tribuind până ajunseră faţă în faţă.
Goi puşcă.
Uzi.
Sawyer era mereu detaşat, calm şi perfect stăpân pe sine, dar acum stăpânirea de sine îi era pusă la încerca-re. Chloe vedea acest lucru în ridul de tensiune dintre ochii lui, în încordarea obrajilor şi, mai ales, o vedea în ceea ce devenea rapid partea ei favorită din anatomia lui - cea care acum sălta veselă la vederea ei.
Se linse pe buze într-un gest mărunt de nelinişte. Sawyer îi rosti din nou numele, cu vocea clar chinuită. Masca de poliţist dispăruse, nu încăpea îndoială, deşi trupul îi era tare, puternic şi pleznind de forţă. O făcea să îşi simtă propria forţă şi, în acelaşi timp, incredibil de sexy. Sawyer era probabil capabil să facă orice femeie
îndrăgostită nebuneşte

v ie să se simtă sexy, dar ea se simţea şi în siguranţă, ca şi cum ar fi putut să spună orice. Să facă orice.
„Temporar11, îi spuse o voce măruntă. Era doar un moment smuls din Zona Crepusculară, iar după ce ter-minau şi îşi luau înapoi hainele, aveau să se întoarcă I iecare în universurile lor separate.
Dar aceasta era o temere pentru mai târziu.
Deocamdată aburul continuă să se învolbureze în iurul lor, precum ceaţa într-o noapte umedă. Carnea lui Sawyer lucea în faţa ei în lumina palidă a soarelui, corpul lui masiv era alunecos şi şiroind de apă şi încor-dat ca al unui războinic. Un corp atât de frumos, îşi spuse ea, şi îşi folosi gura pentru a-l descoperi, trecând cu limba peste un pectoral, atingându-l scurt pe un sfârc.
Inspirând şuierat, el îşi împleti mâinile în părul ei şi îi ridică blând capul pentru a o săruta. Un sărut pre-lung, umed şi adânc, în timpul căruia îşi lăsă mâinile să alunece peste coapsele ei, trecându-i peste şolduri şi oprindu-se din nou pe fesele ei, trăgând-o strâns spre el, nelăsând între ei spaţiu nici cât pentru o picătură de apă.
Chloe încercă să tragă aer în plămâni, dar nu reuşi.
I ir-ar să fie! Nu încă.

- Grăbeşte-te.
Trebuia să se grăbească, pentru că apăsarea din piept era mult prea intensă. Pe toţi dracii, deja i se bloca respiraţia. Ştiind că timpul nu era de partea ei, se lăsă în penunchi. Sawyer era un bărbat uriaş, peste tot şi, zum- aind de plăcere, îl zgârie uşor cu unghiile pe spatele i oapselor în timp ce îşi trecu limba pe toată lungimea bărbăţiei lui.
De deasupra ei îl auzi trăgând aer în piept cu un şuie- iat tăios, degetele lui încurcându-se în încâlceala sălba- tică a părului ei. Deloc surprinzător, preluă controlul, lcsprinzând-o de lângă el, trăgând-o din nou în picioa- ic, lipind-o de peretele de faianţă.
Apoi se lăsă el în genunchi. Ea lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.
- Stai. Ce....7
- Întâi doamnele.

O, Doamne. Probabil ar fi putut să se termine doar auzindu-i vocea.
-Nu pot, şopti ea, dar cuvintele i se înecară în gât când el îşi apăsă buzele pe punctul de sub osul şoldului, exact deasupra minusculului tatuaj cu o pasăre colibri.
- Liberă ca pasărea cerului? şopti el cu un zâmbet.
Ea dădu din cap, cu inima bubuindu-i în urechi, cu
respiraţia gâtuită. Şi ştia al naibii de bine că nu era ge-nul de sufocare plăcută provocată de excitaţie, că nu se afla doar aproape de zona periculoasă, ci deja ajunsese în ea. Nu îi păsa. Sawyer era acolo, chiar acolo, privind-o, şi trecuse atât de mult timp. Atât de al naibii de mult timp...
-Sau^er...
Dacă el îi răspunse, ea oricum nu îl auzi peste vuie-tul sângelui ei în propriile urechi şi al apei izbindu-se de gresie în jurul lor. Apoi nu mai contă pentru că mâinile lui ajunseră pe şoldurile ei, ţinând-o ferm, lăsându-şi degetele mari să alunece peste abdomenul ei înfiorat, apoi peste rotunjimea de carne atent tunsă dintre coapsele ei.
- Eşti frumoasă, murmură el.
Chloe avu nevoie de o clipă până să-şi recapete suflul suficient cât să poată vorbi.
-Ai de gând doar să te uiţi?
El râse încet cu gura pe carnea ei, răsuflarea lui caldă dezmierdând-o, făcând-o să geamă. Mâinile ei se înfipse- ră în părul lui, încercând să-l tragă mai aproape.
- Desfă-ţi picioarele, spuse el, apoi se ocupă personal, strecurându-şi o mână mare şi fierbinte între coapsele ei. Şoldurile ei se legănară fără voia

ei, iar degetele de la picioare i se încleştară de plăcere. Inima era gata să-i sară din piept, era sigură. Şi, o, Doamne, avea mare nevoie de aer. La marginea câmpului ei vizual periferie deja dansau mici pete întunecate, dar era al naibii de hotărâtă să nu leşine înainte de a ajunge la partea cea mai delicioasă. In nici un caz.
-Acum. O, te rog, acum.

Probabil crezând că era pur şi simplu nerăbdătoare, Sawyer coborî lent un deget peste sexul ei, scoţând un sunet de apreciere masculină pură când descoperi cât era de udă. Apoi strecură foarte, foarte puţin din deget in ea, în timp ce organismul ei gonea la fel de nebuneşte şi spre pragul unui orgasm şi spre o criză de astm.
Iar Sawyer tot nu se grăbea. Impingându-l în spate până se lăsă pe călcâie, Chloe se lăsă peste el şi îl încăle-
■ \ acolo, pe podeaua duşului.
-Chloe...
Îşi legănă şoldurile până obţinu ceea ce îşi dorea, erecţia lui aşezată chiar la intrarea în ea.
- Iau pilule, gâfâi ea.
El îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe sânii ei, apoi In jos pe fundul ei, trăgând-o peste el, înclinând-o pen- uu a fi mai bine aliniaţi, în tot acest timp sărutând-o intr-un mod care o împinse la limita nebuniei.
Şi o lăsă fără aer.
Dar aerul era oricum prea puţin necesar, se convinse ingură, apoi Sawyer se strecură în ea dintr-o singură mişcare hotărâtă, şocantă, a şoldurilor lui, împlântân- du-se în ea adânc, iar ea nu mai simţi deloc nevoia ■:\ respire.
Icniră simultan într-o explozie de plăcere. Doamne,
> âtă plăcere. El o dezmierdă cu degetul mare imediat i leasupra locului în care trupurile lor se împleteau, apoi " făcu din nou. Chloe ţipă, arcuindu-se spre el când ' >r gas mul o izbi violent, fulgerător şi complet pe neaş- i optate. Cutremurându-se, se zvârcoli peste el în ghea- iele unei torturi delicioase, cu întregul trup abandonat neputincios în mâinile lui.
Era în rai.
Preţ de o fracţiune de secundă, se trezi într-un rai Incredibil, dar apoi senzaţia de sufocare din pieptul ei <■ întinse şi îi blocă în întregime căile aeriene, iar petele i are doar dansaseră până atunci la marginea câmpului
■ i vizual o învăluiră cu totul. II auzi pe Sawyer când o ■irigă, brusc şi panicat, dar era prea târziu. Lumea ei
■ leja dispăruse în întuneric.

capitolul 12
O conştiinţă vinovată nu are nevoie de acuzator.
Chloe Traeger
Sawyer îşi petrecu următoarea jumătate de oră pradă unei panici cu care nu era obişnuit. După ce Chloe îşi pierduse cunoştinţa, fugise cu ea la camioneta lui, unde îi găsise inhalatorul pe scaun. Ea îşi revenise suficient cât să îl folosească de mai multe ori, iar acum se afla pe bancheta din dreapta şoferului, insistând că se simţea bine.
Ignorând-o, Sawyer porni spre oraş, hotărât să o ducă direct la urgenţe.
-Nu face asta, îi ceru ea. Era îmbrăcată în trening - al lui. Luase el haine uscate din casă. Sunt bine.
-Chloe...
- Ascultă, încă nu am terminat de plătit pentru ulti-mele mele două vizite la urgenţe. Vocea îi era aspră şi gâfâită şi nu părea nici pe departe să îşi fi revenit sufi-cient, dar îşi puse o mână pe braţul lui. Te rog, Sawyer. Doar du-mă acasă. Acolo am un nebulizator portabil şi pot să îmi fac singură terapie respiratorie.
Sawyer deschise gura pentru a o întreba de ce naiba nu avusese inhalatorul la ea, dar decise să lase acea ceartă pentru altă dată, când Chloe nu avea să arate ca şi cum o simplă adiere de vânt ar fi putut să o doboare la pământ.
Ignorându-şi propriile instincte, o duse acasă şi o aşeză pe canapeaua de pe verandă, privind-o în timp ce îşi făcu terapia respiratorie.
Cel puţin îi reapăruse puţină culoare pe buze. Ceea ce era bine, dar Dumnezeule, nu avea să uite vreodată cum se învineţiseră, nici cum icnise, cu mâinile pe gât, chinuindu-se să tragă aer în plămâni.
Din vina lui.
- Oracolul Magic Eight a avut dreptate din nou, spuse ea răguşit peste zumzăitul inhalatorului.
- Poftim?
Ea izbucni într-un râs firav, gâfâit.

- Aplicaţia Magic Eight. Consilierul meu în dragoste, ai uitat? Spunea că tu nu o să ţio pui, dar că eu da. Desigur, nu mi-am pus-o la propriu, dar a fost pe aproape. Adică eu am terminat şi tu nu ai mai...
- Dumnezeule, Chloe!
- Iar acum poţi să confirmi că nu răcnesc precum un măgar într-o groapă cu smoală, aşa-i?
- Ţi s-a oprit respiraţia.

- Doar pentru un minut.
Simţind că se învârtea lumea cu el, Sawyer îşi lăsă capul în mâini.
- Doar pentru un minut, repetă el năucit.
- Da. Ezită. Prea repede?
Sawyer se dăduse de ceasul morţii, copleşit de remuş- cări, iar ei îi ardea de glume. îşi înfipse degetele în păr şi se abţinu să nu şi-l smulgă din rădăcini.
- Da, murmură ea. Prea repede. îmi pare rău. Sawyer, uită-te la mine. Sunt bine.
El împinse blând muştiucul inhalatorului înapoi la loc. Chloe leşinase din lipsă de oxigen şi tot ea îl con-sola pe el.
- De ce nu aveai inhalatorul la tine?
- Pentru că nu aveam nimic la mine. Ne-am dezbrăcat in pielea goală, ai uitat?
- Dă-o dracului, Chloe.
Ea avu bunul-simţ să pară ruşinată.
- In regulă, poate că nu mi-am dat seama prea bine ce urma să se întâmple sau că o să am nevoie de el. Ţi-am spus, luasem o pauză lungă de la sex.
- Nu, în mod cert nu mi-ai spus asta.
- Oh. Se strâmbă. Ei bine, am început să îţi zic. Ţi-am spus că nu pot.
în regulă, intr-adevăr îi spusese. Doar că el crezuse în mod greşit - din aroganţă - că încercase să îi spună că nu putea ajunge la orgasm cu un bărbat.
Ceea ce însemna că era un măgar. Un mare măgar.
- Şi, practic, nu e ca şi cum nu aş putea avea orgasm, -puse ea, fluturând muştiucul. Evident. Doar că experţii recomandă să îţi măsori debitul expirator maxim de vârf şi să ai la îndemână un nebulizator portabil.

- în regulă. Atunci de ce nu am făcut asta?
- Ei bine, în primul rând, spuse ea, nu prea e o treabă compatibilă cu spontaneitatea şi plăcerea, iar în al doilea rând, nu intenţionam să fac sex sub duşul tău, doar s-a întâmplat. Ceea ce demonstrează prima parte.
-Să nu se mai întâmple niciodată, Chloe, spuse el sec. Nu vreau să te mai prind vreodată fără inhalatorul ăla. Ai priceput?
Ea îi răspunse cu un salut milităresc în batjocură care îl făcu să îşi îngusteze ochii şi să deschidă gura, dar înainte să apuce să spună ceva, uşa de la intrare se deschise, iar Tara şi Maddie se năpustiră afară. Maddie era în faţă,

purtând blugi şi o bluză de trening cu sigla USC pe care Sawyer îşi aminti că o văzuse la Jax. Se aşeză lângă Chloe şi o îmbrăţişă.
- De data asta ai reuşit să nu ajungi la urgenţe.
„La limită“, îşi spuse Sawyer sumbru.
Tara, detaşată şi calmă ca întotdeauna, se strecură pe lângă Sawyer pentru a ajunge aproape de Chloe, bă- tându-l pe braţ din mers, probabil crezând că el o salvase pe Chloe. Dacă ar fi ştiut adevărul, Sawyer era convins că s-ar fi trezit pe bună dreptate copleşit de reproşuri şi de o mustrare usturătoare. Nimeni nu juca mai bine decât Tara rolul de matroană furioasă transformată în ursoaică protectoare.
Dar deocamdată Tara se aplecă peste Chloe şi o să-rută pe obraz.
- Ar fi trebuit să pun nuia pe tine mai devreme când ai plecat cu o falcă în cer şi una în pământ şi ai dispărut ca măgarul în ceaţă. încă de pe atunci respirai chinuit.
Chloe nu scoase din gură muştiucul inhalatorului, dar îşi dădu ochii peste cap când cele două surori ale ei continuară să o cocoloşească şi să o certe, în timp ce Sawyer se întrebă dacă aveau cât de puţin habar de cât de puternică era în realitate.
-Ne poţi spune ce s-a întâmplat? o întrebă Tara pe Chloe. Ce făceai şi de ce Dumnezeu eşti mânjită toată cu... noroi?
O uşoară roşeaţă coloră obrajii lui Chloe, iar privirea ei se aţinti asupra lui Sawyer. îşi scoase încet muştiucul

din gură pentru a putea să vorbească, dar înainte să apu- ce să o facă, Tara i-l împinse la loc.
-Nu face asta. îşi făcu de lucru cu pătura întin- să peste picioarele lui Chloe. Mai poate aştepta, mai ales dacă ai de gând să-mi spui că te-ai căţărat pe ceva stâncă sau...
-A fost cu mine, interveni Sawyer.
Trei perechi de ochi se opriră asupra lui. Privirile lui Maddie şi ale Tarei erau atât curioase, cât şi perfect des-chise spre orice.
Aveau încredere în el şi, în momentul acela, povara icelei încrederi i se păru apăsătoare ca greutatea unui elefant pe pieptul lui. Se străduia atât de mult să câşti-ge respectul şi încrederea oamenilor din oraşul lui, iar acesta era un exemplu care ilustra perfect de ce era doar o mare păcăleală. Ştia cât se poate de bine că nu ar fi irebuit să se atingă de Chloe şi totuşi o făcuse. Coburn îl avertizase demult, pe vremea când avea doar optsprezece ani şi era scos din minţi de teamă, că era suficient un singur pas greşit. Un singur pahar în plus înainte de a urca la volan. Un singur cuvânt ne-chibzuit şi

întreaga lui lume ar fi putut să se prăbuşească peste el. Ştia toate acestea, şi totuşi, când era vorba de C ’hloe, nu se mai putea stăpâni.
Chloe îl privea cu ochii îngustaţi, în mod evident în-cercând să îi comunice să îşi ţină gura, dar el refuză să o lase să îşi asume ea toată vina.
- O aduceam acasă cu maşina de la izvoarele de nămol.
-Izvoarele de nămol, spuse Tara încruntându-se.
Alea sunt foarte departe de aici. Cum a ajuns acasă la line? Când m-ai sunat, mi-ai zis că o aduci aici de acasă . Ic la tine. Se întoarse spre Chloe. O, scumpo. Ce ai mai lăcut de data asta?
Chloe îşi smulse muştiucul din gură.
-Nimic!
Nu reuşi să ţipe efectiv, însă doar pentru că, în mod evident, încă o încurca faptul că nu putea respira liber.
Tara îndesă muştiucul înapoi în gura lui Chloe.
- Şi totuşi iată-te aici, chinuindu-te să respiri.

Chloe trânti o mână pe întrerupătorul inhalatorului, iar în încăpere se lăsă liniştea.
-Ai dreptate, spuse ea. Chiar am făcut ceva. M-am dus cu scuterul până la izvoarele de nămol, apoi m-am întors pe jos până la şosea când nu am mai reuşit să pornesc Vespa. Am încercat să fac autostopul, dar a apărut Sawyer şi a făcut pe eroul.
-Ai mers mult pe jos, murmură Maddie. Posibil ca asta să-ţi fi declanşat criza de astm.
Dorindu-şi vizibil să obţină răspunsuri, Tara se întoarse fulgerător spre Sawyer.
- Spune-mi ce s-a întâmplat.
- Hei, spuse Chloe, înainte ca Sawyer să apuce să deschidă gura. Vorbeşte cu mine.
Tara întinse o mână în spate şi apăsă din nou întrerupătorul inhalatorului.
- Pe el îl întrebam, spuse ea, cu ochii pe Sawyer. Ai luat-o pe Chloe de pe şosea şi ai dus-o acasă la tine şi...
- Şi mi-am uitat inhalatorul, spuse Chloe. L-am lăsat pe bancheta maşinii lui.
- Chloe, spuse Tara pe un ton plin de reproş şi con-sternare.
Maddie părea la fel de supărată pe ea.
Sawyer susţinu privirea intensă a lui Chloe. In mod evident prefera să le lase pe surorile ei să creadă că era complet iresponsabilă mai degrabă decât să dea vina pe el.

Dar nu era. Nechibzuită, poate, da. Şi impulsivă.

Dar nu şi iresponsabilă. Deci... încerca să îl protejeze? Ideea se dovedi surprinzătoare, la fel şi ceea ce stârni în el, dar nu avea nevoie de protecţia ei.

- Chloe e bine, îi spuse Tarei, care îl privea bănuitor, şi înţelese că o bună parte din furia ei se datora unei spaime teribile pentru sora ei, teama că într-o bună zi nu aveau să o găsească la timp, iar ea avea să se sufoce în mijlocul unei crize de astm.

Şi ţinea şi de faptul că Tara o considera pe Chloe a ei. Şi nimeni nu punea mâna pe nimic din ceea ce îi aparţinea Tarei, chiar dacă acel ceva era o femeie în toată firea, cu propriile ei nevoi şi pasiuni.

-Are dreptate, Tara, spuse Chloe. Sunt bine, ca întotdeauna.

Din fericire, nici cinci minute mai târziu Sawyer fu solicitat la muncă de către Reed Morris, şeful unităţii Agenţiei de Combatere a Drogurilor. In cadrul unei in-vestigaţii asupra traficului de droguri care era în plină desfăşurare, unul dintre cei filaţi făcuse o manevră, iar Sawyer trebuia să se prezinte pentru o şedinţă operaţio-nală a forţei de intervenţie. De acolo avu de trecut pe la spital pentru a discuta cu unul dintre doctorii de la urgenţă care era de gardă. Medicul respectiv se ocupase de un suspect pe care trebuiau să îl interogheze, însă nu ştiu să îi spună lui Sawyer nimic nou despre caz. Tocmai pleca de la unitatea de primiri urgenţe, intenţionând să meargă să vadă cum se simţea Chloe, când o asistentă apăru în fugă şi se opri brusc la vederea lui.

Mallory Quinn. Sawyer fusese cu ea în liceu. De fapt, nu fusese efectiv cu ea. Ea îi scrisese eseurile la engleză, iar el o ajutase la ştiinţe şi matematică. Făcuse totodată o pasiune nebună pentru ea, dar ea nu îi răspunsese niciodată, preferând băieţii care nu ajungeau în spatele gratiilor când se plictiseau.

Erau prieteni acum şi din când în când se întâlneau întâmplător în context profesional. Văzându-1, Mallory (rână brusc, cu o expresie făţişă de uşurare în ochi.

-Avem nevoie de ajutor la imobilizarea unui pacient în rezerva trei.

Sawyer nu pierdu timpul cu întrebări, ci o luă la fugă in faţa ei. In rezerva trei doi infirmieri se luptau cu un hărbat aflat pe pat.

-Schizofrenie paranoidă, spuse Mallory. Şi nu şi-a mai luat medicamentele.

Nu era un bărbat masiv, având în jur de un metru şaptezeci şi circa şaizeci şi cinci de kilograme, dar având in vedere sclipirea bizară din ochii lui, era evident cufundat într-o criză intensă. Când bărbatul îndreptă un pumn spre

faţa lui Mallory, Sawyer îl prinse, imobilizân- du-l cât timp Mallory scoase o seringă.
Totul se termină în zece secunde, pacientul ador-mind imediat.

- Ei, asta da distracţie. Mallory îşi dădu părul pe spate. Transpirase. Toţi transpiraseră. Mulţumesc. Situaţia era pe punctul de a lua o întorsătură urâtă.
Sawyer îşi trecu un deget peste încheietura ei, unde deja începea să se formeze o vânătaie în forma mâinii bărbatului.
- Pune-ţi nişte gheaţă pe aia.
Ea râse şovăitor. __
-Am să-mi pun. Il strânse de mână şi îi zâmbi. E ceva ce îţi doreşti în schimb? îi zâmbi. Eventual te pot ajuta la sala de lectură sau ceva de genul?
-Am un scuter Vespa care necesită recuperare şi o revizie generală. Eventual o baterie nouă. Fratele tău încă lucrează la atelierul de service auto?
-Da. Mallory aruncă o privire pe coridor. Am să-l sun pe Joe în pauză. E vorba cumva de scuterul Vespa al lui Chloe Traeger?
Era imposibil să păstrezi un secret în Lucky Harbor, iar Sawyer nu se obosi să ofteze.
-Da.
Zâmbetul ei deveni uşor poznaş.
- Presupun că te ajută mai mult decât mine la engleză?
Sawyer se schimonosi, iar ea râse.
-Nu-ţi face griji, şerifule. Nu-i spun lui Luciile dacă nu-i spui nici tu.
Sawyer ieşi din spital şi se îndreptă spre camioneta lui, scoţându-şi mobilul pentru a o suna pe Chloe. Ea nu îi răspunse, prin urmare porni spre pensiune, oprin- du-se mai întâi pe la Love Shack pentru că atât Ford, cât şi Jax îi scriseseră câte zece mesaje. Fiecare.
Erau amândoi ca nişte fetiţe în sensul acesta.
Ford se afla în spatele barului. Şi Jax tot acolo era, nu servind, ci aşezat pe tejghea în colţ, plimbându-şi frenetic degetele pe telefon. Amândoi îl priviră pe Sawyer plini de speranţă.
- Ce-i? întrebă Sawyer.
- Ştii exact ce-i, răspunse Jax. începe de la faptul că ai dus-o pe Chloe acasă îmbrăcată în hainele tale. Nu, stai. începe chiar dinainte de momentul ăla.

In spatele lui Sawyer gura lui Ford tresări într-un zâmbet în timp ce îi servi acestuia un pahar mare de suc carbogazos.
- Dar ştiu că l-ai luat subtil, omule.
Sawyer dădu pe gât paharul de suc şi îi făcu semn să îl reumple.
Ford îl servi din nou.
- Dă-mi voie să te ajut să economiseşti timp. Tara şi Maddie te-au pârât. Uite ce ştim până acum - Todd a luat-o pe Chloe în maşină şi a lăsat-o pe marginea drumului lângă Luciile. Ştim asta pentru că a venit aici şi a dat pe gât câteva pahare, bombănind despre cât de idioate sunt femeile. Apoi ai apărut tu cumva şi ai făcut pe eroul, rezolvând pana. Ai dus-o pe Chloe acasă, apoi voi doi v-aţi apucat de nebunii. Ea a suferit o criză de astm. O, şi a r trebui să fii cu ochii în patru. Surorile sunt furioase pe rine că te-ai culcat cu mica lor copilă sălbatică.
-Nu e o copilă, spuse Sawyer. Şi nu s-a culcat nici unul din noi.
- Drăguţ, spuse Ford. Dar probabil nu ar trebui să menţionezi asta în faţa iubitei mele...
-Am vrut să zic, spuse Sawyer scrâşnind din dinţi, că nu am... „Băga-mi-aş!“ Lăsaţi-o baltă.
Jax râse încet.
-Nu ţi-ai... băgat-o?
- Nu asta am spus.
Jax se uită la Ford.
- Şi el e cu fundul în sus. Nu şi-a luat porţia.
- Hei, spuse Sawyer. Am fost puţin ocupat având grijă să nu moară.
- Ah, spuse Ford, dând din cap spre Jax cu o expresie înţeleaptă. Ai dreptate. Nu şi-a luat porţia. Ceea ce explică atitudinea dezagreabilă.
Când izbucniră amândoi în râs, Sawyer porni spre uşă.
- Sunteţi nişte măgari.
-Vai, strigă Ford din urma lui. Nu te agita prea tare. Nu e sănătos pentru un bărbat aflat în starea ta. Dacă îţi i reşte pulsul prea mult, s-ar putea să îţi crească şi altceva pe acolo şi să se lase cu stricăciuni.

Fără a privi în urmă, Sawyer ridică spre amândoi degetul mijlociu şi dispăru în noapte. Se duse direct la pensiune şi parcă în faţa micuţei case a proprietarului, între maşina Tarei şi scuterul lui Chloe, pe care Joe îl recuperase într-adevăr şi îl reparase la rugămintea lui Sawyer.
Tara îi deschise uşa, iar Sawyer îşi spuse că era bine că o simplă privire nu putea ucide, altfel ar fi murit pe loc.
- E bine? întrebă el fără vreo introducere.

-Da.
O tensiune pe care nu o conştientizase până atunci păru să slăbească uşor.
- Vreau să o văd.
- Doarme.
Urmă o înfruntare mută între voinţa ei şi a lui, iar Tara avea experienţă. De treizeci şi cinci de ani tot exer-sa înfruntările din priviri, şi de fiecare dată ieşise victorioasă, dar Sawyer era şi mai bun şi rămase neclintit.
Ea cedă cu un oftat uşor şi un clătinat din cap şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre.
Ar fi mers direct să o caute pe Chloe, dar Tara îşi puse o mână pe braţul lui, oprindu-1.
-Ea are impresia că e mai puternică decât pare, îi spuse ea.
-Chiar e.
- Nu şi când e vorba de tine.
El îi susţinu privirea.
- Ce vrei să spui cu asta?
-Va trebui să te lămureşti singur. îmi place de tine, Sawyer. îmi place mult de tine, dar dacă o răneşti, am să te rănesc şi eu pe tine.
Sawyer stătea în faţa ei, înarmat până în dinţi, pregătit fizic pentru o confruntare corp la corp, şi depăşind-o în greutate cu cel puţin treizeci şi cinci de kilograme, dar se mulţumi să ridice o sprânceană.
- De acord, spuse ea. îmi dau seama cât de ridicol sună, dar vorbesc serios.
- Suntem în aceeaşi tabără, îi spuse el.
-Nu. Eu sunt alături de ea, întotdeauna. Tu eşti acum lângă ea pentru că între voi doi se petrece ceva,

ceva fizic şi vizibil scăpat de sub control. Dar odată ce se termină cu asta...
Sawyer înţelese la ce se referea. El exista doar tempo- rar în viaţa lui Chloe, în timp ce Tara nu.
- Vreau doar să o văd, spuse el. Vreau să mă conving cu ochii mei că e bine.
Tara îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă, lup- tându-se în mod evident cu impulsul de a-l scoate afară în şuturi.
- In regulă. Mă duc până la pensiune să verific ce-i pe acolo. Dar mă întorc în cincisprezece minute, ai înţeles?
Sawyer păşi în pragul uşii lui Chloe, sprijinindu-şi umărul de pervazul acesteia. încăperea era cufundată intr-un întuneric deplin, dar dacă ciulea urechea, îi pu-tea auzi respiraţia şi sunetul fu suficient pentru a-l linişti. Se

scurseră câteva minute, iar el simţi încă o parte din tensiune risipindu-se din trupul lui.
Mai devreme, la duş, respiraţia ei fusese iniţial la fel de calmă ca acum, dar apoi izbucnise în flăcări pentru el. Lui îi plăcuse la nebunie, fusese încântat să o audă gâfâind de dorinţă, încleştându-se pe el ca şi cum i-ar li fost teamă că avea să se oprească. Plăcerea i se urcase direct la cap, ameţindu-l mai tare decât orice alcool sau drog.
Apoi, în secunda imediat următoare, când începuse să se sufoce, nu îşi dorise nimic altceva decât să poată respira pentru ea. Dumnezeule, încă simţea în gură amărăciunea acelei neputinţe şi detesta, absolut detesta să ştie că suferise. Că aproape murise.
Lângă patul ei se afla un scaun şi, simţindu-se bizar de nesigur pe picioarele lui, Sawyer îl încălecă. întinzând o mână, rearanjă draperiile pentru a lăsa să se strecoare în încăpere câteva raze palide din lumina lunii, suficient cât să o poată vedea.
Chloe era întinsă pe o parte, cu o mână prinsă sub obraz. Buzele nu îi mai erau vinete. Nu era sigur dacă .ivea să reuşească vreodată să-şi şteargă din minte imaginea aceea.
O chestie de coşmar.

Plapuma îi alunecase până la brâu. Purta un maiou subţire, cu bretele înguste, iar una dintre acestea îi alu- necase de pe umăr, aproape dezgolindu-i un sân. Mate-rialul delicat se agăţase în sfârcul ei, iar imaginea îl făcu efectiv să saliveze.
Marginea de jos a maioului i se strânsese în dreptul taliei şi, cu plapuma căzută până la şolduri, câţiya cen-timetri din pielea ei fină erau complet dezgoliţi. Ii privi abdomenul ridicându-se şi coborând cu fiecare respira-ţie uşoară. Nu mai gâfâia.
Făcuse un duş. Ii simţi mirosul de şampon şi săpun şi se aplecă spre ea pentru a o adulmeca mai bine. Da, îşi pierduse complet minţile.
Având grijă să nu o trezească, Sawyer urcă atent cu un deget pe braţul ei, intenţionând să împingă la loc breteaua maioului. însă Chloe murmură ceva în somn şi se întoarse pe spate, ridicând un braţ pentru a-şi aco-peri ochii. Sânul îi scăpă de sub haină şi, în aerul răcoros al nopţii, sfârcul i se întări într-un vârf semeţ.
Sawyer îşi înăbuşi un geamăt şi închise ochii. Simplul fapt că nu se uita nu îl ajuta cu nimic, prin urmare se ridică şi îi trase plapuma până sub bărbie, ascunzând-o de privirea lui. Apoi se lăsă să cadă din nou pe scaun şi nu se

clinti de acolo până nu o auzi pe Tara întorcându-se, moment în care plecă în goană, ca şi cum ar fi fost hăituit de toţi demonii din iad.

capitolul 13

Zâmbeşte. E pe locul doi la capitolul chestii grozave pe care le poţi face cu buzele.
Chloe Traeger

Chloe se trezi tresărind şi se ridică imediat în capul oaselor, speriată de sunetul mobilului ei vibrând pe noptieră.

- Sawyer? şopti ea.

Soarele scânteia printre draperii, cele pe care ea le trăsese cu o seară în urmă.

Dar era singură în cameră. Nici urmă de Sawyer. Ceea ce era bizar pentru că... îl simţea. Expirând zgomotos, se întinse pe spate şi luă telefonul.

-Alo?

Ratase apelul. Mijind ochii, îşi accesă mesageria şi ascultă, neauzind nimic în afară de sunetul respiraţiei cuiva. Şterse mesajul. Următorul era la fel, alte câteva secunde în care auzi respiraţia gâfâită a persoanei respective.

II şterse.

Cel de-al treilea mesaj avea în sfârşit şi voce.

- Bună, dulceaţă. Era Todd. Trebuie să vorbim.

Ba în nici un caz. II şterse. Se ridică în capul oaselor şi îl căută din priviri pe Sawyer. Dar fireşte că nu era acolo. De ce ar fi fost acolo. Doar pentru că ieri ei doi... iar ea... şi el nu...

„Nu te gândi la asta.“

Alegând cu seninătate să nege situaţia, Chloe se trânti pe burtă şi închise ochii, dar în loc să adoarmă la loc, retrăi ziua de ieri cu o intensitate dureroasă. Drumul în maşina lui Sawyer, oprirea pentru a schimba roata lui Luciile, mâinile lui mişcându-se eficient şi abil, cămaşa lui întinzându-se până aproape pleznise peste muşchii incordându-se şi mişcându-se pe spatele şi umerii lui.

Mmm, şi ce muşchi. Dar ceea ce lăsase o impresie adâncă în sufletul ei fusese faptul că o ajutase pe Lucii-le. Sawyer încerca să o convingă că era un tip dur, dar în realitate chiar era un om bun la suflet, cum pretinsese şi Luciile, de altfel. Mult prea bun pentru cineva de teapa lui Chloe. Lumea lui Sawyer era în alb şi negru, iar dacă apărea vreodată ceva în nuanţe de gri, ei bine, lua măsuri arestându-1.

O bună parte din viaţa ei se desfăşurase în zone de gri. Nimic ilegal. Sau cel puţin nu foarte ilegal. Poate că nu fusese crescută ca majoritatea

celorlalţi copii, dar Phoebe o iiwăţase să facă întotdeauna ceea ce era corect din motive corecte. Aşa era ea. Sau cel puţin aşa încerca să fie.
Şi îşi dorea să fie iubită fără a renunţa la a fi persoana aceea.

N-avea decât să se joace cu Sawyer oricât voia, dar adevărul era că ei doi erau prea diferiţi şi în cele din urmă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă între ei. Chiar dacă el ar fi putut să tolereze problemele ei provocate de astm - iar acestea erau destul de însemnate având în vedere că nu putea face sex fără un plan tactic pregătit în prealabil nu ar fi fost dispus să lase deoparte codul lui de conduită etică, nu pe termen lung.
Era sclavul datoriilor pe care şi le asumase. Nu o prinsese pe ea şi Lance eliberând acei câini, nici încălcând o proprietate, nici făcând vreuna dintre celelalte chestii din zona „gri" din repertoriul ei, dar cum ar fi fost dacă ar fi prins-o? Cât de sfâşietor ar fi fost pentru el dacă la un moment dat ar fi fost pus în situaţia de a alege între ea şi lege?
Dându-şi seama că putea să-şi ia adio de la somn, Chloe dădu la o parte plapuma şi se forţă să se ridice din pat. După un duş lung şi fierbinte care nu făcu decât să-i retrezească alte amintiri, se îmbrăcă şi ieşi din casă.
Şi dădu ochii cu scuterul ei Vespa.
Derutată, îşi scoase mobilul şi îl sună pe Lance.
- Hei. Eşti bine?
-Eu trebuie să te întreb pe tine, drăguţă, spuse el, părând să gâfâie la fel de chinuit cum gâfâise şi ea ieri.
Inima ei tresări puternic. Luna trecută Lance petrecuse o perioadă îndelungată în spital, complicată şi oribilă, şi nu se refăcuse complet de atunci.
O înspăimânta de moarte gândul că de acum încolo nu avea să îi fie mai bine. Doctorii lui deja discutau despre transplanturi pulmonare.
-Vorbesc serios, Lance.
- Şi eu, spuse el, respirând sacadat. Sunt bine. Sunt mai bine.
Chloe şi-ar fi dorit cu disperare să îl poată crede.
- Tu mi-ai reparat scuterul şi mi l-ai adus acasă?
-Nu. Sawyer zicea că o să se ocupe el de asta.
Deci fusese totuşi pe acolo...
- Chloe? Mai eşti la telefon?
-Da. Se scutură de gândul la Sawyer păsându-i su-ficient cât să-şi amintească de scuterul ei abandonat

şi să trimită pe cineva după el. Vrei să luăm prânzul mai târziu? Iţi aduc ceva gustos de la Tara şi o să-ţi mai prepar o doză din balsamul ăla decongestionant.
- Sigur. Hei, e adevărat că te-ai băgat goală puşcă în izvorul de nămol?
-Nu complet, dar pe aproape.
-Mi-ar fi plăcut să fiu de faţă, spuse el cu regret. Ce-ar fi să amenajez pentru noi doi o mocirlă în curtea din spate?
Cbloe izbucni în râs înainte de a închide, iar privirea i se opri asupra scuterului. Sawyer îi sărise în ajutor. Din nou. îşi frecţionă pieptul pentru a alunga durerea care nu avea nici o legătură cu astmul şi intră în clădirea pensiunii. O găsi pe Tara gătind şi în acelaşi timp bombănind de una singură, scriind ceva pe un cartonaş de reţete. Maddie era aşezată la masă cu un teanc de documente, probabil făcând inventarul şi punând la punct programul atât pentru pensiune, cât şi pentru nunta ei, dacă era să judece după cele câteva reviste pentru mirese împrăştiate pe masă.
- Hei, îi spuse Maddie lui Chloe cu un zâmbet. Te-ai trezit.
Tara stinse focul de la aragaz, o împinse pe Chloe pe un scaun şi îi puse în faţă o farfurie cu mâncare.
- Te simţi mai bine?
Chloe îşi umplu gura cu o îmbucătură din ceva cu aromă de brânză şi gemu încântată.
- Dacă spun da, o să ţipaţi la mine pentru ziua de ieri?
-Nu o să ţipe nimeni, spuse Maddie, aruncându-i
Tarei o privire severă.
Chloe încercă să-şi dea seama dacă Sawyer trecuse deja să îşi ia porţia de cafea. Când o văzură uitându-se ţintă la ibric, surorile ei schimbară o altă privire cu subînţeles.
- Dă-mi voie să te scutesc de un junghi la gât, spuse Maddie. Şeriful nu a trecut încă pe aici.
-Nu, spuse Tara. Nu încă.
Mâna îi era încleştată strâns pe spatulă, ca şi cum spera poate să îi trăsnească una pe după cap dacă şi-ar fi făcut totuşi apariţia.

Maddie împinse spre Chloe o revistă deschisă.
- Ce zici de rochia asta?
Era o confecţie de şifon cu mâneci lungi, cu un im- primeu floral absolut hidos, în culori de Paşte, care arăta ca o ţinută potrivită pentru o străbunică.

-Aăă... Chloe încercă să găsească o exprimare diplo-matică. Credeam că îţi doreşti o rochie de mireasă mai tradiţională.
- E pentru tine, spuse Maddie, luminându-se la faţă de mândrie. Ca domnişoară de onoare.
Chloe clipi surprinsă, apoi aruncă prudentă o privire piezişă spre Tara, cerându-i ajutorul.
- Nu îţi place? întrebă Tara perfect inocentă. Pentru că deja ţi-am comandat-o. Şi stai să vezi pălăria asortată.
Chloe începuse să îşi mestece buza de jos, încercând să găsească ceva delicat de spus despre rochia de coşmar, când Maddie scăpă un hohot înăbuşit, roşie la faţă de la efortul de a-şi stăpâni râsul.
- Bun, spuse Chloe. Asta e o răutate gratuită.
- îmi pare rău, spuse Maddie, cu o expresie care doar de părere de rău nu era. Speram să te sperii la fel de tare cum ne-ai speriat tu pe noi ieri.
Chloe îşi trecu un deget peste rochia înfiorător de urâtă şi se cutremură de uşurare.
- Da, ei bine, se poate spune că ai reuşit.
Maddie dădu pagina.
- Asta e mai degrabă ţinuta la care m-am gândit pentru tine.
Această rochie era o superbă rochie de vară cu bretele subţiri, de culoarea cerului perfect senin.
- Mi te şi imaginez străbătând cheiul îmbrăcată cu ea, spuse Maddie cu un zâmbet radios.
Nunta avea să se desfăşoare aici în port, chiar la marginea apei, iar recepţia de după avea să fie la pensiune. Luciile, care obţinuse online licenţa pentru a oficia căsătorii, avea să îi cunune.
Chloe, Maddie şi Tara se întrecură în exclamaţii despre rochii timp de câteva minute, după care Tara se întoarse la aragaz, iar Maddie la notiţele ei. Chloe mâncă şi le studie pe amândouă. Surorile ei erau fericite, încântate

să se afle aici în Lucky Harbor, dând un scop vieţii pe care o trăiau. Iar ea... ea trebuia să îşi găsească propria fericire. Dacă nu putea să o facă aici, alături de ele, voia să ştie de pe acum.
- Ieri vorbeam serios, le spuse ea. Vreau să fac mai mult pentru pensiune decât să vă ţin locul vouă. Cred că am mai mult de atât de oferit.
- Fireşte că ai, spuse Maddie.
-Atunci daţi-mi o şansă. Ascultaţi, înţeleg că de-a lungul anilor nu am fost tocmai un model de responsa-bilitate şi credibilitate, dar trebuie să recunoaşteţi că am evoluat. Şi am putea să începem încetişor, doar câteva zile pe săptămână. Să vedem cum ne iese.

Luă mâna lui Maddie şi o ridică în picioare. Apoi stinse focul de la aragaz şi luă mâna Tarei.

Le trase pe amândouă pe terasa închisă şi arătă spre ferestrele înşirate de-a lungul peretelui.

- Aici aş instala patul pentru tratamente, ca beneficiarul să poată admira peisajul în timp ce îi aplic masca sau orice altceva a ales. Marea e unul dintre cele mai liniştitoare lucruri la care să te uiţi, iar noi ne bucurăm de o panoramă impresionantă. Iar aici aş pune un scaun, continuă Chloe, arătând spre colţ. Pentru manichiuri/ pedichiuri. Şi o masă elegantă, unde clientul ar putea servi un prânz delicios pregătit de maestrul nostru culinar... îi zâmbi Tarei. Posibilităţile sunt nelimitate. Putem organiza petreceri pentru viitoarele mirese, sejururi de odihnă pentru femei, weekenduri pentru fete, toate cu promisiunea de a fi departe de agitaţia şi gălăgia vieţii adevărate. Nu vă puteţi imagina?

- Eu pot, spuse Maddie, şi se uită la Tara.

- Dacă îţi pun o întrebare, spuse Tara măsurându-şi cuvintele, ai să te enervezi pe mine şi ai să fugi din nou de acasă să te tăvăleşti goală prin nămol cu şeriful?

-Dumnezeule, o dată am făcut-o! oftă Chloe. întreabă-mă.

- Ceea ce sugerezi tu reprezintă o schimbare majoră in strategia şi planificarea noastră de marketing. Şi în acelaşi timp presupune modificări uriaşe în rutina noastră zilnică. Ridică o mână când Chloe deschise gura să ■.pună ceva. Nu spun că ideea asta nu are potenţial, zise

ea. Pentru că are, dar trebuie să ştiu. Dacă facem asta, dacă investim şi ne apucăm de treabă, crezi sincer că vei putea fi fericită aici, legată de un singur loc.7 Pentru că ai fi, Chloe. Chiar dacă am începe doar cu câteva zile pe săptămână, tot ar fi în fiecare săptămână. Ai fi prizonieră aici. Asta e una dintre chestiile alea numite rădăcini, scumpo - rădăcini de care tu toată viaţa ai fu-git ca dracul de tămâie. Şi e o chestie majoră. Ne vom baza pe tine.

-Ştiu, răspunse Chloe. Şi da. Chiar mă văd făcând treaba asta. încercând să nu intre în defensivă, rămase fermă pe poziţii. Şi nu e ca şi cum mi-aş lega de picioare un bloc de ciment, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba de un program şi pot să îl organizez cum îmi convine.

- Nu şi dacă investim o grămadă de bani în asta, spuse Tara. Dacă o facem, va trebui să pui clienţii pe primul loc, înainte de nevoia ta de... orice ar fi.

Chloe înghiţi un nod, forţându-se să îşi păstreze calmul.

- Am să acopăr eu costul lucrărilor de renovare şi costurile de marketing, spuse ea, apoi îşi muşcă limba când Tara nu se arătă excesiv de impresionată de elanul ei.
Pentru că adevărul era că Chloe nu reuşise să con-tribuie cu la fel de mult capital la renovările pensiunii precum surorile ei. Dar începuse în sfârşit să câştige mai bine şi se străduia să compenseze pentru timpul pierdut.
- Ce-ar fi să schiţăm nişte planuri şi să facem un deviz să vedem cât ne-ar costa să amenajăm camera asta? sugeră Maddie, recurgând la nelipsitul ei talent de mediatoare. Şi, ca în toate celelalte privinţe, vom decide împreună. După regula majorităţii.
Tara dădu din cap.
- Eu una sunt de acord. Chloe?
înţelegând că nu prea avea de ales, Chloe dădu din cap. Şurorile ei se întoarseră în bucătărie, iar ea rămase pe terasa închisă şi se cufundă în viziuni despre sala de tratamente. Când acestea deveniră limpezi ca oceanul ce se întindea dincolo de ferestre, se aşeză în colţ şi îşi schiţă planurile. Apoi îşi scoase telefonul şi îl sună pe singurul contractor pe care îl cunoştea.

- Jax, spuse ea. Am o întrebare.
- Eu primul. Azi poţi respira?
Chloe nu se putu abţine să nu râdă.
-Da.
- Bun. Fă-o în continuare.
- Crede-mă, aşa şi am de gând, spuse ea. Am un cli-ent nou pentru tine.
- Ador clienţii noi. Cine e?
- Eu.
El nu spuse nimic pentru o clipă.
- De ce am senzaţia că urmează să mă bag în bucluc?
- Nu-i nici un bucluc. Ştii că vreau să transform terasa închisă intr-un centru spa. Ceea ce îmi trebuie e un deviz pentru instalarea unui pat de tratamente foarte confortabil, o chiuvetă industrială, boxe îngropate, o fântână de perete şi un raft elegant din lemn de stejar pe care să îmi păstrez produsele. O! Şi o cadă de baie şi un duş pentru măştile de corp şi alte tratamente de genul. O să vreau să ştiu cât de repede te poţi ocupa de asta şi cât va costa.
Jax îi promise să o contacteze cât de curând posibil şi, satisfăcută că cel puţin pusese lucrurile în mişcare, Chloe ieşi pe uşa din spate.

Proprietatea lor se întindea pe aproximativ un acru şi, deşi nu se aflau la drumul principal, aveau în spate oceanul. Era remarcabil, la drept vorbind, iar Chloe încă simţea şocul care o izbise anul trecut când mama ei murise şi aflaseră că exista un testament. Cum crescuse alături de Phoebe, Chloe ar fi putut jura pe propria ei viaţă că mama ei era săracă lipită pământului şi nu avea nimic al ei. In fond, cea mai mare parte din copilărie Chloe şi-o petrecuse trăind în corturi, pe canapelele unor prieteni sau chiar în propria lor maşină. Mereu la mila nevoii de libertate a lui Phoebe.
Când se gândea la perioada aceea, majoritatea amintirilor ei erau plăcute şi nu suferise niciodată din cauza lipsei evidente a oricărui lux, dar fără îndoială existaseră şi vremuri grele. Suficient de grele ca un minuscul grăunte de resentiment să îşi poată croi drum până

în inima lui Chloe. Era ceva ce nu recunoscuse nicio-dată cu voce tare. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi simţit ca o... trădătoare. Insă resentimentele ieşeau oricum la supra-faţă uneori.
De ce nu o crescuse mama ei aici, în Lucky Harbor?
Făcuseră două vizite scurte, dar Chloe fusese mică, prea mică pentru a înţelege că părinţii mamei ei erau proprietari peste pensiunea aceasta. Tot ce îşi amintea Chloe era încântarea ei de a dormi într-un pat adevărat, cu o saltea moale, şi de a avea la dispoziţie mai multă mâncare decât era în stare să mănânce. Când îşi pierduse primul dinte, aici se întâmplase. Zâna Măseluţă o găsise dormind într-un dormitor neocupat şi îi strecurase sub pernă o bancnotă nou-nouţă de un dolar. După aceea nu mai primise şi altădată bani, iar mintea ei necoaptă concluzionase că Zâna Măseluţă uitase cumva de ea.
Chloe oftă în faţa haosului de emoţii care se învolbu-rau în ea. îşi plimbă privirea peste proprietate şi speră din tot sufletul că ceea ce făcea era corect şi nu era doar efectul unei dorinţe din copilărie de mult uitate. Doar pentru că aici i se întâmplase, o dată sau de două ori în toată copilăria ei, să se simtă în siguranţă, nu însemna că era neapărat ceea ce îi trebuia. Ea întotdeauna îşi găsea singură un mod de a se simţi în siguranţă, în stilul ei propriu.
Şi totuşi, simţea că îi era bine împărţindu-şi viaţa cu surorile pe care nu le cunoscuse niciodată cu adevărat.
Şi ştiind că şi numele ei era trecut pe titlul de proprietate.
Ce-i drept, cu doar un an în urmă, acest lucru nu însemnase prea mult.
Când sosiseră ele, găsiseră pen-siunea îngropată până peste cap în credite

ipotecare şi într-o stare avansată de paragină, practic stând să se prăbuşească.
O reparaseră, iar acum cele trei surori erau cele îngropate până peste cap în credite ipotecare, dar aici erau acasă.
Acasă.
Chloe se minună de acest gând şi clătină din cap. La capătul îndepărtat al proprietăţii se afla portul, care consta din opt rampe pentru bărci şi o micuţă clădire

portuară - practic o magazie cu o singură încăpere. Aici se aflau caiace, canoe, şi diverse alte echipamente pentru port, precum şi o mică zonă amenajată ca birou unde Maddie lucra de obicei la registrele contabile ale pensiunii, când nu se afla în bucătărie, studiind reviste pentru mirese.
Traversând curtea spre uşa clădirii portuare, Cbloe se opri brusc. Clădirea era ţinută întotdeauna încuiată, fiind securizată cu o încuietoare cu cod. Insă încuietoarea era spartă, iar uşa pe jumătate deschisă.
Cbloe făcu un pas în spate şi aruncă o privire pe după colţul clădirii, spre chei. In mod normal ar fi trebuit să vadă barca de pescuit şi casa plutitoare pe care le moşteniseră odată cu pensiunea, şi cele două bărci pe care Ford le ţinea tot pe chei.
Dar nu se vedea nimic, nici urmă de bărci. Cu inima strânsă, Chloe îşi scoase telefonul mobil.
Poliţia veni imediat, inclusiv Sawyer. Toate cele patru ambarcaţiuni fură găsite plutind pe o rază de cincisprezece kilometri, prezentând doar stricăciuni minore.
Cineva le dezlegase.
Distrugeri de proprietate reale nu existau în afară de încuietoarea spartă de la uşa sediului portuar, lucru pentru care Chloe fu profund uşurată, însă întreaga faptă continua să o înspăimânte teribil.
-Au fost ceva copii, decise unul dintre poliţişti.
Tara clătină din cap.
- Nu am mai avut niciodată probleme.
- Iar asta pare ceva personal, murmură Maddie.
Dacă Sawyer îi dădea dreptate sau nu era imposibil
de descifrat din expresia lui, însă rămase cu ele când restul poliţiştilor plecară.
- O să organizăm patrule mai frecvente prin zonă, îi spuse el încet lui Cbloe. Dar trebuie să vă gândiţi la nişte măsuri de securitate. O alarmă. Un câine.

-Nu vreau să speriem oaspeţii cu un câine de pază mare şi bătrân, protestă Tara.
-Siguranţa e mult mai importantă decât temerile despre ce ar putea crede restul, îi spuse Sawyer.

- Ai dreptate, desigur. Tara se uită la surorile ei. O să ne gândim atât la o alarmă, cât şi la un câine.
-Putem s-o împrumutăm pe Izzy de la Jax, spuse Maddie.
-Sigur, răspunse Tara. Şi data viitoare când apare vreun răufăcător, Izzy îl poate omorî cu afecţiune.
Când Tara şi Maddie îi lăsară pe Sawyer şi Chloe singuri, Chloe îi susţinu privirea.
- La ce te gândeşti?
- Că îmi place să te văd respirând. Cum te simţi?
-Bine. Şi nu schimba subiectul. Crezi că a fost un simplu act de vandalism al vreunui puşti?
înainte ca Sawyer să apuce să îi răspundă, telefonul mobil îi vibră. în acelaşi timp auzi din maşina pe care o lăsase deschisă că era apelat prin staţia radio. înjură şi o privi pe Chloe.
- Trebuie să pleci, spuse ea.
- Chloe.
îşi puse mâna pe obrazul ei şi îi ridică faţa spre a lui, privirea lui scrutând-o pe a ei.
- Sunt bine, spuse ea din nou. Eşti aşteptat. Du-te.
Aşteptă până îl văzu pe Sawyer plecând, apoi intră în clădirea portuară. Se uită în jurul ei, detestând faptul că cineva le invadase spaţiul. Se instală la masa de scris a lui Maddie şi porni computerul. Uneori faptul că era capabilă să îşi separe gândurile şi trăirile era un mare avantaj, iar situaţia de acum nu făcea excepţie. îşi scoase din minte fapta de vandalism şi şi-o ocupă cu gânduri legate de centrul ei de îngrijire de zi. Aveau nevoie de broşuri, un plan de acţiune pe reţe-lele sociale şi un program. Lucră câteva ore, actualizând site-ul lor web, postând un sondaj pentru a vedea câţi oameni ar fi fost interesaţi să vină la pensiune pentru serviciile specifice unui centru de îngrijire de zi.
Făcu o pauză la prânz pentru a prepara rapid o doză de balsam pentru piept pentru Lance, ducându-i-l la pachet cu o porţie de Supă de Pui cu Fidea Mai Bună Decât Ce Făcea Bunica şj un Sendviş cu Mai Mult Decât Doar Brânză la Grătar. îl bătu la cap să folosească balsamul şi să mănânce, detestând să vadă cât de slab era.

- Lance...
- Sunt bine, spuse el, lăsându-se pe spate pe canapea.

Locuia intr-un duplex închiriat împreună cu fratele lui, Tucker, iar casa era decorată după modelul unui cămin studenţesc de băieţi de la sfârşitul anilor nouăzeci. Todd şi Jamie ocupau cealaltă jumătate a duplexului, deşi ei erau la muncă în momentul acela, cu Tucker, lucru pentru care Chloe fu recunoscătoare. Todd îi mai lăsase câteva mesaje amintindu-i că încă îi era datoare şi că nu l-ar fi deranjat să îşi primească răsplata.

Se auzi soneria de la intrare, iar Lance îi deschise uşa unei blonde micuţe şi drăguţe care ţinea o tavă de negrese. Aceasta îi zâmbi radios, aplecându-se să îl sărute pe obraz.

- Bună, iubitule.

Iubitule? Chloe se uită la Lance, care roşi şi ridică din umeri.

- Renee, ea este Chloe.

-Cea mai bună prietenă a ta! Renee îi zâmbi dulce lui Chloe. Am auzit atâtea despre tine!

Aha. Chloe îi aruncă o nouă privire piezişă lui Lance, pentru că ea nu auzise nimic despre Renee.

- Renee e asistentă şi lucrează la cabinetul doctorului meu, îi spuse Lance.

Ah, acum înţelegea. Fata pentru care făcuse o pasi-une. încântată şi amuzată de accesul rar de timiditate al lui Lance, Chloe luă o negresă, apoi îi lăsă singuri. Spera ca atunci când Lance avea parte de câte o tăvă-leală sexy - iar după ce o văzuse pe Renee fixându-l cu o privire lacomă şi pofticioasă, îi era clar că avea să fie o tăvăleală foarte sexy - nu sfârşea şi el prin a-şi pierde cunoştinţa aşa cum păţise ea.

Se întoarse la biroul din clădirea portuară şi fu în-tâmpinată de o surpriză plăcută - sondajul de pe site-ul pensiunii avea deja câţiva respondenţi, toate reacţiile fi-ind pozitive şi solicitând informaţii suplimentare despre serviciile ei de îngrijire. Tocmai începuse să le răspundă când se deschise uşa biroului.

- Ce lucrezi? întrebă Maddie cu o expresie inocentă.

Prea inocentă. Chloe ridică ochii spre ea, însă Maddie putea avea un chip perfect impenetrabil când voia ea.

- Vând mlaştini în Florida.

-Sau...? întrebă Maddie.
-Sau organizez lista Moşului cu cine a fost cuminte şi cine nu.
Maddie râse.
-Sau...?
- în regulă, hai să jucăm altceva. Chloe se lăsă pe spate pe scaun. Un joc în care tu îmi spui ce vrei să auzi.
- în regulă, ce zici de asta - când aveai de gând să ne mărturiseşti intenţia ta de a-l angaja pe]ax să renoveze terasa închisă?
Chloe oftă.
- M-a pârât.
- A menţionat asta.
- Individul o să o încaseze urât.
- Scumpo, i-ai cerut bărbatului cu care mă culc în fiecare noapte să te ajute, spuse Maddie. Fireşte că avea să îmi spună. Credeam că o să facem treaba asta în echipă.
- Aşa şi facem. Şi nu l-am angajat. Voiam doar să îmi fac o idee despre costuri înainte să ne apucăm să lucrăm la planul de afaceri general. Am postat pe site-ul nostru web un sondaj scurt cât să putem evalua cât de cât cam cine ar fi interesat. Fu nevoită să facă eforturi considerabile pentru a rămâne detaşată, calmă şi rezervată, când de fapt îi venea să rânjească victorios. Mai multe persoane s-au arătat deja interesate să se programeze pentru tratamente. Două dintre ele sunt interesate să se cazeze şi peste noapte la noi, la preţ întreg.
- îmi place partea cu preţul întreg, spuse Maddie.
- Pun pariu că Tarei o să îi placă şi mai mult.
- Hai să mergem să luăm ceva de mâncare şi să aflăm.
- Tara găteşte? întrebă Chloe plină de speranţă.
- Nu în seara asta. Nu avem oaspeţi şi ne gândeam să mergem la Eat Me.
Eat Me Cafe era localul în care lucrase Tara până puseseră pe picioare pensiunea lor. Era în continuare o soluţie la îndemână când erau rupte de foame, deşi în ultima vreme fuseseră prea ocupate pentru a lua masa îndrăgostită nebuneşte
147
împreună. Sau, mai exact, Tara şi Maddie fuseseră prea ocupate cu vieţile lor complete. Chloe mai puţin.
- Cu ce ocazie?
-Nimic deosebit. Doar o masă împreună. Şi poate... O ajută pe Chloe să se ridice în picioare. Una dintre noi consideră că ar fi fost cazul să îţi arate

ceva mai multă susţinere, dar e prea sudistă şi prea încăpăţânată ca un catâr ca să o recunoască, aşa că s-a oferit în schimb să ne facă cinste la cină.

-Mmm, spuse Chloe, luându-şi geanta. îmi place la nebunie când Tara se simte vinovată.

Chloe, Maddie şi Tara tocmai îşi comandaseră cina când în local intră un grup de patru bărbaţi, râzând şi vorbind atât de odios de tare încât toţi ceilalţi din local amuţiră imediat. Erau Todd, Jamie şi alţii doi pe care Chloe îi mai văzuse prin oraş, Dan şi Mitch. Mânjiţi de murdărie din cap până în picioare, era evident că tocmai îşi terminaseră munca, însă nu acest detaliu făcu stomacul lui Chloe să se contracte intr-un nod. Ci expresia din ochii lui Jamie, cea care trăda că băuse alcool. Şi Mitch la fel. Se bucură că Lance şi Tucker nu erau cu ei.

Localul rămase cufundat în tăcere, genul de tăcere stingheră, când Jamie se înclină batjocoritor în faţa lor. Lângă el, Mitch sparse liniştea izbucnind în râs.

- Staţi jos, le spuse Todd agitat, aţintindu-şi privirea în ochii lui Chloe.

Cu braţele încă larg deschise, Jamie se ridică din plecăciune şi răsturnă paharele de pe masa aflată cel mai aproape de el.

-Ups.

La masa aceea se aflau Luciile şi grupul ei de prietene cu părul albastru. Luciile îşi puse mâinile pe masă şi se ridică, trepidând până în vârful cocului în care îşi prinsese strâns părul.

-Jamie Robinson, spuse ea cu severitate. Chiar şi cu tot părul ridicat pe creştet, Luciile abia dacă avea un metru cincizeci, dar se înfipse direct în faţa lui Jamie, fluturând spre el un deget osos. Nu-ţi poţi permite să faci

din nou probleme, ai priceput? Ia-ţi băieţii şi ştergeţi-o de aici şi să nu vă întoarceţi până nu vă treziţi din beţie, toţi. îndreptă o privire tăioasă spre Todd. Şi tu. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Ai oameni care se străduiesc să te ajute să-ţi pui viaţa în ordine.

Cei patru bărbaţi se holbară la ea ca şi cum ar fi fost un extraterestru, apoi Mitch izbucni din nou în râs şi se aşezară la o masă neocupată.

Amy era cbelneriţa de serviciu, iar ea era nouă în Lucky Harbor. Având în jur de douăzeci şi cinci de ani, era înaltă şi cu picioare lungi şi drăguţă în stil băieţos, purtând pantaloni în stil militar cu talia joasă, o bluză fără mâneci şi o pereche de bocanci fioroşi. Se afla în spatele vitrinei cu produse de patiserie, uitându-se la Mitch, vizibil deranjată să îl vadă. Când se mutase în oraş, Mitch se arătase cam agresiv în încercarea de a o convinge

să iasă cu el, până într-o seară când ea ajunsese efectiv să îi dea un baston peste cap.
încă râzând, Mitch îi aruncă o privire şi îi făcu cu ochiul cu o expresie libidinoasă.
Luciile îşi scoase telefonul. Probabil avea de gând să cheme poliţia, îşi spuse Chloe. Se întrebă dacă Sawyer era de serviciu şi cum avea să reacţioneze la înfruntarea cu acei idioţi beţi.
-Jan ar fi trebuit să refuze să îi servească, murmură Tara. Jan era proprietarul localului şi nu tolera câtuşi de puţin comportamentele dobitoceşti. Sunt vizibil beţi şi o fac pe Maddie să tremure speriată ca un şoricel într-o cameră plină cu pisici.
- Eu sunt bine, spuse Maddie.
Ceea ce era o minciună. Vibra de nelinişte. Acesta era efectul pe care îl aveau confruntările asupra ei, şi pe bună dreptate. îi spusese la un moment dat lui Chloe că şi fostul ei prieten fusese un derbedeu bătăuş, la fel cum erau şi Jamie şi Mitch. Politicoşi şi fermecători la exterior, veninoşi ca nişte şerpi pe dinăuntru.
Din bucătărie răsună clopoţelul bucătarului. O por-ţie de mâncare era gata, iar Amy încărcă o tavă. Când trecu pe lângă masa celor patru, Mitch se întinse şi o bătu peste fund.

- Hei, iubito. Ţi-a fost dor de mine?
Amy îndreptă spre el o privire dezgustată şi plină de ură.
- Ia-ţi mâinile de pe fundul meu.
El râse ca o hienă.
- Altfel ce?
Amy răsturnă tava peste capul lui. Supa i se revărsă peste mâini şi faţă, fideaua lipindu-i-se de pielea umedă.
-Dumnezeule, ce fierbinte e! ţipă el, dezlipindu-şi tricoul de corp.
Amy îi privi mânioasă pe restul şi se apleca să culeagă vasele căzute. Chloe se ridică să o ajute, la fel şi un bărbat de la o masă din spatele lor.
- Hei, măgarule! urlă Mitch la bărbatul care se lăsase pe vine lângă Amy. Stai departe de prietena mea.
Amy se ridică în picioare.
- Glumeşti? Dispari de aici, Mitch.
Cu ochi ce nu mai aveau nimic uman în ei, Mitch se mulţumi să zâmbească.
- Obligă-mă!
capitolul 14
Se spune că banii vorbesc, dar ai mei nu ştiu să zică decât „adio, fraiere

In dimineaţa acelei zile Sawyer se gândise serios să rămână în pat. Era obosit şi ştia deja că pe biroul lui nu se afla decât un munte de hârtii aşteptându-l pe el. Detesta hârţogăriile cu la fel de multă înverşunare cum detesta să îndeplinească diverse comisioane, să gătească doar pentru el şi să tundă peluza tatălui său - ocazie cu care îşi aminti că trebuia să treacă şi pe acolo, aşa cum tot făcea o dată la câteva zile.
Chiar dacă pe el nu-l ajuta cu mare lucru.
Pe toţi dracii, Sawyer nici măcar nu era sigur dacă tatăl lui mânca alimentele pe care i le ducea el. Probabil

că Noian Thompson le arunca la gunoi imediat ce pleca Sawyer, apoi îşi comanda pizza.
Sawyer ar fi avut şi el poftă de pizza. Se gândise la acest lucru toată ziua, iar la cinci minute după ce ieşise din schimb şi tocmai îşi comanda un blat gros şi încăr-cat cu de toate, primi apelul - o mână de clienţi puşi pe harţă la localul Eat Me. Se urcă la volan şi se duse până acolo, întrebându-se ce şanse avea să mai mănânce totuşi pizza în seara aceea.
Prea mici, îşi dădu el seama în primele două secunde după ce intră pe uşa din faţă a localului.
- Cine dracu' a chemat curcanii.7 mugi Mitch la vederea lui Sawyer.
Cu un gest larg, Mitch îşi înfipse pumnul în sticla vitrinei cu produse de patiserie.
Sticla se făcu ţăndări, căzând pe podea cu o vibraţie lentă, muzicală.
Mitch îşi trase braţul în spate pentru a izbi din nou, sângele începând să-i şiroiască roşu aprins de la umăr la încheietură când o luă pe Amy prin surprindere şi o înşfăcă de după gât, lipind-o de el.
- Cine a făcut asta7 Cine a sunat? Tu? o întrebă el pe Amy, zgâlţâind-o. Tu?
-Nu, spuse Chloe ridicându-se de unde stătuse ghe-muită pe podea, culegând vasele căzute. Eu am făcut-o. Eu am chemat poliţia. Nu o răni.
- Chloe. Fără a-şi lua ochii de la Mitch, Sawyer îi făcu semn să se aşeze la loc. Mitch, dă-i drumul.
Mitch clătină din cap şi o înşfăcă mai strâns pe Amy.
-Amy nu ţi-a făcut nimic, îi spuse Chloe lui Mitch, refuzând să stea jos.
- Chloe, fir-ar să fie, spuse Sawyer încet. Stai jos.
Mitch o privea furios pe Chloe, în mod evident do-
rindu-şi să fi avut suficiente braţe cât să o poată înşfăca şi pe ea.
Luciile se ridică în picioare lângă Chloe.

-Mitchell Tyson, dacă îi faci rău fetei, am să te spun mamei tale. Ai auzit?
Dumnezeule! Sawyer ardea de dorinţa de a scoate pistolul, dar nu-şi putea permite să o facă. Localul

era prea aglomerat, fiecare om reprezentând o variabilă imprevizibilă în această situaţie groaznică.
Iar Chloe ştia acest lucru, fir-ar să fie. Oricine care ar fi avut cât de puţină minte l-ar fi lăsat pe el să rezolve conflictul. Insă se aflase în suficiente situaţii limită pentru a şti că gândirea raţională nu avea să îşi spună cuvântul, nu într-un moment de panică.
Iar oamenii erau panicaţi, aproape că le simţea în nări frica. Cel mai panicat dintre toţi era Mitch. Sawyer privi sângele scurgându-se peste braţul şi încheietura lui Mitch şi picurând pe podea. Cu puţin noroc avea să leşine de la hemoragie.
- Dă-i drumul, Mitch, spuse Sawyer din nou.
- în nici un caz, omule. Mă uit la filmele cu poliţişti. Ştiu ce li se întâmplă tipilor ca mine.
Sawyer şi-ar fi dorit să evacueze localul rapid şi în linişte, dar nimeni din Lucky Harbor nu făcea nimic rapid şi în linişte.
-Nu o să ţi se întâmple nimic dacă îi dai drumul.
Făcu doi-trei paşi în faţă, oprindu-se doar când Mitch îşi intensifică strânsoarea asupra lui Amy, împiedicând-o să respire.
Amy se agăţă disperată cu unghiile de braţul însângerat al lui Mitch.
- Opreşte-te! ţipă Chloe. O strangulezi! Opreşte-te!
Mitch aruncă o privire spre uşa de la intrare, dar
Sawyer o bloca.
- Dă-i drumul, îi spuse Sawyer. Şi am să te las în pace să pleci.
Spuse minciuna netulburat, fără a clipi.
- Bine.
Mitch o împinse brutal pe Amy spre Sawyer, dar înainte să apuce să o ia la fugă, Chloe se răsuci fulgerător pe călcâie şi execută impresionant o lovitură de picior cu rotaţie direct în bijuteriile de familie ale lui Mitch.
Mitch lăsă să-i scape un urlet teribil, dar nu se prăbuşi. Se întinse spre Chloe, dar Sawyer deja se aruncase in faţă. Sări peste masa dintre ei, izbindu-l pe Mitch în mijlocul spatelui. Căzură amândoi în centrul mesei lui

Chloe. Masa de pal melaminat pârâi şi se rupse sub ei, făcându-i să aterizeze dureros pe podea.

Sawyer trase mâinile lui Mitch la spate şi îi puse cătuşele exact în clipa în care se deschise uşa de la intrare.

Toată lumea lungi gâturile pentru a vedea ce urma să se petreacă.

Matt Bowers intră. Deşi era îmbrăcat în uniforma de pădurar şi era în mod evident înarmat, arăta moale şi relaxat, sorbind dintr-o cafea Starbucks. îşi plimbă privirea pătrunzătoare prin întreaga încăpere, nescăpân- du-i nimic.

- Of, îi spuse el lui Sawyer, luând încet o înghiţitură de cafea. Tu te alegi cu toată distracţia.

Chloe, Maddie şi Tara îi ajutară pe Amy şi Jan să strângă mizeria din local. Chloe o făcu străduindu-se să ciulească urechea şi la ceea ce se petrecea afară, unde îl târâse Sawyer pe Mitch.

Parcarea era ticsită de poliţişti. Chloe îl vedea pe Sawyer din profil, arătând deosebit de periculos în uniformă şi înarmat până în dinţi, cu faţa ascunsă în spatele obişnuitei măşti de calm impasibil, conducându-l pe Mitch spre o ambulanţă. Era ciudat cum un singur bărbat putea stârni atât de multe emoţii în sufletul ei. Pofte carnale? O, da, de cele mai multe ori. Impulsul de a-i da una după ceafă? Da, şi acela se făcea simţit frecvent. Afecţiune? Ar fi spus nu. El nu avea nevoie de afecţiunea ei, toată lumea îl admira şi iubea pe Sawyer, care era cel mai stăpân pe sine, încrezător în forţele proprii şi capabil bărbat din câţi cunoscuse vreodată.

Dar se simţea acum inundată de ceva ce aducea suspect de mult a afecţiune, ceea ce o făcu să clatine din cap, minunându-se de ea însăşi.

Todd, Jamie şi celălalt amic al lor erau tot acolo, aşe-zaţi pe bordură, răspunzând la întrebări. înăuntrul localului lucrurile aproape reveniseră la normal, dar Chloe nu credea că avea să uite prea curând felul în care arătase Sawyer când îl înfruntase pe Mitch. Şeriful ei stoic fusese calm şi stăpân pe situaţie, cu trupul relaxat, dar pregătit pentru orice.

Dispus să îşi pună viaţa în joc.

Acea disponibilitate fusese ceea ce o făcuse pe Chloe să înţeleagă cu adevărat realităţile profesiei lui. Sawyer nu căuta în joacă situaţii palpitante, aşa cum făcea ea când se ducea la căţărări sau să zboare cu deltaplanul. Munca lui era reală. Şi potenţial fatală.

Existase acel scurt moment oribil când braţul lui Mitch se strânsese mai tare peste gâtul lui Amy, iar fata scosese un mic chelălăit involuntar care arăta că rămăsese complet fără aer. Teroare pură. Chloe înţelegea mai bine decât oricine ce însemna acea teroare şi nu se simţise în viaţa ei mai neputincioasă, prin urmare intervenise. Pur şi simplu îi fusese prea teamă că ajutorul lui Sawyer avea să vină prea târziu.

Amy veni lângă ea la fereastră.

-Ar trebui să mergi acasă, îi spuse Chloe cu blândeţe.

Evident mai rezistentă decât părea, Amy clătină din cap.

- Prefer să rămân aici şi să fiu ocupată. în plus, po-liţia a zis că peste câteva minute va trebui să răspund şi eu unor întrebări pentru raportul lor. Voiam să îţi mulţumesc pentru ajutor. Clienţii vin gârlă acum. Probabil că Luciile a publicat deja întreaga tărăşenie pe Facebook.

Din bucătărie se auzi clopoţelul bucătarului, iar Amy îi oferi lui Chloe un zâmbet încordat şi se îndepărtă.

Chloe rămase la fereastră. Fără a ridica privirea, ştiu când surorile ei se apropiară şi se opriră de o parte şi de cealaltă a ei. Cu un an jumătate în urmă, fuseseră doar trei străine. Acum le ghicea prezenţa fără a le vedea câtuşi de puţin, la fel cum ştia că Tara se încrunta preocupată, iar Maddie aştepta momentul potrivit pentru a o prinde într-o îmbrăţişare strânsă. Acesta era stilul lui Maddie, bazat pe îmbrăţişări şi săruturi. împărţea iubire cu generozitate în dreapta şi în stânga.

Chloe înţelegea că ele trei erau foarte diferite, că fi-ecare avea propriul mod de a-şi exprima sentimentele, dar ea personal prefera să facă, nu să spună. îşi arăta emoţiile prin acţiuni şi considera că o făcuse în repetate rânduri faţă de surorile ei prin faptul că îşi stabilise

rădăcini aici. în mod cert nu o făcuse pentru ea însăşi. Cel puţin nu iniţial.

- A fost cât pe-aici, murmură ea.

-Ţi s-a întâmplat cam des în ultimele zile, spuse Tara.

- Sunt bine.

-Tu întotdeauna spui asta.

- E adevărat.

Tara dădu din cap.

- Eşti puternică, consimţi Tara. Dar noi tot ne fa-cem griji.

- Nu e cazul.

Rămaseră toate trei în faţa ferestrei, uitându-se la Sawyer, deşi Chloe era probabil singura ale cărei părţi veseîe tresăreau la vederea felului în care se aşeza uniforma pe trupul lui masiv.

- Să mergem acasă, spuse Maddie după câteva minute, petrecându-şi câte un braţ după fiecare dintre surori.

Tara dădu din cap.

-Ne vedem acolo, spuse Chloe.

- în regulă. Maddie le strânse pe amândouă, apoi o sărută pe Chloe pe obraz. Te iubesc.

-Şi eu, spuse Chloe, şi deşi nu îşi luă ochii de la Sawyer, tot simţi când Maddie îşi dădu ochii peste cap spre Tara.
Tara nu o îmbrăţişă pe Chloe, aşteptând în schimb până când Chloe o privi.
- Şi pe mine mă iubeşti, aşa-i?
- Sigur, răspunse Chloe.
Adică nu era de la sine înţeles?
- într-o bună zi, bombăni Tara, ai să mi-o spui şi mie, iar eu voi fi prea bătrână să te aud.
- Şi acum eşti prea bătrână.
Tara oftă.
- Ne vedem la pensiune.
-Aha.
Chloe urmări ce se petrecea în ambulanţă. Braţul lui Mitch tocmai era bandajat sub privirea atentă a lui Sawyer. Când Mitch se foi, dând să fugă, Sawyer îşi puse o mână pe umărul lui.

Avea mâini mari. Capabile să imobilizeze suspecţi. La fel de capabile să o ducă direct la extaz. Şi el era tot genul care prefera faptele în locul vorbelor, ceea ce ei îi plăcea.
- Hei, îi strigă Amy lui Chloe când trecu pe lângă ea, cu braţele subţiri, dar tonifiate tremurând sub greutatea tăvii încărcate din plin. Nu saliva pe geam!
Sawyer se duse singur la Urgenţe. Se tăiase în palmă si avea o despicătură şi deasupra ochiului stâng. Regu-lile îi impuneau să facă un vaccin anti-hepatită şi să se prezinte la un control de fiecare dată când se ajungea la vărsare de sânge.
Totul dură mai puţin de o oră. Nu fu nevoie de copci, doar un nou vraf de bârţogării. Tocmai ieşea de la unitatea de primiri urgenţe când văzu un scuter Vespa oprind în parcare. O privi pe Chloe parcând ilegal şi pornind spre intrare, oprindu-se când îl văzu stând sub copertina clădirii.
- Hei, spuse el. Ce cauţi...
Fu profund surprins şi uluit când ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl strânse cu forţă.
Când Chloe intervenise în conflictul din local, mintea lui fusese sfâşiată între teamă şi furie, ambele la fel de puternice. Acum că teama pentru siguranţa ei se risipise, avea mai mult loc rămas pentru mânie.
- Am auzit că ai fost rănit, spuse ea.
-Suntbine. Chloe...

Ea ridică o mână şi atinse bandajul de deasupra sprâncenei lui.
El o prinse de încheietură.
-Trebuie să discutăm.
- De acord, m-am băgat peste tine, deşi nu ar fi tre-buit să o fac.
- Pe toţi dracii, normal că nu ar fi trebuit să o faci.
Ea ridică ochii spre el cu o privire aprigă.
-Mitch o rănea. Iar eu eram mai aproape. Privirea i se opri asupra bandajului de lângă sprânceana lui. îmi pare rău că ai fost rănit.
- Nu e nimic. Tu eşti cea care ar fi putut să fie rănită.

- Aveai pistol.
El căscă gura la ea.
-Localul era plin ochi. Nu puteam să scot pistolul. Există reguli, protocoale...
- O rănea pe Amy!
Se uită la tăietura lui şi se încruntă.
-Sunt bine.
Nici că ar fi putut găsi un exemplu mai grăitor al di-ferenţelor esenţiale dintre ei. Nu mai fusese niciodată obligat efectiv să aleagă între munca lui şi o femeie şi nici nu voia să fie. închise ochii şi descoperi că mânia lui nu avea cum să reziste în faţa senzaţiei de a o ţine în braţe, la căldură şi adăpost.
-Mi-a fost teamă, murmură ea.
- Eşti în siguranţă acum.
-Nu pentru mine! Pentru tine. Inspiră adânc. Dar asta e munca ta. înţeleg, pentru că munca ta e o parte din tine. Nimeni nu înţelege asta mai bine decât mine.
Sawyer îşi pierduse ultima iubită din cauza muncii lui. Şi pe cea de dinaintea ei, acum că se gândea mai bine. Ajunsese la concluzia că nici o femeie nu avea să-l poată înţelege, dar uitase.
Chloe nu era o femeie oarecare.
- Mă gândesc că durează o vreme până înveţi să gestionezi teama, spuse ea.
Sawyer simţi un zâmbet ironic înflorindu-i pe buze.
-Vrei o lecţie despre cum să te descurci atunci când cineva din viaţa ta îţi dă motive de îngrijorare?
Ea se uită fix la el. Apoi zâmbi.
- îţi faci des griji pentru mine?
- Non-stop.

Zâmbetul ei deveni mai cald.
-Am putea înfiinţa un club.
Descoperi bandajul din palma lui şi, luându-i mâna într-a ei, i-o întoarse pentru a o inspecta.
- E doar o zgârietură, spuse el.
Chloe dădu din cap, apoi sărută pielea imediat de deasupra bandajului. Sawyer ştiuse că îi plăcea să îl aţâţe. Şi că îi plăcea şi să-l scoată din minţi. Şi că era atrasă sexual de el.
îndrăgostită nebuneşte
15 7
Toate acestea erau reciproce.
Dar acum... acum simţea ceva mai mult. Avea impresia că era un nivel de afecţiune a cărui existenţă nu o bănuise până atunci.
Pentru nici unul dintre ei.
După scurta vizită la Urgenţe, Sawyer se întoarse la secţie pentru a termina cu hârţogăriile înainte de a-şi târî într-un sfârşit picioarele obosite până acasă.
Deşi probabil că era o exagerare să considere casa pe care o cumpărase la începutul acelui an ca fiind efectiv acasă. La drept vorbind nici nu prea era sigur de ce făcuse acea achiziţie, în afară de faptul că Jax îl sâcâise ani la rând să-şi cumpere locuinţă în loc să stea în chirie.
Lui Sawyer îi plăcuse să locuiască în chirie, îi plăcuse să nu fie nevoit să îşi asume responsabilităţi. Dar acum că îşi semnase numele la sfârşitul unui contract de credit ipotecar, începuse să se obişnuiască. In plus era nevoit să admită că faptul de a fi proprietar peste o casă îi dădea un aer de stabilitate neaşteptată, chiar respectabilitate. II îndepărta şi mai mult de derbedeul fără minte în care fusese cât pe ce să se transforme. Ca Mitch. Ca Todd. Ca golanul pe care şi-l imaginase cu atâta convingere tatăl lui şi pe care se aşteptase să îl vadă putrezind în închisoare pe undeva.
Dar Sawyer nu o făcuse. îşi schimbase singur soarta. Şi cumpărase o nenorocită de casă pentru a o demonstra.
Clădirea avea nevoie de reparaţii. O grămadă de re-paraţii, la drept vorbind. Era o casă mai veche, ridicată in anii ’70. Schema cromatică era inspirată din primele sezoane ale serialului The Partridge Family. Cu o lună în urmă cumpărase vopsea pentru camera de zi, pentru sufragerie şi pentru bucătărie, iar aceasta se afla în garaj încă de atunci. în garajul lui.
Dumnezeule. Cel puţin nu avea gard din şipci albe şi nu se încadra în statistica de doi virgulă patru copii.
Prima dată când îi pomenise tatălui său că achiziţionase acea casă, bătrânul se încruntase.

- Ai de gând să o întreţii?

Nu, tocmai cheltuise 250 000 de dolari pentru a o lăsa să putrezească.
Strâmbându-se, Sawyer ignoră pereţii încă zugrăviţi în verde mazăre şi se duse direct în bucătărie. In frigider se găsea bere, un galon de lapte dubios, ceva ce posibil să fi fost la un moment dat brân-ză şi resturi din... ceva.
Cu stomacul chiorăind, îşi luă o bere, îşi scoase tele-fonul şi sună la Eat Me, surprins când îi răspunse Amy, pe tonul ei obişnuit vesel şi vioi.
- Amy, sunt Sawyer, spuse el. Ar fi trebuit să te duci acasă după ce s-a întâmplat în seara asta.
-Glumeşti? Cu povestea despre cum am scăpat ca prin urechile acului fac acum bani serioşi din bacşişuri. Ai nevoie de ceva la cină la ora asta târzie, şerifule?
- Da. Ai pe cineva la livrări în seara asta?
- Pentru tine, da. Lasă-mă să ghicesc - un hamburger cu brânză albastră, cu brânză din belşug, garnitură de cartofi pai şi o salată consistentă, dar fără roşii, pentru că roşiile sunt o legumă şi, în ciuda faptului că eşti ditamai matahala de bărbat de un metru nouăzeci, mănânci ca un băieţel.
- Hei, spuse el. Salata tot din legume e.
- Salata verde e mai mult apă. Nu se pune.
- Bun, atunci renunţă la salată, spuse Sawyer. Şi să fie doi hamburgeri, cu porţie dublă de cartofi.
Până aşteptă să îi sosească mâncarea se duse în garaj şi studie găleţile de vopsea.
-Nenorocitelor, le spuse, dar luă una şi o duse în camera de zi. Sunteţi gata? întrebă el, adresându-se pereţilor.
Aceştia nu avură nimic de spus.
îşi deschisese o a doua bere şi apucase să traseze cu trafaletul două dungi „ecru“ simple şi curate când se auzi soneria. în timp ce deschise, băgă mâna în buzunar după bani pentru a-l plăti pe puştiul care făcuse livrarea.
însă nu era nicidecum un puşti de la livrări.
Era Chloe, purtând o fustă scurtă de blugi, cu accent pe scurtă, şi un pulover negru de angora care îi cădea de pe un umăr, dezvăluind breteaua neagră şi îngustă

a ceva de mătase. Şi pe toţi dracii din iad, arăta teribil de ispititor.
- Salut, spuse ea.

De la micul lor interludiu de la duş, interacţiunile lor oscilaseră între stinghereală şi animozitatea încăr-cată de atracţie fizică obişnuită între ei. în momentul acela plutea în aer câte ceva din amândouă. Sawyer îşi drese vocea.
-Salut.
- Când am fost mai devreme la spital, am uitat să-ţi mulţumesc că mi-ai recuperat scuterul.
- Şi eu îţi mulţumesc că nu mi-ai murit în braţe la duş.
Ea pufni în râs.
- Te bucuri doar pentru că nu ai fost nevoit să îi ex-plici asta Tarei.
Sawyer îşi simţi sprâncenele împreunându-se într-o expresie încruntată şi stomacul încleştându-i-se.
- Glumesc. îi aruncă un zâmbet scurt. Va trebui să nu te mai iei chiar atât de în serios, şerifule, altfel viaţa ta o să fie nasoală rău. Arătând ca o întruchipare a păcatului, ridică două pungi mari cu mâncare. M-am întors la local să iau ceva de mâncare la pachet pentru Maddie şi Tara şi am găsit-o pe Amy împachetând co-manda ta. A trimis pe altcineva să facă livrarea la pensiune, iar pe mine m-a trimis aici, cu mâncare cât pentru doi bărbaţi normali. Sau pentru un şerif lihnit de foame.
încercă să intre, dar el o împiedică să îi treacă pragul.
- Ai inhalatorul? o întrebă.
- E în buzunar, şerifule. Domnule. Adăugă un salut milităresc. Acum pot să intru?
Era o idee foarte proastă, desigur, dar forţă pur şi simplu trecerea pe lângă el, fundul ei mic şi apetisant legănându-se seducător sub fustă când traversă camera de zi aproape goală şi ajunse în sufragerie.
Aruncă o privire la cele câteva dungi pe care le trasase i'U trafaletul.
- Facem progrese, ei?
-Am fost ocupat.
Şi ea fusese ocupată, ştia. Absolut întreaga populaţie din Lucky Harbor ţinuse morţiş să îl ţină la curent

cu fiecare mişcare a lui Chloe. Se ocupase de Lance, lucrase la diverse centre spa din hoteluri din întregul stat, ţinuse cursuri de yoga pentru vârstnici în studioul lui Matt pentru Luciile şi prietenele ei şi plănuise o renovare a terasei închise a pensiunii pentru a o transforma în centru spa. Iar dacă între timp încălcase vreo proprietate, intrase undeva prin efracţie sau făcuse orice altceva ilegal, la urechile lui nu ajunsese nimic. Sau poate că stătuse cuminte. Fără îndoială încă avea acel spirit nesupus şi liber de

care se simţea atât de inexplicabil atras. Dar se schimbase în ultimele câteva luni. Nu neapărat se liniştise - în nici un caz şi sub nici o formă, dar făcuse altceva, ceva mai bun.
Găsise un loc în care se simţea acasă.
Se întrebă dacă Chloe era deja conştientă de acest lucru. Era mai bine să nu întrebe. Era mai bine să nu o ţină aici nici o secundă mai mult decât era necesar, : pentru că în mod clar nu erau capabili de autocontrol când se aflau împreună.
Sau poate că problema era doar la el. El nu mai era capabil de autocontrol, nu când era nevoit să îşi afunde mâinile adânc în buzunare pentru a nu le pune pe ea. li I venea greu să îşi amintească de ce ar fi fost o idee proas- j tă să fie împreună.
„Pentru că e exact opusul genului tău." Era nebună, imprevizibilă, spontană...
în regulă, toate acestea erau doar o grămadă de minciuni sfruntate. Chloe avea cumva acces la acea parte din el pe care o ţinea ferm sub cheie. Şi atât. Acesta era motivul pentru care era o idee proastă. Nu avea să fie niciodată bărbatul pe care şi-l dorea sau de care avea nevoie Chloe, unul capabil să îşi ia zborul de pe munte intr-un deltaplan doar de dragul adrenalinei. Unul capabil să îşi deschidă sufletul şi să îşi pună pe tavă toate emoţiile cât ai clipi. Sau să se târască pe sub un gard pe o proprietate privată pentru a salva câţiva câini.
Nu era genul acela de bărbat. Se angajase să fie sclavul datoriei şi al disciplinei. Munca îl consuma cu totul şi pur şi simplu aceasta era situaţia.
Prin urmare rămase
îndrăgostită nebuneşte
161
în pragul camerei de zi, aşteptând ca Chloe să pună jos mâncarea şi să plece.
In schimb ea se întoarse spre el cu acel zâmbet vag care era dezarmant de contagios.
- S-ar putea să nu ştii asta despre mine, spuse ea. Dar mă descurc excelent cu o pensulă de zugrav.
O, Dumnezeule. Era pierdut.
capitolul 15
Nu goni niciodată mai tare decât poate zbura îngerul tău păzitor.
Chloe Traeger
Sawyer clătină din cap spre Chloe.
- Nu am de gând să-ţi cer să mă ajuţi la zugrăvit.
- Nu-mi cere. Mă ofer eu.

Aruncă din nou o privire, mai prelungă de data aceasta, prin camera lui de zi aproape goală, sufrageria aproape goală, bucătăria la fel de golaşă. Sawyer îşi dădu seama ce vedea Chloe. Vedea exact ceea ce îşi spusese şi el... era o casă. Nu era acasă.
-Trebuie să pleci înainte ca vaporii de vopsea să îţi agraveze astmul.
Ea se mulţumi să meargă să deschidă ferestrele şi să pornească cele două ventilatoare din tavan.
-Ajunge? întrebă el.
- Deocamdată. Avem ventilaţie bună din toate direcţiile.
Luă din nou pachetele de mâncare, se duse în mijlo-cul camerei de zi şi se lăsă în genunchi.
- Ce faci? întrebă el, răguşeala din voce trădându-1, fâcând-o pe Chloe să ridice privirea spre el, dar nepu- tând să se abţină, căci gestul ei tocmai îi amintise când făcuse acelaşi lucru şi sub duşul lui.
- îţi pregătesc un picnic. Se apleca să scoată mâncarea din pungi. Haide.

El nu se clinti, fascinat de felul în care i se ridicase fusta pe partea din spate a coapselor.
- Dacă nu vii să stai jos, îi spuse ea fără a-l privi, am să mănânc toate astea singură. Şi, crede-mă, sunt perfect capabilă. Sunt lihnită.
Sawyer se aşeză. Chloe îi întinse o farfurie încărcată cu doi hamburgeri şi porţie dublă de cartofi pai, apoi scoase o sticlă mare de vin din străfundurile genţii ei uriaşe.
- Artileria grea, spuse el.
- Nu, aia ar fi fost o sticlă de votcă. Dar voiam să te fac să te relaxezi, nu să te fac să nu mai fi bun de nimic. Deşi eşti atât de al naibii de stoic tot timpul încât mi-e greu să-mi dau seama dacă ai nevoie să te relaxezi. Nimic nu pare să-ţi tulbure calmul.
El râse mohorât.
- Crezi că nimic nu-mi tulbură calmul?
Ea îi oferi un zâmbet vag şi misterios.
- Ei bine, în afară de mine când sunt goală. Atunci clar ţi-ai cam pierdut calmul.
Sawyer clătină din cap.
-Nu? întrebă ea.
- Ba da. „Şi încă cum.“ Dar nu e singura chestie care mă afectează.
- Ce ar mai fi, atunci?
-Să te vă sufocându-te, spuse el. Aia m-a scos din minţi în ultimul hal.

Zâmbetul ei păli.
- Ştiu. Mi s-a spus că e al naibii de neplăcut să priveşti aşa ceva. îmi pare rău.
-Să nu-ţi pară. Clătină din cap. Doamne. Nu-ţi cere scuze pentru asta. Făcu o pauză. Te-ai împăcat cu suro-rile tale?
- Oh. Da. Chloe ridică din umeri. în mare măsură, oricum. A fost vina mea. Mi-am petrecut atâţia ani du-când o viaţă fără restricţii, iar acum mă enervez când nimeni nu vrea să se bazeze pe mine. Clătină din cap. Fac eforturi în sensul ăsta, dar problema e că oamenii tind să vadă în tine persoana pe care au descoperit-o în cel mai negru moment al tău, ştii ce zic?

Da. Ştia. Exact.
-Nu prea am ce să fac în privinţa asta, continuă ea, ridicând filosofic din umeri. Doar să mă străduiesc să le demonstrez în continuare, sper eu, că se înşală.
Prinse sticla de vin între coapse pentru a o ţine ne- mişcată şi se apucă să o deschidă cu tirbuşonul pe care îl scosese tot din adâncurile misterioase ale genţii ei. Când se apleca peste sticlă, fusta i se ridică şi mai mult, lăsându-l să întrezărească pentru o clipă pe dedesubt ceva ce - da - era în mod cert o bucată de mătase nea-gră. Tirbuşonul alunecă şi, cu un scurt pufnet de iritare, Chloe îşi mută degetele pe gâtul sticlei pentru a o repu-ne în poziţie.
- Dacă mai faci mult asta, spuse el ca vrăjit, dopul o să sară din proprie voinţă.
Ea râse şi îi întinse şi sticla şi tirbuşonul lui Sawyer. El scoase dopul, iar ea luă sticla înapoi, umplându-i un pahar.
Sawyer nu era mare consumator de alcool, sau nu mai era, şi băuse deja două beri, dar Chloe îl privea cu un zâmbet blând. Şi mai era şi puloverul acela care în continuare îi aluneca de pe umărul alb. Plus că mi-rosea fantastic, purta lenjerie de mătase neagră, iar el se trezi brusc în pană acută de raţiune.
Mâncară şi băură cufundaţi într-o tăcere confortabi-lă. După o vreme Chloe coborî privirea spre farfuria lui goală şi zâmbi.
- Eşti mai bine? îl întrebă.
Devorase totul, până la ultima firimitură. In sfârşit sătul şi simţindu-se clar mai bine, dădu din cap.
- Mulţumesc.

-	O, nu e meritul meu. Ii turnă în pahar ce mai rămăsese din vin. E datorită mâncării. Şi alcoolului.
Sawyer era destul de sigur că meritul era al ei, dar nu spuse nimic, clătinând din cap când ea scoase o a doua sticlă din geantă.
-	Ce altceva mai ai în valiza aia? întrebă el.
-Totul.
-Ai şi ceva valoros? Cum ar fi, de exemplu, un zugrav?
-	Eu sunt noul tău zugrav.

I

Se întinse după tirbuşon pentru a deschide şi cea de-a doua sticlă.
El o opri.
-	încerci să mă îmbeţi?
Ea îşi înclină capul într-o parte şi îl studie.
-	E posibil? îl întrebă ea, părând intrigată.
r Nu.
însă când Chloe se aplecă în faţă, puloverul i se întredeschise, iar Sawyer descoperi că breteaua neagră şi subţire făcea parte dintr-un sutien negru şi subţire. Sim- ţindu-şi brusc gura uscată, dădu pe gât vinul rămas în pahar, deloc surprins de uşoara ameţeală ce îl încerca.
-Chiar pot să zugrăvesc, să ştii, spuse Chloe. Dacă ţinem ferestrele deschise şi port o mască.
-	In nici un caz.
-	în nici un caz? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Nu ai să vii tu să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac, Sawyer.
El oftă şi îşi trecu o mână peste faţă. Era doar vina lui, pentru că încercase să îi poruncească în loc să o roage frumos. Căută una dintre măştile de hârtie pe care le primise de la magazin când cumpărase vopseaua.
Aceasta îi acoperi gura şi nasul şi, după ce şi-o aşeză pe faţă, îl privi.
-	Ştiu că eşti doar atent la nevoile mele şi nu încerci să fii un măgar despotic, spuse ea binevoitoare de dincolo de masca de hârtie.
-	Ştii? spuse el, amuzat fără să vrea.
Arăta adorabilă.
Şi sexy.
-	Da. Dar sunt femeie în toată firea.
Şi tocmai aici era problema.
Miji ochii, iar el îşi dădu seama că zâmbea, şi începură amândoi să zugrăvească.
-	Cum se simte tatăl tău? îl întrebă ea.

El o privi întinzându-se cât de sus putea cu trafaletul.
- E ţâfnos ca naiba, spuse el, cu privirea aţintită asupra picioarelor ei dezgolite.
- Din câte am auzit, asta se întâmplă când înaintezi în vârstă.
Sawyer nu putu să nu râdă.

- înseamnă că el a fost dintotdeauna bătrân.
- Ai şi tu momentele tale, să ştii.
Cuvintele ei îl puseră pe gânduri.
-Vrei să spui că sunt ca el?
-Vreau să spun că uneori moştenirea genetică e o chestie enervantă.
încă zugrăvea, fără a-i acorda lui Sawyer o atenţie deosebită, permiţându-i să o privească după pofta ini-mii. Se întrebă dacă se referea la Phoebe şi viaţa de hoinară pe care fusese forţată să o ducă sau dacă îl învinovăţea pe tatăl pe care nu îl cunoscuse vreodată pentru faptul că nu rămăsese alături de ele.
Chloe înmuie trafaletul în tăviţa cu vopsea cu un aer foarte concentrat.
-Uneori mă întreb ce am moştenit de la tatăl meu. Dacă era... dificil. Ştii tu, aşa ca mine.
Lui Sawyer îi plăcuse Phoebe, îi plăcuse sincer, dar uneori şi-ar fi dorit să fie din nou în viaţă doar pentru a putea să o stranguleze. Cum fusese în stare să nu-i spună lui Chloe absolut nimic despre tatăl ei, să nu îi ofere nimic din jumătate din propria ei moştenire - nici informaţii, nici amintiri, nimic?
Sawyer nu îi pusese tatălui său prea multe întrebări despre propria lui mamă. îl rănise faptul că îl abando-nase şi, pentru al naibii de mult timp, fusese absolut convins că el fusese motivul. însă acolo fusese altceva. Tatăl lui Chloe fusese absent de la bun început.
-Nu eşti dificilă, spuse el cu toată sinceritatea, dar când ea pufni în râs, Sawyer nu se putu abţine să nu zâmbească. în regulă, poate că eşti puţin dificilă, dar mie îmi place.
- Ba nu-ţi place. Nimănui nu îi plac oamenii dificili. Şi tocmai de asta sunt atât de greu de tolerat.
Sawyer avu nevoie de o clipă până să poată să răspundă, pentru că brusc îşi simţi gâtul usturându-l ca şi cum ar fi fost în flăcări.
- Dacă eu nu am dreptul să îţi spun ce să faci, nici tu nu ai dreptul să îmi spui ce simt, spuse el, şi îi privi ochii increţindu-se la colţuri când zâmbi la auzul propriilor cuvinte, folosite acum împotriva ei.

Apoi se scărpină pe nas şi lăsă o ciungă de vopsea acolo şi o alta chiar sub ochiul stâng. Cufundându-se într-o tăcere care nu-i stătea în fire, se întoarse din nou spre peretele ei.
Zugrăviră fără un cuvânt timp de cinci minute mari şi late.
- Crezi că i-ar plăcea ce s-a ales de mine? întrebă ea adresându-se peretelui pe un ton nepăsător. Prea nepă-sător. Ştii tu, la tatăl meu mă refer. Doamne, îl ucidea.
- Cred că ar fi mândru de tine, de firea şi spiritul tău generoase, de felul în care îţi trăieşti viaţa. De tot.
Ea îi aruncă o privire.
- Inclusiv felul în care mă bag în tot soiul de situaţii fără a mă gândi la consecinţe?
- Ar fi mândru, repetă Sawyer ferm.
Chloe îl fixă cu privirea, apoi dădu din cap.
- Mulţumesc. II îmbrânci cu şoldul când se aplecară amândoi deodată spre tăviţa cu vopsea. Şi pun pariu că şi tatăl tău e mândru de tine.
Fu rândul lui Sawyer să pufnească în râs.
- în adâncul sufletului, spuse Chloe, părând convinsă.
Poate undeva foarte, foarte în adâncul sufletului, dar
Sawyer se cam îndoia.
- Cel puţin e prezent în viaţa ta, spuse Chloe încet. Şi te vizitează. Ridică din umeri. Şi ce dacă e un ţâfnos bătrân? Viaţa e scurtă, Sawyer. Uneori trebuie să accepţi ceea ce ţi se oferă şi să faci să fie bine.
Rostind aceste cuvinte deosebit de profunde, Chloe se aplecă să îşi încarce din nou trafaletul cu vopsea, îşi trase masca la loc şi îl lăsă din nou să îi întrezărească pentru o clipă slipul negru, distrăgându-i atenţia.
La un moment dat lăsă jos trafaletul şi se duse să aducă cea de-a doua sticlă de vin. Sawyer se îndoia că alcoolul îi făcea bine la astm, dar al naibii să fie dacă avea să pomenească acest lucru. Mai degrabă ar fi fost dispus să bea singur toată sticla decât să i-o spună.
-înainte să o deschizi, este bere în frigider. Eu o să-mi iau una din aia în loc de vin.

Chloe îl studie, un zâmbet vag şi poznaş stând să-i înflorească pe buze. Văzuse dincolo de scuzele lui? Imposibil de spus cu ea. Insă puse jos sticla, lăsând-o nedeschisă.
-Oricum nu prea ţin nici eu la băutură. Eventual împart o bere cu tine.
- Sigur.

Scoase una din frigider şi o lăsă pe ea să ia prima duş- că. Chloe io dădu înapoi, iar el sorbi cu sete, privindo în timp ce îi inspectă bucătăria goală. Nu glumise când spusese că nu ţinea la băutură. Brusc nu mai părea deloc sigură pe picioarele ei după două pahare jumătate de vin. Pe de altă parte, nici el nu era foarte sigur după cele două beri pe care le băuse înainte să ajungă Chloe acolo, plus mai mult de jumătate din sticla de vin.
Se întoarseră în sufragerie pentru a-şi admira opera.
-Ah, spuse ea şi îşi frecă dunga de vopsea de pe obraz.
-Ce-i?
O privi clătinând din cap ca şi cum ar fi purtat în gând o conversaţie cu ea însăşi. Apoi râse.
Sawyer râse şi el. Pentru că doi pereţi erau uniform zugrăviţi, fini şi în regulă.
Ai lui.
Ceilalţi doi pereţi, ai lui Chloe, fuseseră zugrăviţi cu mişcări haotice, neuniforme, fără absolut nici o logică.
- Pereţii tăi arată... bizar, spuse el diplomatic.
- De vină e casa ta. Casa ta e strâmbă, spuse ea, arătând spre pereţi în timp ce îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă.
Era stropită din cap până în picioare cu vopsea, şi transpirată, şi a dracului de sexy.
Sawyer îi zâmbi.
- Tu eşti strâmbă, spuse el, iar Chloe izbucni în râs, pră- buşindu-se pe podea într-un acces de veselie nestăpânită.
- Probabil nu ar trebui să zugrăvim în halul în care eşti, reuşi ea să spună în cele din urmă, ştergându-se la ochi.
- Tu eşti într-un hal şi mai fără de hal decât mine.
- Cine zice?

- Sunt poliţist. Sunt familiarizat cu treburile astea. Şi mai ştiu ceva. Lăsăm zugrăvitul acum.
-Da?
îşi auzi răsuflarea poticnindu-se, iar când coborî cu privirea pe toată lungimea trupului ei, îl auzi şi pe el.
- Te tentează altceva, şerifule?
-Da.
Chloe îl fixă cu privirea preţ de o clipă prelungă, apoi se întinse spre berea lui. El o trase cât să nu mai poată să o ajungă, şi-o duse la buze şi, dându-şi capul pe spate, o termină din două înghiţituri zdravene.

- Eşti beat? şopti ea.
- Mai chercbelit decât mi-ar plăcea, îi răspunse el tot în şoaptă. Tu?
- Nu ştiu. Mişcându-se foarte atent, îşi întinse braţele în lateral. Fă-mi un test anti-ebrietate, domnule poliţist Bunâciune.
El rânji.
- Bunăciune?
-Da, dar ssst, nu te amăgi singur că aşa te consider. O să ţi se urce la cap. Ce trebuie să fac pentru a trece testul?
- Să păşeşti pe o linie dreaptă.
Adoptând un pas de manechin pe podiumul unei prezentări de modă, Chloe porni spre el şi se împiedică în propriile picioare.
- Ups, spuse ea, când el o prinse în braţe.
Ochii îi erau sticloşi, iar buzele întredeschise. Tran-spirată de la efort şi caldă în mâinile lui, era în acelaşi timp un coşmar şi un vis.
Mâinile ei coborâră imediat pe fundul lui şi al naibii să fie dacă nu-l pipăi zdravăn.
-Scuze, murmură ea şi îl strânse. Cred că am picat testul. Ar trebui să-mi pui cătuşele acum.
Lui Sawyer i-ar fi plăcut să o facă. I-ar fi plăcut să o lege în cătuşe de patul lui şi să se îngroape adânc în ea.
-Chloe...
- Hopa. Te-am speriat, şerifule Bunăciune? Pentru că pot să tac acum. De fapt, eu...
El îşi puse un deget pe buzele ei, iar ea zâmbi.

-Vorbesc mult când sunt beată, recunoscu ea, buzele ei mângâindu'l pe buricul degetului când rosti cuvintele.
- Doar când eşti beată?
- Hei, doar încerc să mă dumiresc ce-i cu tine, atâta tot.
- Ce nu ţi-e clar? o întrebă el.
- Ei bine, uneori eşti ca... lupul cel mare şi rău.
- Lupul cel mare şi rău.
- Da. Dar apoi te duci la Home Depot ca să salvezi o doamnă în vârstă de ameninţarea alarmei ei de incendiu, şi recuperezi o domniţă prostuţă din izvoarele de nămol, şi prinzi de unul singur un tâlhar care a jefuit magazinul de cartier.
- Şi mai şi zugrăvesc case.
-Vezi? Eşti multitalentat.

Avu nevoie de trei încercări până să reuşească să rostească acel cuvânt.
El râse şi o puse înapoi pe picioare.
- In regulă, e timpul să-ţi fac nişte cafea. Am o cafeti- eră pe undeva...
Fusese un cadou de casă nouă de la Tara, la drept vorbind. Nu o folosise niciodată, preferând să treacă pe la pensiune pentru a-şi lua cafeaua. Nu stătuse niciodată să reflecteze prea atent la motivele care îl împingeau să o facă şi nu se opri nici acum să se întrebe.
- Nu, nu încă, spuse Chloe, opunându-se. îmi place să fiu uşor chercheîită. Aşa nu mai visez urât.
întorcându-i spatele, strânse sticla de vin şi sticlele de bere goale.
- Despre ce sunt visele tale urâte?
- Hmm?
Sawyer o opri, luându-i sticlele din braţe şi ducându-le la pubela de reciclare. Apoi îi prinse mâinile intr-ale lui.
-Visele.
- Oh, spuse Chloe, aruncând o privire spre pereţii pe care îi zugrăviseră. Sunt prosteşti, la drept vorbind. Nu sunt coşmaruri, sau chestii înspăimântătoare sau ceva de genul acesta. Sunt mai mult enervante.
Se desprinse din mâinile lui şi, lăsându-se pe vine lângă o găleată de vopsea, îşi aţinti privirea în ceea ce mai rămăsese din ea.

El se ghemui lângă ea.
- Spune-mi.
-Ei bine, nu încep întotdeauna la fel. Ridică din umeri, iar puloverul îi alunecă din nou de pe un umăr. Uneori alerg şi obosesc foarte tare. Sau sunt într-o maşi-nă şi sunt pe punctul de a rămâne fără benzină. Sau mă aflu într-un avion care nu reuşeşte să decoleze... chestii de genul. Şi ştiu că trebuie să ajung undeva, dar mereu intervine ceva care mă împiedică. Chestia idioată e că, în visele astea, nu ştiu niciodată prea clar unde anume trebuie să ajung, ştiu doar că sunt în întârziere sau că ratez ceva sau... Clătină din cap. Nu pot să-ţi explic, dar mă trezesc frustrată şi furioasă. Şi simţindu-mă neputincioasă. Tăcu şi îşi trecu un deget prin vopsea. Sunt prosteşti, şopti ea din nou.
- Mie nu mi se par prosteşti. O ridică înapoi în picioare, surprins când se clătinară amândoi. Chloe se sprijini de el cu un mic oftat visător, iar Sawyer nu fu sigur dacă avea legătură cu faptul că reuşise să îi stabilizeze pe amândoi sau cu faptul că îi plăcea ceea ce simţea sub mâinile pe care le

încleştase din nou pe fundul lui. Cafea, repetă, şi se desprinseră unul de celălalt.
Apoi îşi dădu seama că nu avea şi cafea pe care să o pună în cafetieră.
- Sun să fac din nou comandă cu livrare.
Ea îşi muşcă buza de jos.
- Asta nu e o idee bună.
- De ce?
-Nu poţi fi văzut de nimeni. Se strâmbă. Se poate să te fi mânjit oarecum cu vopsea pe fund. Intenţionat.
- Da, ştiu. Stai liniştită, ai să plăteşti pentru asta.
- Hopa. Păru în acelaşi timp îngrijorată şi intrigată. Care e pedeapsa?
Prefăcându-se a reflecta la întrebare, Sawyer făcu un pas spre ea, iar ea se dădu înapoi, ajungând la peretele bucătăriei. Mâinile ei se strecurară la spate, acoperin- du-i propriul fund.
-Nu mă pasionează jocurile perverse, spuse ea, apoi ezită. Sau cel puţin nu cred că da. La ce te gândeşti?
El îi zâmbi, iar ea răsuflă cutremurat.

- Ia-ţi inhalatorul, Chloe.
Ea trase o dată din el. Apoi se lipi din nou cu spatele de perete, ridicând spre el o privire plină de speranţă.
- Gata.
Doamne, cât era de dulce. Atât de dulce şi atât de ispititoare.
- Ce vrei să fac? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.
-Nu te opri din respirat. Ăsta e singurul lucru pe
care îl ai de făcut, ai înţeles?
Ea dădu din cap cu un aer solemn.
- Am înţeles.
-Bun.
Sawyer îi prinse sânii în palme, iar ea icni. Când de-getele lui mari o mângâiară pe sfârcuri, lăsă să-i scape un geamăt tremurător, iar capul i se dădu pe spate, lo- vindu-se de perete. încetul cu încetul i se înmuiară pi- cioarele şi alunecă pe podea. Cumva ajunseră amândoi în genunchi, faţă în faţă.
- Eşti bine? o întrebă el.
- Da. Zâmbi sfioasă. Cred că pur şi simplu mi-a plăcut mult asta.
El îi zâmbi.
-N-o să-ţi mai placă şi de dimineaţă.

Chloe îşi desprinse privirea din ochii lui şi o coborî asupra ei, descoperind cele două urme mari de vopsea în formă de palmă de pe fiecare sân.
- Hei, bluza asta am împrumutat-o de la Tara! Şi când spun că am împrumutat-o, mă refer că am furat-o.
Intinzându-se dincolo de el, îşi înmuie din nou mâna în vopsea.
- Să nu îndrăzneşti, o avertiză el.
- Acceptă-ţi bărbăteşte soarta, şerifule.
- Depinde unde ai de gând să pui mâna aia.
Ea îşi închise palma peste erecţia lui şi strânse, iar el scoase un geamăt uşor când degetele ei începură să se plimbe.
-Asta e distrugere de proprietate privată, reuşi el să spună.
Coborâră amândoi privirea spre amprenta pe care Chloe o lăsase pe el.

- Care e pedeapsa pentru asta? şopti ea.
- Ce tot ai cu ideea de a fi pedepsită?
Ea rânji.
-Nu ştiu. Cred că ţine de cătuşele tale. Mă gândesc într-una la ele. Pot să te distrug în continuare?
-Doar dacă îmi dai voie să ţi-o plătesc cu aceeaşi monedă.
Ea îi rânji din nou.
-Suntem atât de beţi.
- Asta e o afirmaţie adevărată, spuse Sawyer măsurân- du-şi cuvintele, iar Chloe pufni în râs, căzând pe spate chiar acolo, pe podeaua lui.
Cu privirea aţintită asupra ventilatorului din tavan care se învârtea lent deasupra capetelor lor, spuse:
- Ar trebui să continuăm zugrăvitul.
- Asta e o idee foarte proastă.
- De ce? întrebă ea. Nu ai tras niciodată o beţie de o noapte întreagă?
- Sigur că da, în adolescenţă.
-Asta a fost înainte sau după treaba cu pungile de rahat în flăcări?
- După.
Ea rânji.
- Greu de crezut. Pari atât de...
-Dacă spui scump, o avertiză el, chiar am să-mi scot cătuşele.
Ea pufni din nou în râs, iar el o trase în braţele lui.
O prinse de fund, simţind vopseaua ce începea să se usuce pe materialul moale ale fustei ei.
- Sper că nu ai furat-o şi pe asta.

Ea se zbătu puţin, apoi tivul fustei îi alunecă în sus pe coapse până la şolduri, oferindu-i o privelişte foarte plăcută cu slipul ei negru. îşi lăsă un deget să alunece peste bucata de mătase, oprindu-se brusc când o auzi gâfâind şuierat.
- Chloe?
-Sunt bine.
Dezmeticindu-se pe neaşteptate din beţie, se retrase de sub ea.
- Ba nu, nu eşti.

îndrăgostită nebuneşte
- Fir-ar să fie! O singură criză mică de astm şi deja ţi-e frică de mine.
Se ridică în picioare şi se duse clătinându-se la frigider. Se întoarse cu alte două beri şi îi oferi lui una.
Sawyer o privi în ochi şi, dincolo de această nouă mască de bravadă, îi văzu neliniştea. Orice ar fi spus, oricum s-ar fi purtat, nu era cu nimic mai pregătită decât el să îşi forţeze norocul.
- Credeam că împărţim una.
Luă ambele sticle din mâinile ei şi puse una înapoi.
Ea o înşfăcă pe cealaltă şi o deschise, deşi el nu intenţionase să o facă. Chloe sorbi scurt, apoi Sawyer i-o luă, dând pe gât jumătate de bere ca să nu o facă ea.
Apoi totul deveni cam neclar.
La un moment dat Chloe îşi spuse că din moment ce în noaptea aceea nu aveau oaspeţi la pensiune, era liberă de orice obligaţie. Le scrise câte un mesaj surorilor ei pentru a le spune că se dusese să doarmă la cort şi nu avea să se întoarcă decât dimineaţa. Şi deşi ea şi Sawyer continuară să zugrăvească, nu părură să termine nimic.
Probabil pentru că Chloe se tot oprea pentru a-l atinge.
Sau poate din cauză că el o tot atingea pe ea.
Da, probabil era din cauză că el o tot atingea pe ea.
Nu părea capabil să se controleze. Sawyer, renumit pentru autocontrolul său, nu se putea opri şi nici nu voia.
capitolul 16
Să te împărţi în mai multe direcţii îţi permite s-o dai în bară cu mai multe chestii simultan.
Chloe Traeger

Chloe nu mai ţinea minte decât că la un moment dat stătuse clipind somnoros şi admirase opera pe care o realizaseră pe pereţii lui Sawyer, apoi, o clipă mai târziu, se treziseră pe singurul articol de mobilier din camera lui de zi - o canapea uriaşă şi confortabilă. El era întins

pe lungime, iar ea părea să joace rolul de pătură pentru el, stând peste el ca şi cum acolo i-ar fi fost locul.
Habar nu avea cât timp trecuse, dar era încă întune-ric afară. Chloe ridică puţin capul şi îi întâlni privirea, moment în care cunoscu acel moment rupt din timp despre care poţi citi, dar nu îl trăieşti niciodată cu ade-vărat. Probabil ar fi fost romantic în sensul mai clasic al cuvântului dacă Sawyer nu ar fi avut câte o palmă proptită posesiv pe fiecare din fesele ei, cu degetele în- tâlnindu-i-se la mijloc, urcând şi coborând prin Cum-păna Apelor, dar nu o pasionase niciodată prea mult literatura clasică.
Feţele le erau atât de apropiate încât vârfurile nasurilor li se atingeau şi spera din tot sufletul că vedea extrem de prost de aproape, pentru că era destul de sigură că arăta complet dezastruos.
- Eşti superbă, spuse el, citindu-i gândurile.
Chloe îşi înclină capul şi şi-l lăsă să cadă pe pieptul lui, dar el îşi strânse mâna pumn în părul ei, în dreptul cefei, şi i-l trase în sus până îl privi din nou.
- Chiar eşti, spuse el, pe tonul lui de poliţist care nu accepta să fie contrazis.
De fapt, el era cel superb. Nu în stilul unui băiat fer-mecător, era mult prea colţuros şi măcinat de trecerea timpului pentru a fi fermecător. Insă exista o frumuseţe absolută în exteriorul lui dur, tăios, iar Chloe se desfătă după pofta inimii din ea. Sawyer se mişca întotdeauna cu atâta graţie şi uşurinţă înnăscută încât avea tendinţa să uite cât era de masiv în realitate.
însă în noaptea aceea îşi pierduse acea postură scorţoasă, ceea ce o făcu pe Chloe să zâmbească ame-ţită. li determinase să se relaxeze, ceea ce era o ade-vărată realizare.
-Ar trebui să ne întâlnim aici la zugrăvit în fiecare noapte, până terminăm toată casa.
El îşi desprinse privirea de la ea şi şi-o plimbă pe pereţii din jurul lor, părând vag derutat. Era atât de şo-cant să îi vadă pe chip şi altă expresie în afară de calmul lui imperturbabil încât Chloe se uită şi ea în jurul ei şi se crispă.

- Nu ţi se pare că au rămas pe pereţi câteva locuri din care lipseşte vopseaua?
Sawyer o privi, apoi coborî ochii spre el însuşi.
- Cred că vopseaua lipsă e pe noi.
Expresia lui o făcu să izbucnească în râs.
-Nu te-am mai văzut niciodată atât de deconcertat, spuse ea.
-Nu sunt deconcertat.
Dar era. Părul i se ridica ţepos, fixat de vopsea despre care nu ştia dacă provenise sau nu de pe degetele ei. Obrazul puternic şi fin sculptat era întunecat sub barba nerasă de o zi. Iar ochii lui, acei fascinanţi ochi calzi şi ciocolatii, erau sticloşi. Dar cel mai grăitor semn era zâmbetul adorabil de sexy, de băiat rău, de pe chipul lui. Chloe îl prinse de faţă şi îl sărută zgomotos.
- Eşti atât de drăgălaş.
- Drăgălaş.
Repetă termenul lent, ca şi cum cuvintele ei nu aveau sens.
La un moment dat se dezbrăcase de cămaşă şi de pistol. Ambele se aflau pe podea lângă canapea, mânjite cu vopsea. Chloe nu ţinea minte cum se petrecuse nimic din toate acestea, dar bănuia că ea era de vină. Şi-ar fi dorit foarte mult să-şi amintească momentul în care el se dezbrăcase de cămaşă, însă dat fiind efectul cumulat al vinului şi al berii şi toleranţa ei scăzută la alcool, nu avea mintea prea limpede.
- Chiar eşti drăgălaş, spuse ea convinsă.
- Retrage-ţi cuvintele.
Sawyer arăta foarte serios cu şuviţele colorate de vopsea din păr, iar Chloe se chinui să nu râdă.
-Nu pot s-o fac, domnule ofiţer... Drăgălaş.
El o prinse mai strâns şi o muşcă mărunt de buza de jos. Chloe auzi un geamăt înfiorat şi îşi dădu seama că îi aparţinuse. Şi că mâinile ei se strecuraseră în părul lui pentru a-i ţine faţa cât mai aproape de a ei.
- Nu putem face asta, spuse el cu gura lipită de a ei.
- De ce?
- Suntem beţi.
- Nu chiar atât de beţi.

-Deci eşti complet conştientă de faptul că te freci de mine?
Ups! Făcu un efort considerabil de voinţă pentru a se opri. Apoi se ridică şi se dădu cu grijă jos de pe el. li luă o clipă până reuşi să se stabilizeze şi întinse braţele în lateral pentru a-şi ţine echilibrul.
- Hei, spuse Sawyer. Hai înapoi.

Vocea îi era profundă şi fermă. Fusese o poruncă. Chloe detesta poruncile, dar aceasta îi convenea. Dar mai întâi se desfătă privindu-l după pofta inimii cum stătea întins acolo cu pieptul dezgolit, cu abdomenul tare şi plat, cu blugii coborâţi mult pe talie. Era atât de mare şi rău...
Rău pentru ea, îşi aminti singură. Doar că nu prea reuşea să îşi amintească de ce anume.
-	Tocmai mi-ai spus că nu o să ne giugiulim aşa beţi.
-	Nu o să facem sex aşa beţi. O trase din nou peste el. Braţele lui solide o cuprinseră, iar mâinile lui se strecurare sub fusta ei pentru a o pipăi pe fund. Giugiulelile la beţie sunt cât se poate de permise, spuse el peste gura ei. La drept vorbind, sunt chiar obligatorii.
Ea zâmbi când o sărută. Ii simţi pe limbă gustul be-rii pe care o împărţiseră, simţi pe ea mirosul de vopsea umedă şi ghici în ea o promisiune caldă. Fu cel mai frumos sărut care i se oferise vreodată. Se opriră să res-pire un minut, iar ea îşi lăsă capul pe pieptul lui. Fu ultimul lucru pe care şi-l mai aminti până când între urechi începu să îi răsune un bubuit bizar şi nesuferit. Când acesta încetă, oftă şi se cuibări în pătura delicios de caldă de sub ea...
Apoi se auzi o uşă deschizându-se, iar o exclamaţie şoptită, şocată, de „Dumnezeule*1 o trezi de-a binelea. Deschise ochii şi îi văzu pe Ford şi Jax încremeniţi în prag.
Iar în spatele lor se vedea... lumina zilei.
Ceea ce îi provocă o clipă de confuzie. Nu se afla acasă la ea. Era tot la Sawyer şi, de fapt, era tot pe canapea, încolăcită peste el.
Şi mânjită din cap până în picioare cu vopsea.

La fel şi Sawyer. Acesta nu deschise ochii, în schimb îşi strânse mai tare mâinile pe fundul ei. Era clar că omul făcuse o obsesie pentru partea ei dorsală.
-	Ce naiba căutaţi aici, băieţi? le spuse Sawyer lui Jax şi Ford fără a-i privi. în afară de faptul că tocmai aţi intrat prin efracţie.
-Nici vorbă de efracţie. Doar am intrat, spuse Ford pe un ton amuzat.
-	Ar fi trebuit să ne întâlnim la opt să ieşim cu barca, îi spuse Jax. Apoi, când nu ai răspuns la telefon...
Sawyer oftă, apoi reuşi să întredeschidă un ochi şi se uită la Chloe.
-	Eşti bine?
Dând din cap, ea se ridică în capul oaselor, apoi se puse clătinându-se pe picioare. Când îl văzu pentru prima dată pe Sawyer din cap până în picioare, icni.

Acesta îşi înclină capul şi se privi şi el. Avea urme de degete pe fiecare dintre pectorali. O dâră de vopsea de-a curmezişul abdomenului perfect, cu muşchii puternic definiţi.
Şi urma clară a unei mâini pe şliţ.
Spre meritul lui, nici măcar nu clipi. însă Chloe îşi puse o mână peste gură pentru a-şi ascunde hohotul de râs îngrozit. Avea şi ea câteva urme de degete. Urme lăsate de o mână mare, în special pe sâni.
Ford îi privea cu un rânjet de satisfacţie supremă. Jax părea că se străduia să nu râdă, dar nu reuşi să se stăpânească şi fu nevoit să imite un acces de tuse.
Sawyer se ridică în capul oaselor.
Jax, nefiind prost, se dădu înapoi.
Nu şi Ford, însă. El îşi scoase mobilul, deschise aparatul foto şi îl îndreptă spre şliţul lui Sawyer.
- Stai în loc, omule.
Sawyer se ridică în picioare şi îl îmbrânci pe Jax afară pe uşă, apoi se întoarse spre Ford, care îşi riscă viaţa şi integritatea corporală pentru a face fotografia înainte de a se retrage dincolo de prag.
- Bănuiesc că nu mai vii cu...
Sawyer trânti uşa, o încuie, apoi se întoarse spre Chloe.

- îmi cer iertare pentru idioţi.
- Da, ei bine, nu sunt ei singurii idioţi. îşi puse mâi-nile pe cap, verificând. Era încă pe umeri. Ceea ce era bine. Se studie atent din cap până în picioare. Totul părea să fie în stare de funcţionare. Se uită la Sawyer.
- Am să presupun că, din moment ce încă ai pantalonii pe tine, nu am ajuns mult mai departe de un pipăit zdravăn. Aşa-i?
Sawyer încremeni, privind-o cu ochi serioşi.
- Nu mai ţii minte noaptea trecută?
- Ei bine, nu mi-am pus-o cu tine. Altfel aş fi făcut o nouă criză de astm.
îi zâmbi.
El nu.
- Am profitat de tine.
Părea extrem de mâhnit de această idee.
- Ascultă, dacă cineva a profitat de altcineva, aia am fost eu, Sawyer. Adică uită-te la tine.

Studiară amândoi arta corporală de pe Sawyer, mai exact urma de mână de pe şliţul lui. O expresie amuzată apăru pe chipul acestuia la vederea amprentei.
- Eşti al naibii de greu de refuzat, îi spuse el.
Ea se aplecă să îşi ia geanta şi inhalatorul.
- Şi totuşi oamenii reuşesc mereu să o facă.
Drace, detesta sincer când vorbea fără să gândească. Se încălţă şi se întoarse spre uşă, continuând să îşi reproşeze acel moment de sinceritate.
- Chloe.
Ea nu îl privi. Nu se simţi în stare. Era ceva mult prea serios în vocea lui şi făcu să i se strângă ceva în piept.
- Vai, ai văzut cât e ceasul? Trebuie s-o şterg înainte ca surorile mele să te sune şi să ceară o patrulă de căutare, ceea ce ar fi jenant având în vedere că sunt aici. Se întinse să deschidă uşa. Plus că azi am tratamente cosmetice la prânzul Societăţii de Horticultura şi trebuie să îmi prepar amestecul special anti-îmbătrânire.
Bătea câmpii. închise hotărâtă gura, strângând din buze, şi îşi spuse să tacă şi să plece, dar când încercă să deschidă uşa, mâna lui Sawyer apăru deasupra capului ei, ţinând-o închisă.

Sprijinindu'şi capul de tocul de lemn, Chloe încercă să nu absoarbă căldura şi forţa ce radiau dinspre el aşa cum stătea atât de aproape la spatele ei, dar apoi deveni mai greu pentru că Sawyer o întoarse cu faţa spre el.
Chloe se simţi mai expusă decât atunci când fusese goală cu el la duş.
- Trebuie neapărat să plec, şopti ea.
- Intr-un minut. Sawyer îşi trecu degetul peste obrazul ei. M-ai ajutat să zugrăvesc şi ai făcut dintr-o seară groaznică una considerabil mai puţin nasoală. îţi mulţumesc pentru asta.
Ea râse încet.
-Ai fi putut să îmi mulţumeşti pentru ceva mult mai palpitant, dacă nu ai fi ţinut cu atâta stricteţe la princi-piile tale morale.
Privirea lui o întâlni pe a ei, întunecată şi caldă.
- Da, dar nu ţi-ai mai fi amintit.
Se întinse spre ea, iar Chloe îşi dădu seama că avea de gând să o sărute. îngrozită, îşi trânti o mână peste gură, împiedicându-1.
- Halena de dimineaţă!
Sawyer se holbă la ea, ezitând vizibil între amuzament şi frustrare.
- Nu te mişca de aici, îi porunci el şi dispăru în bucătărie, de unde se întoarse câteva secunde mai târziu cu un pachet de gumă.

Băgă o bucată în gură şi mestecă. Când se aplecă din nou spre ea, Chloe îşi trânti o mână pe pieptul lui.
- Nu ţie îţi miroase, mie! A
Ceea ce nu îl descurajă. împinse o bucată de gumă între buzele ei.
- Mestecă.
Supunându-se, Chloe miji ochii.
- Dar ştiu că dai o grămadă de ordine.
- Da. Şi uite încă unul. Acum avem amândoi respiraţia mentolată şi frumos mirositoare, aşa că sărută-mă.
Râzând, Chloe îşi scoase guma din gură, iar el făcu la fel. Ridicându-se pe vârfuri, îşi sprijini o mână pe pieptul lui şi îl sărută scurt pe gura caldă şi fermă. Tocmai

când dădu să se retragă, Sawyer îşi puse mâinile de o parte şi de cealaltă a capului ei, imobilizând-o.
- încă o dată, spuse el peste gura ei.
Din nou un ordin - nu că acesta ar fi deranjato.
Atingerea buzelor lui fu fină de data aceasta, deşi nu şovăitoare. Absolut deloc. Nu, Chloe îi simţi forţa cu greu ţinută în frâu, pasiunea stăpânită cu grijă, dar deocamdată, acum că doar gurile li se atingeau, ţinea totul atent sub control, până când degetele ei se strân-seră şi se înfipseră în bicepşii lui tari, iar Chloe se auzi gemând, implorând mai mult.
Sawyer îi oferi ceea ce îşi dorea, cuibărindu-se lângă ea, ducând legătura dintre ei la următorul nivel cu o încâlceală fierbinte şi intensă de limbi care ar fi făcuto să alunece la podea dacă nu ar fi fost ferm susţinută de braţele lui încolăcite strâns în jurul ei. Când se separară într-un final, Chloe se uită la el, bucuroasă că respira şi el la/el de gâfâit ca ea.
- în regulă, atunci, spuse ea, dând din cap ca o păpuşă de cârpe, şi se răsuci pe călcâie pentru a pleca.
Izbindu-se direct de uşă.
Fără a râde de ea, deşi era destul de sigură că se străduia din răsputeri să se abţină, Sawyer îi dădu înapoi guma de mestecat, care se lipise de cămaşa lui când Chloe îl înşfăcase cu ambele mâini. Apoi, cu un rânjet, îşi băgă înapoi în gură propria gumă şi întinse mâna pe după Chloe, deschizându-i uşa.
-Mulţumesc, bombăni ea şi îşi luă tălpăşiţa. Două minute mai târziu, era pe drum, izbindu-şi capul prin cască, încercând să îşi repună în funcţiune celulele cre-ierului. Nu cumva să te îndrăgosteşti de el, îşi porunci ea,

aruncând o privire în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că pricepuse mesajul.
Reflexia ei nu îi răspunse, dar era ceva diferit la ea. Fir-ar să fie. Radia la fel ca Maddie!
O, Doamne, dăduse de naiba. Să se îndrăgostească de Sawyer ar fi fost o manevră colosal de stupidă. Si-gur, el o dorea. Dar în acelaşi timp îl scotea din minţi. Nu era potrivită pentru el şi, în ciuda a ceea ce spusese el despre faptul că o aprecia aşa cum era, în mintea
îndrăgostită nebuneşte
181
ei nu încăpea nici urmă de îndoială - pentru a deveni femeia de care avea nevoie Sawyer, ar fi trebuit să se schimbe. Cum deja întâmpina această problemă cu su-rorile ei, era în momentul acela prea copleşitor pentru ea chiar şi să se gândească la aşa ceva.
Dar chiar şi aşa, gândul se blocase în mintea ei ca un blestemat de refren.
„Schimbă-te şi te poţi bucura de acceptare. Schimbă-te şi îţi vei găsi un bărbat. Schimbă-te şi..."
Doamne, se săturase al naibii de tare de acel refren.
In orice caz, oricum nu se punea problema ca Sawyer să se îndrăgostească de ea. Era prea deştept pentru a o face. Individul îşi gândea atent toate mişcările, nu calcula niciodată greşit şi se controla cu stricteţe.
Ei bine, mai puţin noaptea trecută. Chloe îl făcuse să se îmbete. Spera că nu avea să dea vina pe ea pentru acest lucru - deşi, de ce nu? Isprava îi aparţinuse. întot-deauna îi aparţinea.
Avea să fie nevoit să zugrăvească din nou, desigur. Sau poate nu. Nu prea făcuse eforturi să amenajeze casa aceea pentru a o transforma într-un cămin. Nu că ea ar fi avut multă experienţă în a-şi construi undeva un cămin, dar ea le avea totuşi pe Tara şi Maddie, care se descurcau amândouă excelent la capitolul acesta. Acesta era motivul pentru care se simţea atât de bine rămânând acolo, văzând dovada concretă că acolo îi era locul. Chiar şi ceva mărunt, precum faptul că borcanele ei de sticlă favorite pentru cremele preparate de ea erau înşirate pe măsuţa ei de toaletă în loc să fie îndesate în rucsacul ei era suficient pentru a o face să zâmbească.
însă Sawyer nu avea nimic din el însuşi în casa lui, nimic în afară de câţiva pereţi prost zugrăviţi... Era totuşi un început, fu ea nevoită să recunoască. Se străduia. El nu avea două surori care să îl înveţe. Pe toţi dracii, probabil nici nu îşi dorea surori. Nici un cămin adevărat, dacă era până acolo. La drept vorbind, habar nu avea. Sawyer era o mare enigmă.
Singurul lucru de care era sigură era acela că îi dorea trupul.
Cel puţin în această privinţă sentimentul era reciproc.

*
Timp de câteva zile Chloe avu grijă să fie în perma-nenţă ocupată. Ceea ce nu se dovedi dificil. Ţinu lecţii de yoga, lucră la reţeta unei măşti pentru ten pe bază de nămol şi rămase să păzească pensiunea cât timp Maddie plecă să-şi rezolve treburile legate de nuntă, iar Tara participă la o conferinţă culinară.
Intr-una din zile îi duse lui Sawyer la secţie un pachet de mâncare thailandeză organizat ca pentru un picnic, îl găsi cocoşat peste masa de scris, cu o privire posomorâtă aţintită asupra calculatorului, şi păru atât de surprins că cineva se gândise să îl hrănească, încât Chloe fu năpădită de un val inconfortabil de tandreţe.
Era incredibil de stupid, iar după acel episod îşi pe-trecu două zile păstrând distanţa, având grijă să nu dea accidental peste el. Pentru că dacă l-ar mai fi întâlnit chiar şi o singură dată, îi spuse inima, nu ar mai fi reuşit să păstreze raporturile lor atât de relaxate şi fără încărcătură emoţională.
Tot în acele câteva zile făcu şi primele patru rezervări pentru luna următoare pentru noul lor centru spa - cel care nu exista încă. îşi avertizase potenţialii clienţi că în momentul de faţă încă nu erau sută la sută pregătiţi pentru servicii complete şi spera că avea să fie suficient pentru a nu stârni mânia surorilor ei. Apoi îl sunase pe Jax.
-Avem o lună, îi spuse.
El ezită.
- Maddie şi Tara ştiu despre asta?
- Vor afla.
- La naiba, Chloe.
-Nu-ţi cer să faci un miracol. Doar să-mi amenajezi câteva chestii de bază pentru un salon de cosmetică, să dai încăperii o atmosferă caldă şi primitoare. Am să le spun lui Maddie şi Tara, ţi-o jur, dar trebuie să ştiu ce poţi să faci şi cât de repede poţi să o faci.
-Te sun eu înapoi, îi spuse Jax.
- Mulţumesc.

Chloe închise telefonul şi se îngropă din nou în muncă. Era prea ocupată pentru a se gândi la Sawyer, sau cel puţin aşa îşi spuse. Dar nu era adevărat. Se gândea la el mult şi altfel decât înainte. Cândva îl considerase intangibil, dar aparent, odată ce pictai cu degetele şliţul unui Bărbat, lucrurile se schimbau în această privinţă. Plus că acum văzuse şi o altă parte din el, îi

descoperise alte laturi şi o nouă complexitate şi aflase ceva mai multe despre trecutul lui.
Nu mai avea impresia că Sawyer era de neatins. De fapt, devenise infinit de plăcut la atingere.
In noaptea următoare o furtună violentă se abătu peste ei şi îi lăsă fără curent. Acest lucru nu ar fi deranjat-o pe Chloe dacă nu ar fi fost weekend, dacă nu ar fi avut trei dintre camerele pensiunii rezervate şi dacă nu ar fi ţinut morţiş ca oaspeţii lor să se bucure totuşi de sejur.
Fără curent electric.
Maddie aprinse lumânări peste tot prin pensiune, dându-i o strălucire caldă şi blândă pentru oaspeţii lor. Folosi lumânări din ceară vegetală pentru a nu agrava astmul lui Chloe. Tara găti pe terasa acoperită, folosind grătarul lor pe gaz fără fum, nou-nouţ şi proaspăt scos din cutie.
- E mai bătrân decât munţii şi a strâns de două ori mai mult praf, spusese Tara referindu-se la vechiul lor grătar, dar ştiau toate trei că de fapt cheltuiseră o avere pe cel nou doar de dragul lui Chloe.
Maddie făcu o groapă în nisip pe plajă şi convinse toată lumea să iasă afară pentru a coace bezele cu bis-cuiţi. Chloe îi aminti că aveau nevoie de autorizaţie pentru a aprinde un foc pe plajă, iar Maddie o asigură că acest aspect fusese rezolvat - apoi râse de Chloe, pentru că nu fusese niciodată până atunci genul care să-şi bată capul cu încălcarea regulilor impuse de la primărie. Amuzamentul lui Maddie fu primit cu o oarecare iritare din partea lui Chloe, pentru că era adevărat. De când o preocupau pe ea ordinele de la primărie?
-Nu pot sta la un foc de tabără fără să mi se taie respiraţia.

Maddie îi întinse o mască chirurgicală din hârtie precum cea pe care Chloe o purtase acasă la Sawyer.
-Am ditamai rezerva de la Mallory, de la spital, spuse sora ei cu mândrie. Vezi dacă funcţionează.
Spre surprinderea lui Chloe, masca funcţionă. Oas-peţii lor erau trei cupluri de vârstă mijlocie, toţi prieteni între ei, care călătoreau împreună de-a lungul coastei, îndreptându-se spre Canada. Se simţiră excelent prăjind bezele cu biscuiţi, iar când se retraseră la culcare, Tara mai puse lemne pe foc, în timp ce Maddie sună la Love Shack. în zece minute, surorile aveau companie.
Ford şi Jax, desigur.
Şi Sawyer.

Chloe îl privi peste foc, iar el o privi la fel de direct. Scăpat din uniformă în noaptea aceea, purta o pereche de blugi jerpeliţi şi un hanorac cu sigla CHP. Ochii îi erau impenetrabili, obrazul ţepos de barbă, iar gându-rile ascunse. Ford adusese bere şi servi pe toată lumea, mai puţin pe Sawyer şi Chloe.

- Voi doi, copii, se pare că nu aţi ştiut să vă opriţi la timp acum câteva nopţi, le spuse el.

Sawyer aţinti asupra lui o privire netulburată.

-Asta o spune tipul care o dată a sunat-o pe Tara beat fiind până i-am salvat eu pielea şterpelindu-i telefonul.

Ford se crispă şi îi întinse lui Sawyer o bere, pe care acesta nu o luă. Chloe nu ştia dacă urma să intre în tură mai târziu sau avea treabă în cadrul Agenţiei de Combatere a Drogurilor. Ceea ce ştia era că Tara şi Maddie se holbau la ea. Ştia că motivul era pentru că le spusese că mergea cu cortul în noaptea pe care şi-o petrecuse acasă la Sawyer.

- Ai zis că ai fost cu Lance, spuse Tara.

Sawyer arcui amuzat o sprânceană spre Chloe.

Brusc aceasta decise că enervanta mască de hârtie era
cel mai bun aliat al ei, pentru că îi permitea să îşi ascundă cu uşurinţă expresia.

- Nu am spus niciodată că aş fi fost cu Lance.

- Ai zis că eşti cu un prieten, spuse Maddie. Am presupus că despre el era vorba.

- Lance a fost ocupat în ultima vreme, spuse Chloe. Cu noua lui iubită. Renee, asistenta. Are un efect grozav asupra lui. I-a oferit o nouă perspectivă asupra vieţii şi...

-Stai aşa, o întrerupse Tara, vizibil neinteresată de viaţa amoroasă a lui Lance. Doar de a lui Chloe. Deci tu şi Sawyer sunteţi...

Flutură un deget de la unul la celălalt.

- Nu, răspunseră Sawyer şi Chloe la unison.

Chloe îndreptă spre Sawyer o privire prelungă. Una
era când spunea ea „nu“, dar al naibii să fie dacă îi convenea să îl audă la fel de ferm hotărât în această privinţă ca ea.

-In regulă, dar de când sunteţi voi doi prieteni? întrebă Tara. Prieteni care rămân peste noapte în casa celuilalt.

- Mie îmi plac genul ăsta de prieteni, spuse Ford.

- Nu suntem genul ăsta de prieteni. Chloe îşi dădu jos masca pentru a se asigura că Sawyer, care era cufundat în tăcere, avea să simtă pe deplin

impactul privirii ei mânioase. Nu te împiedică nimeni să intervii oricând doreşti şi să îmi aperi onoarea.
- Chloe are dreptate, spuse Sawyer, fără a-şi lua ochii de la ea. Nu suntem prieteni.
O privea cu ochi întunecaţi, mohorâţi şi fierbinţi ceea ce, desigur, nu ajuta deloc.
Tara era în mod vizibil nemulţumită.
- Ce naiba se petrece cu voi doi?
-Nimic! spuse Chloe.
- Erau complet îmbrăcaţi dimineaţă, când i-am găsit eu şi Ford, interveni Jax într-o încercare de a-i ajuta.
- Ei bine, de fapt, Chloe era îmbrăcată. Uriaşul aici de faţă era la bustul gol. O, şi era cu mâinile vârâte sub fusta ei, dar...
Sawyer îi aruncă o privire tăioasă lui Jax, care ridică din umeri.
Maddie se uita ţintă la viitorul ei soţ.
- Şi mie nu mi-ai spus?
Ford plescăi dezaprobator.
- Greşeală de începător, îi şopti el Tarei.

- Pentru numele lui Dumnezeu. Ridicându-se în pi-cioare, Chloe scormoni focul cu un băţ mare, gândindu-se să-l folosească pentru a-i da una lui Sawyer peste capul mare şi lat. Dar cum nu voia să fie arestată în seara aceea, împinse băţul în foc şi îşi scoase iPhone-ul. Deschise aplicaţia Magic Eight. De dragul surorilor mele, rosti ea în telefon, te rog să declari oficial dacă sunt sau nu capabilă să îmi gestionez singură viaţa.
Răspunsul fu scurt şi plăcut.
Fără îndoială.
-Ha! Simţindu-se pe bună dreptate triumfătoare, Chloe se aşeză din nou pe scaunul ei de plajă. Sută la sută exact, ca întotdeauna.
- De fapt, din punct de vedere statistic, spuse Jax, păs- trându-şi firea de avocat chiar dacă nu mai practicase dreptul de şase ani, inevitabil se înşală în cincizeci la sută dintre răspunsuri.
Ford luă iPhone-ul de la Chloe.
- Magic Eight, va pricepe Jax vreodată că nu le ştie pe toate?
Ecranul se înceţoşă, apoi se limpezi.
„Nu te baza pe asta.“
Toată lumea râse, în afară de Jax, care încerca - fără a reuşi - să o tragă pe Maddie în poala lui, deşi aceasta îi opunea rezistenţă. Inşfăcă telefonul de la Ford.

-Hei, rosti el spre aplicaţie. încă mi se arată că fac nuntă luna viitoare, aşa-i?
„Şanse mari.“
Jax scoase un oftat zgomotos de uşurare. Maddie râse încet, lăsându-l intr-un final să o tragă în braţele lui.
- Chiar ţi-ai pus întrebarea asta?
- Voiam doar să mă asigur.
-Vedeţi? spuse Chloe sigură pe ea. Răspunsurile sunt întotdeauna exacte.
- Asta^pentru că îi pui doar întrebări uşoare, interveni Tara. întreabă dacă ai să te linişteşti vreodată.
- La asta ştiu deja răspunsul, spuse Chloe. Când voi fi bătrână. Fooooarte bătrână, adăugă ea, surprinzând privirea cu subînţeles a lui Sawyer. Gen când o să am... treizeci şi cinci de ani.

Sawyer, care avea treizeci şi cinci de ani, îi zâmbi, dar nu muşcă momeala. Insă Tara, care avea tot treizeci şi cinci de ani, arcui ameninţător o sprânceană.
- întreabă dacă vei putea vreodată să spui ceea ce gândeşti cu adevărat.
Toată lumea zâmbi la aceste cuvinte, pentru că toţi ştiau că întotdeauna Chloe spunea ceea ce gândea.
- Hei, n-o face întotdeauna, îi corectă Maddie. Nu spune niciodată „te iubesc1*.
- Poate pentru că nu e adevărat, spuse Chloe în glu-mă, însă brusc avu impresia că jocul prostesc devenise prea serios.
Totul era atât de simplu pentru surorile ei, îşi spuse, pentru că erau înconjurate de atmosfera de securitate creată de bărbaţii care le iubeau. Dar pentru cineva ca ea, care nu cunoscuse niciodată acel gen de securitate şi iubire, nu era nici pe departe la fel de simplu.
-Atunci poate că asta e adevărata întrebare, spuse Tara şi luă telefonul. Magic Eight Ball, va spune sora mea vreodată Te iubesc?
Oricât ar fi fost de ridicol, Chloe se trezi aşteptând cu sufletul la gură ca ecranul să se limpezească, ceea ce o scoase din sărite. Nu avea nevoie de o aplicaţie de doi bani care să îi ofere un răspuns, dar îl primi oricum.
Categoric da.
capitolul 17
Sigur, cei care aşteaptă primesc în cele din urmă ceva bun - însă sunt doar rămăşiţe de la cei care au ajuns primii.
Chloe Traeger

Sawyer privi reacţiile succedându-se pe chipul lui Chloe când citi ceea ce scria pe ecranul telefonului.

Uşurare, ascunsă rapid în faţa unei măşti de îmbufnare şi a unui hohot de râs dispreţuitor.
- îmi place acel Categoric da, spuse Tara.
- Ei bine, nu te ambala prea tare, îi spuse Chloe. Pentru că în sfârşit am reuşit. Tocmai am demonstrat că aplicaţia Magic Eight Ball se înşală complet.
- Cum poţi şti aşa ceva? întrebă Maddie.
- Pentru că nu intenţionez să schimb absolut nimic la mine. Ceea ce face să fie prea puţin probabil ca cineva să se îndrăgostească de mine aşa cum sunt, n-aţi crede?
Sawyer simţi o strânsoare în inimă.
- De fapt, spuse Maddie lent, pe un ton ce îl făcu pe Sawyer să înţeleagă că vorbele lui Chloe o răniseră la fel de tare cum îl răniseră pe neaşteptate şi pe el, mă refeream la speranţa că ne vei spune Tarei şi mie că ne iubeşti. Dar cred că te înşeli. O spuse foarte blând, cu ochii scânteind, cu vocea caldă, dar fermă ca oţelul. Există cineva şi pentru tine. Sunt convinsă de asta.
- Aşa cred şi eu, spuse Tara, iar Sawyer nu putu să nu observe că nimeni nu se uita la el.
în mod evident nu era el acel cineva pe care şi l-ar fi dorit surorile ei pentru ea. Ceea ce, da, ştia deja, dar tot îl scotea din minţi de iritare. Era şerif statal, nu un simplu dobitoc de pe marginea drumului.
Chloe ridică din umeri ca şi cum nu ar fi contat câtuşi de puţin, iar Sawyer îşi dădu seama că habar nu avea cât de mult era iubită de oamenii din viaţa ei. Pur şi simplu nu avea habar.
Iar el nu avusese habar că în tot acest timp lui Chloe îi fusese teamă de acea iubire. O ascundea bine în spa-tele acelui curaj dur, tăios, imperturbabil. Nefiind nici el genul care să se dea în vânt după exprimarea emoţi-ilor, fu inundat de milă. Cum atât Tara, cât şi Maddie erau prinse temeinic în ghearele iubirii, probabil că ni-velul emoţiilor acolo la pensiune era comparabil cu cel dintr-un film lacrimogen. Ştia pentru că îl simţise şi la bar în ultimele câteva zile. Cam greţos.
Ford înşfăcă din nou telefonul.

- Hei, Magic Eight, spuse el. Având în vedere pretenţiile tale de acurateţe şi tot tacâmul, spune-mi asta - va încerca vreodată Tara acea poziţie din Kama Sutra...
Tara îl îmbrânci şi toată lumea izbucni în râs şi astfel Ford reuşi să înveselească atmosfera, făcând exact ceea ce îi ieşea cel mai bine.
- E rândul tău, îi spuse Ford lui Sawyer şi îi aruncă telefonul.
- O, nu, replică el, văzând chipurile pline de speranţă ale tuturor. In nici un caz. Eu primesc de fiecare dată acelaşi răspuns, „încearcă mai târziu".
-Mincinosule. Şansele să se întâmple asta sunt la fel de mici ca şansele lui Chloe de a avea întotdeauna dreptate. Jax se aplecă şi se adresă telefonului: Magic Eight Ball, cum rămâne cu bunul nostru şerif aici de faţă? El va reuşi vreodată să îşi găsească o femeie pe care să o şi păstreze?
Maddie îi aruncă lui Jax o privire mohorâtă şi îl îm-punse uşor. Sawyer îl împunse şi el, deşi în cazul lui fu mai mult un ghiont, unul care îl răsturnă de pe buştea-nul pe care era aşezat, dar nu înainte ca aplicaţia stupidă Magic Eight să răspundă.
„încearcă mai târziu."
Toată lumea râse, în afară de Jax.
-Ce a zis consilierul amoros? vru el să ştie de unde stătea trântit pe spate în nisip.
Sawyer se gândi să îşi toarne berea peste el când, din adâncul pădurii, fulgeră lumina unei rachete de semnalizare. Sau cel puţin păruse a fi o rachetă de semnalizare.
-Ce-a fost asta? întrebă Tara cu un icnet surprins, ridicându-se în picioare.
- Mă duc să verific.
Sawyer deja se ridicase. O mişcare în lateralul lui îl făcu să întoarcă rapid capul, întâlnind privirea lui Chloe.
-Să nu îndrăzneşti, îl avertiză ea. Nici măcar nu în-cerca să...
- Rămâi, spuse el ferm.
- Fir-ar să fie, Sawyer. Nu te-ar ucide să spui „te rog".
Sawyer se duse la SUV-ul lui şi luă o lanternă puter-nică. Focul lor era chiar lângă malul mării şi nici din

greşeală aproape de pădure. Dar acea rachetă de semnalizare... Treceau printr-o perioadă cu lipsă de precipitaţii record. O simplă scânteie ar fi putut să provoace un incendiu de vegetaţie catastrofic. Intră în pădure, avându-i alături pe Jax şi Ford. O clipă mai târziu ajunseră la un mic luminiş pe care Sawyer îl ştia bine. Pe vremea când era un adolescent idiot

venise aici pentru a se îmbăta. Găsi un foc de tabără stins în grabă, mai multe doze de bere goale şi două mucuri de ţigară.
Cei trei bărbaţi se asigurară că focul era stins de tot, apoi se întoarseră pe plajă. Chloe stătea acolo cu spatele spre micul lor cerc, luminată de strălucirea flăcărilor şi mijind ochii pentru a vedea mai bine în pădure. Aştepta, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.
Pentru el.
Ceea ce era neobişnuit pentru el. Sawyer fusese din- totdeauna cel care avusese grijă de alţii şi nu era obiş-nuit să se afle în situaţia opusă. Şi totuşi era limpede ca lumina zilei. Oricât ar fi fost de puternică, Chloe îşi dezvăluia toate emoţiile, fără excepţie.
El nu era bun la aşa ceva şi nici nu voia să fie. In meseria lui, nu afişarea emoţiilor îi permisese să rămână în viaţă. Tot ceea ce simţea ţinea închis în sine. Şi, la drept vorbind, uneori nici măcar nu era sigur că avea emoţii pe care să le ascundă.
Dar îi era suficient să îi arunce o privire lui Chloe pentru a şti că totuşi simţea ceva. Avea mult prea multe sentimente. Trecuse al naibii de mult timp de când nu mai lăsase nimic să-i ajungă în suflet, dar ea reuşise. La drept vorbind, ceea ce simţea pentru ea îi invadase viaţa.
Iubirea era o slăbiciune.
Iubirea făcea un bărbat să se înmoaie.
Iar un bărbat moale făcea greşeli. Şi totuşi o vedea acolo pe Chloe, căutându-1. Privindu-1. Şi ceva se dădu peste cap în pieptul lui. Era inima lui, expunându-şi partea sensibilă şi vulnerabilă. Şi habar nu avea ce să facă, cum să se descurce cu ea.
Sau cu Chloe.

Câteva zile mai târziu Chloe lucra la pensiune. Mă-tura podeaua de lemn din camera de zi şi urmărea în reluare un episod vechi din Prietenii tăi.
Lance o sună.
- Munceşti din greu? întrebă.
Ea aruncă o privire piezişă spre televizor.
- Foarte din greu.
-Te uiţi la Prietenii tăi?
Chloe îndreptă telecomanda spre televizor şi reduse volumul.
- Dacă recunoşti serialul doar după sunet, îl ştii mult prea bine.
- Ce sezon? întrebă el.
- Ei bine, Chandler şi-o trage în secret cu Monica, deci e sezonul cinci.
Lance râse.

- Dacă ştii să identifici sezonul, tu îl ştii mult prea bine.
Ea pufni în râs.
- Tot e mai bine decât să fiu de nedezlipit de consola de jocuri. Nu te-am mai văzut de zile bune.
- Am fost ocupat, dar nu cu jocurile.
Tonul de încântare arogantă din vocea lui îi atrase atenţia.
- Ah. Deci ce mai face asistenta ta?
- Bine. Foarte bine.
-O să ieşim vreodată împreună toţi trei? întrebă Chloe.
- Pe toţi dracii, nu.
- Ţi-e teamă că am să-i spun toate secretele tale şi am s-o sperii? îl tachină ea.
-Pe toţi dracii, da. Ascultă, ne vin câţiva oameni weekendul ăsta şi au nevoie de două camere. Te bagi?
- Depinde. Chloe se întoarse spre recepţie şi deschise pe computer programul de rezervări al pensiunii. Sunt normali?
- Defineşte ce e normal.
-Să aibă cârd de credit valabil şi să nu se numere printre prietenii idioţi ai lui Tucker.

-Ai noroc. Sunt de fapt naşii mei de botez şi copiii lor adolescenţi şi sunt de treabă. Şi îşi plătesc facturile.
- în regulă atunci. Am să le fac rezervările.
-Mulţumesc. Deci ce-i cu treaba asta pe care am
citit-o pe Facebook cum că tu şi şeriful aţi început să trimiteţi magneţi anunţând data nunţii?
- Poftim? Chloe aproape căzu de pe scaun. îndreptăm du-se, deschise pe calculator pagina de Facebook. Nu era nimic în afară de faptul că Tipul Drăguţ fusese zărit la magazinul alimentar. Fusese surprins cumpărând o fleică scumpă de vită, iar oamenii se întrebau pentru care dintre femeile din oraş intenţiona să o gătească. Ai scornit treaba asta!
- Da, spuse Lance, râzând răguşit. De când eşti atât de uşor de păcălit?
- De când eşti atât de răutăcios?
- O, ştii că te iubesc. Apoi o parte din amuzament se risipi din vocea lui. Şi ar mai trebui să ştii şi că Todd a pus ochii pe o nouă femeie.
- Dumnezeule! Amy nu e interesată de nici unul dintre ei. Spune-le că doar pentru că e nouă în oraş şi frumoasă, nu înseamnă...
-Tu, spuse Lance. Pe tine a pus ochii.

- Ghinionul lui.
- Da, ei bine, ai grijă.
- Mă descurc cu Todd.
în cea mai mare parte ignorându-1, dar nu prea avea ce altceva să facă.
- Era beat acum câteva nopţi, Chloe, îi spuse Lance. Şi se lăuda cum că o să te şterpelească de sub nasul lui Sawyer.
Grozav.
-Mă...
O femeie intră pe uşa din faţă a pensiunii.
- Trebuie s-o şterg, şopti Chloe şi închise. Bună, spuse ea cu un zâmbet primitor, grăbindu-se să îl alunge pe enervantul de Todd din gândurile ei. Pot să te ajut?
-Âăă, da. Aşa sper. Nu am rezervare. Aveţi vreo ca-meră disponibilă?

Era o blondă drăguţă, având în jur de douăzeci şi cinci de ani. Şi era fantastic de speriată. Când îşi împre-ună mâinile în dreptul pieptului, degetele îi tremurau.
- Chiar avem camere, spuse Chloe. Tu singură?
- Da... da. îşi strânse buzele laolaltă. Eu singură.
Chloe deschise pe computer o pagină de înregistrare
a cazării.
-In regulă... numele tău?
- Ăăă. Privirea femeii alunecă spre televizor, unde în continuare rula Prietenii tăi. Monica.
Chloe ezită.
- Şi numele de familie?
- Aveţi neapărat nevoie de el?
- Ei bine, voi avea nevoie de un permis de conducere şi un cârd de credit, deci...
- Oh, dar voi plăti cu bani gheaţă, spuse femeia, arun- cându-şi privirea în toate direcţiile, ca şi cum cineva ar fi putut să obiecteze. Deci nu veţi avea nevoie de act de identitate, aşa-i?
-De fapt solicităm oricum un act de identitate. Chloe studie bagajele „Monicăi" - o husă de costum de la un magazin haute couture din Seattle şi două pungi de plastic boţite de la Target. O contradicţie care sărea în ochi. O alta era faptul că machiajul „Monicăi" era impecabil, demn de o apariţie pe scenă, iar părul îi era prins intr-un coc franţuzesc complicat care fusese în mod evident realizat de un profesionist şi totuşi purta un trening ieftin şi

lălâu. Pe sânul drept avea un minuscul autocolant transparent cu un S negru pe el, eticheta de mărime care nu fusese încă dezlipită.
Şi mai era şi cel mai grăitor aspect - panica femeii era tangibilă, o creatură vie, care respira în aceeaşi încăpere cu ele, iar Chloe îşi dădu seama încă din momentul acela că avea să cedeze. Dar înainte să apuce să i-o spună, Tara scoase capul pe uşa bucătăriei.
-Am alimente de descărcat - O, scuze.
- Scuză-mă o clipă, îi spuse Chloe Monicăi şi, luând-o la fugă, intră după Tara în bucătărie.
Maddie tocmai intra şi ea pe uşa din spate.

- Avem o problemă, le spuse Chloe încet. Un oaspete care nu vrea să îşi decline identitatea.
- Avem nevoie de datele cârdului de credit la dosar, spuse Tara.
- Femeia fuge de cineva. Chloe întredeschise uşa bucătăriei pentru a arunca o privire oaspetelui lor, care se plimba agitată prin camera de zi. Vreau să o lăsăm să stea aici.
- Ne întrebi sau ne spui? întrebă Tara.
Chloe îşi aţinti privirea în ochii ei.
-Ar trebui cel puţin documente de identitate să îi cerem, protestă Tara.
-Sau am putea... uita, spuse Maddie încet. Pentru că dacă amărâta aia se ascunde, înseamnă că are un motiv şi ar trebui să o ajutăm.
Chloe dădu din cap, arătându-se de acord în această privinţă.
- E speriată. Mă duc înapoi la ea. Odată întoarsă în camera de zi, îi zâmbi liniştitor femeii. O singură noapte?
- Da. Trebuie să pornesc la drum la prima geană de lumină.
- Sigur. Chloe se apleacă din nou asupra calculatorului. Deci încotro o iei?
Ea îşi muşcă buza.
-LA?
Chloe ridică privirea de la monitor.
- In regulă, dar mâine seară, când o să te afli la recepţia unei alte pensiuni, nu folosi un ton întrebător. Fii sigură pe tine.
Femeia se crispă.
- O, Doamne. Ai dreptate. Păru să se prăbuşească pe dinăuntru. Şi nu vreau să stau la recepţia unei alte pensiuni mâine-seară. Nu am venit decât din Seattle şi deja m-am săturat să conduc. Pot să îmi iau pur şi simplu o cameră aici pentru o săptămână şi să vă rog să vă prefa- ceţi că nu exist?

- S-ar putea ca o săptămână să fie mai greu de rezolvat fără cârd de credit.
„Monica" se retrase până la canapea şi se trânti pe ea. Purta pantofi albi eleganţi la trening.

Pantofi albi eleganţi şi imaculaţi.
- Ştiu ce impresie fac, spuse ea. Arăt ca şi cum aş fi proaspăt evadată de la spitalul de nebuni, dar nu sunt.
- Pentru că de fapt eşti o mireasă fugită din faţa altarului? întrebă Chloe blând.
Femeia se îndreptă şi se holbă oripilată la Chloe.
- Nu... adică... îşi muşcă buza de jos. Doar că îmi plac foarte mult pantofii albi. Deci fireşte că nu sunt o mireasă fugită din faţa altarului. Să fug de la propria nuntă m-ar face o persoană oribilă. îşi acoperi faţa cu mâinile. O, Doamne, sunt o persoană oribilă! De unde ai ştiut?
-Te-au trădat din prima treningul de la Target şi pantofii de mireasă, spuse Chloe blând, ieşind din spatele biroului de la recepţie pentru a se aşeza lângă ea. La fel şi faptul că ai furat identitatea Monicăi Geller. Făcu o pauză. Eşti bine?
- Sigur. Doar că am frânt inimile întregii mele fami-lii şi ale prietenilor mei şi a celui care trebuia să-mi fie mire, un om pe care îl cunosc de la zece ani. Dar în afară de asta mă simt fantastic.
Apoi izbucni în lacrimi.
Chloe îşi puse compătimitoare o mână pe umărul ei, iar femeia se prăbuşi în braţele ei ca şi cum ar fi fost prietene la cataramă şi se abandonă hohotelor de plâns.
Chloe o bătu stingherită pe spate, aţintindu-şi nepu-tincioasă privirea asupra uşii de la bucătărie. Unde naiba era Maddie, experta în îmbrăţişări, când avea nevoie de ea?
-Ăăă... pot să-ţi sun familia în locul tău? Aş putea să le spun că eşti bine. Nu trebuie să ştie unde te afli, dar sunt sigură că sunt morţi de îngrijorare pentru tine.
Maddie apăru aducând ceai, iar Tara o urmă cu brio- şe, slavă Domnului. Se aşezară toate trei pe canapea, în timp ce femeia smiorcăi şi îşi suflă nasul.
- Numele meu e Allie.
-Vrei o brioşă, Allie? întrebă Maddie cu blândeţe.
Allie dădu din cap şi luă două, câte una în fiecare mână.

-Tara le numeşte Brioşe cu Zahăr, Mirodenii şi fără Alte Dulcegării, îi spuse Chloe. Era furioasă pe iubitul ei când le-a făcut.

- Da? Allie înfulecă o brioşă, încă sughiţând din când în când şi ştergându-se la nas. Cu ce a greşit?

-O, refuză să ne spună, replică Chloe. Orice ar fi, s-a întâmplat azi-dimineaţă, cred, dar ea păstrează tăcerea în privinţa asta. Probabil şi-a lăsat chiloţii pe podea. Tara e obsedată de ordine la fazele astea. Pe de altă par-te, încă nu sunt cu totul convinsă dacă Ford chiar poartă chiloţi.

Chloe îi rânji Tarei, care o privea cu ochii îngustaţi. Hei, poate că promisese că avea să se maturizeze, dar nu promisese niciodată că avea să înceteze să îşi mai zgân- dărească surorile.

- Maddie crede că poate el e cel care a şterpelit o bu-cată din Plăcinta cu Fructe din Plin a Tarei, fără a-i cere voie, dar nu el a fost vinovatul. Arătă spre ea însăşi şi şopti mut „eu".

Allie o studie pe Tara cu o privire speculativă.

- Pari atât de... în privinţa asta. Fără îndoială a făcut ceva mai grav decât să-şi lase aiurea chiloţii, nu-i aşa?

Tara îi aruncă lui Chloe o privire mânioasă cu sub-înţeles, dar nu spuse nimic. Magnolia de Oţel refuza să vorbească.

- L-ai întrebat cum arăţi, iar el ţi-a răspuns că bine fără a-şi lua ochii de la televizor? întrebă Allie. Sau s-a holbat îa o femeie la raftul cu produse congelate al ma-gazinului alimentar pentru că i se întăriseră sfârcurile tot stând în faţa vitrinei cu îngheţată? Sau ţi-a spus că mama ta e ca un ghimpe în coastă?

- Nu, spuse Tara şi ezită. Mi-a cerut să fug cu el pe barcă, să ne căsătorim în secret pe Insulele Greceşti.

- Ticălosul, spuse Allie, trăgându-şi nasul, în timp ce atât Maddie, cât şi Chloe căscară şocate gura la Tara.

- Poftim? şopti Maddie, cu o mână pe inimă şi un zâmbet lent înflorindu-i pe buze. Chiar ţi-a propus asta?

-Da. Păstrându-şi în continuare calmul, Tara luă o brioşă, rămânând perfect imperturbabilă. Acum câteva nopţi, după focul de tabără.

Allie tocmai prinsese în pumni brioşele cu numărul trei şi patru şi le înfulecă, cu obrajii mânjiţi de rimei.

- Presiunea e enormă, nu-i aşa? spuse ea cu gura plină, inhalând zahărul ca şi cum nu ar mai fi mâncat de o săptămână.

- Ce ai de gând să faci? întrebă Chloe.

- Ei bine, aş putea să mă arunc de pe un pod, spuse Allie dramatic. Sau poate ar trebui să încerc să fac pe lesbiana o vreme.

-Lasă aruncatul de pe pod, spuse Chloe ferm. Iar treaba cu lesbianismul? Două cicluri menstruale şi de două ori mai multe bătăi de cap cu sindromul premen- strual. Dar, la drept vorbind, întrebarea îi era adresată surorii mele. Se uită la Tara. Ai de gând să fugi şi să te căsătoreşti în secret cu cel mai sexy bărbat de pe pământ sau nu?
- Hei, spuse Maddie. Şi bărbatul meu e sexy.
Tara o bătu pe Maddie pe mână, apoi urmă exemplul lui Allie şi mai luă o brioşă.
- Cred că sunt nevoită să o fac.
- Nu, spuse Allie, cu ochii sticloşi de la excesul de zahăr. Nu eşti nevoită să faci nimic. Poţi să fugi şi să te refugiezi... aici. Râse încet. O să-mi împart camera cu tine. Putem face împreună treaba aia cu lesbianismul.
Tara clătină din cap.
- Curiozitatea aia mi-am satisfăcut-o în facultate, îmi pare rău.
Lui Maddie i se opri brioşă în gât, dar Chloe se mul-ţumi să rânjească.
- Şi cică eu sunt aia care face nebunii.
Sună telefonul, iar Chloe se ridică în grabă pentru a răspunde. Era o femeie care dorea să facă rezervări pentru ea şi surorile ei pentru un week-end prelungit.
- Câte camere aţi dori? o întrebă Chloe.
- Pe toate.
Chloe clipi surprinsă.
- Poftim?
-Am dori să avem întreaga pensiune doar pentru noi. E o reîntâlnire, ştiţi. Două dintre noi au fost plecate peste ocean în armată, iar o alta tocmai şi-a luat

doctoratul, iar mezina se căsătoreşte. Au trecut cinci ani de când nu ne-am mai strâns toate opt în acelaşi loc.
- întreaga pensiune, repetă Chloe, năucită.
- Da, pentru cel puţin patru zile. Sper că asta nu este o problemă. Şi vrem să apelăm şi la centrul spa. Oh, şi aveţi şi cursuri de yoga?
- Da. Sau aveau să organizeze... Chloe îşi drese vocea. Cât de repede vă interesează?
- Care e cea mai apropiată dată disponibilă?
- Aşteptaţi o clipă?
Beată de încântare, Chloe acoperi receptorul şi se întoarse spre Tara şi Maddie.

-Este vreo problemă? întrebă Maddie, ridicându-se în picioare văzând ceea ce fără îndoială era o expresie de şoc pe chipul lui Chloe.
-Nu. Da. Nu ştiu. Chloe râse. Am o solicitare de rezervare pentru un sejur exclusivist de patru zile pentru un grup de surori care îşi doresc să le punem la dispoziţie toată pensiunea. Cât de repede posibil.
Tara şi Maddie se holbară la ea.
- Scumpo, spuse Maddie cu blândeţe, centrul spa nu există încă.
-Nu încă, spuse Chloe. Dar va exista. Se întoarse la telefon, surprinzând expresia de avertizare din ochii Tarei, cea care spunea să nu îndrăzneşti să fii impulsi-vă. Chloe îi rânji şi îi spuse calm femeii de la celălalt capăt al firului că serviciile centrului spa aveau să de-vină disponibile peste două săptămâni într-un pachet limitat, sau puteau să aştepte o lună pentru a se bucura de toate. Făcu rezervarea, deloc dezamăgită când femeia acceptă pachetul de servicii limitat. Nu vă faceţi griji, le spuse ea surorilor ei după ce închise. Jax mi-a promis că se descurcă.
Allie oftă.
-Toţi au impresia că se descurcă. Deci există un centru?
Treizeci de minute mai târziu, după ce o conduse pe Allie în camera ei, Chloe se întoarse pe terasa închisă, unde i se alăturară Tara şi Maddie.

- Cred că Allie o să fie bine.
- Te-ai descurcat bine cu ea, îi spuse Tara. Eu poate că m-aş fi mulţumit să îi dau cheia de la cameră şi nu m-aş fi băgat mai departe.
- Ba n-ai fi făcut asta, interveni Maddie. Ai fost pri-ma care a sărit să mă ajute când încercam să fug de viaţa mea şi am avut nevoie să mă refugiez aici, ai uitat? O îmbrăţişă pe Tara, apoi se întinse după mâna lui Chloe, trăgând-o şi pe ea mai aproape. L-am sunat pe Jax. I-am spus că avem rezervări făcute, că avem nevoie de camera asta să fie gata pe ieri. A zis că o să ne calculeze strict la costul materialelor, şi că voi putea plăti manopera ulterior.
- Eu am s-o plătesc, spuse Chloe, încercând să-şi dea seama după cât timp putea să se retragă din acea îmbrăţişare de grup fără a părea nesimţită. Oricât va fi.
-Mă ocup eu, spuse Maddie. Nu-ţi face griji.
-Nu, eu...
- Chloe, spuse Tara sec, sunt destul de sigură că datoria aia nu poate fi plătită în bani.
Maddie roşi până în vârful degetelor de la picioare.

- Oh. Am priceput. Chloe râse. Ei bine, atunci mul-ţumesc că plăteşti tu, surioară.
Maddie îşi dădu ochii peste cap şi o îmbrăţişă din nou. Dumnezeule! Tara era şi ea încă acolo, aşa că acum Chloe era prinsă între ele.
- In regulă... Bun. Am nişte chestii de făcut.
-Tu întotdeauna ai chestii de făcut când ne apucă sentimentalismul, spuse Tara, fără a-i da drumul.
Fir-ar să fie.
Serios? întrebă Chloe. Pentru că ne-a apucat sentimen-talismul la greu cu doar câteva luni în urmă, 200
]ill Shalvis
- Chiar dacă eşti mezina, nu eşti un copil mic. Te-ai schimbat cu adevărat, Chloe. Te-ai maturizat.
-în regulă, mulţumesc. Acum îmi daţi drumul?
-Nu, spuse Maddie, prinzând-o mai strâns şi râzând când Chloe înjură.
- încercăm să-ţi spunem că ne pare rău că ne-a luat atâta timp să ne dăm seama, spuse Tara. Şi că, deşi viaţa ta se desfăşoară după o altă logică decât a noastră, te descurci excelent să o scoţi la capăt.
- Uneori chiar mai bine decât noi, adăugă Maddie.
Chloe îşi îngustă ochii.
- în regulă, ce vreţi de la mine? Plecaţi amândouă peste weekend cu iubiţii voştri, nu-i aşa? Mă lăsaţi singură la pensiune? Asta e?
Maddie râse.
-Nu. Te iubim, Chloe. Asta e tot.
-O, Dumnezeule!
îşi lăsă capul să cadă, izbindu-l în mod repetat de umărul lui Maddie. Surorile ei râseră amândouă, dar Chloe nu prea savură gluma. Mama ei fusese un spirit liber care aruncase cu generozitate, în dreapta şi în stânga, declaraţiile de iubire, oferindu-le oricui, în asemenea măsură încât cuvântul îşi pierduse semnificaţia. Şi apoi îl întâlnise la televizor şi în filme şi toată lumea ştia că acea iubire nu era nici ea reală, doar un antidot la îndemână pentru chestiile nasoale care se întâmplau în poveste. Te-a trădat familia? Te iubesc. Gata, mă simt mai bine. Un bărbat ţi-a făcut inima ţăndări? Te iubesc. Bandajul perfect. Sfârşitul lumii e iminent şi ai de gând să te izbeşti cu racheta în as- teroid, lăsându-ţi fiica orfană? Te iubesc. Curaj, băiete. Nu, Chloe avea impresia că oamenii spuneau „Te iubesc" când de fapt ar fi vrut să spună „îmi pare rău“ sau „Am putea te rog să uităm cât am fost de idiot?" Nu erau cuvinte pe care să le foloseşti ca leucoplast sau pe care să le rosteşti pentru a face pe cineva să se simtă mai bine pe moment, ca atunci când Chloe avusese şapte ani, iar Phoebe o lăsase în casa unui străin timp

de patru zile, sau când aceasta cheltuise toţi banii de Crăciun pe cadouri pentru iubitul ei.

Chiar dacă Chloe nu era cea mai strălucită minte de pe planetă, învăţase devreme că cele două cuvinte erau puternice. In nici un caz nu avea să lase vreodată acea putere să se irosească. Ar fi fost un sacrilegiu. Surorile ei n-aveau decât să glumească după pofta inimii, dar Chloe ştia până în străfundurile fiinţei ei că atunci când avea să fie momentul să rostească acele cuvinte, avea să o ştie. Că avea să primească un fel de semnal cosmic. Problema era că începea să se întrebe dacă nu cumva receptorul ei cosmic era defect.
Oare Jax ar fi ştiut să-i recomande un meşter pentru aşa^ ceva?
In orice caz, era recunoscătoare pentru ceea ce exista între ea, Tara şi Maddie. Mai mult decât ar fi putut ele să ştie vreodată. Ele era singurele ei forţe stabilizatoare. Erau singurele ei legături de sânge.
Şi dacă îşi dădea voie să reflecteze la aceste lucruri prea mult timp, se întrista. începea să se simtă singură.
Speriată.
Aşa că nu se gândea la ele.
Niciodată.
Se bucura pur şi simplu de prezenţa lor în viaţa ei. Şi după cum ajunsese să înţeleagă în anul care trecuse, cu cât punea mai mult din resursele ei personale în slujba pensiunii, cu atât era posibil să prelungească mai mult situaţia.
- O va spune când va fi pregătită, îi spuse Maddie Tarei. Şi nu ar trebui să glumim pe tema asta. Chloe, eşti palidă. Te simţi bine? Ai dificultăţi de respiraţie?
-De vină e hemoragia provocată de explozia creie-rului meu. Chloe îşi îndesă mâinile în buzunare, brusc extrem şi inconfortabil de conştientă de faptul că amândouă o priveau îngrijorate. Nu toată lumea vrea să stea şi să discute despre sentimente. Nu toată lumea este într-o relaţie.
Se lăsă tăcerea, iar Chloe se strâmbă. Când avea să înveţe să nu mai spună nimic?
- Scumpo. Ochii Tarei erau neobişnuit de blânzi şi, fir-ar să fie, plini de compătimire. Este legat de faptul că noi două urmează să ne căsătorim?

-Nu, spuse Chloe. Fireşte că nu. Sunt încântată pen-tru amândouă.
- Este legat de faptul că îţi doreşti o relaţie? întrebă Maddie blând.
- Dacă mi-aş dori o relaţie, aş avea-o.
-E legat de Sawyer? întrebă Tara. Ai început să te îndrăgosteşti de el?

Da.
Nu.
Dumnezeule, habar nu avea. Clătină din cap, spe-rând că în acel gest putea cuprinde toate opţiunile.
- Ar fi stupid să o fac.
Tara expiră zgomotos şi dădu din cap. Ceea ce, desigur, o făcu pe Chloe să intre în defensivă.
- De ce dai din cap?
Tara se uită la Maddie, apoi din nou la Chloe.
-Pentru că, spuse ea măsurându-şi cuvintele, ai spus-o chiar tu.
- Da, iar eu ştiu de ce am spus-o, dar de ce ai spus-o tu?
- Ei bine, e chestia aia cu faptul că el poartă insignă de şerif, iar tu deteşti orice formă de autoritate. Şi...
Maddie îşi puse mâna pe braţul lui Chloe.
- Scumpo, ce vrea Tara să spună e că tu nu te-ai arătat niciodată prea interesată să trăieşti o viaţă convenţională, iar viaţa lui Sawyer e întruchiparea convenţionalului, înţelegi?
Da, Chloe înţelegea. înţelegea perfect. Şi exact acolo era problema.

capitolul 18

Sexul e ca aerul; nu e important decât atunci când rămâi fără el.
Chloe Traeger

Săptămâna lui Sawyer fu un amalgam confuz şi extenuant. Colegul lui, Tony Sanchez, îşi luase liber frecvent din cauză că avea acasă gemeni nou-născuţi, obligându-1

pe Sawyer să muncească mai mult decât ar fi fost cazul şi să accepte prea multe ture duble. Prin urmare nu era tocmai bine dispus când, la ora la care ar fi trebuit să iasă din schimb, se trezi pregătindu-se sufleteşte să rămână pe baricade toată noaptea şi găsi o maşină parcată bizar pe marginea şoselei, sub un pâlc de copaci. Sawyer coborî din maşina lui pentru a o verifica, dar motorul porni brusc, iar maşina parcată demară în trombă, cu cauciucurile scrâşnind, ratând la mustaţă alte două maşini care tocmai treceau pe acolo.
O manevră idioată. Sawyer urcă în grabă înapoi în maşina lui, aprinse farurile şi făcu semn maşinii să tragă pe dreapta.
Pe bancheta din faţă se aflau doi bărbaţi. Sawyer nu văzu nimic suspect în maşină, prin urmare le dădu o amendă pentru conduită imprudentă în trafic. Şoferul protestă violent, apoi plecă din nou la fel de grăbit, scrâşnind din roţi şi lăsând dâre pe asfalt, ratând la limită o altă maşină.

Sawyer era suficient de scos din sărite cât să îl tragă din nou pe dreapta, scriindu-i calm Idiotului Zilei cea de-a doua amendă.
-Iţi baţi naibii joc de mine? ţipă şoferul. încă o amendă?
Băgă maşina în viteză.
-Ai grijă, îl avertiză Sawyer. Am toată noaptea la dispoziţie.
Tipul bombăni „dobitocule“ în barbă, dar ieşi pe şosea cu mai multă grijă de data aceasta.
De acolo Sawyer fu chemat la poliţia rutieră. Câteva echipe de construcţii lucrau la strada principală din oraş şi închiseseră circulaţia. încă de la începutul săptămânii omenii fuseseră avertizaţi cu un indicator luminos, iar muncitorii avuseseră grijă să blocheze drumul în mai multe locuri, montând indicatoare de „drum închis11, precum şi indicatoare de ocolire. Şi totuşi, mai multe persoane reuşiseră oricum să treacă de barajele rutiere şi să se înfurie pe Sawyer când nu putuseră merge mai departe.

-Asta e ridicol! ţipă o femeie la el. Nu aş putea să scap din încurcătura asta nici dacă ar depinde viaţa mea de asta. Sunteţi toţi nişte dobitoci!
Fusese nevoită să meargă pe contrasens pentru a trece de baricade - şi tot el era dobitocul.
-Vedeţi barajul acela rutier pe care l-aţi ignorat şi pe lângă care aţi trecut cu maşina? o întrebă Sawyer. Ar trebui să vă întoarceţi pe unde aţi venit. Treceţi pe lângă fiecare dintre indicatoarele de „drum închis11 pe care le-aţi întâlnit până aici - cred că au fost trei la nu-măr - şi urmaţi instrucţiunile de ocolire.
Arătându-i degetul mijlociu, femeia întoarse maşina.
Următorul tip care ignoră barajele rutiere fu - o, perfect - Todd. Todd fusese în mod firesc luat la între-bări după incidentul din local şi nu reacţionase bine. îşi dăduse drumul la gură în oraş, spunând oricui era dispus să îl asculte că Sawyer făcea abuz de putere şi că el, Todd, avea să îl scoată din joc. Tipul şi-o căuta cu lumânarea, dar Sawyer nu avea de gând să îi ofere această satisfacţie. în nici un caz nu avea să-i permită să îi ameninţe locul de muncă sau să pună în pericol oameni nevinovaţi. Trecuseră ani întregi; era timpul ca Todd să lase deoparte râca şi să facă ceva constructiv cu viaţa lui. Din păcate, Sawyer ştia mai bine decât oricine că nu puteai forţa pe cineva să facă ceva ce nu voia să facă. Nu putea să îl salveze pe Todd la fel cum nu putea să obţină aprobarea tatălui lui. La anumite lucruri pur şi simplu trebuia să renunţe.
- Ce naiba se petrece aici? întrebă Todd acum, fără a se obosi să îmbrace masca lui obişnuită de om fer-mecător, nu faţă de Sawyer. Drumul e închis.

De ce nu sunteţi în stare să faceţi treaba asta la o oră mai conve-nabilă, fraierilor?
Sawyer nu comentă nimic legat de faptul că ei personal nu lucra la drumuri. Doar încerca să îi dirijeze pe idioţii care veneau cu maşina până acolo. Fără a mai pomeni de faptul că era miezul nopţii, ce altă oră mai convenabilă de atât ar fi putut găsi?
-Cum naiba scap de aici? întrebă Todd.

Sawyer plimbă lumina unei lanterne în cabina camionetei lui Todd, ştiind că nu avea să i se arate un asemenea noroc cât să găsească o pungă de droguri ţinută la vedere.
- Ei bine, uite cum stă treaba, Todd. Dacă nu reuşeşti să urmezi indicatoarele de ocolire pe lângă care ai trecut, nu ştiu cum vei reuşi să urmezi instrucţiunile mele pentru a scăpa de aici.
- Ţi-aş trage una, Thompson. Sau mai bine mă duc să i-o trag lui Chloe.
Sawyer fu nevoit să facă un efort pentru a nu reacţio-na la acea insultă.
- Da, spuse Todd, cunoscându-l pe Sawyer suficient de bine cât să vadă dincolo de mască. E o bucăţică delicioasă, şi ştii ceva? E nebună după mine.
- Stai departe de ea.
-Sau?
„Sau o să te omor" nu era tocmai replica potrivită pentru a-şi păstra funcţia. Şi nici măcar nu se mai con-fruntase cu această problemă vreodată, cu impulsul de a da dracului munca şi a se vârî pe geamul maşinii lui Todd pentru a-l strangula.
- Da, aşa mă gândeam şi eu, spuse Todd cu un rânjet. In spatele insignei eşti doar un pămpălău. Băgă camioneta în marşarier. Gândeşte-te la noi la noapte, cuibăriţi confortabil în patul meu, în timp ce tu bântui pe străzi jucându-te de-a monitorul şcolar.
Sawyer scrâşni din dinţi şi munci restul nopţii, stră- duindu-se să îşi amintească singur că Todd era doar un dobitoc furios.
Un dobitoc care îi cunoştea punctele sensibile.
Imediat după ivirea zorilor, Sawyer se duse cu maşi-na la pensiune. Era şapte dimineaţa şi avea puţin peste douăzeci şi patru de ore de când nu mai dormise, dar îşi spuse că avea nevoie de o porţie din cafeaua Tarei.
-Arăţi ca naiba, omule.

Afirmaţia amabilă zburase din gura lui Jax, care toc-mai cobora din Jeep-ul lui şi îşi punea centura de scule.
-Fir-ar, spuse Sawyer. Şi eu care intenţionam ca de aici să merg direct la o şedinţă foto.

Jax rânji şi fluieră încet. Izzy, labradorul lui cafeniu de trei ani care moţăia pe bancheta din dreapta, se ri-dică stângaci în picioare şi lătră. Când văzu că nu se întâmpla nimic interesant, se prăbuşi ca o macaroană moale, închizând din nou ochii.
- Haide, leneşo, spuse jax.
Izzy întredeschise un ochi şi îl privi mânioasă.
-Tara ne aşteaptă cu micul dejun, o ispiti Jax.
Câinele sări din Jeep şi porni tropăind spre uşa din faţă a pensiunii.
Sawyer clătină din cap.
- Lucrezi la centrul spa? Se uită după maşina lui Mad- die. Sau pur şi simplu tu şi Maddie aveţi de gând să vă jucaţi din nou de-a contractorul şi stăpâna casei?
- Hei, tu nu ar trebui să ştii despre asta. Maddie detestă când oamenii află chestii despre viaţa noastră sexuală.
-Voi aţi fost surprinşi în pod de către Luciile şi blestematul ei de telefon cu cameră foto.
- Naiba să-l ia de Facebook. Iar eu pierdusem un pariu cu Maddie şi înţelegerea era să mă dezbrac. Nu e ca şi cum aş face asta tot timpul, dar drace, când o femeie frumoasă îţi cere să-ţi dai jos pantalonii, o faci, ştii cum zic?
-Tu bucură-te că Luciile a băgat capul în pod înainte să rămâi doar cu centura de scule pe tine, spuse Sawyer.
Jax oftă.
- Nici măcar n-a prins-o pe Maddie în cadru. Doar pe mine dansând şi făcând striptease, fluturându-mi cămaşa prin aer. Cineva ar trebui să-i reducă doza de estrogen sau ceva de genul.
- Sau ai putea să te mulţumeşti să faci striptease doar în dormitorul vostru.
-Unde ar fi distracţia atunci? Jax închise portiera Jeep-ului şi îl fixă pe Sawyer cu o privire prelungă. Ai avut o noapte nasoală?
- O noapte lungă.
- Ai trecut pe aici să o vezi pentru o clipă pe Chloe, sub pretextul că vrei cafea?

Sawyer îşi îngustă ochii.
Prietenul lui îl privi cu aceeaşi expresie seacă pe care Izzy i-o aruncase lui Jax cu doar un moment înainte.
Sawyer răsuflă zgomotos şi nu recunoscu nimic. Nu mai trecuse pe aici de două zile. îşi spusese că încerca să mai reducă din cafeină, că era în criză de timp, că nu era cazul să irosească benzină cu acel drum în plus. îşi spusese orice fusese nevoie pentru a-şi justifica alegerea.
însă nu reuşise. Să şi-o justifice.
Jax intră cu el în bucătăria pensiunii. Jax se alese cu un sărut foarte prietenos din partea lui Maddie. Sawyer primi cafea. în timp ce Jax porni spre terasa închisă, Sawyer îşi plimbă privirea prin bucătărie, căutând semne ale prezenţei lui Chloe, dar nu găsi nimic.
-Cauţi ceva anume? întrebă Tara de unde stătea cocoţată lângă aragaz.
Sawyer aruncă o privire pe fereastră. Scuterul Vespa nu se vedea pe nicăieri.
- Nu e aici, spuse Tara sec. Tot dispare pentru câteva ore, de fiecare dată când poate, simţind nevoia să îşi pună ordine în gânduri. Ezită. E pentru că lasă lucrurile să i se strângă în suflet. încearcă să se ascundă, să pretindă că nimic nu o afectează. Dar lucrurile o afectează. Oamenii o afectează.
- Tara, spuse Maddie calmă de la masa de bucătărie.
- El o afectează, îi spuse Tara surorii ei, arătând spre Sawyer cu o spatulă de lemn.
- Care e problema? întrebă Sawyer. Ce s-a întâmplat?
Tara clătină din cap.
-Nimic. Sau cel puţin nimic anume.
-Ai idee pe unde ar putea fi?
Tara clătină din cap.
- Zicea că merge undeva unde găseşte linişte şi pace, un loc unde poate sta şi reflecta.
La aceste cuvinte Sawyer simţi o parte din tensiune ri- dicându-se de pe umerii lui. Avea o idee destul de clară despre unde s-ar fi putut afla.
- Sawyer?
-Da?

Nerăbdător să plece, îi aruncă o privire peste umăr Tarei.
Ochii ei erau aprigi şi protectori.
- Să nu mă faci să regret că ţi-am spus.

Tonul de ameninţare din vocea ei era imposibil de ratat.
In mod normal acest lucru l-ar fi iritat al naibii de tare, dar îi susţinu ferm privirea şi clătină din cap.
- N-am să te fac.
Când ieşi, o auzi pe Maddie spunându-i Tarei:
-Uită-te la tine, te bagi în treburile ei ca o cloşcă.
- Nu o să-mi mulţumească, spuse Tara.
-Depinde ce se întâmplă mai departe, spuse Mad-die, acestea fiind ultimele cuvinte pe care le auzi Sawyer când plecă de la pensiune.
Sawyer traversă oraşul, sperând că ghicise corect unde se afla Chloe. Undeva unde găseşte linişte şi pace. Pe toţi dracii, dacă se gândea prea mult, ajungea la concluzia că acel loc ar fi putut fi oriunde. Izvoarele de nămol. Acasă la Lance. La un zbor cu deltaplanul...
Se înfioră. Dumnezeule, spera că nu făcea nimic de genul, dar când era vorba de Chloe, nimeni nu ştia vre-odată. Definiţia ei pentru conceptul de linişte şi pace era în mod cert neconvenţională.
însă complicele ei, Lance, se afişase prin tot oraşul cu noua lui iubită, ceea ce, spera el, însemna că fuseseră toţi prea ocupaţi pentru a se băga în bucluc.
Prin urmare Sawyer se duse acasă. în toiul nopţii, fără trafic şi fără semafoare, îi lua cincisprezece minute să traverseze oraşul şi să urce dealul până la casa lui. în dimineaţa aceea, în timp ce soarele se ridica deasupra munţilor înalţi care înconjurau Lucky Harbor, scăldând oraşul într-o strălucire aurie, ajunse în şapte.
Opri maşina pe aleea de la intrare, privind scuterul Vespa parcat acolo. Nefiind dispus să examineze senzaţia ciudată pe care o simţea în piept, una care aducea suspect de mult a uşurare şi, totodată, a ceva mai mult, coborî din maşină. Nu intră în casă, ci se duse în lateralul ei. Aruncă o privire spre duşul de exterior, şi, aşa cum

se întâmpla de fiecare dată de când fusese aici cu Chloe, mădularul lui tresări când îşi aminti pielea ei palidă scânteind, apa revărsându-se şiroaie peste curbele ei....
Se duse la stâncă şi coborî scările ce duceau la plajă. Soarele se înălţase încă puţin, cufundând bucata de stâncă ce ieşea în afară într-o umbră întunecată, în care pietrele nu se mai deosebeau unele de altele.
La baza scărilor îşi scoase ghetele şi şosetele şi se în-toarse cu faţa spre stânci. Soarele îi bătea în ochi, orbin- du-l şi împiedicându-l să vadă orice altceva în afară de conturul granitului. Plaja era absolut goală şi complet izolată, în special în această perioadă a anului. în aer adia o briză sărată, dar

valurile erau calme, blânde şi discrete. Ca un cântec de leagăn, revărsându-se blând peste nisipul pietros. O pasăre ţipă. Perechea ei îi răspunse tot cu un ţipăt.
Insă nu vedea nici urmă din roşcata micuţă şi de o frumuseţe sălbatică pe nume Chloe.
Când văzu dâra de paşi mici şi feminini, inspiră adânc, cuprins de uşurare pură.
-Te-am prins, murmură el şi urmă dâra de paşi pe plajă, trecând pe lângă un afloriment masiv de rocă şi îndreptându-se spre stâncă.
Unde urmele dispăreau în faţa peretelui.
Dacă nu ar fi văzut paşii, ar fi ratat-o complet. Pentru că şi dacă şi-ar fi dat capul pe spate cât de mult putea, Chloe tot ar fi rămas invizibilă pentru el.
Dar ştia că era acolo sus.
Ii simţea prezenţa.
Clătinând din cap a nedumerire faţă de propria per-soană - îi simţea prezenţa? -, Sawyer începu să se caţă- re, spunându-şi că avea să fie o discuţie fără presiuni din partea lui.
La jumătatea căţărării se ridică pe o piatră mare şi plată care ieşea în afară şi o găsi.
Mută, cu privirea tăinuită, cu braţele strânse în jurul genunchilor, faţa ei frumoasă era întoarsă spre el din profil, dar tot radia un aer de singurătate şi o întuneci-me care îl atrăgeau.
Pentru că existau şi în el.

Se ghemui în faţa ei.
- Bună.
Chloe întoarse faţa şi îl studie, de la picioarele goale, murdare de nisip, până la uniforma boţită şi, în cele din urmă, chipul lui. Indiferent ce văzu acolo, descoperirea îi aduse un zâmbet vag pe buze.
-Ai avut o noapte lungă, şerifule?
-Jax nva întrebat acelaşi lucru.
-Asta pentru că arăţi ca naiba.
- Da, şi asta mi-a spus-o.
Ea dădu din cap şi se trase într-o parte, o invitaţie mută de a i se alătura.
Sawyer se strecură lângă ea şi adoptă o poziţie similară.
Priviră valurile timp de câteva minute, cufundaţi intr-o tăcere relaxată, prietenoasă. Tara îi dăduse de înţeles că Chloe era supărată, însă nu detecta deloc o astfel de emoţie din partea ei.

Nu, doar aceea senzaţie că avea nevoie de acel ceva nedefinit pe care o simţea şi el în adâncul sufletului.
- Eşti bine?
- întotdeauna. Zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflectă şi în priviri. Am aceeaşi întrebare pentru tine, Sawyer.
Nu i se adresa prea des pe numele mic. Lui Sawyer îi plăcea să îl audă de pe buzele ei mult mai mult decât ar fi fost cazul.
-Surorile tale îşi fac griji pentru tine.
Ea oftă zgomotos şi se lăsă mai mult pe spate, spriji- nindu-se de peretele de stâncă.
- Nu ar trebui să-şi facă.
- Vrei să te duc acasă?
- Mă întrebi sau intenţionezi să-mi pui cătuşele şi să mă duci cu forţa înapoi?
-Dacă ţi-aş pune cătuşele, spuse el, pensiunea ar fi ultimul loc în care te-aş duce.
Ea râse încet.
-Ce-ţi place să mă tachinezi. Ţi se întâmplă frecvent să te caţări aici îmbrăcat în uniformă?
-Aproape niciodată.
Ea îl privi, cu ochii încărcaţi de aceeaşi blestemată de îngrijorare.

- Chiar arăţi rupt de oboseală.
-Sunt.
îşi desfăcu centura din dotarea uniformei şi o puse pe piatră.
-Nu te opri la asta, spuse Chloe.
- Cum să nu. Ca apoi să apar pe Facebook.
Chloe râse.
- Luciile nu ţi-ar face aşa ceva.
- Doar pentru că ştie că aş aresta-o.
- Sigur că da. Zâmbetul ei dispăru, fiind înlocuit cu o încruntare gânditoare. Oare cum se explică asta?
- Ce anume?
- Luciile adoră să dea sfoară în ţară despre activităţile tale ca şerif Thompson, dar viaţa privată a lui Sawyer pare să fie un domeniu interzis. Despre tine personal nu publică niciodată nimic.
-Nu are nimic de zis. Sunt în permanenţă la muncă.

- Nu, vorbesc serios. Ţii minte ziua când i-ai schimbat roata? începuse să îmi povestească despre copilăria ta, apoi a abandonat complet subiectul când a ajuns la adolescenţa ta.
Nu, viaţa lui nu mai era subiect de tabloid, slavă Domnului. Şi îi era foarte recunoscător lui Luciile pen-tru acest lucru.
- Sunt prea obosit ca să am conversaţia asta cu tine în momentul de faţă.
Sau vreodată.
- Deci... ai ieşit din tură.
- într-un sfârşit, da.
- Bun.
Se ridică în genunchi lângă el şi smuci de cămaşa lui, în semn că voia să-l vadă dezbrăcat de ea.
Sawyer ştia că nu ar fi trebuit s-o facă, dar probabil era mai pierdut decât crezuse, pentru că îşi dădu jos vesta de kevlar, cămaşa de uniformă, apoi tricoul pe care îl purta pe dedesubt, punând totul deasupra grămezii tot mai mari.
Chloe îşi plimbă privirea peste pieptul lui cu o ex-presie de admiraţie făţişă. Apoi Sawyer fu străbătut de un fior şi îşi dădu seama că nu se gândise cu adevărat

şi la vreme. Erau şapte grade cu plus, maxim, dar Chloe îi făcea semn cu mâna să continue.
- Nu mai am pe mine decât pantalonii, spuse el.
- Da, te rog.
- E frig, Chloe.
Ea îşi înclină capul într-o parte.
- Ţi-e teamă că o să se micşoreze?
Ei bine, acum îi era.
-Am văzut deja pachetul, ai uitat? Crede-mă, şerifii le, nu ai nici un motiv de îngrijorare.
Sawyer râse fără să vrea, apoi încremeni când Chloe îl încălecă. înainte să apuce chiar şi să clipească, ea se aplecă şi îl sărută pe claviculă. Apoi pe un pectoral. îl atinse cu limba pe piele, iar el fu străbătut de un nou fior. Nu de frig.
- Chloe.
Fu tot ce reuşi să rostească. Mâinile lui se încleştară pe şoldurile ei, ţinând-o strâns când ea se mută cu doi centimetri într-o parte şi îl linse pe sfârc.
Sawyer inspiră şuierat.

- Părea să-i fie frig, şopti ea şi suflă un şuvoi de respiraţie caldă peste pielea lui umedă.
El se înfioră, aerul rece devenind ultimul lucru la care se mai gândea acum, iar Chloe începu să se legene lent peste umflătura foarte evidentă din spatele fermoa-rului.
- Credeam că vreau să fiu singură, spuse ea, frecân- du-se de el până când Sawyer îşi dădu ochii peste cap.
-Ştiu, reuşi el să spună, ridicându-i faţa pentru a-i întâlni privirea. Dar eu nu voiam să fii.
Ea îi zâmbi.
- îmi place asta la tine. Asculţi ce are de zis toată lumea, dar apoi ajungi la propriile concluzii şi faci oricum ce vrei tu să faci.
- Dacă ai şti ce îmi doresc să fac în momentul de faţă, probabil m-ai îmbrânci de pe faleza asta.
- Nu fii prea sigur de asta.
Se ridică puţin şi îi acoperi gura cu a ei.
Sărutul îl lăsă fără cuvinte. Sau l-ar fi lăsat, dacă ar fi simţit nevoia să spună ceva. Se dădu în spate şi o privi

în ochi. In mod cert nu mai era încercată de singură-tate, tristeţe sau o altă emoţie negativă. Ochii îi erau tandri şi... visători.
Aerul de visare îl tulbură, căci aici era mai mult decât doar dorinţă fizică. Aerul de visare însemna lucruri pe care el nu i le putea oferi, spre exemplu propriile lui emoţii. Problema nu era că nu putea simţi nimic faţă de ea. Putea şi simţea.
O, Doamne, cum simţea.
Doar că habar nu avea ce să facă mai departe cu ceea ce simţea.
- Chloe...
- Mă gândeam la duşul tău, spuse ea, îngropându-şi faţa pe obrazul lui. Speram oarecum să te găsesc acolo.
- Nu am mai terminat niciodată ceea ce am început în ziua aia.
Chloe zâmbi lângă el.
- Poate că „noi“ nu am terminat, dar eu sigur da.
Sawyer râse. Chloe râse şi ea. Apoi ajunseră cumva să
se sărute din nou.
- Stai aşa, spuse el, desprinzându-se cu regret din îmbrăţişare. Nu putem.
- îmi pare rău. Cuvântul ăsta nu îl cunosc.

El lăsă să-i scape un alt hohot de râs fin şi o prinse mai strâns când ea îl muşcă mărunt de gât.
- Nu-mi asum riscul să faci o nouă criză de astm post- orgasm în timp ce te afli aici sus pe pietre, murmură el, gemând când ea îşi legănă cea mai fierbinte parte a corpului ei peste cea mai tare parte din el.
-Am o idee mai bună, şopti ea.
O, bun. Unul din ei era încă în stare să gândească.
- Ce anume?
Ea îşi scoase inhalatorul din buzunarul de la spate şi îl flutură prin faţa lui. Aplecându-se peste el, îl sărută uşor întâi într-un colţ al gurii, apoi în celălalt.
- Şi te doresc, şopti ea, gura ei atingând-o delicat pe a lui la fiecare cuvânt. Atât de mult. Te rog? Te rog, Sawyer...
Aceasta era ideea ei? Să implore? Pentru că, în primul rând, chiar funcţiona cu el. Şi în al doilea rând... pe toţi dracii. Nu îşi mai aducea aminte.

capitolul 19

Gravitatea unei mâncărimi e invers proporţională
cu posibilitatea de a te scărpina.
Chloe Traeger

Chloe se pierdu în îmbrăţişarea lui Sawyer. Ceea ce nu o surprinse, căci omul ştia să sărute ca nimeni altei- neva. Plutea pe valuri de plăcere şi dorinţă când el se dădu înapoi.
-Nu aici, spuse el din nou, începând să se îmbrace la loc pentru a coborî. Nu pe o piatră nisipoasă şi la o temperatură de zece grade cu plus.
La drept vorbind vremea se îmbunătăţise. Totul era ud şi înrourat de la ploaie, iar norii pluteau jos ca o pre-lată, dar soarele începuse să se ivească printre ei. Chloe inspiră aerul sărat care venea dinspre apă şi mirosurile de molid şi brad din pădure. Superbe. La fel era şi băr-batul care încerca să o coboare cu forţa de pe stâncă.
-Am putea să dezgolim doar părţile esenţiale, spuse ea cu răsuflarea tăiată.
- Da, dar tocmai părţile mele esenţiale sunt ceea ce mă îngrijorează. Coborî după ea, mişcându-se cu agi-litatea cuiva mult mai uşor şi mai mic decât era el în realitate. Nu vreau să îmi îngheţe nimic.
Chloe râse.
- Nu e suficient de frig.
-Asta o spune femeia care nu are o parte a corpului ce poate îngheţa.
- Şi eu care te credeam atât de dur.
- O iluzie.

Sări pe nisip, apoi, pentru că aparent ea nu se mişca suficient de rapid după standardele lui, o smulse per-sonal de pe stâncă şi o prinse în braţe pentru un alt sărut ce îi topi oasele. Apoi o luă de mână şi începu să o împingă spre scări.
Aparent se grăbeau. Lui Chloe îi convenea şi lungi pasul. Insă această manevră, combinată cu încântarea pe care nu şi-o putea ascunde, se dovedi o idee proastă

pentru că, după doar câţiva paşi, simţi o apăsare în piept. Fir-ar să fie.
-Sawyer...
El îi aruncă o singură privire, înjură, apoi o luă în braţe şi începu să urce scările ca şi cum ar fi fost uşoară ca fulgul.
Râzând cu răsuflarea tăiată, Chloe spuse:
-Nu te epuiza. Am planuri pentru tine.
-Tu doar concentrează-te să respiri, spuse el, având întipărită pe chip o expresie de concentrare masculină feroce. Ai inhalatorul?
- îl am.
îl scoase din buzunar şi îl folosi, în timp ce el traversă cu ea în braţe curtea din spate şi trecu pe lângă duş.
- O, spuse ea, privind cu jind capul de duş. Dar...
- Pat, spuse el ferm.
Ea îşi scutură degetele murdare.
- Sunt plină de nisip.
-Ai să fii fierbinte şi plină de altceva cât ai clipi, îi promise el şi deschise cu umărul uşa din spate a casei.
Chloe deja se simţea fierbinte şi plină de dorinţă şi fu străbătută de un fior de nerăbdare în timp ce Sawyer o purtă prin casă atât de rapid încât abia putu să urmă-rească pe unde mergeau.
- Hei, spuse ea. Ai mai zugrăvit câteva...
Doar atât apucă să spună până să se trezească zbu-rând prin aer.
Ateriză pe un pat uriaş. Chiar înainte ca salteaua să apuce să o arunce o dată, Sawyer se prăvăli peste ea. Se dezbrăcase din nou de vesta de kevlar, de cămaşă şi tricou, aruncându-le pe podea alături de restul echi-pamentului. Prinzându-i încheieturile într-o mână, îi ridică braţele deasupra capului şi i le ţintui acolo în timp ce se întinse peste ea. Chloe se zbătu şi trase uşor de ele pentru a vedea dacă Sawyer avea să îi elibereze mâinile.
- Nu încă, spuse el.
-Nu?

-Nu. O muşcă mărunt de bărbie. Trebuie să discu-tăm mai întâi, iar dacă mă atingi, am să uit ce voiam să spun.
Cuvintele ei o surprinseră.
- Şeriful cel mare şi rău are o slăbiciune?
- Când e vorba de tine, mai mult de una, recunoscu el fără ezitare şi o strânse blând de încheieturi, transmi- ţându-i fără un cuvânt să stea nemişcată şi să nu se mai zbată.
Chloe nu se putu abţine. Era atât de plăcut să se zbată sub el, sub trupul lui cald şi tare exact unde era mai palpitant, simţindu-i forţa cu greu ţinută în frâu.
-Doar nu vrei cu adevărat să discutăm chiar acum, aşa-i? murmură ea. Serios?
Sawyer expiră zgomotos şi îşi sprijini fruntea de a ei.
- Pe toţi dracii, nu. Dar trebuie să te întreb. Mi-ai zis mai demult că nu poţi avea orgasme.
- Iar tu mi-ai demonstrat că nu e aşa, îi aminti ea.
- Da, şi ai plătit pentru asta. Ezită. Deci tu de regulă nu...
-Nu când sunt cu cineva, nu. Sunt capabilă să îmi ofer singură unul, dacă mă concentrez să rămân foarte calmă şi să nu mă mişc.
Ochii lui se dilatară până deveniră negri.
- Ăsta da contrast. Să încerci să termini în timp ce rămâi calm şi nemişcat.
Ea ridică din umeri.
- îmi iese. Fascinată de felul în care o privea Sawyer, ca şi cum ar fi vrut să o înfulece toată, se trezi spunând: Aş putea... să îţi arăt. Dacă ai vrea.
- Da, spuse el foarte serios. Vreau să îmi arăţi.
Se dădu jos de pe ea şi se aşeză lângă şoldul ei. Cu-prinsă brusc de timiditate în faţa acestei manevre care fusese ideea ei, Chloe ezită.
- Haide, dă-mi voie să te ajut. în maxim cinci secunde o scăpă de pantofi, şosete şi blugi. Rămase cu privirea aţintită asupra slipului ei galben intens, cu croi băieţesc, apoi îşi trecu un deget peste faţa zâmbitoare din dreptul scoicii ei. Arată-mi, Chloe.

închizând ochii, ea îşi strecură mâna sub chilot. De deasupra ei răsună un sunet foarte aspru de apreciere masculină, apoi degetele calde ale lui Sawyer se închiseră peste încheietura ei. Chloe deschise larg ochii.
- încet, îi porunci el. Foarte încet şi uşor.
-N-am zis că e încet, spuse ea. Nu e nevoie să fie încet. Doar calm.

- Foarte calm. Degetul lui mare o mângâie în locul în care îi batea pulsul, pe interiorul încheieturii. Dar hai să încercăm şi încet, şi uşor.
Chloe înţelese că Sawyer nu voia să fugă cu ea la Urgenţe. Problema era că ea nu era genul care să o ia încet şi uşor. Era mai degrabă genul care o făcea rapid, înainte să apuce să se declanşeze o criză de astm.
- Rapid e mai bine. Aşa am şanse reale.
- Încet şi uşor, repetă el ferm, apoi îşi strecură degetele sub ale ei, pentru a fi el cel care o atingea.
Blând, atât de blând încât lui Chloe îi veni să plângă, îşi lăsă degetele să alunece peste mugurele ei de carne, în faţă şi în spate, apoi de la capăt. Din nou şi din nou. Dezmierdând-o.
Excitând-o.
Geamătul ei îi învălui pe amândoi, apoi fu rândul ei să îşi încleşteze mâna pe încheietura lui. Ceea ce îi făcea Sawyer era magic, dar ea avea nevoie de...
-Mai mult.
- Şşşt, spuse el şi continuă să o mângâie la fel de delicat, făcând-o să se deschidă tot mai mult cu fiecare atingere a acelor degete diabolice, întinzându-i umezeala dulce până ajunse să se zvârcolească sub el.
Iar atunci el se opri pur şi simplu.
Icnind, Chloe se ridică în capul oaselor.
- Eşti bine? o întrebă Sawyer, cu privirea aţintită pe chipul ei.
Când ea dădu din cap, Sawyer îşi puse o mână pe pieptul ei şi o împinse înapoi pe spate.
- Bun, spuse el. Ţine-o tot aşa, încet şi...
- Dacă spui uşor, am să te rănesc.

-M-am documentat pe internet despre astm, spuse el atât de încet încât se scurse o clipă până când Chloe pricepu sensul cuvintelor lui.
Sau poate era din cauză că degetele lui o împingeau în pragul nebuniei, afectându-i capacitatea de a procesa informaţia. Dar chiar conta suficient de mult pentru el cât să-şi fi făcut timp să studieze problema ei? însemna ceva, nu putea să nu însemne, dar nu era sigură ce anume. Faptul că o plăcea? în regulă, era o chestie pe care o putea accepta. Şi ea îl plăcea pe el. Şi poate că şi teama jucase un rol. Faptul că aproape murise în faţa lui îl speriase. Da, desigur. Era o explicaţie perfect logică.
- Am aflat că în astfel de cazuri, spuse el, cheia este să fii relaxat şi să ai un partener care îţi urmăreşte cu atenţie felul în care respiri. Eu te urmăresc cu aten- ţiek Chloe.

îi oferi un zâmbet în acelaşi timp sexy si liniştitor care îi intensifică atât de mult strânsoarea din piept, încât avu impresia că avea să explodeze.

- Hei, spuse el, îngustând ochii îngrijorat. Eşti...

- Bine. Nu e de la astm. E - îşi umezi buzele - de la tine. Nu vreau să mă opresc.

Privirea lui alunecă imediat spre mâna ei pregătită de acţiune.

- Atunci nu te opri, spuse el, uşor răguşit.

Ea închise ochii şi trase adânc aer în piept. Sau atât de adânc cât putea. Nu se simţea astmatică - încă dar se simţea puţin... expusă.

- Eventual ai putea să îmi spui o poveste obraznică, îi şopti ea şi îl auzi chicotind încet.

-în regulă, murmură el. Cunosc o roşcată superbă şi curajoasă... Se aplecă peste ea pe pat. Are nişte forme voluptoase care mă scot din minţi.

- Forme voluptoase? E grasă, deci?

- E perfectă. Şawyer îi descheie cămaşa şi i-o deschise larg. Chloe îi simţi buzele pe claviculă, apoi pe rotunjimea unui sân. Şi are un fel anume de a se mişca, atât de încrezătoare şi sigură pe ea. E a dracului de sexy.

- Uneori, şopti Chloe, doar se preface că este sigură pe ea.

-E povestea mea, spuse el şi o sărută pe sfârc prin mătasea sutienului. Gura îi era fierbinte, iar ea se arcui spre el, miş- cându-şi mâna mai rapid. Răsuflarea i se poticni, dar degetele lui se aşezară peste ale ei, oprindu-i mâna, amintindu-i că trebuia să o ia încet şi uşor. înainte ca ea să apuce să protesteze, îi trase în jos cupa sutienului folosindu-se de dinţi şi îşi trecu limba peste sfârcul ei dezgolit.

- Ai avut cercel, şopti el pe pielea ei, sărutând vârful întărit ca o pietricică.

-D... da.

- De ce?

Tonul lui nu avea nici urmă de reproş sau de critică. Doar curiozitate.

- Nu ştiu.

Dar ştia.

Sawyer înălţă capul şi îi susţinu privirea. Fără a face presiuni asupra ei. Doar aşteptând în felul acela care o făcea să vrea să îi împărtăşească toate secretele ei.

-Uneori, nu pot... să simt, spuse ea încet.

-Aici?

Degetele lui se închiseră peste sfârcul ei, ciupind vârful ca pe coarda unui instrument, iar ea tremură.

-Nu. îi mută mâna în dreptul inimii ei. Aici. Nu puteam simţi nimic şi aveam nevoie să o fac.
Privirea lui căzu asupra mâinii ei, apoi se ridică din nou spre ochii ei, în ea zărindu-se ceva ce ar fi putut fi definit ca înţelegere.
însă Chloe nu era obişnuită cu aşa ceva. Şi, oricum, cum ar fi putut Sawyer să înţeleagă cu adevărat? Pe el îl durea în cot de ce gândea oricine altcineva. El putea să facă orice dorea, când dorea. Să alerge. Să se caţăre. Să facă sex animalic sălbatic...
- Te-a ajutat? întrebă el încet. Durerea?
Chloe aşteptă să simtă anxietatea crescându-i în piept, clocotind şi înfigându-şi ghearele în ea până o forţa să se închidă în ea într-o încercare de autoconservare. însă îl privea pe Sawyer în ochi şi tot nu vedea nici urmă

de reproş, nimic în afară de simplă acceptare, iar anxie-tatea nu se făcu deloc simţită.
- Da, m-a ajutat, şopti ea. La vremea respectivă.
- Şi acum?
- Nu mai am nevoie de durere.
- Bun.
O atinse jucăuş cu limba între sâni, apoi coborî mai mult. Mâna ei era în continuare în chilot, degetele ei acolo unde avea nevoie de ele, mişcările lor părând să fie sincronizate cu gura lui, făcând-o să se arcuiască spre el.
-Şi aici ai gaură, murmură el pe abdomenul ei tremurând.
-îmi pl... place cum arată în costum de baie. Dum-nezeule, Sawyer.
El îşi puse o mână peste a ei şi o făcu să încetinească.
- Uşurel, murmură el.
- Dacă mai spui asta o singură dată, am să-ţi arăt eu uşurel...
El îşi băgă degetele pe sub marginea chilotului ei şi i-l trase în jos pe picioare. Apoi se înfipse cu umerii lui laţi între coapsele ei, ajungând în intimitatea tuturor secretelor ei. Un geamăt îi zbură de pe buze.
-Ah, Chloe. Eşti atât de udă. Nu, nu te opri.
Ea crezuse dintotdeauna că motivul pentru care îşi putea oferi singură un orgasm era pentru că plăcerea solitară nu necesita un efort aerobic prea consistent, cel puţin nu în felul în care o făcea ea. Nu exista stres, nici teama de a nu se ridica la înălţimea aşteptărilor, doar o descărcare vag plictisitoare, dar totuşi satisfăcătoare.
însă acum simţea clar că începuse să i se taie respiraţia, cu Sawyer ţinându-i picioarele desfăcute şi privind-o cu o asemenea fascinaţie avidă.

Strânsoarea din pieptul ei se intensifică şi îşi dădu seama că nu avea să îi iasă.
- Sawyer...
- Da, ştiu. Nu te descurci prea bine să urmezi instrucţiuni. îi prinse mâinile într-ale lui, i le trase pe lângă corp şi le imobiliză acolo. Nu te mişca.
-Nu...
El linse umezeala dintre coapsele ei, iar ea icni.

- Continuă să respiri, murmură el pe pielea ei. îţi ţii respiraţia. Inspiră şi expiră, Chloe. încet.
Glumea?
- Nu pot.
- Credeam că termenul ăsta nu face parte din voca-bularul tău.
Ea lăsă să-i scape un hohot de râs slab. Dar gura lui fierbinte continua să o dezmierde, făcând-o să tremure, iar numele lui se rostogoli de pe buzele ei când îşi retrase mâinile dintr-ale lui şi le strânse pumni în părul lui.
El rămase netulburat, şoptindu-i numele pe piele, stârnindu-i fiori de plăcere până în vârful degetelor de la picioare. Chloe îl strânse mai tare, dar Sawyer nu se lăsă grăbit. Ori de câte ori încercă să o facă, el se mul-ţumi să o prindă din nou de încheieturi, imobilizân- du-i picioarele sub trupul lui masiv pentru a o face să stea nemişcată.
-Şşşşt, îi spuse el, apoi continuă.
încet.
Uşor.
Făcând-o efectiv să îşi iasă din minţi.
- Te rog, Sawyer. Te rog.
însă rugămintea ei nu avu nici un efect asupra lui. îşi văzu mai departe de mângâieri, masând blând, dezmier- dând-o şi împingând-o uşor spre o explozie de extaz care o şocă şi o zgâlţâi până în miezul fiinţei ei.
în timp ce ea cobora înapoi pe pământ, tremurând şi înfiorându-se, Sawyer îi oferi un ultim sărut blând şi se ridică din nou pentru a-i studia chipul îndeaproape.
- Eşti bine? o întrebă el.
-Dacă aş fi mai bine de atât, ar trebui să mă des-prinzi de pe tavan.
El îi zâmbi, dar privirea lui rămase încinsă, iar gura înconjurată de riduri de tensiune.
- Chiar sunt bine, spuse ea, constatând cu uimire că era adevărat. Respira gâfâit, dar nu se simţea pe punctul de a rămâne fără aer. Sawyer?
-Da?

- E rândul tău. îl împinse pe pat. Aplecându-se peste el, îi prinse încheieturile şi îl forţă să ridice braţele spre tăblia patului, închizându-i degetele în jurul barelor. îşi schimbă timbrul vocii pentru a o imita pe a lui. încet, îi porunci ea. Foarte încet şi uşor.
El zâmbi.
- Dar eu nu am astm...
-Nici tu nu te descurci prea bine să urmezi instrucţi-uni. Presupun că va trebui să preiau eu controlul.
Sawyer arcui o sprânceană în semn de sfidare. Era întins sub ea purtând doar pantalonii de la uniformă, cu trupul cald şi puternic, cu toţi muşchii încordaţi. Doamne, atât de mulţi muşchi. Chiar şi labele picioare-lor îi erau sexy. Dumnezeule, o lovise rău de tot.
- Aş putea să te privesc toată ziua, şopti ea.
O tresărire de surpriză apăru în ochii lui, urmată de flăcări.
- Priveşte-mă oricât doreşti, spuse el. Dar mai întâi...
Cu o grimasă chinuită, îşi desprinse mâinile de pe
tăblia patului pentru a se aranja mai confortabil.
-Da, pantalonii ăia par să te incomodeze destul de tare.
împingându-i mâna deoparte, Chloe îi desfăcu ea nasturele de la pantaloni.
-Ai grijă, spuse el când se întinse să tragă fermoarul.
-Uşurel, şerifule. N-o să te doară deloc. îi deschise fermoarul cu multă atenţie, apoi îi trase pantalonii în jos peste picioarele lungi, privindu-i mădularul când se eliberă din strânsoare. Lăsându-se pe coapse, îi zâmbi. Te bucuri să mă vezi? Aplecându-se în faţă, îl sărută în vârful erecţiei foarte impresionante, făcând răspunsul lui bombănit complet neinteligibil.
Sawyer se ridică pe coate pentru a o privi, întinzân- du-se să îşi strecoare degetele prin părul ei, dar, la fel cum procedase şi el cu ea, Chloe îl împinse înapoi pe pat.
El se prinse din nou de tăblia patului, strângând-o atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră.
- Dumnezeule, Chloe. Mă ucizi.
Sentimentul era reciproc, îşi spuse ea, hipnotizată de priveliştea pe care i-o oferea Sawyer aşa cum stătea

expus pentru plăcerea ei, atât de perfect proporţionat din cap până în picioare şi în toate punctele minunate dintre ele. încolăcindu-şi degetele peste baza bărbăţiei lui lungi şi mătăsoase, îl linse cu delicateţe, apoi mai

puţin delicat, până când el se înfioră şi îşi strecură din nou degetele în părul ei pentru a o trage deoparte.
- Dumnezeule, Chloe. Ai să mă faci...
- Asta era şi ideea.
- Nu încă.
O prinse, trăgând-o peste corpul lui încordat şi fier-binte până ajunse să îl încalece. Ea se foi puţin pentru a-l aduce exact unde... îl... dorea.
-O, nu face asta. Prinzând-o de şolduri, o ţinu ne-mişcată. Vreau să îmi fii alături de data asta.
- Iţi sunt alături, îi promise ea. Şi îţi voi fi până la capăt. Plămânii mei sunt în regulă, vezi?
Inspiră cât de adânc putu, apoi expiră.
-Bun. Fă în continuare asta, ai grijă să respiri, îi po-runci el blând. De restul mă ocup eu.
Flexându-şi bicepşii, o ridică, apoi o lăsă să se aşeze peste el, iar Chloe fu inundată de o plăcere delicioasă când Sawyer îşi găsi locul în ea.
- In ritmul tău, spuse el.
Avea o voce uşor răguşită şi chinuită, dar mâinile lui îşi relaxară strânsoarea pe ea.
In ritmul ei. In mod normal ar fi accelerat, disperată să ajungă la linia de sosire înainte să fie prea târziu şi să nu mai poată. Dar el îi demonstrase deja că nu era cazul să se grăbească. Prin urmare, pentru prima dată, impuse un ritm dureros de lent, permiţându-şi să se piardă în ochii lui în timp ce se mişca deasupra lui, simţind fiecare emoţie vibrându-i în tot trupul.
Iubire sau dorinţă?
Greu de spus. în ciuda a toate câte făcuse în viaţa ei, avea prea puţină experienţă cu ambele. Dar i-ar fi plăcut să ştie ce anume îi adusese în acest moment, ce anume alimenta acea pasiune dintre ei, suspendând-o într-o clipă smulsă din timp. Pieptul lui Sawyer se ridica şi cobora rapid, ca şi cum tocmai ar fi terminat de alergat.

Simplul fapt de a-l privi chinuindu-se să se controleze o excită enorm. Era din cauza ei, îşi dădu Chloe seama; ea îl făcea să gâfâie. Ochii i se închiseră încet când se abandonă unui orgasm delicat. Se auzi ţipând, apoi auzi reacţia lui Saw- yer, un geamăt surd şi aspru, când i se alătură.
Când Chloe deschise ochii, se trezi întinsă peste el, agăţându-se de el cu o disperare mută care o surprinse.
- Eşti bine? o întrebă el, vocea lui incredibil de sexy răsunând puternic din pieptul pe care Chloe era lipită cu faţa.

Cum încă nu era capabilă de cuvinte, ea dădu din cap.
El îi ridică blând capul pentru a o privi în ochi.
- Sigur?
Ea se linse pe buze.
- Da, reuşi să spună răguşit.
- In regulă, bun. Poate ai putea să îţi slăbeşti strânsoa- rea măcar o idee?
Chloe îşi dădu seama că nu doar cu braţele şi picioarele îl ţinea strâns, ci avea şi unghiile înfipte în spatele lui.
- Oh! îmi pare rău!
Dădu să se ridice în capul oaselor, dar el o prinse mai strâns.
-Doar unghiile, murmură el, mâinile lui liniştind-o, ţinând-o nemişcată. Restul rămâne.
Chloe se relaxă din nou. Sau mai degrabă se prăbuşi ca o cârpă lângă el. Habar nu avea cât timp trecuse, dar când îşi veni în fire, se trezi cuibărită la pieptul lui, cu Sawyer mângâind-o uşor pe spate, de la ceafă până la mijloc, de-a lungul coloanei vertebrale, trecând peste fundul ei şi spatele coapselor, apoi urcând din nou, în timp ce ritmul respiraţiei lor încetini.
Iubire sau dorinţă? se întrebă ea din nou. Iar dacă l-ar fi întrebat pe el, ar fi ştiut mai clar decât ea? Nu. Nu voia să ştie. Pentru că era posibil să fie puţin din amândouă. Şi, în plus, nu era o întrebare la care să aibă nevoie de răspuns acum. Avea să accepte pur şi simplu această combinaţie neobişnuită de frustrare, foc, afecţi-une şi dorinţă şi... avea să o savureze. Atât cât avea să dureze.

înălţă capul din nou pentru a-l privi. Sawyer stătea cu ochii închişi şi corpul relaxat, cu orice urmă de ten-siune risipită de pe chipul lui. Simţindu-i privirea, des-chise ochii.
- Mă bucur că sunt demn de un inhalator, spuse el.
Ea rânji.
-Nici măcar nu am avut nevoie de el, nu în timpul, nici măcar o dată.
Ridicând o mână, Sawyer o trase de o şuviţă de păr, gura tresărindu-i într-un zâmbet.
- Am observat.
Bucuria acelui moment o inundă fulgerător şi se ridică în capul oaselor, incapabilă să se abţină.
-Am avut parte de un orgasm şi nici nu m-a costat nimic.
- Sunt cu adevărat o ofertă de nerefuzat, spuse el, clătinând din cap amuzat. Şi te-ai ales şi cu două la preţ de unu.
Era adevărat.

- Şi fără criză de astm, murmură ea, încă minunân- du-se. Fără vizită la Urgenţe.
Fără nimic care să îi împiedice...
In mod evident înţelegând acest lucru deodată cu ea, Sawyer o rostogoli sub el, apăsând-o în saltea, cu o ex-presie de intenţii necurate pe chip.
Era complet întărit, iar ea se înfioră de nerăbdare.
- Din nou, Sawyer?
- O, da, spuse el, plecând capul pentru a o săruta pe sân. Apoi încă o dată.
capitolul 20
Ai dreptul să nu spui nimic. Altfel, orice spui poate fi interpretat greşit şi folosit împotriva ta.
Chloe Traeger
Chloe se strecură din patul lui Sawyer şi îşi strânse hainele. Acesta se ridică într-un cot pentru a o privi

îmbrăcându-se, cu părul ciufulit şi ochii somnoroşi, arătând exact ca o pisică leneşă şi satisfăcută.
-Trebuie să mă întorc la pensiune, îi spuse ea, sfâ-şiată între dorinţa de a se întoarce sub plapumă lângă el şi nevoia de a se ocupa de responsabilităţile ei. Jax lucrează azi la salonul centrului spa. Şi am să-i duc lui Lance ceva de mâncare şi un unguent pentru piept. Dacă e şi Renee pe acolo, am să investesc ceva timp să o învăţ cum să i-l prepare ea. O, şi avem un oaspete. O mireasă fugită din faţa altarului, de fapt. E la noi de câteva zile şi i-am oferit diverse tratamente cosmetice ca să o înveselesc. I-am promis că azi o să-i aplic o mască pentru tot corpul înainte să plec în Seattle. Am programate tratamente pentru ten în cadrul unei petreceri exclusiv pentru fete la hotelul Four Seasons.
Îşi îmbrăcase deja chiloţii şi tocmai se chinuia să îşi ia sutienul când Sawyer se dădu jos din pat şi porni spre ea cu acea concentrare absolută care îl caracteriza, aducând din nou a felină sălbatică pândin- du-şi prada.
-O, nu, spuse ea râzând şi dându-se înapoi. Ţi-am spus că sunt ocupată azi. îndreptă un deget spre el. Stai.
-Stai.\
- Da. îşi puse o mână pe pieptul lui lat, simţindu-i forţa sub apăsarea palmei ei. Era ridicol să creadă că putea să îl manipuleze cum voia ea. Doar că el îi lăsase ei întreaga putere în patul lui, iar gândul îi făcu sfârcurile să se întărească.

Ghicind că era pe punctul să capituleze, Sawyer se întinse să o prindă în braţe, dar ea se eschivă.
- Nu mi-e prea clar ce se întâmplă, spuse ea râzând şovăitor. Dar pentru doi oameni care sunt complet opuşi, ne potrivim al naibii de bine la pat.
întorcându-i spatele, îşi luă cămaşa.
-Nu suntem chiar atât de diferiţi, să ştii, spuse el.
Ea se întoarse din nou spre el şi văzu că vorbea serios, îşi găsise o pereche de blugi şi îi trăsese pe el, însă nu îi închisese încă. Fini şi catifelaţi, pantalonii îi veneau

perfect, mulându-se drăgăstos peste una dintre părţile ei fayorite din el.
- In regulă, poate că intr-adevăr suntem amândoi... ei bine, oarecum singuri, recunoscu ea. Fără partener.
Sawyer o privi preţ de o clipă prelungă.
-Ţie îţi place să crezi asta. Că eşti singură.
- Chiar sunt singură.
- Şi surorile tale ce sunt, umplutură?
-Nuuuuu, spuse ea încet, neştiind cum se abătuseră atât de mult de la subiect. Vreau să zic că am fost tot singură până recent. Uneori uit că le am.
-Şi nu doar pe ele, îi spuse Sawyer. Acum îi ai şi pe Jax şi Ford.
- Şi pe Jax şi Ford, consimţi ea, căutându-şi din pri-viri pantofii, încercând să nu observe că nu se indusese şi pe el.
-Şi pe oamenii din Lucky Harbor care ţin la tine, spuse el. Lance, Tucker. Amy. Luciile.
Ea dădu din nou din cap, chinuindu-se să îşi înăbu-şe... ce anume? Un resentiment tot mai puternic, îşi dădu ea seama. Ceea ce era ridicol. Sawyer nu îi datora nimic, cu siguranţă nu declaraţii drăguţe şi goale de sens de care ea s-ar fi îndoit oricum.
- In regulă. Ai dreptate. Nu sunt singură. Dar m-am obişnuit să cred asta şi mi-e greu să mă dezobişnuiesc.
- Pentru că îţi place să o crezi.
Ea îşi îndesă picioarele în pantofi şi se întoarse spre el cu mâinile pe şolduri.
- Sugerezi că îmi place să fac pe martira?
- Nu, sugerez că nu iau de bună treaba cu singurătatea şi nici tu nu o iei.
In regulă, era clar timpul să plece. Se întoarse din nou spre uşa dormitorului, simţind nevoia să scape de acolo. Nu avusese o criză de astm

câtă vreme Sawyer fusese îngropat în ea, dar se afla acum în pragul unui atac.

- Şi mă ai pe mine, spuse el încet, adresându-se spatelui ei. Ai de gând să mă excluzi de pe lista ta?

Chloe îşi sprijini fruntea de lemnul uşii.

- Vrei să fii pe listă?

Vocea îi era puternică. Ceea ce era bine. Pentru că se simţea mică. Mică şi slabă, şi nu era sigură că îl putea înfrunta. Şi, fir-ar să fie, când se transformase intr-o laşă?

Nu era laşă. Doar realistă.

-Ţin la tine, îi spuse el.

Inima ei se poticni pentru o clipă şi se întoarse spre el, dând glas întrebării pe care nu o mai putea ţine în frâu.

- Ce se petrece aici, Sawyer?

El trase adânc aer în piept şi clătină încet din cap.

-Nu ştiu.

Ei bine, cel puţin era sincer.

- Poate eu am nevoie să ştiu.
- Chiar ai?

Nu era nici urmă de amuzament în expresia lui, nici urmă de batjocură în tonul lui. îi cerea să se gândească bine cât de adânc voia să sape, cât de mult îşi dorea cu adevărat să audă.

Chloe îşi muşcă mărunt buza de jos şi se luptă cu ea însăşi. O parte din ea voia să admită că da, avea nevoie să ştie ce simţea faţă de ea; că, la drept vorbind, ardea de nerăbdare să afle dacă era la fel de derutat ca ea în privinţa a ceea ce se petrecea între ei. Avea nevoie să ştie că era mai mult decât o distracţie de moment pentru el, că se gândea la ea, că tânjea după ea aşa cum începuse şi ea să tânjească atât de disperat după el.

Dar cealaltă parte din ea, partea încăpăţânată şi cinică, refuza să întrebe. Pentru că ar fi însemnat să îşi pună sufletul pe tavă, să şi-l dezgolească în faţa lui, iar ea nu făcea aşa ceva. Niciodată.

- Chloe, spuse el încet, privind-o atent. Nu poţi nici măcar surorilor tale să le spui ce simţi faţă de ele. Dacă ţi-aş spune ce simt eu, ai... A
- Aş face o criză de astm? îşi puse o mână pe pieptul în care senzaţia de sufocare se intensificase enorm. Fir-ar să fie.
- Respiră, îi comandă el ferm, apropiindu-se de ea, oprindu-se când ea ridică o mână. îţi ţii respiraţia.

Dumnezeule, chiar o făcea. Aerul ieşi şuierând din plămânii ei, într-un singur şuvoi masiv, lăsând-o vlăguită.

Şi nu reuşi să-şi dea seama dacă emoţia care îi luă locul fu uşurare sau dezolare.

- Acum inspiră, îi ceru el.

Ea o făcu. Apoi repetă manevra, ignorându-l când el parcurse şi ultimii paşi ce o mai despărţeau de ea şi îi prinse faţa în palme.

-Asta e panică, spuse el, studiindu-i chipul. Nu astm.

- Ştiu! Se strâmbă şi se desprinse din mâinile lui. Lucrez la asta. Şi dacă vrei neapărat să ştii, ţin la surorile mele. Când el ridică o sprânceană, ea îşi încrucişă braţele. Ceea ce înseamnă că sunt o femeie normală, obişnuită. O femeie normală, obişnuită, care pur şi simplu are o aventură cu şeriful din localitate.

- Chloe. Râse scurt. Eşti o femeie superbă, al naibii de inteligentă şi capabilă să mă faci să-mi pierd minţile. Dar nu eşti şi nu vei fi niciodată obişnuită.

- Hei, spuse ea, fără a-i scăpa faptul că nu îi corectase afirmaţia că ceea ce exista între ei era doar o aventură. Aş putea să fiu obişnuită dacă m-aş strădui.

-Asta nu a fost un reproş. îşi înclină capul pentru a-i întâlni privirea, cu mâinile pe braţele ei. îmi placi exact aşa cum eşti.

Drăguţ, dar greu de crezut.

- Ei bine, nu m-ar deranja să am puţin dintr-o femeie obişnuită, ştii?

- De ce?

- De ce? Pentru că... Se întrerupse şi îşi frecţionă pieptul, simţind în continuare o senzaţie de sufocare mult prea intensă. Pentru că în ochii lui se reflecta ceva ce aducea mult prea mult a compătimire, îşi trecu mâinile peste faţă pentru a nu fi nevoită să îl privească. Las-o baltă. Ignoră-mă.

Ajunse la uşa de la intrare înainte ca Sawyer să des-chidă gura.

- Chloe.

-Ce-i?

- O femeie obişnuită e plictisitoare. Se apropie de ea, îi scoase inhalatorul din buzunar şi îl agită înainte de a i-l oferi. Te-ai gândit vreodată că poate astmul tău este

declanşat de reacţii emoţionale mai degrabă decât de unele fizice?

- începe să-mi treacă prin minte, mărturisi ea. Nu că ar conta, în cazul de faţă. Noi doar... avem o aventură.

Simţi clanţa la spatele ei şi se întinse după ea, dis-perată să fugă. Dumnezeule. Se minţea singură cu ne-ruşinare. Omul îşi făcuse timp pentru a se documenta despre astmul ei. Dacă faptele erau mai grăitoare decât cuvintele, atunci, fir-ar să fie, Sawyer nimerise la fix. Deschise gura, sperând să îi vină vreo replică genială, dar nu reuşi decât un „pe curând" înainte să dispară.
Chiar şi după ce îşi bău cafeaua de dimineaţă Sawyer continuă să reflecteze la expresia din ochii lui Chloe când plecase din dormitorul lui, expresia care spunea că o dezamăgise cumva.
Se pricepea la aşa ceva, la dezamăgirea oamenilor, dar trebuia să recunoască, Chloe reuşise de minune să îl lovească în punctul sensibil. I se păruse confuză şi vulnerabilă, ceea ce îl destabilizase.
La fel se simţise şi el. Dumnezeule, erau doi de-un fel. Iar când era la muncă, nu îşi putea permite să se gândească la aceste lucruri, altfel risca să plătească scump, cu propria viaţă sau cu a altcuiva, prin urmare se strădui să îşi limpezească mintea.
Prima surpriză nu tocmai surprinzătoare din ziua aceea fu să afle că Mitch fusese arestat în zorii zilei, drogat în ultimul hal. Deja căzuse la o înţelegere cu poliţia pentru a-şi reduce pedeapsa, oferind la schimb numele sursei sale.
Todd.
După spusele lui Mitch, Todd făcea vânzări serioase pentru un important baron al drogurilor. Spre deosebire de Mitch, pe Todd îl ducea mintea să nu consume acele porcării. Aparent Todd şi Mitch fuseseră parteneri cu drepturi egale până când pentru Mitch devenise mai important să consume drogurile decât să le vândă mai departe în beneficiul şefului cel mare, iar Todd, îngrijorat că avea să-şi piardă sursa de venit, îl scosese

pe Mitch din ecuaţie. Acum Mitch era furios şi suficient de speriat cât să îl dea în gât.
Insă Todd era doar intermediarul peştelui cel mare, un peşte pe care Agenţia de Combatere a Drogurilor în-cerca deja să îl încolţească. Acum aveau să se folosească de Todd pentru a ajunge la acesta.
Sawyer nu ar fi putut să se arate prea surprins de ni-mic din toate acestea, însă era în mod cert furios. în special când se duse acasă la Todd pentru a încerca să-i bage cât de cât minţile în cap derbedeului.
- Dumnezeule, spuse Todd când Sawyer coborî din SUV-ul lui. Ce vrei?
- Avem de discutat.

Todd râse.
-Serios, omule? Nu am nimic să îţi zic.
-Pot să îţi aranjez o reducere a pedepsei dacă ne ajuţi.
- Vrei să îti dau un nume, spuse Todd.
-Da.
- Asta n-o să se întâmple.
Todd urcă în camioneta lui.
Sawyer expiră prelung. Ar fi vrut să dea naibii întreaga treabă, dar nu-i putea întoarce pur şi simplu spatele. Habar nu avea de ce.
- încă nu e prea târziu. Dacă la asta te gândeşti. Nu e.
Rânjetul lui Todd păli, dar ochii îşi păstrară expresia tăioasă.
- Ba e.
Sawyer îl privi plecând, sfâşiat între sentimentul de furie şi eşec. II cunoştea pe Todd, indiferent dacă acesta era sau nu dispus să recunoască. Todd era suficient de tâmpit încât să încerce să-şi avertizeze furnizorul. Iar Sawyer spera că avea să fie suficient de deştept să îl prindă în flagrant. Clătină din cap şi se întoarse la maşina lui. Se terminase, deci. Todd avusese la fel de multe oportunităţi ca Sawyer pentru a-şi schimba cursul vieţii şi, de fiecare dată, alesese să îşi taie singur craca de sub picioare. Deloc încântat, Sawyer luă legătura cu Agenţia de Combatere a Drogurilor şi oferi informaţiile persoanei sale de contact, agentul Reed Morris,

prezentându-i în detaliu tot ceea ce le spusese Mitch şi ceea ce ştia Sawyer personal despre Todd.
Acum nu mai aveau nevoie decât ca Todd să îi conducă direct la următoarea lui tranzacţie însemnată.
Sawyer încercă să nu simtă remuşcări, uşurare sau orice altă emoţie inutilă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Todd avea să dea vina pe el. Şi, cu un oarecare efort, Sawyer spera că nu avea să se simtă el însuşi vinovat.
Nu e vina ta...
Chloe îi spusese acest lucru chiar fără a cunoaşte întreaga poveste. Era ca o furtună de primăvară - sălbatică şi imprevizibilă, însă în acelaşi timp acţionând ca un balsam calmant, liniştitor asupra sufletului lui. Nu înţelegea de ce, câtuşi de puţin. Şi nici nu ştia ce să facă în privinţa faptului că nu se săturaseră rapid unul de celălalt, aşa cum crezuse el că avea să se întâmple.
In continuare îşi dorea să o aibă din nou. Şi avea senzaţia neplăcută că nu avea să se sature vreodată.

Şi astfel se trezi gândindu-se din nou la ea. Perfect. Se scutură de acele gânduri când fu solicitat prin staţie să se prezinte la o casă unde un tip beat se apucase să spargă cu pumnul toate ferestrele mamei sale. Când Sawyer ajunse la casa respectivă, uşa de la intrare era deschisă. Femeia care suhase la poliţie aştepta pe verandă.
- E vorba de fiul meu, spuse ea cu vocea tremurân- dă. Se aplecă să îi şoptească. Tommy are o problemă cu alcoolul.
- E încă înăuntru? o întrebă Sawyer.
- Da. Femeia îşi frângea mâinile. Ce vreţi să-i faceţi?
-Vreau să-l fac pe Tommy să iasă să vorbim.
-Dar nu o să-l arestaţi, aşa-i? Nu m-a ameninţat sau nimic de genul.
-Doamnă, a comis infracţiunea de distrugere cali-ficată asupra ferestrelor, iar această faptă se încadrează la categoria violenţă domestică. Plus că ferestrele acelea costă probabil cel puţin trei sute de dolari bucata. Dacă le puneţi pe toate la socoteală, se ajunge la un delict. Sunt nevoit să îl arestez.

- O, Doamne. O să fie foarte furios. îşi muşcă buza de jos. Cred că are nevoie de dezalcoolizare, şopti ea. Puteţi să-l internaţi la dezalcoolizare?
Sawyer aruncă o privire în casă. Tommy avea în jur de treizeci şi cinci de ani, dar arăta de cincizeci, ca cineva desprins direct dintr-un episod din Cops. Era aşezat pe canapeaua din camera de zi, iar în faţa lui, pe măsuţa de cafea, se aflau cel puţin douăzeci de doze de bere goale. Deasupra uneia dintre acestea îşi pusese o pereche de ochelari de soare.
- Ce faci? îl întrebă Sawyer.
Tommy continuă să fixeze dozele de bere cu privirea extrem de concentrată a cuiva rupt de beat.
- Nu e evident?
- Fă-mi plăcerea şi spune-mi, îi ceru Sawyer.
-îmi testez ochelarii de soare. Cică ar fi polarizaţi, dar eu cred că producătorul e un mincinos nenorocit. Am de gând să îi dau în judecată. Se aplecă, aruncând o privire prin lentile, apoi, din senin, sfâşie aerul cu mâna într-un gest care făcu dozele de bere şi ochelarii de soare să zboare până în peretele opus. Nenorociţii.
- în regulă, spuse Sawyer. Ce-ar fi să mergem afară?
- Ce-ar fi să-ţi dau un pumn în faţă?
Sawyer îl forţă să se ridice în picioare.
Pentru prima dată, Tommy îl privi pe Sawyer din cap până în picioare. Şi pentru prima oară îl văzu cu adevărat, observându-i înălţimea şi constituţia

masivă, exagerată şi de vesta de kevlar. Suspectul îşi pierdu o parte din agresivitate.
-Nu făceam decât să îmi testez ochelarii de soare, spuse el cu mult mai puţină obrăznicie.
Treizeci de minute mai târziu testa banca din celula poliţiei, începând să se trezească din beţie.
Iar Sawyer se duse la un eveniment de orientare profesională la gimnaziu. Doamne, detesta evenimentele de orientare profesională. Nu îl deranja neapărat discursul împotriva drogurilor, nici întrebările copiilor. Nu, ceea ce îl deranja erau privirile mustrătoare ale profesorilor care şi-l aminteau de pe vremea când fusese el însuşi elev de gimnaziu.

Odată ce scăpă de acolo, Sawyer se duse la un meci de baseball şi, spre marea lui satisfacţie, snopiră în bă-taie echipa pompierilor. Apoi luă o cină târzie cu Jax la bar, unde se strădui să nu stea în permanenţă cu ochii pe uşa de la intrare, sperând să o vadă pe Chloe, care însă nu îşi făcu apariţia. La un moment dat Jax îi aminti lui Sawyer că, în calitate de viitor cavaler de onoare, era de datoria lui să organizeze o petrecere a burlacilor la cele mai înalte standarde.
Sawyer îl sună pe Ford şi îi ceru să se ocupe.
A doua zi Sawyer tocmai încerca să mai reducă din teancul tot mai mare de hârtii rămase nerezolvate când fu solicitat prin staţie să meargă să discute cu o femeie care pretindea că fusese jefuită. Când Sawyer ajunse la salonul de frumuseţe de pe chei, femeia începu să îi po-vestească despre manichiura pe care plătise doisprezece dolari.
- Doamnă, spuse Sawyer. Ziceaţi că aţi fost jefuită.
-Ajung şi la asta. Salonul e complet nou pe dinăun-tru, vedeţi?
-Şi?
- Şi în nici un caz nu au cum să scoată profit cu manichiuri care costă doisprezece dolari; e limpede că e doar o faţadă în spatele căreia se ascunde o activitate infracţională.
Sawyer aproape o arestă pentru cât era de enervantă. In schimb îi spuse că, dacă se oprea din vorbit, poate ar fi fost dispus să facă o faptă bună şi să nu îi dea o amendă pentru apelarea nejustificată a numărului de urgenţă.
Apoi, dacă tot se afla pe chei, intră în localul Eat Me să îşi ia ceva de mâncare, iar acolo Amy îi aruncă o singură privire şi se grăbi să îl servească cu un ham- burger cu brânză albastră, o porţie dublă de şuncă şi o farfurie uriaşă de plăcintă.
-Oh, şi ar fi bine să ştii - e şi Chloe aici.

Indică din cap în direcţia mesei din spatele lui, la care Chloe era aşezată alături de Anderson, tipul care se ocupa de magazinul de amenajări interioare.
Amy îl lăsă pe Sawyer în pace să mănânce, iar acesta se forţă să îşi îndepărteze privirea de la cei doi. Nu era

treaba lui cu cine lua masa Chloe. Stând în faţa ham- burgerului său, Sawyer se întrebă cum s-ar fi simţit dacă Chloe chiar ar fi ieşit şi cu alţi bărbaţi.
Drace, răspunsul la acea întrebare îl ştia chiar şi fără a-şi scormoni prea mult mintea. Cu două luni în urmă ar fi râs de oricine care ar fi sugerat că avea să se simtă atât de atras şi, derutat şi înnebunit de o femeie. Dar avea impresia că era în cădere liberă şi nu se mai putea redresa. Când primi o nouă solicitare de la sediu, sări pe staţie atât de rapid, încât aproape îşi vărsă sucul. Obişnuit să mănânce pe drum, înşfăcă a doua jumătate de hamburger şi îşi spuse să nu îi arunce o privire lui Chloe la ieşirea din local. Insă îi aruncă clar o privire.
Ea îi zâmbi şi flutură din mână, ca şi cum s-ar fi bucurat cu adevărat să îl vadă, iar inima lui idioată se înveseli. Făcu un efort considerabil pentru a înceta să se mai gândească la chipul ei în timp ce se îndreptă spre casa lui Delilah Goldstein. Delilab avea optzeci şi nouă de ani, era singură şi, din când în când, suna la numărul de urgenţă cu diverse bazaconii. Luciile o adoptase în grupul ei de prietene, dar Delilah nu se bucura de aceeaşi mobilitate ca restul nebunaticelor cu păr albastru cu care îşi petrecea timpul Luciile.
- Care e problema, doamnă Goldstein? întrebă Sawyer când ajunse pe veranda ei.
Ea îl privi prin uşa de plasă.
- Sawyer? Tu eşti, dragule? Iar te joci de-a sunatul pe la uşile oamenilor?
El îşi înăbuşi un oftat.
-Nu, doamnă. N-am mai făcut-o de vreo douăzeci şi cinci de ani. Sunt şerif acum, aţi uitat? Aţi sunat să anunţaţi că aveţi nevoie de ajutor.
- Da, chiar am nevoie de ajutor. îl tot aud pe Frank Sinatra cântându-mi la televizor când e stins.
Sawyer ezită o fracţiune de secundă, apoi aruncă o privire prin uşa de plasă în interiorul camerei de zi. Te-levizorul era în mod cert stins.
-Aha.

Se scărpina pe bărbie. Văzuse şi auzise totul, sau cel puţin aşa crezuse. Dar situaţia de faţă era o noutate chiar şi pentru el.
Intră în camera ei de zi şi se lăsă pe vine în faţa tele-vizorului, care avea cel puţin cincisprezece ani vechime. Pe suprafaţa acestuia nu, era nici un fir de praf, ceea ce necesita un talent cert. Insă Frank Sinatra nu se auzea de nicăieri.
- Vă place Frank Sinatra? o întrebă în cele din urmă pe doamna Goldstein.
- O, da, desigur. Stan al meu - Dumnezeu să-l bine-cuvânteze - îl adora pe Frank. Obişnuiam să îl ascultăm în fiecare după-amiază la ora asta. Uneori dansam în camera de zi.
Oftă, un suspin îndurerat, şi îşi apăsă mâna pe gură.
Pentru a-i lăsa un scurt răgaz, Sawyer se prefăcu a verifica partea din spate a televizorului, dar uneori munca lui era pur şi simplu mai nasoală decât putea el duce.
-De ce crezi că se întâmplă asta? şopti ea. Crezi că e fantoma lui Stan sau a lui Frank? Pentru că oricât de mult mi-ar plăcea muzica lui Frank, nu vreau să-l ştiu aici în casa mea, privindu-mă. Mă... sperie.
Sawyer se ridică şi o privi drept în ochi.
- E Stan, spuse el. Nu Frank.
- Eşti sigur?
- Absolut. Şi cred că ar trebui să vă bucuraţi de muzică, doamnă Goldstein. Nu vă fie teamă.
Ea îi zâmbi şi îi spuse cu o voce tremurătoare.
- Eşti un om bun, şerifule.
Cel puţin nu îl numise scump.
II obligă să rămână la cafea şi o negresă.
- Ai de gând să o îmblânzeşti vreodată pe copila aia sălbatică de Chloe Traeger şi s-o iei de nevastă? îl întrebă ea, punându-i o negresă într-o pungă pentru a i-o da la pachet.
Sawyer fu atât de surprins de această întrebare, încât nu făcu decât să se holbeze la ea.
-întreb doar pentru că Chloe vine mereu pe la mine când mă apucă durerile de cap. îmi masează tâmplele cu un balsam de casă fantastic pe care îl prepară

chiar ea. Este minunat. Ea e minunată. Ar fi grozavă ca soţie de şerif.
Chloe, soţie? Simplul gând ar fi trebuit să îl facă să râdă, dar nu îl făcu.

Sawyer ştia că nu era aşa. Chloe trebuia să îşi păstreze libertatea de a face tot ceea ce îşi dorea; nu îi stătea în fire să se lase „îmblânzită1*. Şi nici lui să încerce să o facă.
- Nu prea sunt nici eu bărbatul ideal pentru căsăto-rie, doamnă Goldstein.
- Oh, prostii. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Voi, tinerii, nu aveţi habar de romantism. Pe vremea mea, când voiai o fată, te luptai pentru ea. O făceai să fie a ta.
Da, şi ce bine ar fi funcţionat o astfel de strategie cu Chloe. Ea pur şi simplu adora când oamenii îi spuneau ce să facă. Sawyer se duse la uşă.
- Să aveţi o zi bună, doamnă Goldstein.
-Nu cumva vrei să zici „vezi-ţi de ale tale“?
Sawyer se schimonosi, apoi râse.
- Ascultă, dragule. Sunt eu bătrână şi probabil mult prea sentimentală, dar nu sunt moartă. Nu încă. Nu-ţi închide sufletul în faţa a ceea ce ar putea să fie. Altfel, când o să fii la fel de bătrân ca mine, ce o să se audă din televizorul tău?
Metallica ar fi fost o opţiune bună pentru el.
Era sfârşit de după-amiază, iar Sawyer se afla din nou pe drum când fu anunţat că la magazinul de car-tier care fusese jefuit cu mai multe săptămâni în urmă se declanşase din nou alarma. Goni până acolo, cu gi-rofarul aprins şi sirena urlând, iar când ajunse, îi găsi pe proprietar şi pe vânzător stând afară şi aşteptându-1. Când Sawyer coborî din SUV-ul lui, proprietarul se uită la ceas.
- Uau, şapte minute, spuse acesta, părând impresionat. Se uită la Sawyer. Tocmai ne-am instalat un nou sistem de alarmă şi ăsta a fost testul de funcţio-nare. Te-ai descurcat excelent, şerifule. Iţi mulţumim foarte mult.
Dumnezeule. Sawyer se strădui din răsputeri să îşi descleşteze fălcile înainte de a le atrage atenţia că nu era

consultantul personal de securitate al magazinului şi că nu puteau suna la numărul de urgenţă decât întro situaţie de urgenţă reală. Apoi profită de ocazie pentru a-şi cumpăra şi două batoane de ciocolată.
Până să ajungă Sawyer în faţa propriei case în seara aceea, oraşul deja căzuse pradă unei furtuni fără ploaie, dar cu tunete şi trăsnete. Ceea ce nu era deloc bine. La cât fusese de secetoasă vremea, era ca şi cum ar fi jucat ruleta rusească, fiecare fulger fiind ca un chibrit imens aruncat peste o stivă de lemne uscate.

Casa lui arăta întunecată şi goală. Goală de mân-care, de căldură, de orice lucru cât de puţin primitor, cu sau fără pereţii proaspăt zugrăviţi. Traversă curtea din faţă şi se opri brusc când o văzu pe Chloe aşezată pe veranda lui. Purta un pardesiu lung şi cizme de piele strâmte care îi urcau până mai sus de genunchi, dar tot stătea ghemuită intr-o încercare de a se încălzi şi, fără a-şi lăsa răgaz să reflecteze, Sawyer o ridică în picioare şi îşi încolăci braţele în jurul ei pentru că ea nu era întunecată şi goală. Ea era exact opusul, iar când Chloe se sprijini de el, Sawyer fu inundat de un torent de ceva ce aducea surprinzător de mult a uşurare. Şi dorinţă.
Atât de multă blestemată de dorinţă.
- Eşti complet îngheţată, spuse el. Ce cauţi aici?
Ea se mulţumi să clatine din cap şi îşi îngropă na-sul rece ca gheaţa lângă gâtul lui, făcându-l să inspire şuierat. Sawyer deschise uşa de la intrare şi o conduse înăuntru, apoi dădu drumul la căldură înainte de a se întoarce din nou spre ea.
Chloe stătea acolo cu braţele încolăcite în jurul propriului trup şi îi oferi un zâmbet foarte mărunt.
- Deci, ăăă, ţi s-a întâmplat vreodată să faci o tâmpenie, apoi să o regreţi?
Inima lui se contractă dureros. Dacă acesta era momentul în care avea să-l informeze că tocmai se culcase cu Anderson, avea să fie nevoit să îl împuşte pe individ, ceea ce ar fi fost nasol pentru că secţia de poliţie la care lucra Sawyer nu prea privea cu ochi buni utilizarea excesivă a armelor letale.

- Mă străduiesc din răsputeri să nu fac tâmpenii, spuse el cu prudenţă. Dar se mai întâmplă. Valabil şi în cazul regretelor. Despre ce e vorba, Chloe?
Ea îşi feri privirea, dar Sawyer îşi încolăci un deget sub bărbia ei, întorcându-i din nou faţa spre a lui.
- Despre mine? întrebă el. Regreţi ceea ce s-a întâm-plat între noi?
-Nu. Niciodată.
El dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles, dar nu înţelesese.
- Despre tine şi Anderson?
Chloe făcu ochi mari. Păru surprinsă, apoi insultată.
-Anderson mi-a oferit reducerea de douăzeci la sută de care se bucură ca angajat pentru materialele de care am nevoie la centrul spa, aşa că l-am invitat la prânz.

Sawyer respiră uşurat şi abia atunci îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia, apoi o trase din nou în braţele lui şi o sărută, trupul lui reacţionând atât de rapid încât îl luă prin surprindere şi se trezi gemând peste gura ei.
Chloe înălţă capul.
-Mai ţii minte când ţi-am zis că uneori am nevoie să simt ceva? Şi că uneori fac chestii idioate ca să obţin reacţia asta, cum ar fi să-mi fac gaură într-un sfârc sau să zbor cu deltaplanul sau...
Sawyer o măsură din cap până în picioare, împiedi-când u-se în blestematul de pardesiu.
-Eşti rănită? Eşti...
-Nu.
Deschise stângace nasturii pardesiului, apoi îl lăsă să cadă. Pe dedesubt era complet goală, dezvăluindu-se în toată splendoarea. Şi superbă. Atât de al naibii de frumoasă încât Sawyer îşi pierdu şi cuvintele, şi minţile.
- Dumnezeule, uită-te la tine, spuse el răguşit.
-Fă cunoştinţă cu cea mai recentă nebunie a mea, şopti ea, nepurtând nimic altceva în afară de cizmele până peste genunchi şi un zâmbet nesigur. O, şi proba-bil ar trebui să te anunţ că e foarte posibil să fi intrat în hipotermie.

- Noroc că pregătirea mea de poliţist îmi permite să gestionez şi astfel de situaţii.
Chloe zâmbi, iar Sawyer îşi dădu seama că era emoţionată. Şi el era emoţionat, ceea ce nu îşi putea explica nicidecum. Nu era prima dată când se aflau acolo, exact acolo. El îşi scoase cămaşa şi se întinse spre ea exact în clipa în care ea sări pe el, încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Sawyer îşi puse o mână pe fundul ei, cealaltă în partea de sus a spatelui, de unde o strecură în părul ei lung în timp ce o duse în dormitor, întinzând-o pe pat, se dădu înapoi doar cât să se descotorosească de pistol şi telefon, apoi să se dezbrace de restul hainelor, ceea ce îi luă mai puţin de cinci secunde. „Dumnezeule, fă să nu aibă nimeni nici o urgenţă în noaptea asta“, îşi spuse el.
Ezită pentru o clipă, privind-o cum stătea întinsă pe patul lui purtând doar acele cizme care erau o invitaţie la sex, nevoind să i le dea jos. Dar apoi ea se cutremură, iar Sawyer, cu inima strânsă, i le scoase din picioare şi le aruncă pe podea înainte de a o împinge sub plapuma lui groasă şi a se băga şi el în pat.
- Pasul unu, spuse el. Conservăm căldura corpului.
- Bun plan.
Se întoarse spre el, încolăcindu-şi braţele şi picioarele îngheţate în jurul lui.

Sawyer inspiră şuierat când Chloe îşi lipi degetele de la picioare, reci ca nişte sloiuri de gheaţă, de gambele lui, dar văzând că propria ei respiraţie nu era nici pe departe uniformă, ezită.
- Ai nevoie de inhalator?
Clătină din cap.
- Am nevoie de tine.
Sawyer deschise gura să spună ceva, dar Chloe îşi puse un deget peste buzele lui.
- Eu am terminat cu vorbitul.
Da. Şi el terminase. Insă când degetele ei de gheaţă coborâră lent pe pieptul, apoi pe abdomenul lui, inspiră din nou cu un icnet chinuit şi o prinse de mână, frecţio- nându-i-o între ale lui pentru a o încălzi.

Ea râse de el, dar el ştiu cum să o amuţească. O sărută apăsat, prelung şi adânc, trecându-şi o mână peste trupul ei înfiorat, strecurând-o între coapsele ei. Aaaaah! Acolo nu era rece. Acolo era deja fierbinte, umedă şi pregătită pentru el.
- Mă doreşti.
Ea îi zâmbi.
-Da. Orice ar fi chestia asta dintre noi, te doresc. Dintotdeauna te-am dorit.
Cuvintele ei rostite într-o şoaptă blândă îl năuciră. Nu fusese o declaraţie de iubire. Pe toţi dracii, ştia că nu era stilul ei să facă declaraţii de iubire. Atunci de ce îi lăsase această impresie?
Pentru că nu se descurca prea bine să îşi controleze emoţiile cu ea, de aceea.
-Şi eu te doresc, spuse el, convins pe deplin că nu ţinea minte să fi existat vreodată un moment în care nu o dorise.
Trăgându-l peste ea, Chloe îl sărută, iar Sawyer se abandonă acelui sărut, i se abandonă ei, cufundându-se de bunăvoie în fierbinţeala ei, recunoscător că nu putea să vorbească şi să o sărute în acelaşi timp, pentru că era periculos de aproape de a-şi pune sufletul pe tavă.
-Acum, spuse ea sub buzele lui.
-Nu, nu încă. Vreau să...
- Sawyer.
De parcă ar fi avut cu adevărat vreo şansă să îi reziste odată ce îşi auzea numele pe buzele ei. Cuibărit între coapsele ei desfăcute, se lăsă să alunece în ea.
Găsindu-şi locul.

încet, îşi aminti singur, căutând pe chipul ei semnele unor eventuale probleme. însă nu văzu decât dorinţă şi foame şi închise ochii când mâinile ei alunecară peste pieptul lui, peste braţele lui, peste tot unde putea să ajungă, inundându-l de plăcere. Se dădu înapoi, apoi se împinse din nou în ea, mai adânc de data aceasta, gemând când o simţi, dar ezită când unghiile ei se înfip- seră în umerii lui.
- Nu, nu te opri, spuse ea, încet şi gutural, în continuare fără a părea să aibă probleme. Te rog să nu te opreşti.

în sprijinul micii ei rugăminţi sexy, schiţă din şolduri o mişcare circulară neliniştită, iar Sawyer îşi pierdu şi puţinul autocontrol pe care reuşise să îl păstreze până atunci.
în dimineaţa aceea alergase cinci kilometri pe plajă şi fusese în formă suficient de bună cât să nu resimtă excesiv efortul. Acum, aici în braţele ei, îngropat în trupul ei, respiraţia îi era sacadată şi gâfâită. Se ridică în mâini, cu spatele arcuit pentru a ajunge cât mai adânc posibil, şi începu să se mişte. Când ea ţipă de data aceasta, înţelese că era o rugăminte de a continua şi o făcu.
Ea îi prinse faţa în palme, îşi strecură mâinile în pă-rul lui şi îi zâmbi radios. Doamne, adora zâmbetul ei. Era atât de plăcut să fie în ea. Ochii ei erau de un verde năucitor, impenetrabil, iar când o privea, îl durea atât de tare încât îi tăia respiraţia.
îi tăia. Complet. Respiraţia. Se chinui să tragă aer în plămâni şi îşi spuse că probabil aşa era şi pentru ea. Dar apoi ea îşi apăsă gura peste a lui şi îi oferi aerul ei. Sawyer gemu şi continuă să îşi legene şoldurile, intrând şi ieşind din ea, mai intens acum, mai rapid, iar când Chloe ajunse la orgasm, ochii i se umplură de o expresie vagă, înduioşătoare de surprindere, în timp ce trupul ei se încleştă spasmodic în jurul lui.
Doamne, cât era de plăcut în ea. Simplul fapt de a o privi îl arunca în cădere liberă. Senzaţia începu de undeva din adâncul lui, străbătându-i fulgerător tot corpul şi făcându-i braţele să tremure, iar Sawyer îşi înclină capul cu un geamăt aspru, îngropându-şi faţa pe rotunjimea gâtului ei, şi se pierdu complet în ea.
capitolul 21
Orice chestie care merită luată în serios merită luată şi în râs.
Chloe Traeger
A doua zi Chloe ţinu un curs de yoga pentru o singură persoană. Allie nu se opri din vorbit pe toată

durata cursului, turuind despre hamburgerii fantastici de la Eat Me, despre faptul că îl zărise pe Tipul Drăguţ la magazinul de băuturi, despre cum aici nu aveai niciodată de stat la coadă la poştă... îi adora pe oamenii din orăşelul acela şi nu era foarte sigură dacă le simţea lipsa celor rămaşi acasă.
-Nimănui dintre ei? o întrebă Chloe.
Allie ridică din umăr.
- E în regulă să le simţi lipsa, spuse Chloe încet. E în regulă să-ţi fie dor de John.
Şi pentru prima dată în toată săptămâna aceea, Allie se închise în ea şi nu mai spuse nimic.
încă îşi făceau exerciţiile de întindere pe plajă când Maddie şi Jax parcară în faţa pensiunii. Maddie dădu să coboare din Jeep, dar Jax o trase înapoi, îşi îngropă mâinile în părul ei şi o sărută.
-O să o înghită cu totul, spuse Allie, pe un ton vag visător.
- Se pregătesc de nuntă. Cred că toţi cei aflaţi în pragul căsătoriei aşa se poartă. Chloe se crispă imediat ce rosti acele cuvinte^ amintindu-şi motivul pentru care se afla Allie acolo. îmi pare rău, am...
-Nu. Nu-ţi cere scuze. Allie se aşeză pe covoraş în stil indian şi îşi aţinti privirea asupra apei. Nu mă pot ascunde la nesfârşit de ceea ce s-a întâmplat.
-Ştiu că ai reluat legătura cu familia ta. Pe John l-ai sunat vreodată?
-Nu. închise ochii şi trase adânc aer în piept. Am făcut o greşeală, Chloe. Una mare. Situaţia a devenit foarte încărcată emoţional înainte de nuntă. Erau atâ-tea de făcut şi toată lumea încerca să se implice... Clă-tină din cap. Am uitat ce făceam şi de ce. John voia să fie inclus în procesul de planificare, iar eu i-am spus că mă descurc. Că o mireasă trebuie să fie capabilă să se descurce singură. L-am împins de lângă mine. Iar când el a ajuns într-un final să facă un pas mare înapoi, eu am cedat nervos şi l-am împins şi mai tare. îşi muşcă buza. Apoi, în ziua nunţii mele, m-am simţit singură. Atât de singură. Era în întregime opera mea, dar eu nu vedeam asta. Se întoarse spre Chloe. Aşa că am fugit.

Când lucrurile au luat o turnură nefericită, am fugit ca o fetiţă prostuţă.
Chloe înţelegea atât tendinţa de a împinge oamenii de lângă ea, cât şi sentimentul de singurătate. Şi, dacă era sinceră până la capăt, înţelegea şi parte cu fugitul. îşi petrecuse ani buni exersând u-le pe toate trei.
- Nu e niciodată prea târziu să îţi înfrunţi regretele. îi întinse lui Allie telefonul ei mobil. Nu trebuie neapărat să îi spui unde eşti sau...

Allie înşfăcă telefonul atât de rapid, încât o făcu pe Chloe să ameţească. îşi strânse salteaua şi porni spre pensiune pentru a-i lăsa lui Allie puţină intimitate, dar înainte să ajungă suficient de departe, o auzi.
-Iubitule? Eu sunt. Răsuflarea lui Allie se poticni zgomotos. John, îmi pare atât de rău... intr-un orăşel din fundul lumii numit Lucky Harbor. Serios? Chiar o să faci asta? O să vii? Oh, John...
Sawyer bătu la uşa tatălui său, dar nu fu surprins când nu îi răspunse nimeni. Era a treia zi consecutiv când povestea se repeta. îngrijorat, Sawyer îşi descuie singur uşa şi puse cele două plase cu alimente pe care le adusese cu el pe masa din bucătărie.
De undeva din casă auzi pe cineva trăgând apa la toaletă, apoi tatăl lui apăru în bucătărie târându-şi picioarele şi privindu-l posomorât.
-Drăguţ din partea ta că ai bătut, bombăni acesta la Sawyer.
- Chiar am bătut. Şi te-am strigat. Mă eviţi.
- Eram pe budă.
-Te-am sunat toată săptămâna. Voiam să te ajut să rezolvi canalizarea.
- S-a ocupat băiatul meu.
în regulă, din câte ştia Sawyer, ei era băiatul lui Noian.
-Aş fi...
- Detest morcovii, spuse tatăl lui, scotocind prin plasele de cumpărături. Şi afinele. Dumnezeule, asta este mâncare de pămpălăi.

- Iţi face bine. Sawyer îşi studie tatăl. Purta un maiou alb care îşi pierduse strălucirea după ani de spălări repetate şi pantaloni de un albastru-închis ridicaţi până sub burta de bere. Trebuie să mănânci mai sănătos.
-Am mâncat cum am vrut timp de şaizeci de ani.
-Da, spuse Sawyer. De aici şi problemele tale de sănătate.
- Dă-o dracului de treabă! Tatăl lui flutură o mână prin aer şi trânti plasa pe podea. E treaba mea, nu a ta.
Indiferent dacă intenţionat sau accidental răsturnase mâncarea, gestul îl scoase pe Sawyer din sărite. Era capabil să îşi păstreze calmul în faţa dealerilor de droguri şi a golanilor violenţi de pe străzi, dar cinci minute cu tatăl lui erau suficiente pentru a-l face să-şi piardă cumpătul.
- Ascultă-mă...
-Nu, tu ascultă-mă, mârâi tatăl lui, scuipând cuvintele ca pe venin. Cum dracu' îţi permiţi tu să îmi spui cum să-mi trăiesc viaţa?
- îmi permit pentru că doctorul tău a spus că vei muri dacă nu te schimbi!
-Ei bine, dă-l naibii de doctor! mugi Noian. E un derbedeu pirpiriu de doisprezece ani.

-Doctorul Scott e de vârsta mea, spuse Sawyer, fă-când un efort considerabil pentru a păstra un ton calm şi controlat. Eu şi Josh am fost colegi de şcoală.
La drept vorbind ei doi îşi petrecuseră multe, foarte multe zile de sâmbătă împărţind spaţiul sălii de detenţie a şcolii, scoţându-le peri albi profesorilor lor de liceu.
-Vrei să zici că aţi fost amândoi nişte golani de doi bani, se răsti Noian.
- Indiferent ce a fost în trecut, Josh e doctor acum. Şi încă unul bun, spuse Sawyer. Dumnezeule, tată! Nu poţi să-i reproşezi la nesfârşit trecutul. Dar apoi izbucni într-un râs scurt, lipsit de veselie. Ce tot spun aici? Fireşte că poţi să-i reproşezi la nesfârşit trecutul. O faci şi cu mine.
Noian împunse aerul cu degetul lui cărnos, arătând spre uşă.
- Ieşi.
- Bucuros. Sawyer porni cu paşi mari spre uşă. Spu- ne-i pajului tău perfect că becul de pe verandă e ars.

*
Chiar extenuată fiind, Chloe ţopăi fericită pe terasa închisă. Nu, se corectă singură. Nu mai era terasă - era Centrul spa din Lucky Harbor.
Ei bine, era aproape un centru spa, oricum. Sau cel puţin apucaseră să îl amenajeze suficient cât să le poată oferi câteva servicii celor opt surori care cu două ore în urmă plecaseră de la pensiune după un weekend prelungit petrecut acolo.
Cu o săptămână în urmă Jax încropise un vestiar, legase instalaţiile sanitare şi vopsise ultima bucată din chenarul decorativ cu doar o oră înainte să li se livreze cele două scaune de masaj pentru pedichiură, precum şi un lot de prosoape şi halate de baie. Chloe avea deja masă de masaj portabilă, prin urmare aceasta nu fusese o problemă.
într-adevăr, mai erau încă multe de făcut până să aibă un centru de îngrijire capabil să ofere servicii complete, dar deocamdată se descurcase.
Rânjind, făcu o piruetă şi se lăsă să cadă pe un sca-un moale. Ceea ce conta era că weekendul se dovedise un succes răsunător. Şi se distraseră. Fusese un efort de echipă al celor trei surori, Tara pregătind mâncăruri din care se ospătaseră fără rezerve, iar Maddie organizând evenimente gen „seară între fete“, cu tot cu şedinţe de tricotat şi filme clasice lacrimogene. Chloe oferise tratamente cosmetice, măşti de corp pe bază de nămol şi sesiuni de masaj, plus cursuri de yoga.

Absolut toate persoanele care fuseseră cazate la pensiune nu doar că îşi făcuseră rezervări şi pentru alte tratamente, ci şi cumpăraseră cârduri cadou pentru prieteni şi rude.
Chloe era extrem de conştientă de cât de mult o bu-curase weekendul acela şi ştia exact la ce renunţa pentru a se bucura şi pe viitor de cât mai multe astfel de evenimente. Ştia că ofertele precum cea pe care o primise de la centrul spa din San Diego nu se întâlneau foarte des, dar simţea că voia cu adevărat să rămână în Lucky Harbor, să fie acolo. Şi să rămână lângă surorile ei.

Inima ei ar fi vrut să îl adauge şi pe Sawyer pe listă, dar raţiunea îi aminti că Sawyer era o combinaţie de distracţie, flăcări şi magie - dar nu prea se arătase interesat de mai mult de atât.
Nici tu nu te-ai arătat...
Se lăsă pe spate în scaun şi oftă. Era nouă seara şi, pentru prima dată în ziua aceea, era complet singură. Fericită, îşi ridică picioarele obosite şi închise ochii.
- Vai, uită-te la ea, e ruptă de oboseală. Presupun că e extenuant să iei banii oamenilor.
Auzind tonul tărăgănat de sudistă şi veselia din vo-cea Tarei, Chloe deschise ochii şi îşi văzu surorile stând în prag.
- Hei. Credeam că aţi plecat amândouă.
-Nu încă, scumpo. Tara avea într-o mână o sticlă de vin, iar în cealaltă trei pahare. Le puse jos pe tejgheaua puţin înaltă pe care Chloe tocmai o curăţase, apoi se trânti pe scaunul pentru tratamente şi îşi întinse picioarele lungi. Ca întotdeauna, purta tocuri, îşi aruncă pantofii deoparte şi îşi scutură degetele de la picioare. Dumnezeule, ar fi trebuit să fac asta acum patru ore. Cu o expresie gânditoare, studie raftul cu lacuri de unghii.
Maddie se aşeză şi ea.
-A fost un weekend lung. îi zâmbi lui Chloe. M-am simţit excelent doar însumând toate bonurile. Ai făcut minuni pentru contul nostru din bancă.
Chloe ar fi vrut să le întrebe: „Cum rămâne cu voi două, voi sunteţi fericite?11 Dar nu o făcu. îi era teamă de răspuns.
-Am făcut o rezervare pentru şase prietene pe weekendul viitor. Se pare că vom deveni cunoscute pentru chestii gen escapade de weekend doar între fete.
-Există şi chestii mai rele pentru care poţi deveni cunoscută, spuse Maddie, acoperind mâna lui Chloe cu a ei. Te avertizez - urmează un moment sentimental.

-Ce? Nu, eu...
Dar înainte ca Chloe să termine de protestat, Maddie o trase spre ea şi o îmbrăţişă.

- Spune-i că o iubeşti, Mad, îi ceru Tara, în continu-are întinsă pe burtă pe scaunul ei. Asta o să o facă să-şi iasă din minţi de n-o să mai ştie pe ce lume e.
Chloe, râzând acum, încercă să scape, dar Maddie o prinse mai strâns.
-Te iubeeesc, spuse Maddie, cât mai lacrimogen cu putinţă.
Chloe îşi băgă un deget în gură, apoi îl vârî aşa ud în urechea lui Maddie.
Maddie izbucni în hohote nestăpânite de râs, ţipând cât era de scârbos, apoi se lăsă să cadă pe podea.
-Tactica degetului cu scuipat, spuse Tara calm, dând din cap. Eficientă.
Chloe îşi şterse mâinile una de alta şi îi rânji lui Maddie.
- Runda a doua?
Maddie se întoarse pe burtă şi îşi sprijini capul pe braţe.
-In nici un caz. Sunt prea obosită. Se târî până la scaunul pentru tratamente pe care încă se lăfăia Tara şi se ridică, ghemuindu-se pentru a-l împărţi cu ea. Studie şi ea lacurile de unghii, apoi alese unul albastru senin. Urmat de unul roşu de sirenă. O privi pe Chloe speculativ, apoi puse mâna şi pe un argintiu metalic şi pe un negru mat. Poţi să deschizi ferestrele, Chloe? Nu e foarte frig afară, iar pentru asta o să-ţi trebuiască aer proaspăt.
Chloe deschise ascultătoare ferestrele.
-Acum stai jos, îi spuse Maddie.
Ceea ce Chloe făcu bucuroasă, pentru că era extenuată.
Maddie trase picioarele lui Chloe în poala ei.
-Frumoase unghii. De la mama le-ai moştenit. Ale mele sunt scurte şi butucănoase, ca ale tatălui meu, fi-reşte.
Lăcui unghia de la degetul mare al lui Chloe cu argintiul metalic, apoi lăcui la fel al doilea deget înainte de a le completa pe cele opuse cu negru.
-Argintiu şi negru? întrebă Tara amuzată. Este ceva diferit. I se potriveşte.

- Da, aşa m-am gândit şi eu. Tu primeşti roşul, apropo, spuse Maddie, apoi trecu la picioarele Tarei. Şi tu ai picioare frumoase, ticăloaso. Toarnă vinul, Tara.
Tara arcui o sprânceană înspre Chloe, ca pentru a spune „ia uită-te la şoricelul nostru acum“. Dar se su-puse şi turnă vin în trei pahare, întinzându-i unul lui Chloe şi un altul lui Maddie. La sfârşit îşi luă propriul pahar şi îl ridică în aer.

- In cinstea unei zile extraordinare şi a unui rezultat financiar excelent.
Tara şi Maddie băură cu sete în cinstea ocaziei. Chloe le privi, simţindu-şi pieptul inundat de o căldură neaşteptată. Atât de multe lucruri se schimbaseră atât de rapid. Tara şi Maddie, Ford şi Jax, centrul spa şi, desigur, Sawyer, care lăsase o amprentă de neştejrs în viaţa ei, mai mult decât o făcuse oricine altcineva. In continuare nu ştia ce avea să se aleagă de ei, iar ideea că la un moment dat Sawyer avea să se sature de ea o durea ca naiba, prin urmare îşi lăsă gândurile să se întoarcă la surorile ei. Ele aveau să-i fie întotdeauna alături. Se convinsese de acest lucru acum. Nu mai era doar o idee. Era o realitate. Ele erau ancora ei într-o viaţă pe care şi-o petrecuse în întregime plutind la întâmplare.
Chloe îşi puse deoparte paharul de vin neatins. Voia să îşi păstreze mintea limpede pentru momentul acela. Dar, şi mai important, voia să poată să meargă singură acasă la Sawyer în noaptea aceea. Din cauza programului lor foarte aglomerat, trecuseră şase nopţi de ultima dată când se aflase în patul lui, goală în braţele lui, rostindu-i gâfâit numele, lăsându-l să îi ia totul în afară de ceea ce îşi ofereau reciproc. Interesant era faptul că se lipsise de sex un an întreg, iar acum şi şase zile i se păreau o pauză prea lungă. Sau pur şi simplu Sawyer însuşi era cel căruia îi simţea lipsa?
- Nu-mi vine să cred, pe cuvânt, spuse Maddie.
Chloe tresări cu o expresie vinovată.
- Ce anume?
Maddie începu să-şi lăcuiască propriile unghii de la picioare în nuanţa de albastru senin.
- Cât de departe am ajuns. Nu-mi vine să cred.

în regulă, bun. Nu se refereau la viaţa sexuală a lui Chloe.
Tara dădu din cap.
- Vă daţi seama că am reuşit fiecare dintre noi să contribuim la pensiune cu o parte vitală din noi?
Chloe coborî privirea spre degetele ei scânteietoare.
-Asta să fie? se întrebă ea. Sau pur şi simplu locul ăsta ne-a oferit fiecăreia ceva ce aveam nevoie?
Când nimeni nu spuse nimic, Chloe ridică privirea. Surorile se uitau la ea cu ochii înrouraţi de lacrimi.
- O, Dumnezeule. Chloe oftă şi luă câteva şerveţele, îndesând câte unul în mâna fiecăreia. Jur, dacă vă văd pe careva plângând, mă apuc să aplic din nou mane-vra degetului cu scuipat, urmată de trasul chiloţilor în fund. Vorbesc serios.

-Am eu o idee mai bună. Maddie se ridică în pi-cioare. în prima noastră noapte aici împreună am stat treze până dimineaţa decorând amărâtul nostru brad de Crăciun. Mai ţineţi minte?
-	Greu de uitat, spuse Tara. Chloe ne-a colorat feţele în roşu şi părul în verde cu măştile pe care ni le-a aplicat, respectiv balsamul de păr, îţi aminteşti?
-	Hei, spuse Chloe în apărarea ei. V-a ajutat la ten, nu-i aşa?
-	Scuză-mă. Maddie bătu cu o unghie în paharul de vin pentru a le atrage atenţia, apoi îşi drese dramatic vocea. Eu încerc să repovestesc aventurile noastre aici, aşa că fiţi atente. Şi chiar vreau să ajung la ceva anume.
-	Şi ai să ajungi repede? o întrebă Chloe.
-Vă mai amintiţi sau nu momentul în care am ales să transformăm casa asta în pensiune? întrebă Maddie. -Ne...
-	Ne? o întrerupse Tara, râzând. Dacă tot rememorăm evenimentul, atunci hai să ne amintim cum a decurs cu adevărat, bine? Nu am decis noi nimic, Maddie. Voi două m-aţi băgat cu forţa în treaba cu pensiunea, în special partea în care fac pe bucătarul. Şi aţi reuşit asta ispitin- du-mă cu Ford drept recompensă.

-	Oh, iar asta s-a dovedit de-a dreptul oribil, nu-i aşa? răspunse Chloe sec. Şi stai să ghicesc - deteşti să fii propria ta şefă. Deteşti să ne împărţi comenzi în dreapta şi în stânga, punându-ne dis-de-dimineaţa să îţi îndeplinim dorinţele. Asta încerci să spui?
Tara zâmbi.
-Nu, îmi place partea asta. Chiar mult.
-Atenţie, spuse Maddie cu severitate. Eu vorbesc acum! Făcu o pauză încercând să obţină un efect dramatic, dar când Chloe şi Tara se mulţumiră să îşi dea ochii peste cap, oftă. Nu pricepeţi? Trebuie să facem ceva. Ne trebuie o ceremonie pentru acest punct de cotitură!
-	E prea devreme pentru a împodobi bradul, spuse Chloe.
Maddie îşi ridică mâinile în aer.
-	Ceva nou! Ceva unic. Pentru a te sărbători pe tine, spuse ea. Pentru a sărbători ideea cu centrul spa.
Se schimonosi, cufundându-se adânc în gânduri, rânji larg, apoi îşi lăsă umerii să cadă.
-	Mă gândisem la ceva. Dar am uitat.
Chloe râse.

- Cred că treaba aia cu lipsa de rezistenţă la băutură e o trăsătură de familie.
- Da, recunoscu Maddie râzând. Jumătate de pahar şi sunt pierdută. Staţi, cred că mi-am amintit. Poate.
- Hopa, îi spuse Chloe Tarei. Cred că urmează ceva nerecomandabil.
- Ei bine, scumpo, dacă e cineva capabil să recunoască asta, tu eşti aia.
- Recunoaşte asta, îi spuse Chloe şi îi arătă Tarei degetul mijlociu.
-Trebuie să marcăm acest punct de cotitură, insistă Maddie.
-Am putea merge să facem băi în nămol, spuse Chloe, ştiind al naibii de bine că aveau să o refuze amândouă, să îi spună că era nebună, apoi avea să poată merge într-un final să sară pe Sawyer.
Şi ce plăcere era să sară pe el...

- Este o idee genială! Maddie se ridică în picioare şi o prinse pe fiecare de mână. Mergem la izvoarele de nămol!
- Stai aşa - ce? întrebă Chloe.
- E o idee grozavă, spuse Maddie, trăgându-le pe amândouă după ea.
Chloe îşi înfipse călcâiele în podea.
- Aşteaptă.
- De ce? întrebă Maddie.
- în primul rând, te-ai îmbătat. în al doilea rând, clar glumeam.
- Spune-mi că nu ar fi metoda perfectă de sărbătorit. Maddie le dădu drumul pentru a le prinde mâinile la-olaltă, începând să ţopăie. Ei, haide! Faceţi asta pentru mine şi... nu o să vă mai cer să îmi aduceţi cadou la petrecerea de dinainte de nuntă!
- Dar e întuneric beznă afară, spuse Tara.
- De fapt, interveni Chloe, e lună plină.
Prea târziu îşi aminti să închidă gura. „Fir-ar să fie“, îşi făcuse planuri cu Sawyer şi trupul lui gol sub acea lună plină.
- Da, îi spuse Maddie Tarei, e lună plină, fricoaso.
-Ştiţi ce? Chloe clătină din cap. Nu cred că e o idee
bună.
-Tu ai sugerat-o, deşteapto, îi aminti Tara.
-Da, dar glumeam. însă dezamăgirea din ochii lui Maddie o dezarmă. în regulă, nu face asta. Nu mă privi cu ochi de căprioară.
-Credeam că o să te bucuri că sunt dispusă să fac ceva atât de tipic pentru tine, spuse Maddie. In fond, centrul spa a fost ideea ta de suflet.

- Da, şi chiar mă bucur. Şi cu doar câteva săptămâni în urmă, Chloe ar fi fost prima care să ţâşnească pe uşă, în loc să stea şi să reflecteze la faptul că era târziu şi nu era tocmai lipsit de^ riscuri să se scalde şi să alunece în izvoarele de nămol. îi aruncă o privire Tarei, apoi din nou lui Maddie, şi oftă. De acord. Dumnezeule! De ce naiba n-am face-o?
-Ura!

Maddie îşi termină vinul, înşfăcă altă sticlă, apoi le trase după ea prin pensiune până la maşină, aruncân- du-i cheile lui Chloe, singura care nu băuse alcool.
Chloe stătu pe gânduri o clipă, apoi fugi înapoi înăuntru pentru a lua tot ce şi-ar fi dorit să fi avut la ea prima dată: prosoape, trei halate de baie, lanterne şi, deşi fu nevoită să mai facă un drum, cără afară trei bidoane mari de apă cu care să se limpezească. Când se întoarse, încă râzând în sinea ei la gândul că era sin-gura din grup care se purta ca un adult - şi cât de în-spăimântător era gândul? -, o găsi pe Tara încă ezitând lângă maşină.
- Chiar m-a acuzat că aş fi fricoasă? o întrebă Tara în- tr-o şoaptă atât de răsunătoare încât ar fi putut fi auzită de la capătul pământului.
-Chiar trebuie să-i cumpărăm cadou pentru petre-cerea de dinainte de nuntă? îi şopti Chloe în replică, aruncând toate lucrurile necesare în portbagajul maşi-nii. Pentru că eu credeam că petrecerea în sine e cadoul.
Ajunseră în locul unde începea cărarea la scurt timp după ora unsprezece, iar Chloe se simţi ca o vrăjitoare păgână bună, conducându-şi surorile pe cărare la lumina lanternei.
Odată ajunse la izvoarele de nămol nu mai avură dificultăţi în a vedea în jurul lor. Luna scălda luminişul într-o scânteiere albastră palidă. Aburii se înălţau din nămol şi se risipeau în noapte, iar Chloe se înfioră.
-Nu ştiu...
- Şi susţii că tu eşti copilul sălbatic al familiei, o mustră Maddie şi se dezbrăcă, rămânând în sutienul şi chiloţii cu imprimeu tigrat. Cred că ar trebui să facem schimb de porecle. Să fii tu şoricelul. Eu am să adopt numele de copil sălbatic, mulţumesc frumos! Cu aceste cuvinte, băgă un deget de la picior în nămol apoi, ţinând sticla de vin ca şi cum ar fi fost de cel mai nobil soi, intră încet până la brâu şi oftă fericită. Ce cald e.
- De când ai tu lenjerie cu imprimeu tigrat? o întrebă Chloe.
Maddie roşi, faţa luminându-i-se ca un felinar în întunericul nopţii.

-Am primit-o cadou de la Jax. Nu-i aşa că e superb aici, în atmosfera asta argintie şi misterioasă? Aproape că poţi vedea zânele pădurii.
- în regulă, gata cu vinul pentru tine, spuse Tara. Studie nămolul şi oftă. Probabil sunt nebună.
însă urmă exemplul lui Maddie şi se dezbrăcă şi ea. Deşi, fireşte, ea avu grijă să îşi atârne atent rochia peste o creangă. Lenjeria ei nu avea imprimeu de tigru, ci era o combinaţie crem deschis de mătase şi dantelă care arăta cu certitudine rafinament şi eleganţă. Sau măcar atâta rafinament şi eleganţă cât putea să pretindă cineva în timp ce se afla în lenjerie, în mijlocul pădurii, la unsprezece noaptea.
- Bagă-te şi tu, Şoricelule, o strigă Maddie.
-Nici măcar nu te-am făcut vreodată şoricel. Cel pu-ţin nu în faţă. Chloe se descălţă de pantofi. Deşi cred că ar trebui să-ţi spunem Regina Scorpiilor. La naiba, e frig aici!
-Doar până intri, îi promise Maddie, luând încă o duşcă de vin direct din sticlă înainte de a i-o întinde Tarei.
Chloe se dezbrăcă de blugi, apoi ezită, rămânând doar în chiloţi şi pulover. Nu purta sutien.
Tara cloncăni ca o găină.
Chloe îşi dădu ochii peste cap şi îşi smulse puloverul de pe ea. Când ajunse în nămol până la bărbie, Tara îi rânji.
-Ţi-ai scos cercelul din sfârc.
-Anul trecut, spuse Chloe, privind-o pe Maddie în- şfăcând din nou sticla de vin de la Tara.
- Serios? o întrebă Tara pe Chloe. De ce?
-Nu ştiu. Mi se tot agăţa în sutien.
Ceea ce era adevărat, dar fusese mai mult de atât. Cândva, la un moment dat, îşi dăduse seama că se ma-turizase suficient pentru a nu mai simţi nevoia să fie atât de profund diferită. Se întâmplase aproximativ în perioada când căzuseră toate trei de acord să facă echipă şi să renoveze pensiunea. Apucaseră deja să termine pe jumătate lucrările de renovare când se confruntaseră cu un incendiu, care le forţase să ia totul de la capăt.

Incendiul fusese devastator din multe puncte de vede-re, dar, printr-un miracol, supravieţuiseră. Iar noaptea aceea, când Chloe ajunsese la Urgenţe în urma unei crize de astm declanşate de fum, avându-şi surorile alături, de o parte şi de cealaltă a patului ei, fusese pentru ea momentul revelaţiei.
Se pârlise până aproape se rumenise, pierduse totul, inclusiv hainele de pe ea, dar nimic din toate acestea nu contase pentru că le avea pe surorile ei şi le iubea.

- Aşa e, îşi spuse ea încet. Chiar aşa e.
- Crezi în zâne? o întrebă Maddie confuză.
Tara îi luă sticla de vin.
- Şşşt, scumpo. Cred că domnişoara Inimă Sălbatică are o epifanie. Lasă-i puţin timp.
Chloe îşi aţinti privirea asupra lor. Tara tocmai îşi întindea cu grijă o dâră de nămol pe obraz, pentru a obţine maximul de beneficii din acesta. Maddie îşi decorase deja faţa şi arăta ca o zebră. Iar Chloe simţi un zâmbet înflorindu-i în inimă şi pe chip.
- în cinstea noastră, spuse ea încet.
- în cinstea noastră, spuse Maddie şi bău.
Sawyer primi apelul de la postul de pădurari în jur de miezul nopţii. La celălalt capăt al firului era Matt, raportând că cineva văzuse lumini pâlpâitoare pe potecile din zona Yellow Ridge. Matt se afla pe muntele Jude, la celălalt capăt al districtului, la o oră bună de mers, şi nu putea prelua apelul.
-Te contactez pe tine, spuse el, pentru că cel care a dat alarma ne-a descris o camionetă neagră şi lucioasă, împopoţonată până peste cap, care părea a fi maşina lui Todd. Ştiu că eşti cu ochii pe el. Pot să sun un alt pădurar, dar s-ar putea să se facă dimineaţă până să reuşească cineva să ajungă acolo şi, după cum ştii, potecile alea sunt teoretic închise pe timpul nopţii, din cauza riscului mare de incendii.
- Mă duc eu, spuse Sawyer, deja urcat în camioneta lui, ştiind că se afla în faţa unui moment de cotitură.
Dacă îl ajungea din urmă pe Todd, avea să îl prindă şi pe cel pentru care lucra Todd. Era şansa pe care

o tot aşteptaseră. De ceva vreme deja se pusese non-stop la dispoziţia Agenţiei de Combatere a Drogurilor, până aveau să finalizeze acel caz de trafic de droguri care, cel mai probabil, îl implica şi pe Todd intr-un fel sau altul. Douăzeci de minute mai târziu îşi plimbă lumina lanternei peste maşina parcată în locul de unde începea poteca spre izvoarele de nămol, clătinând din cap a neîncredere.
Maşina lui Maddie. Ce naiba căuta aici? Trecu lumina lanternei prin fereastră şi văzu o geantă pe podeaua maşinii în faţa banchetei din dreapta şoferului. îşi spuse că poate era a Tarei. Iar pe bancheta din spate se afla un telefon. Era destul de sigur că era iPhone-ul lui Chloe, ceea ce explica de ce nu îi răspunsese la telefon oricât o sunase.
- Oare ce puneţi la cale toate trei? murmură el.

Fără îndoială cele trei surori aveau să îi ofere o ex-plicaţie care să îl ameţească. Chiar dacă Chloe era una dintre cele mai impulsive persoane din câte cunoscuse vreodată, era şi una dintre cele mai inteligente. Avea un motiv pentru aproape orice făcea, deşi uneori acel motiv era să dea complet lumea peste cap. Dar Tara şi Maddie? De la ele s-ar fi aşteptat să aibă mai multă minte şi să nu vină cu ea aici.
Pe toţi dracii, era toamnă. Urşii ieşiseră la vânătoare pentru a-şi face provizii de grăsime pentru iarnă. Coioţii la fel. Fără a mai pomeni că, în ciuda eforturilor combinate ale pădurarilor şi ale poliţiei statale în fruntea căreia se afla chiar el, se confruntaseră frecvent cu fapte de campare şi vânătoare ilegale pe parcursul acelui sfârşit prelungit de vară indiană.
Trebuia să o lase baltă. Erau trei femei în toată firea şi se puteau descurca singure. El cu Todd avea treabă. Dacă se afla undeva pe acolo, sigur nu făcea nimic bun, însă solicitările şi conflictele presupuse de munca lui nu se dovediseră niciodată mai chinuitoare decât în momentul în care recunoscuse iPhone-ul lui Chloe pe bancheta din spate a maşinii lui Maddie.
Naiba s-o ia de treabă.

Studie poteca şi indicatorul montat acolo de către pădurari.
POTECĂ ÎNCHISĂ DUPĂ LĂSAREA
ÎNTUNERICULUI.
înjurând în barbă, o luă în sus pe cărare. întâlni mai multe bifurcaţii şi le abordă metodic pe fiecare dintre ele până când, douăzeci şi cinci de minute mai târziu, ajunse la un luminiş, unde se opri şi se holbă profund şocat la ceea ce avea în faţa ochilor. Trei capete păreau să plutească fără trupuri intr-un izvor de nămol, luminate de strălucirea lunii.
- Ia te uită, le spuse el celor trei surori, punându-şi mâinile pe şolduri. Sunt cei trei purceluşi în persoană.
Cele trei feţe se schimonosiră. Sawyer fusese învăţat cu mult timp în urmă să fie pregătit sufleteşte pentru surprize, probleme, pericole... orice. Şi se pricepea de minune să afişeze o mască imperturbabilă de poliţist. Ştia acest lucru pentru că exact acea mască era ceea ce îi permitea să-i bată măr pe Jax şi Ford la poker absolut de fiecare dată când jucau. Dar făcu un efort considerabil pentru a păstra acea expresie neutră la vederea priveliştii pe care o avea în faţă.
Scânteind mult deasupra capetelor lor, luna crea o atmosferă nepământească, iar în mijlocul acelei sălbăticii izolate, fără nimic altceva în jurul lor, cele trei femei arătau ca un grup de amerindieni din alte vremuri, ascunşi în spatele măştilor lor de război.

Cea mai înaltă dintre ele îşi îngustă ochii şi îi vorbi cu accent sudic.
- Noi ne gândeam mai degrabă la ceva în stilul Totul despre sex decât la Cei trei purceluşi, spuse ea tărăgănat.
Cea de lângă ea ţipă încântată la auzul acestor cuvinte.
-Oh! Eu vreau să fiu Carrie! Dintotdeauna mi-am dorit să fiu Carrie!
Cea micuţă de înălţime se mulţumi să îl studieze pe Sawyer cu un aer gânditor.

- Cred că ar trebui să-l facem să ni se alăture, spuse ea cu o expresie angelică, dar pe un ton de o răutate pură. Nu poartă întotdeauna lenjerie, să ştiţi.
Trei perechi de ochi se mutară imediat asupra şli- ţului lui.
Dumnezeule. îşi înăbuşi impulsul de a şi-l acoperi cu mâna.
-Vino şi tu, şerifule, îi strigă încet micuţa vulpoaică. Nu muşcăm.
- Sunteţi bete.
Era perfect. Ar fi trebuit să le aresteze pe toate pentru consum de alcool în locuri publice şi pentru expunere indecentă, fără a mai vorbi de faptul că intraseră pe o potecă închisă circulaţiei, dar în ruptul capului nu se simţea în stare să o facă. Unde era Luciile când Face- book-ul avea nevoie de ea? îşi scoase telefonul mobil.
Tara icni.
- Ce faci?
- Fac o poză pentru Luciile. O să deveniţi chiar mai populare decât eluzivul Tip Drăguţ.
Maddie şi Tara ţipară şi îi întoarseră rapid spatele.
Chloe rămase fermă pe poziţii, privindu-1.
- N-ai face asta.
- Ar trebui.
- Hai înăuntru.
- Asta n-o să se întâmple.
Dacă Chloe ar fi fost singură acolo, Sawyer ar fi fost tentat. Ceea ce era regretabil. înainte să apară ea în via-ţa lui, gândul nu doar că nu i-ar fi trecut prin minte, dar chiar l-ar fi oripilat.
îşi verifică telefonul pentru a vedea dacă nu primise vreun apel de la agentul Morris, dar apoi îşi aminti - aici nu avea semnal de telefonie.
- în regulă, toată lumea afară.
îi întinse mâna mai întâi lui Maddie, pentru că aceasta picta cu degetele pe faţa lui Chloe şi părea să fie cea mai ameţită dintre toate. Maddie nu ieşi

din baltă. Nici una dintre ele nu o făcu. Tara tocmai îşi strângea părul de pe ceafă, pielea scânteindu-i palidă şi fină în lumina

lunii, semănând cu o zeiţă din Grecia antică. Maddie termină de pictat faţa lui Chloe şi începu să cânte ceva în surdină, executând un fel de dans. Chloe o prinse înainte să apuce să dispară în pas de dans în umbrele şi mai întunecate de dincolo de unde se aflau ele.
- Ia-o încet, Pocahontas, spuse ea, înşfăcându-şi sora de braţ şi ieşind din nămol până la brâu pentru a o face.
Nu purta sutien, iar Sawyer înghiţi un nod uriaş.
-Chloe...
Ea îi aruncă un zâmbet nevinovat şi îşi trase ambele surori afară din nămol, înfăşurând-o pe fiecare dintre ele în câte un prosop înainte de a se întinde să-şi ia şi ea unul.
Sawyer le întoarse spatele şi ridică hotărât privirea spre stele. încercă să îşi recite în gând tabla înmulţirii, dar nu reuşi să se concentreze, gândul alunecându-i la cele trei femei superbe, acoperite din cap până în picioare cu nămol, care tocmai se spălau reciproc.
Până veni Chloe lângă el, curată şi rânjind larg, Sawyer începuse să transpire din greu.
-Te poţi uita acum, murmură ea.
Erau toate trei îmbrăcate, slavă Domnului. Putea în-ceta să şi le mai imagineze pe iubitele lui Ford şi Jax goale sub lumina palidă a lunii.
Dar nimic nu îl împiedica să şi-o imagineze în continuare pe Chloe.
Străbătură împreună poteca, ajungând în douăzeci de minute înapoi la maşina lui Maddie. Apoi Sawyer se urcă în propria camionetă şi le urmă până ajunseră la şosea, coborând când Chloe trase maşina lui Maddie pe marginea drumului.
-Voiam doar să-ţi mulţumesc că ai venit să te asiguri că suntem bine, spuse ea, când Sawyer veni în dreptul ferestrei şoferului, iar ea coborî geamul.
Telefonul lui ajunse în zona ele acoperire a sateliţilor şi începu să sune, anunţându-l că avea mesaje. Era suficient de aproape pentru a auzi că cineva încerca să îl contacteze şi prin staţie. La naiba! Ascultă primul mesaj de pe mobilul lui, iar sângele îi îngheţă în vine.

- Sawyer? Zâmbetul lui Chloe păli. Eşti bine?
El ridică o mână, ascultând. Centralista poliţiei tot încercase să dea de el. Agentul Morris tot încercase să dea de el. Absolut toată lumea tot încercase

să dea de el. în cele patruzeci de minute cât nu avusese semnal, se dezlănţuise iadul. Cineva anunţase o tranzacţie cu droguri, dar Agenţia de Combatere a Drogurilor nu apucase să se mobilizeze la timp. Exista un martor, un excursionist care pretindea că văzuse totul, dar până să sosească autorităţile, făptaşii se făcuseră nevăzuţi.
Se întâmplase la doar câţiva kilometri de locul unde se afla acum.
Brigada Agenţiei de Combatere a Drogurilor se de-plasase acasă la Todd şi descoperise că nu doar ratase-ră tranzacţia care avusese loc în noaptea aceea, ci îl şi pierduseră pe Todd, care o ştersese cu totul şi probabil aştepta ascuns pe undeva să se aştearnă praful peste întreaga tărăşenie.
Fără îndoială din cauza iniţiativei lui Sawyer de a merge la Todd, încercând să îl interogheze în privinţa furnizorului său de droguri şi oferindu-i o înţelegere la schimb. Todd însă preferase să îşi facă bagajele şi să dispară.
- Sawyer?
-Trebuie să plec.
Se întoarse cu paşi mari la camioneta lui, vibrând de furie. înfigând cheia în contact, îşi aruncă mobilul pe banchetă, apoi porni în trombă din parcare, mânios pe el însuşi. Ştiuse că era singura persoană din cadrul forţei de intervenţie a Agenţiei de Combatere a Drogurilor postată efectiv în Lucky Harbor şi ştiuse şi că nu era o idee bună să rămână atâta timp fără semnal la telefon, dar, ca întotdeauna, apropierea fizică a lui Chloe îi răpise capacitatea de a gândi raţional.
Nu era vina ei. Nu, pentru întreaga treabă el era singurul vinovat, iar consecinţele aveau să se răsfrângă asupra muncii lui, care însemna totul pentru el.

capitolul 22
Chiar dacă femeilor nu le place să îşi recunoască vârsta, bărbaţilor nu le place să se poarte în conformitate cu anii lor.
Chloe Traeger
Chloe rămase cu privirea aţintită în urma camionetei lui Sawyer, farurile lui Maddie spintecând norul de praf stârnit de roţile acesteia.
-Ce naiba a fost asta? întrebă Maddie. Era aşezată pe bancheta din spate, cu un prosop înfăşurat în jurul capului. Nu părea să mai fie beată acum. Am avut impresia că ceva l-a înfuriat.
- Mai devreme nu era nervos, spuse Tara de pe scaunul din dreapta şoferului.
Acum că praful se aşezase, Chloe ieşi din nou pe drum, rememorând în gând evenimentele din seara aceea.

- Nu a fost ceva legat de noi, spuse ea. Cred că a avut legătură cu mesajele lui. Fără îndoială s-a întâmplat ceva.
- Sper că e totul în regulă, spuse Maddie. Aş detesta să aflu că nu a apucat să ajute pe cineva din cauza noastră.
Chloe simţea la fel. Nu îl mai văzuse niciodată pe Sawyer să reacţioneze astfel. Nu era stilul lui. De regulă când lucrurile o luau razna, el rămânea calm şi liniştit. Neclintit ca o stâncă. Fără îndoială era ceva grav. Gân-durile ei se îndreptară mai întâi spre tatăl lui, dar teoria nu ţinea. Dacă tatăl lui ar fi suferit un atac de cord, Sawyer ar fi fost îngrijorat, nu furios.
-Dar ştiu că l-a surprins să ne găsească în nămol, spuse Maddie. Nu-mi pot imagina la ce se aştepta, dar pot garanta că nu să ne vadă pe toate trei deghizate în războinici.
Chloe se gândi la expresia lui Sawyer când apăruse la capătul potecii şi le găsise. Fusese iritat, apoi uşurat

că dăduse de ele. Apoi se uitase direct la ea şi nici măcar nu încercase să îşi ascundă afecţiunea.
Amintirea făcu să i se pună pe neaşteptate un nod în gât. Jax şi Ford îl cunoşteau pe Sawyer de o veşnicie şi, totuşi, faţă de ei îşi ascundea emoţiile tot timpul. Emoţiile şi slăbiciunile...
Dar nu şi faţă de ea.
Pe ea o lăsa să îl vadă aşa cum era, în întregime. Era un dar, îşi dădu ea seama. Sawyer i se oferea în dar.
Nimeni nu îi mai oferise vreodată aşa ceva şi încă reflecta la acest lucru, încă se minuna, când le lăsă la pensiune pe Tara şi pe Maddie, care era acum extrem de nesigură pe picioare. Nimeni nu se obosi nici măcar să sugereze să strângă de prin maşină în noaptea aceea. Jax şi Ford aşteptau să îşi ia acasă iubitele.
Chloe parcă şi ocoli pensiunea, ajungând în spate la căsuţa ei. Dar când păşi înăuntru singură, simţi un amestec bizar de emoţii.
Se dezbrăcă acolo, în prag, şi păşi cu grijă până la baie, unde consumă aproape o sticlă întreagă din pro-priul ei gel de duş pe bază de unt de shea până reuşi să se cureţe. După aceea se strecură goală în aşternuturi- le moi de pe patul ei şi ascultă scârţâiturile şi gemetele discrete ale casei în jurul ei. Cu multe luni în urmă, ea şi Lance glumiseră cum că sunetele proveneau de la o fantomă, una care suferea de singurătate.
Chloe cunoştea sentimentul...

Nu. Viaţa era frumoasă, îşi aminti singură cu fermi-tate. Ea şi surorile ei păreau a fi pe aceeaşi lungime de undă. Pensiunea mergea bine. Trecutul ei rămăsese în trecut, iar prezentul chiar decurgea bine.
Doar viitorul ei era sub semnul întrebării. Un viitor pe care nu prea reuşea să-l vadă sau să şi-l imagineze. Se întoarse pe burtă şi îşi spuse că nu reflectase niciodată prea atent la viitorul ei, deci de ce începuse brusc să o îngrijoreze?
Răspunsul era înspăimântător de simplu.
Pentru prima dată, era împlinită sufleteşte. Şi şi-ar fi dorit ca acel sentiment să dureze, chiar dacă ştia din experienţă că nimic nu dura.

Somnul se lăsă aşteptat. Îngrijorarea însă crescu. Fu tentată să îl sune pe Sawyer, dar... dar intuiţia îi spunea că, orice se întâmplase în noaptea aceea, era de rău. Şi nu voia să îl întrerupă de la ceva important.
Dar, pe de altă parte, poate că era deja acasă şi nu o suna pentru că îşi închipuia că ea dormea.
Ceea ce se dovedi a fi argumentul hotărâtor. Avea să meargă până la el şi să vadă dacă maşina lui era acolo. Dacă era furios, putea să îi spună în faţă.
Când intră pe aleea din faţa casei lui douăzeci de minute mai târziu, respiră uşurată la vederea camione- tei lui. Parcându-şi scuterul lângă ea, porni spre casă şi bătu încet.
Sawyer îi deschise uşa purtând o pereche de blugi cu talia joasă şi nimic altceva, dar cu o doză decentă de atitudine de bărbat feroce. Pentru prima dată de când începuseră întreaga tărăşenie, nu păru să se bucure să o vadă, iar inima ei fu învăluită de teamă.
- E prea târziu? întrebă ea, pe un ton mult mai blând decât ceea ce simţea.
- De când e asta o piedică pentru tine?
Ea se uită la el pentru o clipă, apoi se întoarse să plece.
-Nu ar fi trebuit să vin...
-Chloe. Oftă şi o trase înapoi spre el. Hai înăuntru. Eşti îngheţată.
Nu, era speriată. Nu de el, niciodată de el, ci de ceea ce avea să se întâmple între ei.
Sau să nu se întâmple.
Cu stomacul inundat de fluturi ce zburau înnebu-niţi, Chloe închise uşa de la intrare şi se sprijini de ea. încercă să îi descifreze emoţiile, dar, ca de obicei, chipul lui nu trăda nimic.
-Nu credeam că eşti supărat din cauza poveştii cu izvoarele de nămol, spuse ea. Care, apropo, nu a fost ideea mea. Se schimonosi. De acord, a fost, însă eu doar glumeam, apoi Maddie a sărit entuziastă pe ea şi...

- Nu are legătură cu izvoarele de nămol.
-Eşti sigur, pentru că...
- Nu totul se învârte în jurul tău, Chloe.

Spunând acestea, se îndepărtă.
-Eibine, ştiu că...
Insă Sawyer nu o mai asculta. Plecase. Primul ei im-puls fu să iasă pe uşă, să lase totul baltă. Chloe de al-tădată ar fi făcut-o cât ai clipi. Dar nu voia să mai fie acea Chloe, persoana care prefera să-şi ia tălpăşiţa în loc să înfrunte realitatea dură.
Prin urmare îşi apăsă o mână peste abdomenul chi-nuit de spasme de teamă, îşi lăsă poşeta la intrare şi se forţă să îl urmeze pe Sawyer pe hol. Abia atunci observă măsuţa de cafea joasă, din lemn, şi, lipit de perete, un ansamblu de depozitare media şi TV.
Sawyer făcuse eforturi pentru a crea în casă o atmo-sferă mai personală.
II găsi pe Sawyer în baia mare, întinzându-se peste cabina de duş pentru a deschide fereastra aflată acolo. Spre surprinderea ei, un perete era pe jumătate zugră-vit. înainte avusese o nuanţă de verde cam demodată, iar acum Sawyer începuse să o acopere cu un alb-gălbui foarte fantezist.
- Cum ai ales nuanţa? îl întrebă ea.
- Era lichidare de stoc.
Chloe ar fi fost poate tentată să zâmbească dacă nu şi-ar fi simţit stomacul strâns în noduri.
- E două noaptea.
-Da.
Se întinse după trafalet.
Chloe simţi fiecare părticică din ea strigându-i să iasă în fugă pe uşă, să-i spună, asta e, a fost plăcut cât a durat, pentru că ştiuse, o, Doamne, cât de bine ştiuse că nu putea să dureze prea mult.
Dar naiba s-o ia de treabă, nu mai voia să fie o găină laşă. Era mai curajoasă acum. Nu înţelegea. Trebuia să înţeleagă.
- Şi despre ce a fost apelul de mai devreme? Alte fe-mei nebune făcând baie în pielea goală la lumina lunii pe undeva?
-Nu.
Trasă cu grijă o dungă de vopsea, perfect uniformă, în noaptea aceea pereţii nu erau strâmbi.

- Tatăl tău e bine? îl întrebă ea.
-E în regulă. Se poartă cu mine groaznic, dar este în regulă.

- Se poartă cu tine groaznic?
El ridică din umeri.
-Mi-a zis să-l las în pace, că are el un puşti care îi mai rezolvă una-alta prin casă. Un puşti chiar grozav, care vine întotdeauna la timp şi nu încearcă să îl tragă în piept şi e o întruchipare a virtuţii.
- Ei bine, bravo lui, spuse ea. Astfel de întruchipări ale virtuţii sunt foarte greu de găsit.
Sawyer aruncă trafaletul deoparte.
-Nu există nici un nenorocit de puşti, Chloe. E doar invenţia lui.
- Poate încearcă să te scutească pe tine de muncă sau să păstreze aparenţele.
- Să păstreze aparenţele?
- Da, ştii tu, din cauza stupidului orgoliu masculin?
- Nu înţelegi, spuse Sawyer sumbru. Şi cum ai putea? Nu ţi-am spus niciodată despre cine am fost înainte.
-Poate că ai fost un copil derbedeu, spuse ea. Şi ce dacă? Mulţi dintre noi au fost.
-Tu nu ştii.
-Ştiu cine eşti acum, spuse ea. Şi asta e tot ce contea-ză. Eşti loial, puternic, atent cu alţii...
Sawyer pufni în râs şi se reapucă de zugrăvit. în mod evident încheiase subiectul. Ce şoc. Chloe privi ţintă spatele lui lat şi masiv, urmărind cu interes avid fiecare muşchi ce se flexa şi se contracta în timp ce întindea vopseaua pe perete cu trafaletul.
- Mai ai un trafalet?
-Nu.
Chloe se strecură între el şi perete.
-Bună. Numele meu e Chloe şi, poate că n-ai ob-servat, dar suntem prieteni. Prieteni în pielea goală, desigur, dar totuşi prieteni. Iar prietenii îşi împărtăşesc chestii. Dacă nu tatăl tău a fost cel care te-a scos din sărite în noaptea asta, atunci ce anume?
El îi susţinu privirea.

-Suntem mai mult decât prieteni care se hârjonesc în pielea goală, spuse el.
Chloe se strădui din răsputeri să îşi înăbuşe explozia de emoţie provocată de acele cuvinte.
-Atunci vorbeşte cu mine.
El schiţă un gest agitat din umeri, ca şi cum ar fi fost obosit până în măduva oaselor.

- Dacă eşti furios pe mine, murmură ea, merit să ştiu de ce.
Sawyer se holbă la vopseaua umedă de pe peretele de deasupra capului ei.
- Nu pe tine sunt furios.
-Atunci pe cine?
- Pe mine. Trase cu grijă aer în piept. Sunt între cio-can şi nicovală în privinţa a ceea ce pot să-ţi spun pe tema asta.
- In regulă.
-E legat de activitatea Agenţiei de Combatere a Drogurilor. Am tot aşteptat să ne surâdă norocul. Acum sunt la dispoziţia lor, dar din cauză că azi m-am aflat într-o zonă fără semnal, suspectul pe care îl urmăream s-a făcut dispărut şi a luat cu el şi orice eventuale probe.
Chloe închise ochii, copleşită de remuşcări. Totul se întâmplase din cauză că venise la izvoarele de nămol să se asigure că ea şi surorile ei erau bine.
- O, Sawyer. îmi pare atât de rău! Aş putea să te ajut cu ceva?
Privirea lui alunecă spre a ei şi o studie gânditor.
-Asta e singura ta întrebare?
- Nu, am cel puţin o duzină, dar fac eforturi să nu fiu o pacoste impulsivă pentru tine.
Râzând încet doar pentru sine, Sawyer o întrebă:
-Cum se face că eşti atât de bună pentru mine şi totuşi, atât de rea în acelaşi timp?
Ei bine, zău că ştia cum să o lovească exact unde o durea mai tare.
- E un talent special al meu, reuşi să spună.
Privirea lui îi studie atent chipul, iar ea detestă mo-mentul, detestă să stea acolo aşteptând ca el să-i spună

că se terminase între ei. Pentru că aceasta era direcţia în care se îndrepta conversaţia, era sigură. O simţea. Totul din tonul şi expresia lui îi arăta acest lucru şi ştia acum că ar fi trebuit să plece când avusese ocazia, să plece şi să se poarte ca şi cum nu şi-ar fi găsit niciodată împlinirea sufletească şi sentimentul de siguranţă în braţele lui.
-M-ai întrebat dacă e ceva ce poţi să faci pentru mine, spuse el încet.
Ea dădu din cap amorţită.
-Ai putea să vii încoace.
Fără a ezita, Chloe se apropie de el, lipindu-şi obrazul de pieptul lui gol şi cald, găsind alinare în bătaia puternică şi uniformă a inimii lui sub urechea ei, în timp ce braţele lui se închiseră cu forţă în jurul ei.
- Nu sunt bărbatul pe care îl vezi tu în mine, Chloe, spuse el, cu gura îngropată în părul ei.

- Te înşeli, spuse ea, şi îl trase mai aproape. Eşti exact bărbatul pe care mi-l imaginam.
II sărută apăsat. El îi răspunse lipind-o de singurul perete uscat, imobilizând-o acolo cu cele nouăzeci de kilograme de muşchi solizi şi tari. Şi era tare, peste tot.
-Te simţi mai bine, deci? şopti ea.
- Simt ceva. Unde ţi-e inhalatorul, Chloe?
- In geantă, lângă uşa de la intrare. Tocmai l-am fo-losit. îşi încolăci din nou braţele în jurul gâtului lui şi îi trase capul în jos spre al ei. Ca măsură de precauţie. Peretele din spatele ei era rece, dar gura lui Sawyer era fierbinte şi nerăbdătoare pe gâtul ei. Curbele solide ale spatelui lui ardeau calde sub degetele ei. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta, Sawyer. Foarte rău.
-Nu voi permite să se întâmple din nou. Niciodată.
Cuvintele alunecară pe spinarea ei, făcând-o să se înfioare. Pentru că avea să se sfârşească. Ştiuse acest lucru. O parte din ea o ştiuse dintotdeauna. Dar avea să o distrugă.
Mâine.
Deocamdată, în momentul acela, încă se mai putea bucura de ei doi, de noaptea aceea. Sawyer o dorea, mă-car atât ştia clar, şi ea îl dorea la rândul ei.

Mai mult decât dorise vreodată pe oricine altcineva în viaţa ei.
Nefiind dispusă să mai irosească nici măcar o secundă, îşi strecură mâna între ei pentru a-i desface şliţul blugilor. El înălţă capul, privirea lui cercetând-o pe a ei. Expresia lui se îmblânzi şi prelua controlul, dezbrăcăm du-se de blugi. Nu purta lenjerie, iar Chloe îl măsură lent cu privirea, desfătându-se cu fiecare muşchi puternic pe rând.
O ucidea încet.
Ii tăia răsuflarea.
El îi trase fermoarul bluzei şi gemu văzând fâşia de piele expusă din locul unde îi bătea pulsul la gât şi până la betelia mulată peste şolduri a blugilor ei. Apoi o dezbrăcă de tot de bluză, lăsând-o să cadă pe podea peste blugii lui. Următorul la rând fu sutienul ei.
- Intoarce-te.
întrucât ea nu se mişcă suficient de repede, Sawyer o răsuci cu faţa spre oglindă, punându-i mâinile pe blatul chiuvetei ca şi cum ar fi intenţionat să o percheziţioneze. în schimb veni şi se lipi de ea din spate.
împreună se uitară la trupul ei în oglindă.

Chloe îi simţi răsuflarea caldă pe gât, ieşind ceva mai rapid decât era ritmul lui obişnuit de respiraţie, demn de un urs în hibernare.
-Ce-i? murmură el când ea se înfioră, aplecându-se să o sărute pe gât.
Ea icni când mâinile lui alunecară delicat în sus pe trunchiul ei şi îi cuprinseră sânii goi, degetele lui ciu- pind-o de sfârcuri.
- Te fac să simţi chestii, spuse ea.
El se legănă spre ea.
- Da. Pe cuvânt că da.
îi descheie blugii şi i-i trase în jos cu tot cu slipul, împingând toate hainele căzute la podea cât să nu se împiedice în ele. Mâinile lui le fixară din nou pe ale ei pe blatul chiuvetei, iar un picior se strecură să îi despartă şi mai mult propriile picioare. Odată ce o aranjă în poziţia pe care şi-o dorea, îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi îi întâlni privirea în oglindă.

-Ai de gând să mă percheziţionezi acum? îl tachi- nă ea.
-Mmm. îşi trecu uşor o mână peste abdomenul ei pentru a-şi închide palma peste un sân, iar cealaltă printre coapsele ei. Aş putea să te privesc toată ziua, spuse el.
Ea absorbi căldura ce radia atât din cuvintele lui, cât şi din trupul lui masiv lipit din spate de al ei.
- Priveşte-mă mai târziu. Se foi. Acum acţionează.
El nu ezită. Se înfipse în ea, iar ea ţipă de plăcere pură, iraţională, încleştându-şi degetele pe blatul chiu-vetei până i se albiră încheieturile şi împingându-şi fundul spre el.
Gemând, Sawyer intră şi mai adânc.
- Deschide ochii.
Chloe nu îşi dăduse seama că îi închisese, dar îi deschise larg acum şi îi întâlni privirea în oglindă. Era încinsă şi poruncitoare, asemenea bărbatului din spa-tele ei.
- îţi doreşti asta, Chloe?
- Da. O, Doamne, da.
Blestemând gâfâit în barbă, Sawyer o aplecă peste blatul de bucătărie şi, punându-şi o mână pe şoldul ei, pe cealaltă o strecură între coapsele ei, folosind-o pentru a o duce direct în pragul extazului. Nu existau alte cuvinte pentru a descrie ce îi făcea. îi controla mişcările şi ştia ce făcea. în scurt timp, Chloe se desprinse de pământ, strigându-i numele cu un hohot de plâns când ajunse la orgasm. Trăgându-i capul în spate, Sawyer o sărută profund, urmând-o în propriul orgasm.
Chloe îşi simţi picioarele tremurând şi avu impresia că Sawyer era singura ei ancoră într-o lume ce începuse să se învârtă. Se prăbuşiră în genunchi pe

podeaua băii, braţele lui închizându-se cu forţă în jurul ei ca şi cum ar fi fost şi ea, poate, ancora lui.
După câteva minute, o sărută pe tâmpla asudată.
- Eşti bine?
Dacă nu îşi lăsa răgaz să reflecteze.
- Dacă zic nu, putem s-o mai facem o dată?

El scoase un chicot uşor de râs şi se aplecă peste ea, dându-i la o parte de pe faţă părul umezit.
- Respiri destul de greoi.
- Da, dar asta e opera ta, replică ea.
- E în regulă. Totul o să fie bine.
Se ridică în picioare dintr-o singură mişcare rapidă şi eficientă, luând-o pe Chloe pe sus.
- Sawyer...
-Nu te obosi să vorbeşti.
Se deplasau pe hol. Sawyer îi înşfăcă geanta de la intrare şi merse mai departe, oprindu-se doar în bucătărie. Aprinzând luminile, o aşeză pe blatul de bucătărie.
Blatul era rece ca gheaţa sub fundul ei, iar Chloe ţipă. El se mulţumi să o ţină acolo cu o mână, în timp ce cu cealaltă scotoci prin geanta ei. Smucind inhalato- rul, i-l aruncă în mâini. Ea trase cu sete şi ţinu aerul în piept, privindu-1.
Se transformase din amant în poliţist într-o fracţiune de secundă, rece, calm şi complet stăpân pe situaţie.
- Impresionant, murmură ea după ce expiră. Te descurci bine în situaţii de urgenţă. Dar eşti conştient că asta nu e o urgenţă, nu? Doar că... Râse încet. Eşti foarte potent, şerifule. M-ai lansat până dincolo de stratosfera, încă mă străduiesc să cobor pe pământ.
-Am crezut... Clătină din cap. Am crezut că faci o criză de astm pentru că te-am forţat eu prea tare, grăbindu-te...
-Nu. Urcă şi coborî cu mâinile pe braţele lui tensio-nate. îmi pare rău că te-am speriat, dar sunt bine.
El o fixă cu privirea, apoi se dădu în spate şi se aşeză pe un scaun, pierzându-şi puţin din graţia lui obişnuită în condiţiile în care era gol puşcă şi el.
- Credeam că ai probleme, spuse el.
O, Doamne. Cum avea să poată renunţa la el? „Nu te gândi la asta, nu acum. Mâine..."

Sări jos de pe blatul de bucătărie, se duse la el şi îl încălecă, strecurându-şi degetele în părul lui.
Mâinile lui se aşezară pe fundul ei şi îl strânseră.
Cu un zâmbet, Chloe se aplecă peste el, atingându-i uşor buzele cu ale ei.

- Efectiv am uitat că am astm, murmură ea. Să ştii că asta nu s-a întâmplat decât cu tine.
-Da?
-Da. Trebuie că eşti special dacă m-ai făcut să uit aşa ceva.
Sub trupul ei bărbăţia lui se trezi din nou, iar Sawyer îşi intensifică strânsoarea pe fundul ei, prinzându-l posesiv în palme. Continuând să o ţină în braţe, se ridică şi se întoarse să privească speculativ masa de bucătărie.
- Sawyer, spuse ea râzând.
Erau câteva lucruri pe masă - un teanc de corespon-denţă, o farfurie de carton goală, portofelul şi cheile lui -, dar dintr-un singur gest larg al mâinii lui ajunseră toate pe podea.
Chloe simţi o tresărire bizară în abdomen.
Sawyer o întinse pe masă şi se aplecă ameninţător peste ea, punându-şi mâinile de o parte şi de cealaltă a capului ei.
- Să vedem ce altceva pot să te fac să uiţi.

capitolul 23

Tocmai când crezi că viaţa ta începe să se aşeze, cineva îi pune piedică.
Chloe Traeger

A doua zi Sawyer tocmai terminase de urechiat un puşti care îşi şterpelise ceva de mâncare din magazinul de cartier când îşi simţi telefonul vibrând.
Chloe, îşi spuse, simţind o apăsare în piept când îşi aminti cu tristeţe că se furişase din patul lui la un moment dat în toiul nopţii.
Dar nu era Chloe. Era Josh, sunându-l să îi spună că tatăl lui fusese internat la Urgenţe pentru dureri în piept.
-Nu este un atac de cord, îi spuse Josh când se în-tâlni cu Sawyer pe hol, în faţa salonului în care se afla Noian.

Sawyer îndrăzni în sfârşit să respire, pentru prima dată în cele douăzeci de minute care se scurseseră de la apel.
-Atunci ce e?
- Zicea că durerile au apărut azi-dimineaţă devreme, în timp ce încerca să îşi tundă peluza. A aşteptat atât de mult până să vină la spital pentru că e, totuşi, Noian Thompson.

Sawyer scrâşni din dinţi.
-	Mi-a spus că a angajat pe cineva să facă asta în locul lui, bombăni el, deşi habar nu avea de ce simţea nevoia să se apere.
Aproape toată lumea din oraş era la curent cu relaţia dificilă dintre el şi tatăl lui, inclusiv Josh.
Josh ridică din umeri. Părea să fi avut deja o zi dificilă aşa cum stătea în faţa lui în halatul albastru boţit, cu stetoscopul petrecut pe după gât, părul brunet ciufulit şi ochii întunecaţi înconjuraţi de riduri de extenuare.
-E anxietate. Am să-i prescriu nişte medicamente antkmxietate uşoare, dar trebuie să-şi reducă nivelul de stres.
-	I-ai spus şi lui asta?
Josh îi oferi un zâmbet obosit.
-	Da. îşi puse o mână pe umărul lui Sawyer. încearcă să o laşi mai moale cu el.
Sawyer intră în salon. Tatăl lui era întins pe spate, alimentat cu oxigen şi cu o perfuzie în braţ, arătând fragil, mărunt şi bătrân, şi totuşi reuşi să scoată un sunet care exprimă perfect sentimentele lui la vederea lui Sawyer.
-	Vai, tată, zise el. Şi eu mă bucur să te văd.
Noian închise ochii.
-	îţi permiţi să fii sarcastic cu tatăl tău pe moarte?
-Nu eşti pe moarte. Ai să trăieşti mai mult decât
mine doar ca să-mi faci în ciudă.
Tatăl lui deschise ochii şi îi îngustă.
-	De vină e anxietatea, nu inima ta, îi spuse Sawyer, rămânând la picioarele patului de spital.
-	Ba vezi să nu. Tundeam gazonul. Nu e nimic stre- sant în asta.
-Şi de ce tundeai tu gazonul, tată?
îndrăgostită nebuneşte

-	Pentru că...
Noian decise brusc să nu mai spună nimic.
Sawyer se străduia din răsputeri să ignore televizorul din spatele lui, la care rula în reluare, cu sonorul dat la maxim, un episod din Prinţul din Bel-Âir. Habar nu avea ce să facă mai departe pentru a nud înfuria şi mai tare pe tatăl lui.
-	Tată, ştiu că puştiul ăla nu există.
-	ba intervenit ceva.
-	Puştiul ăla nu există, repetă Sawyer.
Noian se încruntă.
-	îmi stai în faţa televizorului.

- încerc să discut cu tine.
- Mişcă-te.
Sawyer simţi neputinţa crescând în el şi încercând să îl sufoce. Era o senzaţie nouă, dar care nu îl mai părăsise de când Chloe se strecurase pe furiş din patul lui şi, bănuia el, şi din viaţa lui. Ce anume îi spusese la un moment dat - că viaţa era prea scurtă? Avusese per-fectă dreptate.
- Ce vrei de la mine, tată?
-Nimic. Ia-ţi naibii atitudinea nasoală şi dispari.
Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult şi-ar fi dorit Sawyer să facă întocmai. Dar se săturase să tot amâne genul acesta de porcării.
-Ascultă, ştiu că te-am dezamăgit când eram copil. M-am dezamăgit şi pe mine când eram copil.
Pentru prima dată de când Sawyer intrase în salon, Noian îi întâlni privirea.
- Şi ştiu, continuă Sawyer, că te-ai străduit să te descurci cât de bine ai putut cu mine.
Se lăsă o tăcere îndelungată şi dureroasă, timp în care Sawyer împinse cu piciorul un scaun lângă marginea patului şi se aşeză.
Pricepând că Sawyer nu avea de gând să plece, Noian îşi drese în cele din urmă vocea.
-Poate că ar fi fost loc de mai bine în cum m-am descurcat cu tine.
- Nu ştiu cum ai fi putut, recunoscu Sawyer. Eram efectiv un puşti teribil. Ştim amândoi asta. La drept

vorbind, probabil că de asta ai şi ajuns aici, din cauza stresului de a mă creşte pe mine. Se întinse să prindă mâna tatălui său. Era pentru prima dată de ani buni când se atingeau. Dar încerc să mă revanşez. Ar fi grozav dacă m-ai lăsa.
- Cum? întrebă Noian circumspect.
- Călcându-ţi puţin pe mândrie şi lăsându-l pe nenorocitul tău de băiat să te ajute din când în când.
-Tu eşti ocupat, spuse Noian.
- Nu chiar atât de ocupat.
Tatăl lui nu comentă pe această temă. Privirea îi alunecă din nou spre televizor.
Sawyer se ridică.
- Dar nu pot s-o fac doar eu. Trebuie să laşi şi tu de la tine.
Noian ridică din umeri într-un gest care nu promitea nimic.
- Ştii de câte ori m-ai sunat, tată? îl întrebă Sawyer.

Noian se aplecă peste telecomandă, mijind ochii spre
ea pentru că nu purta ochelarii.
- Naiba s-o ia de telecomandă, are nevoie de alte baterii. Du-te şi cheamă-mi asistenta, bine?
-Niciodată. Nu m-ai sunat niciodată, spuse Sawyer. Nici măcar nu ştiu dacă ai numărul meu de telefon.
Noian îndreptă telecomanda spre televizor şi încercă din nou.
Sawyer oftă. Poate că merita ceea ce i se întâmpla. Fusese atât de ocupat să îşi salveze propriul orgoliu şi să se joace de-a super-şeriful pentru a compensa greşelile din trecut, încât ignorase orgoliul tatălui său. Omul era în pragul bătrâneţii, iar Sawyer începea să priceapă cât era de aiurea când lumea pe care ştiai că ai muncit atât de mult să o construieşti se prăbuşea în jurul tău ca un castel din cărţi de joc. Luă blestemata de telecomandă şi ieşi din salon pentru a merge să caute baterii. Ajunsese la jumătatea drumului pe coridor când îi sună telefonul. Sawyer coborî privirea spre ecran, nevenindu-i să creadă. Era tatăl lui.
-Am numărul tău pentru că atunci când mi-ai cum-părat telefonul anul trecut ţi-ai salvat numărul în el,

îi spuse Noian. Nu te-am mai sunat până acum pentru că nu aveam nimic să-ţi spun.
Sawyer se întoarse în salonul de spital al tatălui său şi se uită la el, rămânând amândoi cu telefoanele la ureche.
-Şi acum ai ceva să îmi spui? întrebă Sawyer.
- Da. Doar că trebuie să închid mai întâi, pentru că teoretic n-am voie să am mobilul la mine.
Tatăl lui coborî braţul.
Sawyer se întinse şi opri televizorul de la buton, pentru că tocmai începea un nou episod, iar dacă se trezea cu genericul Prinţului din Bel-Air repetându-i-se la nesfârşit în minte, avea să fie nevoit să se sinucidă.
Noian îşi drese vocea, privirea alunecându-i spre ecranul acum negru al televizorului. Părea stingherit şi ruşinat, dar tot vorbi.
- Te-am văzut pomenit în ziar. L-ai prins pe tipul ăla care a încercat s-o rănească pe chelneriţa drăguţă de la localul Eat Me.
- Amy, spuse Sawyer. Ea e bine.
-Ştiu. Tatăl lui îşi drese vocea. Datorită ţie.
Sawyer aşteptă, dar Noian nu mai spuse nimic. Aparent doar atât era în stare să exprime la capitolul apreciere, dar era atât de mult peste ceea ce anticipase el, încât se trezi fără replică.

- Deci ce vrei să zici?
Tatăl lui se posomori, expresia mohorâtă întipărin- du-se adânc în liniile obrazului său.
- Că nu ai dat-o în bară cu totul.
Sawyer nu putu să nu râdă.
- Uau. Asta o să mi se urce direct la cap, tată.
-Ai grijă. încă mai pot să te snopesc în bătaie. Dar în colţurile gurii lui Noian apăru un zâmbet mărunt când o spuse. Acum şterge-o de aici să pot dormi puţin.
La drept vorbind, deja avea ochii închişi.
însă Sawyer îşi dădu seama că avea să fie bine. Nu grozav, poate nu avea să fie niciodată grozav, dar cel puţin aveau să poată face ceva ce nu prea reuşiseră până atunci - să coexiste în pace.

- Arăţi altfel, Chloe.
Chloe se uită scurt către Lance, apoi se grăbi să îşi ferească privirea, temându-se că avea să îi vadă nefericirea. Avea nevoie să doarmă. Chiar mai mult, avea nevoie să înţeleagă ce se întâmplase cu Sawyer noaptea trecută.
Sau poate era mai bine dacă nu o făcea.
Se aflau la căsuţa ei. Lance trecuse din nou printr-o răceală urâtă care îl ţinuse în spital în ultimele câteva zile. Doctorii ar fi vrut să îl mai reţină, însă Lance se săturase şi, cu două ore în urmă, ieşise şi o sunase pe Chloe să vină după el.
Chloe îl adusese aici pentru că duplexul lui era în continuare sub supraveghere, în speranţa de a-l prinde pe Todd, care încă nu apăruse. Plus că Tucker era plecat din oraş în delegaţie până vineri. încercând să îl facă pe Lance să se simtă cât mai bine, îl pusese să se întindă pe patul ei şi începuse să îi facă masaj până o aşteptau pe Renee să iasă de la muncă şi să vină să îl ia.
- Dacă Renee iar se trezeşte nevoită să stea peste program, rămâi la noapte să dormi la mine, îi spuse Chloe. Aplecându-se peste el, îl masă cu amestecul ei special de uleiuri peste nodurile de tensiune din umeri şi spate. Eşti ca o carieră de piatră. Respiră cât de adânc poţi. Gândeşte-te la lucruri pozitive. Imaginează-ţi plămânii complet sănătoşi şi funcţionând la capacitate deplină. Gândeşte-te la căţeluşi şi curcubeie.
Râzând chinuit, Lance se foi puţin, apoi întoarse ca-pul doar atât cât să o enerveze.

-Căţeluşi şi curcubeie? Ce se întâmplă cu tine? Te porţi ciudat azi. Se încordă şi mormăi când ea atinse un loc deosebit de dureros. Au.
- Nu te concentrezi să te vizualizezi sănătos.
Lance îşi lăsă capul să cadă şi rămase cuminte timp de circa cincisprezece secunde.
-E din cauza lui Sawyer, aşa-i? Ce s-a întâmplat? Povestea dintre voi a devenit prea reală şi ai dat bir cu fugiţii?
- Hei, eu nu fac aşa ceva.
Lance era cu faţa în jos, dar Chloe ştia şi că ridicase din sprâncene, şi oftă.

- Ei, na, imediat ce ţi-ai găsit cu cine să ţi-o tragi, te-ai şi transformat în expert în relaţii.
El pufni în râs.
- Da, aş fi un excelent psihiatru. Le-aş spune tuturor să dea naibii toate regulile şi să îşi trăiască pur şi simplu viaţa. Făcu o pauză. Şi nu e doar că ne-o tragem, să ştii. Formăm un cuplu, eu şi Renee.
Chloe îşi aţinti privirea asupra trupului dureros de sfrijit, palid şi răvăşit de boală al lui Lance. îi putea nu-măra coastele. Horcăia de fiecare dată când inspira.
- Ea înţelege... adică ştie...
-Adică acceptă că sunt pe moarte? Oftă. Nu. Pe toţi dracii, nu, nici pe departe. Dar mă iubeşte. Clătină din cap, părând să se minuneze. Iar dacă ea poate să iubească trupul acesta şi pe bărbatul din el, atunci al naibii să fiu dacă nu îţi poţi găsi şi tu pe cineva care să te iubească aşa complicată - dar frumoasă - cum eşti.
Iubirea nu se numărase printre planurile lui Chloe în ceea ce-l privea pe Sawyer. Sex sălbatic, da. Iubire, nu. Prin urmare, fireşte că o făcuse lată. Reuşise să se îndrăgostească. Stupid, stupid, stupid. Dar acum că se întâmplase nu mai putea da înapoi. încercase. Şi nu îi ieşise. Nu reuşise decât să se îndrăgostească şi mai tare, ba chiar să spere că îl infectase şi pe el. Dar nu era sigură.
Doamne, cât de confuză se simţea. Un singur minut amărât de împlinire sufletească, apoi gata, totul se dusese de râpă.
-Simt ceva arzând acolo, o tachină Lance. Ridi- cându-se în coate, o fixă cu o privire înspăimântător de blândă. L-am văzut cum se uită la tine, să ştii. Te acceptă, Chloe. Aşa cum eşti.
Poate. Dar putea şi să o iubească?
-Doar promite-mi că nu ai să pierzi timpul cu în-doieli sau stând pe gânduri, îi ceru el. Nu merită. Dă-i bătaie şi gata. Ochii îi erau tulburător de

limpezi şi senini. Ascultă, ştim amândoi că nu sunt psihiatru, dar ştiu despre ce vorbesc. Şi vreau să ştiu că eşti bine înainte...
înainte să nu mai fie.

Nu o spuse cu voce tare, dar nici nu era nevoie. Era adevărul bătător la ochi pe care îl evitau toţi. De ce nai-ba avea impresia că toată lumea îşi lua la revedere de la ea?
-Refuz să port conversaţia asta. începu să simtă o strânsoare în piept. Oamenii care suferă de fibroză chis- tică au acum o vârstă medie de supravieţuire de treizeci şi şapte de ani. Mai ai zece ani până să mă gândesc măcar să port conversaţia asta cu tine.
- Chloe, asta e vârsta medie. Unii mor la doi ani, sau la zece, sau la douăzeci şi şapte. Vocea îi era joasă şi răguşită şi ridică din umerii prea slabi. Se mai întâmplă şi chestii nasoale.
- Da, se mai întâmplă şi chestii nasoale. Aş putea fi călcată de un autobuz, spuse ea sumbru. Sau să-ţi dau una după cap pentru că mă enervezi.
- Fir-ar să fie, Chloe. Vreau să ştiu că ai pe cineva.
Chloe simţi brusc că nu mai putea respira. Pur şi simplu nu putea. Se chinui să tragă aer în piept, nu reuşi şi făcu un pas clătinat înapoi, împiedicându-se în propriile picioare şi căzând în fund.
- La dracu. Lance sări de pe canapea şi se lăsă pe vine în faţa ei îmbrăcat doar în boxeri. îi aruncă geanta în poală. Inhalatorul e acolo?
Ea reuşi să dea din cap, iar Lance deschise geanta ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas.
- în buzunar, gâfâi ea. Buzunarul interior.
Cu o expresie îngreţoşată, Lance dădu la o parte un luciu de buze, o folie de pilule contraceptive şi cel mai nou număr din Cosmo pentru a ajunge la buzunar.
- Pe toţi sfinţii, bombăni el. Dacă găsesc un tampon aici, te bat.
Deschise buzunarul, băgă mâna în el şi o scoase cu o exclamaţie scârbită. Aruncă tamponul în celălalt capăt al încăperii, ca şi cum ar fi fost o grenadă, iar Chloe ajunse să râdă şi să se sufoce în acelaşi timp până reuşi în cele din urmă să îi găsească inhalatorul.
Trase cu sete din el. Apoi încă o dată. Nu o ajută suficient de repede şi simţi panica familiară şi oribilă

începând să îşi ascută ghearele pentru a o înşfăca. Lance rămase lângă ea, ţinându-i faţa în mâini.
- Inspiră şi expiră, drăguţă, asta e tot ce ai de făcut. Inspiră, apoi expiră.
Chloe reuşi să tragă suficient aer în piept cât să îi ofere răguşit o glumă şovăitoare.
- Ia nu o mai lungi atât, icni ea, făcându-l pe Lance să râdă.
După câteva minute îşi mai recăpătă ceva din suflu şi îl privi mânioasă.
-In regulă, să nu mai îndrăzneşti niciodată să-ţi iei adio de la mine.
- Ce legătură există între a-ţi spune că e în regulă să te îndrăgosteşti şi a-mi lua adio?
-Am avut impresia că îţi iei adio. Dumnezeule. Simţi lacrimile stând să-i ţâşnească. Lacrimi. Ea nu plângea niciodată. Fir-ar să fie.
Lance îşi luă mâinile de pe faţa ei şi se lăsă pe călcâie.
- Chloe, spuse el încet. Ştii că asta urmează.
-Nu, nu ştiu! Şi nu poţi să gândeşti aşa!
-Trebuie să gândesc aşa. Când auzi telefonul lui Chloe vibrând, se ridică în picioare clătinându-se uşor şi întinse o mână spre ea. Dar tu nu. Tu ai viaţa întreagă înaintea ta.
Chloe îşi înghiţi un hohot de plâns, îi ignoră mâna şi se chinui să se ridice singură în picioare. Citi mesajul de la Tara prin care aceasta îi cerea să o ajute.
-Trebuie să plec, spuse ea. Renee va ajunge în cu-rând. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.
Refuză să îl privească în timp ce îşi îndesă inhalatorul în buzunar şi ieşi în fugă pe uşă. Coborî de pe veranda căsuţei şi îşi şterse lacrimile din ochi. Făcu apel la întreaga ei voinţă pentru a nu se trânti în fund pe scări şi a plânge ca un copil. în mod evident nu dormise nici pe departe cât ar fi trebuit. Ea şi Sawyer se întorseseră unul spre celălalt în repetate rânduri pe parcursul nopţii ca şi cum... ca şi cum nu aveau să se mai poată bucura unul de celălalt niciodată.
„Nu te gândi la asta.“

îşi trase din nou nasul, se şterse cu dosul palmei şi văzu că aproape ajunsese la pensiune. încă mergând, Chloe surprinse cu coada ochiului un norişor de praf risipindu-se la marginea pădurii, ceea ce se dovedi suficient de bizar pentru a-i atrage atenţia. Acolo nu exista nici un drum, doar o veche cărare pentru drumeţii.

Schimbându-şi rapid direcţia, porni spre norul de praf şi observă urme de roţi în noroiul încă umed. Auzi un motor. De camionetă, probabil. Ceva cu tracţiune integrală. Nu era departe, însă Chloe se întrebă cine s-ar fi putut afla acolo oricum.
La marginea pădurii se opri şi ascultă din nou. Nu era o singură camionetă. Erau două.
Chloe îşi scoase telefonul şi o sună pe Tara.
- Hei, sunt câteva camionete care umblă pe aici, prin pădure. Mă duc să arunc o privire şi nu voiam să fiu ca tipele alea proaste din filme care nu spun nimănui unde merg.
- Stai aşa, vin şi eu.
-Probabil nu e nimic. Poate sunt doar pădurarii verificând căile de acces în caz de incendiu. Te sun imediat înapoi.
închise, apoi porni pe cărare. încă auzea motoarele în faţa ei. Poteca nu fusese gândită pentru un vehicul, deci probabil înainta lent şi greoi.
Apoi zgomotul motoarelor încetă. Se auziră vag voci de bărbaţi. Apoi o portieră închizându-se. Unul dintre motoare se retrezi îa viaţă şi porni spre ea. La dracu. Chloe se aruncă în tufe şi se ghemui la pământ.
O camionetă albastră trecu pe lângă ea, mergând mult prea rapid pentru terenul pe care se afla. Chloe îl recunoscu pe şofer şi îşi acoperi gura pentru a-şi ascun-de icnetul, deşi nu era nimeni să o audă.
Nick Raybo.
Pădurea se închisese în jurul ei precum o cortină, înconjurând-o cu pini acoperiţi de muşchi, molizi şi miros de Crăciun. încă mai era cineva în faţa ei, iar Chloe înaintă puţin, apoi încremeni complet când văzu,

dincolo de un pâlc uriaş de salvie, o camionetă. Nouă. Neagră. Lucioasă.
A lui Todd.
Todd şi Raybo. O, Doamne, nu putea fi de bine.
Chloe se mută în spatele unui pin mare şi îl sună pe Sawyer de data aceasta, privindu-l pe Todd care, aflat la volan, vorbea la telefon. Trase o dată din inhalator şi îşi ţinu respiraţia în clipa în care Sawyer îi răspunse, părând distrat.
- Thompson.
Dar Todd tocmai cobora din camionetă. Neîndrăz-nind să vorbească şi să se dea de gol faţă de Todd, Chloe îşi muşcă buza de jos.
- Chloe, spuse Sawyer. Mă auzi?
- Raybo. Şi Todd, şopti ea, cu inima bubuindu-i şi o senzaţie de gheară în piept.

O strânsoare prea intensă. Drumul de aproape un kilometru făcut pe jos o obosise.

- Todd? E cu tine?
- In pădure. Raybo acum pleacă.

Fu tot ce reuşi să spună. Aruncă încă o privire de după copac. Vedea întreaga parte stângă a camionetei lui Todd, dar nu şi pe Todd în persoană. în bena ca-mionetei lui se afla ceva ce aducea a plasă de camuflaj. Chloe ştia că cei care cultivau marijuana o foloseau pentru a-şi ascunde culturile, ceea ce avea logică având în vedere suspiciunile care planau asupra lui Todd.

-Chloe, spuse Sawyer. Vin încolo. Unde eşti mai exact?

- Sunt la circa un kilometru de marginea pădurii. îşi apăsă o mână pe piept. Gâfâia din greu. Lance ştie cărarea. Cred că Todd îşi ascunde stocul de marfă.

-Am anunţat la secţie, Chloe, spuse Sawyer. Venim încolo. Te-ai descurcat grozav. Acum dispari naibii de acolo. Ezită, apoi adăugă. Te rog. Te rog dispari naibii de acolo. Fă-o pentru mine.

In ciuda fricii şi a crizei de astm care se instalase pe deplin acum, Chloe zâmbi când se dezlipi de copac şi dădu să pornească înapoi.

- Mi-a plăcut acel te rog, şopti ea. Drăguţ... detaliu.

- Foloseşte-ţi inhalatorul.
- L-am folosit. Ajunsese suficient de departe cât să fie în siguranţă acum, prin urmare încetini, apoi se opri. în regulă, mărturisi ea. Trebuie să... mă odihnesc.

Se lăsă să cadă în genunchi, chinuindu-se să respire. Deschise gura să îi spună lui Sawyer că avea de gând să închidă când o mână se încleştă peste gura ei, iar ţipătul ei fu înăbuşit chiar înainte de a apuca să se des- prindă din gât.

capitolul 24

Dacă în rai nu mă aşteaptă aventuri amuzante,
n-am de gând să merg.
Chloe Traeger

Toţi muşchii din trupul lui Sawyer împietriră când auzi încercarea lui Chloe de a scoate un ţipăt răguşit, apoi ţiuitul care anunţa că apelul fusese încheiat. Zeci de imagini oribile îi goniră prin minte, dar le alungă, făcând slalom printre maşinile mai lente în timp ce îl sună pe Morris.

Agentul Agenţiei de Combatere a Drogurilor era încă furios pe Sawyer pentru că nu fusese disponibil noaptea trecută, când fusese nevoie de el, iar

când Saw- yer îi spuse că nu avea de gând să aştepte întăriri, go-nind spre ultima locaţie cunoscută a lui Chloe, bărbatul începu să îl facă cu ou şi cu oţet.
Sawyer nu se sinchisi de el. Munca, arestarea lui Todd, capturarea drogurilor, nimic din toate acestea nu conta. întreaga lume putea să se ducă naibii de râpă dacă Chloe păţea ceva. Aşteptă ca Morris să îşi termine criza de nervi, confirmă locaţia încă o dată, apoi închise.
Raybo - el fusese elementul de legătură care le scăpase, dealerul cel mare pe care Agenţia de Combatere a Drogurilor încercase să îl înhaţe. Sawyer ştia că echipa lui Morris avea să-l prindă pe Raybo fie pe drum, fie la ferma lui. Sawyer era sigur de acest lucru.
îndrăgostită nebuneşte
Ceea ce era mai puţin sigur, gândul care îl înspăimân- ta de moarte, era ce i se întâmpla lui Chloe în momentul acela. Nu era departe de pensiune, dar fiecare secundă i se părea o oră. Dacă nenorocitul acela se atingea chiar şi de un fir de păr din capul ei, avea să îl ucidă. Sawyer nu mai avea nici urmă de îndurare în el. Opri sirenele şi girofarul când se apropie de ieşirea de pe drumul principal. Când opri la pensiune, Tara se afla pe verandă cu telefonul în mână.
- M-a sunat Chloe, spuse ea. Cred că are probleme.
- Care e poteca?
Lance apăru de după colţ.
- Iţi arăt eu.
Porniră spre clădirea portuară, Lance străduindu-se din răsputeri să ţină pasul cu el, dar gâfâind puternic.
-Acolo, spuse el, arătându-i drumul. Pe acolo.
Sawyer cunoştea poteca aceea cât se poate de bine. Era aceeaşi pe care merseseră el, Ford şi Jax în noaptea când văzuseră racheta de semnalizare. Era totodată cărarea care ducea la poiana ascunsă în care el şi Todd chefuiseră în anii de liceu.
- Rămâi aici, îi spuse lui Lance. Vor sosi întăriri. Ara- tă-le pe unde m-am dus.
îşi scoase pistolul. Indiferent ce se întâmpla, Chloe avea să iasă teafără din întreaga tărăşenie, dar nu putea garanta pentru nimeni altcineva.
Todd îşi ţinea braţele încrucişate de-a curmezişul gâtului lui Chloe. Strângând doar atât cât să facă o per-soană normală să aibă dificultăţi de respiraţie. Chloe trecuse de punctul simplelor dificultăţi undeva la jumătatea drumului înapoi spre camioneta lui.

-E absolut grozav, bombăni Todd, târând-o după el. Al dracului de grozav. Mi-am petrecut un an încercând să îţi atrag atenţia, iar pe tine te durea în cot. Iar acum că mă pregătesc s-o tai, ai vrea şi tu o bucăţică.
-Ba nu...
El îşi intensifică strânsoarea, făcând-o să amuţească. Duhnea a transpiraţie şi frică, iar corpul îi tremura de tensiune în timp ce o împingea înainte. în mâna liberă

ţinea o armă, un pistol semi-automat, iar Chloe spera că avea piedica pusă pentru că Todd o legăna ca pe un indicator cu laser.
- Nu mă întorc la puşcărie, spuse el, cu obrazul lipit de al ei. Nici măcar de dragul fundului tău apetisant. Dar nu pot nici să-ţi dau drumul.
- Ba da, poţi. E vorba de Raybo, nu? Totul e în cârca lui. Tu...
El îşi intensifică şi mai mult strânsoarea, iar Chloe se sufocă.
- Taci, îi porunci el. Taci şi ascultă. Nu pic eu de ţap ispăşitor pentru Raybo. Pe toţi dracii, nu. Şi nici nu-l dau în gât, nenorocitul e ţicnit rău. M-ar omorî sigur.
-Nu...
-Ar trebui să-ţi faci griji pentru tine, Chloe, spuse el. Distracţia s-a terminat pentru noi. Aş fi putut să te am în ziua aia la izvoarele de nămol. Asta mă scoate din minţi. Erai nebună după mine până atunci, dar ceva s-a schimbat.
- Nu am fost niciodată nebună după tine, reuşi ea să spună.
-Minţi. Dar după aia te-a avut Sawyer. Şi asta m-a scos din minţi. Nu eşti genul cu care umblă el de obicei.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Nu ştiu ce e în neregulă cu tine, dar mereu te bagi în mizerie până la genunchi şi, totuşi, ieşi de acolo mirosind a trandafiri. A fost mâna mea în povestea cu bărcile din port, îi mărturisi el. Am spus în dreapta şi-n stânga că eşti furioasă pe surorile tale şi că vrei să scapi de aici. Mă gândeam că toată lumea o să dea vina pe tine, dar nu, nimeni nici măcar nu a plecat urechea la zvonurile alea. Nu se lipeşte nimic de tine. Mare păcat că nu mă poţi învăţa şi pe mine trucul ăsta, spuse el aproape cu regret.
- Eu nu...
Todd o trase răutăcios de păr.
- Acum o să încărcăm marfa şi o s-o ştergem naibii de aici. Tu numai stai cuminte. E tot ce ai de făcut.

Todd o târî până dincolo de un copac carbonizat, apoi se îndreptă spre câteva tufe de Manzanita crescute sub o boltă de pini de şaizeci de metri înălţime. Era ceva în neregulă cu acel petic de vegetaţie deasă. Intr-un fel arăta ca restul pădurii, şi totuşi nu, iar Chloe se chinui din nou să tragă aer în piept. Nu ştia ce s-ar fi ales de ea dacă îşi pierdea cunoştinţa. Todd nu ar fi ridicat un deget să o ajute, era convinsă.
- Stai acolo, îi spuse el, iar în clipa în care îşi luă braţul de pe gâtul ei, Chloe căzu în genunchi.
Gâfâia, tremura, transpira abundent şi în general era înspăimântată de moarte, dar Todd îndreptă pistolul spre ea, iar Chloe se aşeză pe călcâie.
- Dumnezeule! N-am să-ţi fac rău câtă vreme taci.
-Nu mă... pot abţine.
- Chiar trebuie să gâfâi în halul ăla? Nici măcar nu te ating. Taci dracului odată.
Chloe încercă. Nu că l-ar fi crezut pentru o clipă în privinţa promisiunii de a nu-i face rău. Doamne, spera că Tara nu pornise pe potecă în momentul acela, încer-când să o găsească. Sau Sawyer. îi era teamă că Todd ar fi tras orbeşte în oricine ar fi dat peste ei. Pe toţi dracii, îi era teamă că avea să o împuşte şi pe ea. Avea să moară, fie de mâna lui Todd, fie sufocându-se, şi nu îşi împărtăşise nimănui sentimentele. Nu rostise acele cuvinte pentru că fusese laşă, iar acum avea să moară, şi ei nu aveau să afle niciodată. Nici Sawyer, nici surorile ei. Nu era corect şi era atât de furioasă pe ea însăşi şi pe Todd, încât ar fi fost în stare să îl împuşte chiar ea.
-Sus cu tine, îi porunci Todd. Ţinea în braţe mai multe pachete. Chloe, vorbesc al dracului de serios! Ri- dică-te, altfel te târăsc eu.
Dacă ar fi fost în stare, ar fi făcut-o. S-ar fi ridicat, i-ar fi dat una să-l lase lat şi ar fi fugit cât o ţineau picioarele.
Doar că ea nu putea să fugă. Nici măcar într-o zi bună, iar ziua de azi nu părea să fie.
Nu putea să facă nimic altceva decât să încerce să tragă aer în piept. în mod cert nu avea cum să devină mai înspăimântată decât era deja, ceea ce era nasol. Crezuse

că o înspăimântau cele două cuvinte micuţe. Ce glumă proastă.
Todd aruncă marfa în camionetă şi se întoarse spre ea exact în clipa în care Chloe surprinse o tresărire de mişcare cu coada ochiului. La început crezu că era o căprioară, dar apoi îşi dădu seama că era Sawyer. Trebuia să fie el. în faţa ei auzi sunetul inconfundabil al unei curele smulse din găicile pantalonilor de blugi. Timp de o cli-pă cunoscu o spaimă de o cu totul altă

natură, dar apoi îşi dădu seama că Todd avea de gând să o lege folosin- du-şi cureaua. Ţinând în continuare pistolul în mână, veni în spatele ei.
Privirea i se înceţoşă şi închise ochii, concentrându-se pe puţinul aer care îi ajungea în plă-mâni, aşteptând să apare ocazia de a-l ajuta pe Sawyer. Cel mai mult îşi dorea să pună mâna pe Todd înainte să îl împuşte Sawyer. Voia să fie ea prima care îl rănea, fir-ar să fie.
Pârâitura unei crenguţe rupându-se răsună asurzitor ca un foc de armă. Todd o înşfăcă de gât şi se întoarse fulgerător cu ea cu tot.
-Dă-i drumul, Todd, spuse Sawyer, apărând direct în faţa lui Sawyer, cu pistolul aţintit asupra acestuia şi având pe chip o expresie de hotărâre atât de înverşuna-tă, încât Chloe uită să respire.
Până când Todd o strânse din nou de gât. Nu apu-case să îi lege mâinile, iar Cloe îşi înfipse unghiile în braţul încolăcit în jurul gâtului ei, simţind că vederea începea să i se înceţoşeze pe la margini.
-Aruncă pistolul, lătră Todd. Altfel o omor.
Nu avea să se dovedească necesar, îşi spuse Chloe ameţită...
-Nu ai nici un motiv să o răneşti, spuse Sawyer ve-nind încet, dar ferm, în faţă. Agenţii de la Combaterea Drogurilor sunt la cinci minute distanţă. L-au înhăţat pe Raybo. L-au ajuns din urmă pe autostradă şi l-au arestat. S-a terminat, Todd. Nu îţi agrava singur situaţia.
- Să mi-o agravez? Cum ar putea fi mai gravă de atât? E ultima dată când mi-ai copt-o, omule. Nu mă întorc

la puşcărie. Ştii ce mi-au făcut în puşcărie? Tu aveai încă şaptesprezece ani. De ce dracu' nu le-ai spus că tu erai la volan? Tot ce aveai de făcut era să spui că tu erai la volan!
-îmi pierdusem cunoştinţa, dobitocule! Amândoi ne-o pierdusem. Am fost găsiţi în maşină. Nu ar fi tre-buit să ne urcăm niciodată băuţi la volan. Ştii asta la fel de bine ca mine.
-Da, ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Tu ai ajuns intr-un centru de detenţie pentru minori, iar eu am fost închis într-o puşcărie de maximă securitate pentru omor ca-lificat. Crezi că am mai avut vreodată o şansă reală la ceva după aia? Aveam optsprezece ani, iar viaţa mea se dusese dracului.
- Se va duce dracului doar dacă nu renunţi la asta. Dâ-i drumul lui Chloe şi am să fac tot ce pot pentru tine. Ţi-o jur, Todd. Ştiu că nu ţi-ai dorit ca Sammy şi Cutter să moară. Nimeni nu a vrut asta. îmi pare rău că tu ai fost la volan, omule. Chiar îmi pare.

Ochii lui Chloe se închiseră. îl simţi pe Todd cobo-rând privirea spre ea şi îşi folosi ultimele rămăşiţe de forţă pentru a se răsuci şi a-şi înfige violent genunchiul între picioarele lui.
Todd scoase un strigăt gâtuit, strident, iar Chloe se trezi liberă.
Liberă să îi spună lui Sawyer că îl iubea şi pe puştiul idiot care fusese cândva, şi că îl iubea şi pe bărbatul în care se transformase acum, că avea să-l iubească pentru totdeauna. însă doar pentru că scăpase de Todd nu însemna că putea şi să ajungă acasă în siguranţă.
Căzu, întinzând mâinile în faţă pentru a-şi amortiza aterizarea pe pământul tare care venea spre ea, dar nu mai apucă să simtă izbitura.
Sawyer îşi petrecuse o grămadă de timp la Urgenţe. Venise aici cu suspecţi răniţi, venise pentru a interoga martori şi venise aici cu nici trei luni în urmă după un incident cu un aparat electric în care jax îşi capsase accidental degetul mare de un raft pe care îl construia.

însă era prima dată când Sawyer se afla intr-un salon de urgenţă minuscul şi aglomerat, în ghearele unei panici cumplite. îşi aţinti privirea asupra femeii din pat. Palid şi transpirat. El, nu ea.
Deşi Chloe era palidă şi ea.
în păr încă avea bucăţele de noroi. Şuviţele mătăsoa-se scăpaseră de mult din elasticul de păr, revărsându-se rebel în jurul feţei ei. Sawyer ar fi fost tentat să i le dea mângâietor pe spate, dar asistenta era în permanenţă acolo, mişcându-se ca o albină harnică între ei, admi- nistrându-i lui Chloe terapie respiratorie, conectând monitoarele, verificând inhalatorul, supraveghind nivelul de oxigen. Şi în tot acest timp gura asistentei se mişca şi ea, deşi ar fi putut la fel de bine să vorbească în chineză, la cât de puţină atenţie îi acorda Sawyer. Nu putea face nimic altceva decât să o privească pe Chloe, pentru că, dacă îşi lua ochii de la ea, exista riscul să i se oprească din nou respiraţia.
Aşa că îşi trase un scaun aproape de patul ei şi o privi luptându-se să trăiască. Chiar şi ajutată de inhalator, de corticosteroizi şi de beta-2 agonişti, încă nu trecuse pragul critic. Dar cel puţin buzele nu îi mai erau la feî de vinete şi începuse să capete puţină culoare în obraji.
Dumnezeule, scăpase ca prin urechile acului, mult prea la limită, iar Sawyer nu fusese în viaţa lui mai înspăimântat.
Asistenta plecă într-un sfârşit, iar în urma ei rămase ţiuitul monitoarelor, şuieratul oxigenului şi lipăi- tul constant al oamenilor umblând în sus şi în jos pe coridor de cealaltă parte a draperiei. Chloe deschise ochii, iar Sawyer îndrăzni pentru prima dată să respire cu adevărat în ultima oră de coşmar.

Habar nu avea ce să îi spună. Tocmai se chinuia să se gândească la ceva când ea îşi scoase din gură muştiucul inhalatorului şi vorbi prima:
-Am ratat jeleul? îmi place foarte mult când primesc jeleu.
Sawyer simţi un nod sufocant în gât.
- Am să-ţi aduc o tavă întreagă.

Chloe se întinse şi îl prinse de mână, trecându-şi de- getele îngheţate peste încheieturile degetelor lui, julite, înroşite şi puţin umflate după ce trăsese un pumn în zidul exterior al spitalului. Aşa înţelesese el să îşi des-carce stresul.
- Chloe, spuse el, dar ochii ei se închiseseră din nou.
îşi băgase înapoi în gură inhalatorul şi adormise la loc.
Două minute mai târziu apărură Tara şi Maddie. Tara
se aşeză în scaunul pe care Sawyer îl eliberă pentru ea. Maddie se mută pe cealaltă parte a patului lui Chloe, amândouă aţintindu-şi privirea pe chipul ei.
- E atât de mult o parte din mine încât simt că nici eu nu pot respira, şopti Maddie, punându-şi mâna pe propria inimă.
- Din fericire, e suficient de încăpăţânată cât să respire ea pentru amândouă, spuse Tara.
Sawyer aproape zâmbi recunoscând cât era de adevărată acea afirmaţie şi coborî privirea spre telefonul ce începuse să îi vibreze. Morris era acolo şi voia să discute cu el. Cu alte cuvinte să ţipe la el. Sawyer se ridică şi se întâlni cu el pe hol, unde îşi petrecu următoarele zece minute explicându-i exact de ce încălcase protocolul şi nu aşteptase întăririle. Morris îl ascultă, în acelaşi timp furios şi dispus să admită că Sawyer îl înhăţase pe Todd. Desigur, nu fusese nicidecum meritul lui Sawyer, ci a lui Chloe, care ştiuse cum să îşi folosească genunchiul, dislocându-i lui Todd una dintre boaşe şi permiţându-i lui Sawyer să îi confişte întregul stoc de marfă.
Agenţia de Combatere a Drogurilor reuşise să îşi fi-nalizeze dosarul şi să pună mâna pe o cantitate însemnată de droguri. Raybo se dovedise a fi un peşte chiar mai mare decât crezuseră ei şi începuse deja să îi toarne şi pe alţii. Todd făcuse şi separat nişte afaceri, păstrându-şi cea mai mare parte din produse în mansarda duplexului, însă când Mitch îl dăduse în gât, fusese nevoit să îşi schimbe planurile şi încă rapid.

Todd montase în pădure câteva adăposturi de vânătoare, la fel cum procedaseră cu alcoolul când fuseseră copii, acoperind totul cu plasa de camuflaj.
O prostie. însă Sawyer era hotărât să nu îşi mai iro-sească nici o secundă din timpul lui bătându-şi capul cu Todd.
Viaţa era prea scurtă.
Chloe se trezi cu o uşoară tresărire.
- L-am nimerit în boaşe!
Tara şi Maddie, aşezate la căpătâiul ei, îi zâmbiră.
- Cum scrie la carte, îi spuse Tara. Suntem mândre de tine, scumpo.
Chloe zâmbi, uşurată că se terminase.
- Deci nu ai suficient de lucru cu pensiunea şi cu centrul spa? De asta ai simţit nevoia să îţi adaugi şi combaterea infractorilor pe lista de activităţi? o întrebă Tara.
Chloe lăsă să-i scape un mic hobot de râs sufocat. Se ridică puţin în capul oaselor, testându-şi plămânii şi constată uşurată că era în relativă stare de funcţionare.
- M-am, ăăă, gândit la ceva cât timp am fost acolo.
- înainte sau după ce l-ai făcut pe Todd să îşi înghită oul stâng?
Chloe zâmbi.
- înainte. De fapt, cu mult înainte. Mă tot gândeam la asta de ceva vreme, dar... ei bine, sinceră să fiu, nu ştiu să explic cum şi de ce mi-a luat atâta timp. Aşa era cu iubirea, îşi spuse ea. Era derutantă şi încâlcită, şi minunată, şi reală. Doamne, atât de reală. Şi vorbise serios. Chiar crescuse în ea o vreme. Dar în momentul acela, privindu-şi familia pestriţă strânsă în jurul ei, o simţi mărindu-se în ea chiar mai mult, ca şi cum pieptul ei ar fi fost pe punctul să explodeze. în sens bun, de data aceasta. Când eram în izvoarele de nămol noaptea trecută, Tara m-a tachinat spunând că treceam printr-o epifanie. Avea dreptate, chiar asta s-a întâmplat.
- Şi ai terminat cu ea? o întrebă Tara.
- Da, cred că da. Dar vreau să ştiţi că, odată ce v-o împărtăşesc, să nu o consideraţi o invitaţie generală

la orice îmbrăţişare în grup. Alea trebuie programate din timp. Trase adânc aer în piept, sau cel puţin atât de adânc cât putea. Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă.
-Ei, ia te uită ce minune. Tara păstră un ton sec, contrastând puternic cu ochii suspect de umezi. Tocmai te-ai compromis emoţional şi nu ai murit din asta.

Se auzi o bătaie în uşa deschisă şi ridicară toate trei privirea spre Sawyer, care se oprise în prag cu privirea aţintită asupra lui Chloe. Da, tocmai se compromisese emoţional.
Şi era pe punctul de a o face din nou.
- Asistenta zice că vei fi externată în mai puţin de o oră, spuse Sawyer. Vrei să te duc cu maşina?
Chloe se uită la surorile ei. Maddie sări de pe scaun, înşfăcând-o pe Tara de mână.
- O, ar fi grozav. Nouă urmează să ne sosească oaspeţi la pensiune şi...
-Doar ia-ţi la revedere, scumpo, spuse Tara, clăti-nând din cap. Şi aminteşte-mi să te învăţ să minţi mai convingător.
Apoi plecară amândouă.
O oră mai târziu Sawyer o aşeză pe Chloe pe canapeaua lui şi îi spuse posac să „stea cuminte11. Chloe stătu pe canapea tremurând.
-Nu... nu mi-e f-frig. Este doar ceea ce mi se întâmplă uneori după o criză gravă de astm şi după atâtea medicamente.
Inima îi gonea şi ea, ca şi cum ar fi încercat să îi zboare din piept, ceea ce o enerva.
Sawyer o înfăşură într-o pătură, apoi o trase cu grijă în braţele lui. Ea se ghemui la pieptul lui, absorbindu-i căldura trupului, iar ochii îi căzură asupra inhalatorului de pe măsuţa de cafea.
- Ce-i ăla?
- Un nebulizator.
-Asta ştiu. întrebarea e, ce caută aici?
- L-am cumpărat.
Chloe simţi o strânsoare de inimă.
- Când?
- Ce contează?

- Când, Sawyer?
- Acum câteva zile.
Ea îşi aţinti privirea în ochii lui.
-De ce ai cumpărat un nebulizator dacă aveai de gând să-mi dai papucii?
- Cred că tu mi-ai dat papucii mie, spuse el relaxat.
Ea se holbă la el.

-în regulă, o să ne întoarcem la asta peste câteva minute. Sawyer... îşi plimbă privirea prin camera de zi. Studie pereţii zugrăviţi. Mobilierul. Până acum o săptă-mână nu aveai nimic aici, iar acum ai un nebulizator. Ştii ce înseamnă asta? înseamnă, continuă ea fără a aş-tepta un răspuns, că îţi place de mine. Zâmbi, simţind căldura acelei revelaţii alungând fiorii de frig. Că îţi place cu adevărat de mine.
-Nu te lăsa orbită de entuziasm. Mie îmi plac toţi zugravii care îmi lucrează la casă.
Ii trase capul la pieptul lui. Chloe înţelese că îi lăsa răgaz să se liniştească. Şi în acelaşi timp, îşi dădu ea seama, în timp ce el îşi plimbă palma lată în sus şi în jos pe spatele ei, îi oferea căldura, forţa şi afecţiunea lui - aceasta din urmă fiind o emoţie rară pentru el. Chloe ştia că în profesia lui nu era loc pentru sentimente tandre sau pentru emoţii în general. în mod evident Sawyer lăsase această rezervă să îi afecteze şi viaţa personală, dar ştia că se străduia din răsputeri să îi ofere ceea ce credea el că avea nevoie.
La naiba. La naiba, era pierdută, şi se cuibări lângă el, schiţând cu degetele mici desene pe abdomenul lui, savurând atingerea muşchilor tari din zona aceea. Foin- du-se până îşi găsi o poziţie confortabilă, îşi îngropă faţa lângă gâtul lui şi îi inspiră mirosul, apoi îşi sprijini capul pe pieptul lui. Spre deosebire de ea, el nu tremura şi nu dârdâia deloc.
- Scuze, murmură ea. Nu mă pot opri din tremurat.
- E sindromul post-adrenalină.
-Ţie nu ţi se întâmplă? îl întrebă ea. Pe tine nu te loveşte niciodată sindromul post-adrenalină? Pentru că pur şi simplu nu mi te pot imagina afectat de nimic.

Sawyer o trase uşor de păr până îi întâlni privirea, în timp ce ochii lui erau limpezi şi sinceri.
- Tu, spuse el, scuturând-o blând. Tu mă afectezi. Azi m-ai speriat de moarte.
- Şi pe mine la fel.
Sawyer o prinse mai strâns.
- Dacă ai fi păţit ceva...
Clătină din cap şi nu mai spuse nimic.
-Sunt bine. îl atinse pe obrazul neras. Eşti foarte confortabil drept scaun, şerifule. Desigur, eşti cam tare pe ici pe colo, dar...
- Chloe. Râse şi îşi sprijini fruntea de a ei. Tu mă afectezi, repetă el încet. Vreau să ştii asta. îmi ajungi la suflet, aşa cum eşti. Se apleacă spre ea. Să nu te schimbi.

Ea absorbi cuvintele la fel cum acaparase şi căldura lui şi simţi o greutate imensă ridicându-i-se de pe umeri.
-Dar dacă personalitatea mea autentică nu e întot-deauna plăcută sau politicoasă? şopti ea.
- Ei bine, Dumnezeule, sper să nu fie, spuse el. Să fii politicos la nesfârşit e al naibii de obositor. Chloe, ascultă-mă. M-am îndrăgostit de tine aşa cum eşti. Cât despre omul de care te-ai îndrăgostit tu... Trase adânc aer în piept. Ce a zis astăzi Todd, despre ce s-a întâmplat când eram adolescenţi...
-Nu mă interesează. Asta nu schimbă ceea ce simt faţă de tine.
- E important să fii sigură de asta. Pentru că ce a spus Todd e adevărat în cea mai mare parte. îşi trecu degetul mare peste degetele ei. Chloe coborî privirea spre mâna lui mare, bronzată şi plină de bătături, acoperind mâna ei palidă şi mult mai mică, părând aproape fragilă într-a lui. Nu mi-e uşor să vorbesc despre asta.
-Sunt eu, Sawyer. Poţi să îmi spui orice. Ştii asta, nu-i aşa?
-Acum ştiu. Dar până nu demult în viaţa mea nu exista nimic în afară de muncă. Era doar munca şi atât. Consideram că aveam datoria de a mă revanşa faţă de toată lumea din oraş pentru că mi s-a dat o a doua şansă.

- Sawyer, eşti conştient că ăsta e motivul pentru care nimeni nu vorbeşte despre trecutul tău. Şi motivul pentru care nu se găseşte pe blestemata aia de pagină de Facebook nu e pentru că oamenii îţi cer să te căieşti. E pentru că încearcă să te protejeze. Ţin la tine şi te res-pectă. II îmbrăţişă. Aşa că încetează să te mai pedepseşti singur. S-a sfârşit şi a trecut.
El nu spuse nimic pentru o clipă.
- Totul s-a sfârşit şi a trecut?
Chloe îşi simţi răsuflarea poticnindu-se şi se dădu în spate pentru a-l privi în ochi.
- Eu nu vreau să se sfârşească.
- Dar ce anume vrei?
- Să te cunosc, spuse ea fără ezitare. Pe de-a întregul. Vreau să aflu ce te face să te simţi bine.
- Râsul tău, spuse el fără ezitare. Să-ţi simt mâinile pe mine. Felul în care mă priveşti, indiferent dacă m-am purtat ca un mare măgar sau tocmai ţi-am oferit un orgasm...
Râzând, Chloe îşi feri capul, dar Sawyer şi-l înclină şi el până o făcu să îl privească din nou.

- Vrei să ştii ce mă sperie? o întrebă el.
-Da.
O trase şi mai aproape de el şi îşi strecură o mână pe după ceafa ei.
- Gândul de a nu mai avea niciodată parte de astfel de momente cu tine. Mă prind puţin mai greu, dar nu sunt idiot, Chloe, şi învăţ din greşeli. Ii prinse obrazul în palmă. Te iubesc, Chloe.
- Fir-ar să fie!
El clipi surprins.
- Asta n-a fost tocmai reacţia la care mă aşteptam.
-Nu, e vorba doar că voiam să o spun eu prima!
O privi ţintă.
-Ai putea să o spui acum.
- Te iubesc. Doamne, cât te iubesc. Expiră zgomotos. UF. A fost mai extenuant decât o criză de astm.
El zâmbi. Un zâmbet foarte lent, superb, ucigător de sexy.
- Poate ai doar nevoie de exerciţiu.

Chloe îi zâmbi la rândul ei, simţindu-se atât de uşoară şi de fericită încât ar fi putut pluti până în tavan, deşi era posibil să fi fost efectul medicamentelor din organismul ei.
- Sau de confirmare.
- Confirmare?
Ea îşi scoase telefonul, iar el păru nedumerit.
- îmi spui că mă iubeşti, iar asta îţi aminteşte că ai de dat un telefon? o întrebă.
- Ştiai că pentru a mă iubi vei avea nevoie de răbdare. Deschise aplicaţia Magic Eight Ball. Ce zici? întrebă ea, adresându-se telefonului. Eu şi Sawyer. Da?
- Dumnezeule, Chloe. Sawyer îşi îndreptă spatele pri- vind-o posomorât. Ştii care va fi răspunsul, acelaşi de fiecare dată când e vorba de mine.
- în privinţa noastră a avut dreptate absolut de fiecare dată. îl privi. Ţi-e frică?
-Nu. Dar dacă spune „încearcă mai târziu", o să zboare pe fereastră.
Categoric da.

epilog

Dacă minţile pe care ţi le pierzi sunt încuiate, e de bine.

Chloe Traeger

O lună mai târziu

In după-amiaza repetiţiei pentru nunta lui Maddie şi a lui Jax, cele trei surori se strânseră la căsuţă, ţinându- se de mână în faţa uşii de la intrare.

-Asta e, şopti Maddie. îşi muşcă buza de jos, arătând palidă. Foarte palidă. Adică serios, chiar asta e.

- Hopa. Chloe se întoarse spre Tara. încuie repede uşa din spate, avem risc de evadare.

- Chiar, pe bune, asta e, şopti Maddie, părând năucită, ca şi cum nu şi-ar fi petrecut ultimele şase luni înne- bunindu-le pe amândouă cu revistele ei pentru mirese.

-Nu, scumpo, asta e doar repetiţia, îi spuse Tara blând, mângâind-o pe Maddie pe păr. Nu este chiar momentul acela.

- Ceea ce înseamnă că încă poţi să fugi, spuse Chloe. Conduc eu.

- Chloe! o mustră Tara.

Maddie se mulţumi să îşi muşte în continuare buza de jos.

- Serios, îi spuse Chloe. îl sun chiar acum pe Jax şi îi spun că mergem după o pungă de chipsuri. Ne-ar crede fără să clipească. Am urca pe scuter şi am tot merge până am rămâne fără benzină. Ceea ce, recunosc, nu ne-ar permite să ajungem foarte departe, dar...

-încetează, spuse Tara, acoperindu-i urechile lui Maddie.

- Şi o vom lăsa în urmă şi pe Magnolia de Oţel, spuse Chloe, studiind-o pe Maddie. Tu decizi, Mad.

Maddie închise ochii.

-Am rochia aia frumoasă. E pregătită pentru mâine. Mi-ar displăcea al naibii de tare să irosesc rochia aia.

- Nici o problemă, spuse Chloe. O punem la vânzare. „Vindem: una bucată rochie de mireasă, mărimea treizeci şi opt, aproape purtată o dată din întâmplare." O să obţii bani buni pe ea.

Tara întinse o mână pe după Maddie şi o ciupi pe Chloe. Chloe o ciupi la rândul ei.

în mod normal Maddie le-ar fi dat câte o palmă fiecăreia, dar le ignoră pentru a arunca o privire pe fereastră. Jax le aştepta în port, alături de Ford, stând amândoi între clădirea portuară şi barca lui Ford, legată la debarcader. Sawyer nu ajunsese încă pentru că fusese reţinut la muncă, dar Chloe primise un mesaj că era deja pe drum.

Maddie îl privi pe Jax dându-şi capul pe spate şi râ-zând de ceva ce îi spuse Ford, iar pe buze îi înflori un zâmbet tandru.
- Chiar mi-l doresc, să ştiţi. Să îl fac al meu.
Chloe îi zâmbi triumfătoare Tarei.
- E bine de ştiut.
Tara expiră uşurată şi se prinseră din nou de mână.
- Eşti gata, Maddie?
- Gata, spuse Maddie, mai puţin palidă acum. Strânse degetele surorilor ei. S-o facem. Să mergem să-mi iau un soţ.
Porniră împreună spre port, tocmai când apăru şi Luciile în rabla ei veche.
-Sincronizare perfectă! le strigă femeia mai în vâr-stă. Am treizeci de minute între happy-hour şi seara de bingo.
Se instalară toate pe chei. A doua zi balustradele aveau să fie împodobite cu flori în ghivece. în faţa lor avea să se întindă un covor pe care să păşească. De-o parte şi de cealaltă a acestuia aveau să se înşire invitaţii, veniţi în număr mare.
Dar deocamdată erau doar Luciile şi ei cinci...

Şase, se corectă Chloe, auzind maşina lui Sawyer apro- piindu-se. Zgomotul camionetei lui îi inunda sufletul de căldură şi tandreţe şi râse de ea însăşi. „Prostuţo!“
Luciile aranjă pe toată lumea la locurile lor, apoi îl căută din priviri pe Sawyer.
-Aici sunt.
Pornise spre ei cu pasul lui lung, cu privirea aţintită asupra lui Chloe, cu un zâmbet mărunt ameninţând să îi apară în colţurile gurii la vederea ei.
Jax îşi ocupase locul la capătul debarcaderului, având oceanul în spate.
Conform instrucţiunilor lui Luciile, Ford o conduse pe Tara la capătul pasarelei.
Privindu-i, ştiind că ea urma, Chloe se întoarse spre Sawyer, care îi oferi braţul.
Era încă în uniformă, încă înarmat până în dinţi, încă arătând tensionat după ceea ce fusese fără îndoială o zi grea la muncă.
Nu se mai văzuseră de trei zile. Ea fusese plecată la Los Angeles, ducându-şi la bun sfârşit ultimele tratamente cosmetice pe care şi le programase în deplasare. Ridică privirea spre el, încercând să se stăpânească, când ea de fapt nu îşi dorea decât să se arunce în braţele lui. Nu era sigură dacă era din

cauza fericirii care radia dinspre Maddie sau din cauza propriilor emoţii tumultoase, dar se simţea mult prea în pragul lacrimilor.
Habar nu avea de ce.
Şi totuşi da.
Şawyer o escortă pe culoarul improvizat spre altar, iar Chloe se duse să stea lângă Tara.
Următoarea care veni pe culoar fu Maddie, zâmbind larg, cu faţa radioasă.
Luciile repetă cu ei ceremonia scurtă, iar când se încheie, Jax exersă momentul sărutului cu Maddie.
Cum acest exerciţiu se prelungi o vreme, Ford sugeră că ar fi trebuit şi el să îşi exerseze sărutul cu Tara.
în timp ce prietenii lui erau astfel ocupaţi, Sawyer o trase pe Chloe în braţele lui.
- Hei. O dezmierdă cu nasul pe ureche. Eşti bine?
Pentru că nu ştia răspunsul, Chloe îi prinse faţa în mâini şi îl trase spre ea, pentru a exersa şi ei sărutul.

Odată exerciţiile încheiate, toată lumea începu să râdă şi să discute despre nuntă, despre logodna lui Ford cu Tara, despre luna de miere şi ce le rezerva viitorul.
Chloe urmări întreaga scenă, dorindu-şi ca zâmbetul de pe chipul ei să nu i se pară fals. Trebuia pur şi simplu să accepte situaţia. Se bucura sincer pentru surorile ei. Era foarte fericită. A doua zi Maddie şi Jax aveau să fie soţ şi soţie.
Apoi, luna următoare, Tara şi Ford aveau să le urme- ze exemplul.
Fireşte, aveau să rămână surori toate trei. Legătura dintre ele era pentru totdeauna, dar nu aveau să mai fie niciodată doar ele trei.
Chloe avea să rămână din nou singură.
Sawyer îi prinse mâna mică în mâna lui mult mai mare şi i-o strânse. Chloe simţi o întrebare mută în acea atingere şi ridică privirea spre ochii lui.
El o privi adânc în ochi preţ de o clipă lungă, apoi ridică la buze degetele lor împletite.
- Nu eşti bine, spuse el, ca de fiecare dată văzând ceea ce nu vedea nimeni altcineva. Eşti tristă.
- Fireşte că nu.
- Eşti tristă, repetă el, cu o expresie calmă de înţelegere.
Chloe oftă.
-Nu trebuie să mergi acum să îl inviţi pe Jax îl oraş şi să îl îmbeţi?

- Ce nu e în regulă?
-Nu e nimic. închise ochii. Voi rămâne singură.
Sawyer aşteptă până îl privi.
- Ar trebui să mă simt insultat.
- Nu, spuse ea, clătinând din cap, simţind că începea să îşi piardă controlul. Nu în sensul ăsta m-am referit...
Fără a-şi feri pentru o clipă privirea, fără a-şi lua ochii de pe chipul ei, Sawyer îi spuse:
- Câsâtoreşte-te cu mine. _
- Poftim? Inima i se opri. îl auzise bine? Pentru că ţi-e milă de mine?
- Săuni fie milă de tine? Puţin probabil. îi zâmbi. Căsătoreşte-te cu mine pentru că ne e bine împreună. Ridică jucăuş o sprânceană. în special la duş.

- O, Doamne. Taci!
Aruncă o privire în jurul ei, iar rânjetul lui deveni mai larg, probabil pentru că Chloe cea de altădată nu s-ar fi sinchisit câtuşi de puţin dacă i-ar fi auzit cineva întâmplător. In continuare nu îi păsa, nu cu adevărat, doar că era evident că îşi pierduse naibii minţile.
-Ai putea să te căsătoreşti cu mine aici şi acum, spuse el.
O, Doamne. Vorbea serios.
-Ţie îţi place să ai un spaţiu personal, îi spuse ea, încercând să îi ofere o cale de ieşire.
El ridică din umăr, rămânând perfect calm, în timp ce ea ar fi fost în stare să facă ţăndări ceva.
- îmi place să îl împart cu tine.
O scânteie de speranţă se aprinse în ea, apoi se transformă în flacără.
-Am să te scot din minţi, îi şopti ea.
- Deja o faci, o asigură el, în cel mai bun mod posibil, îşi trecu un deget peste tâmpla ei, împingându-i blând deoparte o şuviţă de păr. Vreau să ştiu că mă aştepţi acasă în fiecare noapte, Chloe.
- în unele nopţii va trebui să fiu la pensiune, când vom avea oaspeţi.
El ridică din umeri.
-Atunci vom angaja pe cineva să lucreze cu jumătate de normă nopţile şi să te lase pe tine liberă, sau am să vin eu la tine. Nu mă interesează în care pat mă întorc acasă atâta vreme cât eşti şi tu în el. Promite-mi că ai să te gândeşti la asta, că ai să te gândeşti să ne dai o şansă.
Chloe se uită fix la el, ştiind că în viaţa ei nu îşi dori-se nimic altceva cu la fel de multă ardoare. Ceea ce făcea lucrurile foarte simple, la drept vorbind.

- Pentru tine, spuse ea, cred că aş face orice.
Privirea lui se încinse.
- Orice1
Genunchii îi tremurau, dar Chloe găsi suficientă forţă să îl îmbrâncească. Bărbat până în măduva oaselor, Sawyer râse şi o trase înapoi în braţele lui. Aplecându-se spre ea, îşi lipi gura de urechea ei şi o muşcă mărunt de lob.

- Crede-mă. Va fi bine.
- Partea legată de căsnicie sau...
- Totul.
Pentru că intr-adevăr avea încredere în el - lăsându-şi în mâinile lui inima, sufletul şi viaţa Chloe îşi încolă-ci braţele în jurul umerilor lui laţi, îşi lipi faţa de gâtul lui şi îl sărută acolo, adorând felul în care braţele lui se strânseră peste ea.
-Te iubesc, Sawyer. Atât de mult.
- Ştiu. Ochii îi erau serioşi. E propriul meu miracol şi mă bazez pe el zi după zi.
- Nu ar fi niciodată plictisitor, spuse ea.
- Şi pe asta mă bazez. Spune-mi da, Chloe.
Ea ridică faţa şi îi zâmbi.
- Da. La tot.

mulţumiri
Melindei, care a citit prima versiune neprelucrată a cărţii şi mi-a împrumutat cunoştinţele soţului ei, Todd, despre ce înseamnă să fii poliţist. Şi lui Todd, pentru că mi-a răspuns la întrebările ce nu se mai sfârşeau. Toate greşelile îmi aparţin.
Lui Gena, care mi-a cerut un erou mare, dur şi stoic. Sawyer îţi este dedicat în întregime ţie.
Şi, în sfârşit, dar cu siguranţă cu nimic mai puţin important, lui Jolie şi Debbie, pentru că fără voi două cartea asta încă ar zăcea pe podea în bucăţi şi bucăţele, iar eu lângă ea.

1

0 fire rebelă, Chloe Traeger a avut o copilărie de no-madă, care a obişnuit-o să-şi trăiască viaţa pe muchie de cuţit. Spre deosebire de surorile ei care şi-au găsit perechea şi se pregătesc să se căsătorească, ea nu se simte deloc pregătită să ducă o existenţă liniştită la pensiunea familiei. Tendinţa ei de a intra permanent în încurcături atrage rapid atenţia lui Sawyer

Thompson, şeriful din Lucky Harbor, un bărbat teribil de serios - şi, mai ales, chipeş şi sexy -, care nu vrea nimic mai mult decât să o aducă pe calea cea dreaptă. Dintr-odată, Chloe nu mai poate face nici un pas greşit fără ca şeriful să fie pe urmele ei. Comportamentul lui imperturbabil şi zâmbetul lui enigmatic sunt îndeajuns să facă orice femeie să-şi dorească să străpungă acea armură de indiferenţă, chiar dacă pentru asta ar trebui să ajungă la închisoare. In schimb, Chloe, pentru prima dată, în loc să încalce legea, visează să
1 se supună. Va putea această rebelă să păstreze pacea cu şeriful? Sau trecutul ei colorat o va ţine departe de o dragoste ce are şanse să dureze - şi de refugiul pe care doreşte cu adevărat să-l găsească în orăşelul Lucky Harbor?
JilI Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile New York Times. De asemenea, a câştigat de mai multe ori premiul RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America şi distincţia National Readers Choice.
Lira8

- când s-a logodit Maddie, şi încă nu mi-am revenit complet de atunci.
-Asta a fost acum un an, spuse Maddie. Iar acum s-a logodit Tara. Clar e momentul pentru sentimentalisme.
Tara clătină din cap.
-Nu, mai întâi să fim sentimentale cu asta. O privi pe Chloe. Iţi datorăm scuze.
- Uau. Poţi să mai spui o dată?
Tara oftă.